

CEYLİN PETRİKOR

BİR
nergis
TUFANI
NEFRET

Lösemi hastası kız kardeşi için tefeciden borç alıp yurt dışına kaçan
Nergis Tanyeli, yaptığı seçimin bedelini çok ağır ödemişti.

Borç aldığı tefeci, verdiğini geri alırken ortalıkta
merhamet bırakmazdı.

Sadece gözleriyle konuşur, sessizliğiyle tehdit ederdi.

Onun dünyasında acımak zayıflıktı.

Ama insanın en korktuğu şey, bir gün kapısını çalardı.

Ve adamın korktuğu şey başına geldi.

İstemedен de olsa ilk zayıflığını tattı.

Aşık oldu.

Bazı adamlar severken kırardı,

Ve bazı tufan selleri nergis çiçeklerini kökünden koparırdı.

O öyle bir adamdı ki, sellerinde nergis çiçeklerini bile yakabilirdi.

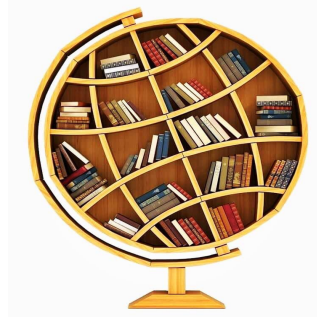
Tufan Ali Uluhan, nam-ı diğer *patron*.

Çiçek için bir ilk, sel için bir son.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

BİR
nergis
TUFANI
NEFRET

Düzenleme
Ny.özlem

BİR NERGİS TUFANI: NEFRET

Ceylin Petrikor

Editör : İrem Şimşek
Son Okuma : Doğa Bayındır
Kapak Tasarım : Dilan Kaya
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik

Kitap No. 2838

1. Baskı: Nisan 2026

ISBN: 978-625-366-269-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Ceylin Petrikor

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. Ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8

Topkapı / İstanbul

Sertifika No: 43087

CEYLİN
PETRİKOR

BİR
nergis
TUFANI
NEFRET

İÇERİK UYARISI

Bu kitap psikolojik manipölasyon, fiziksel kısıtlanma (zincirlenme), hayvanlara zarar verme, şiddet gibi tetikleyici unsurlar içermektedir.

*Bir Nergis Tufanı, erkek egemen topluma boyun eğmek
zorunda kalmış tüm kadınlara ithafen yazılmıştır...*

GİRİŞ

“ZİNCİRLER”

Hey, sen.

Merhaba,

Söndür beni, öldür beni.

Neden mi?

Yanıyordum çünkü. *Cayır cayır*. Terliyordum. Karanlığı severdim ama burada, ilk kez ondan korkuyordum. Cebelleşiyordum. Bedenime sarmaşık edasıyla dolanmış zincirlere direnmeye çalışıyordum. Kurumuş gözlerimden yaşlar artık ak-mıyordu ama sessizce inliyordum. Dudaklarımdan sadece tek bir kelime dökülüyordu:

“Sena.”

Karnım guruldadı. Tuvaletimi tutmaktan kasıklarım acı-yordu. “Sena,” dedim tekrar. Gözlerimi sıkıca kapattım. “Al-lah’ım,” diye fısıldadım. “Onu bana bağışla. Yalvarırım sana.”

Bu depoda saat kavramım yoktu. Gündüz müydü, gece miydi anlamıyordum çünkü yeraltındaydım. Gözlerim kapalıyken aklım geçmişe gitti. Yavaşça gülümsedim. Kaşlarım kalktı gülümserken. Sena’nın ilkokula yazıldığı güne gittim. Saçları uçuşuyor, gözleri parlıyordu. Benden ayrılmak istemiyordu ama bir yandan da arkadaşları olacağı için mutluydu.

“Korkma, ablacığım,” diye fısıldadım gülümserken. Zincire bağlı bileklerimi oynattım. “Ben seni asla bırakmam ki. Kan-tinde diğer velilerle oturacağım. Tamam mı?”

Gözlerimi açtım ve kuru dudaklarımı yaladım. Bileklerimi arkadan saran zincirler, kollarıma kramplar körüklüyordu artık. Deponun kapısı açıldı. Gözlerimi hafifçe kıstım, koridordaki loş lamba dahi fazla parlak hissettirmişti. Adımları telaşe dolu bir adam girdi içeri. Gömlek yakasını düzelttikten sonra durdu ve eliyle içeriyi gösterdi.

“Hoş geldin, patronum. Buyur,” dedi usulca eğilirken.

Ağır ağır girdi patron soğuk depoya. Arkasında iki adam daha vardı. Muhtemelen onun koruyucu melekleri veyahut celatlarıydı.

Patronun kahve gözleri benimkilerle buluştu. “Var mı bir sıkıntı?” diye sordu bana bakarken.

“Yok, patron. Kendi kendine konuşup durdu sadece. İzledik kameradan. Usluydu.”

Simsiyah giyinmişti patron. Kumaş ceketı büyük kollarını örtse de elindeki dövmeleler karanlıkta bile gözümeye çarptı. Gözleleri bendeyken başını onaylarcasına salladı.

“Tuvalet?”

“Henüz girmedı, patron.”

Sanki beni hor görür gibi, “İyi,” dedi patron. “Tutsun biraz daha.”

“Bırakın artık lütfen,” dedim güçlölkle. “Beni bir dinler mısınız? Çok yanlış anladınız siz beni. Dinleyin, Tufan Bey. Ne olursunuz dinleyin. Kardeşim nerede? Sena nerede?”

Tufan Ali Uluhan.

Yeraltında bilinen bir tefeciıydı. Senet bile yapmazdı borç verdiklerine. Çünkü güveni karşısındakine değil, kendineıydı. Biliyordu ki, o verdiğı borç ödenecekti. Ödenmeliıydı.

Yoksa? İşte benim hikâyem de *yoksa* kısmında asılı kalmıştı. Ondandı aldığım borcu ödemedendi kaçmıştım. O da beni yakalamıştı.

“Çetin?” dedi simsiyah kaşları hafif çatılırken.

Hazır ola geçtiğı sırada, “Emret, patron,” dedi adam.

“Bu şark kurnazları gitgide çoğalıyordı mu, bana mı öyle geliyor?”

“Ödeyecektim. Kaçmadım. Yemin ederim,” dedim yutkunarak. “Açıklamama izin verir misiniz, Tufan Bey?”

Çetin, sanki patronu ne derse evet demeye programlıydı. Bunu daha önce de yapmıştı. “Evet, patron,” dedi boğazını temizlerken. “Bizden para alıp kaçmak da neymiş, amma koya-yım? Bu ne cüret? Tefecileri ne sanıyorlar lan bunlar!”

Tufan varla yok arası gülümsedi. “Söyleyeyim. Bir tefeci genelde bu üç şekilden biriyle anılır.” Parmaklarıyla saydı. “Minnet, korku ya da nefret.”

Karşıdaki deri koltuğa oturdu. Geriye yasladı kocaman sırtını. Uzun bacaklarını araladı.

“Oysa bir tefeci para değil, zaman ve umut satar. Zaman ve umut çalınır mı hiç, Nergis?” diye sorarken purosunun dumanları her cümlesinde depoyu sisledi. Bu sefer onay istediği bendim.

“Ödeyecektim borcumu, Tufan Bey. Yemin ederim,” dedim ama kendi sesime nefesim yetmedi. Bedenimi sıkıca saran zincirler kalbime bile yük geldi. Dudaklarımı yaladım. “Sena nerede? İlaçlarını içmesi gerekiyor. Nerede?”

“Bazıları tefeciden para alıp kaçabileceğini sanır. Lakin unutulmamalı ki, insan kaçarken gölgesi iz bırakır.”

“Sena nerede, Tufan Bey?”

Gülümsedi. Acıdı bana. Halime. Çaresizliğime. Belki de hoşuna gitti. Sadist bir adam olduğunun farkındaydım ancak sosyopatlığım ilk kez bu gülüşüyle fark ettim.

Hırs dolu ama sakince, “Seni küçük dolandırıcı...” diye mırıldandı. Benden nefret ediyordu. Haksız da sayılmazdı. Çünkü ben kaçtım, o ise gölgemi yakaladı ve bedenimi zincirledi.

“Çıkın hepiniz.”

Bir anda güvenlikler toz oldu depodan. Kapıyı üzerimize örttüler. Onunla, Tufan Ali Uluhan’la depoda baş başa kaldım. Korkuyordum. Yapabileceklerinin farkındaydım.

Sınırları yoktu.

Gözlerimi yumsam olur muydu?

"Tufanda yanan bir nergis çiçeği. "

Burası, para ödemekten kaçanların, bedel ödeyenlerin toprağı. Kiminle oyun oynadığını bilmeyenlerin, kendi oyunlarında yenilgiye uğrama durakları.

Hey, sen. İyi ki geldin hikâyeme.

Eşlik et bana.

Yardım et bana.

1. BÖLÜM

KÜÇÜK BURJUVALAR

Günler önce...

Herkesin bir fiyatı vardı. Bazıları bu fiyatı sonsuza kadar gizledi. Ahlak yargılarının arasından yükselen o kadim ses bana böyle söyledi. O kadim ses benim akıl hocam, yoldaşım ve öğretmenim. Hayatımın ta kendisi.

Vicdanımdan bahsediyordum. Bazen vicdanımla kavgamda istemeden yüksek sesle konuşurdum ve bu, çevremi endişeye düşürürdü ama umursamazdım. Vicdanımın da duyulmaya, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Topuklarım arnavutkaldırıma her çarptığında çıkan o ritimde elimde tuttuğum telefon biraz sarsılıyordu. Görüntülü sohbetin karşı tarafından, “Abla,” dedi Sena. Sertçe öksürdü. Telefonu tezgâha koydu ve tencereye uzandı. “İçtim ilaçlarımı. Salçalı makarna yiyeceğim şimdi. Mürekkep ablam en güzel vegan yemeğinin salçalı makarna olduğunu söyledi.”

“Afiyet olsun, bebeğim. Çok bohemsin. Vegan beslenmek de önemli tabii,” dedim. Bodrum’un sokak lambalarının sarı loş süzmeleri, yürürken sırasıyla yüzüme vuruyordu. “Pembe pijamalarını mı giydin? Çok yakışmış.”

“Evet! Sen de geldiğinde kendininkini giyersin ve takım oluruz,” dedi boğazını temizlerken. Çok sık öksürdüğü için boğazları acırdı.

“Çok yakışmış, bal kızım,” dedim gülümserken. “Nasıl oldun? İyi misin?”

“Biraz başım döndü ama iyiyim. Sen ne zaman geleceksin? Bu saatlerde çalışıyorsun diye ben çok üzülüyorum. Yorulmuyor musun?” diye sordu ve kâseye makarna doldurup odasına ilerlemeye başladı.

“Sen böyle güzel bakınca yorgunluğum gidiyor, bebeğim. Çalışmak hiç yorucu değil. Sensizlik üzücü sadece. Sen uyumuş olursun ben işten döndüğümde,” derken sesim duruldu. Kadraja Mürekkep girdiğinde el salladım. “Hayvan hakları protestosu nasıldı?”

“Akyaka’da bir site önündeki kedi mamalarına zehir katan dayıyı dövdüm,” dedi Mürekkep sırtırken. “Polis gelmeseydi, yavşağa o zehirleri ellerimle içirecektim ama sıkıntı yok be, çiçeğim. Herifin yeri sanı belli.”

Mürekkep yirmilerinin ortasında genç bir kadındı. Canı sıkıldıkça kendine dövme yapardı. Saçları kısa, görüntüsü ve sesi feminenlikten uzaktı. Bol kıyafetler giyer ve küfredirdi.

Ev arkadaşıydık zaten. Ben çalışırken Mürekkep her zaman Sena’ya bakardı. Bunu bir görev olarak değil, bir abla olarak yapardı.

Mürekkep salona geçerken, “Abla,” dedi Sena merakla. Ekranı bakıp iç çekti. “Bana peruk alacak mıyız?”

Gözlerim bir an kadrajdan çıktı ve yola baktım. Muğla’nın renkli evleri karanlıkta bile ayırt ediliyordu. Hemen sonra gülümsedim. “Alacağız tabii ki. Ama sen peruksuz da çok güzelsin.”

“Eski okulumdakiler biraz dalga geçiyor,” dedi ve altdudağını büzerek makamalarına çatal daldırdı. Yanağı dolu konuşurken sesi boğuk çıktı. “Tiktok’ta bir video paylaştım ama eski sınıftaki kızlar saçım yok diye dalga geçtiler. Ben de videoyu sildim.”

“Hangileri, ablacığım?” dedim ona odaklanarak. Adımlarım durdu. Hava soğudu. “İsimleri ne onların?”

“Sakura ve Periliçe.”

Sena’nın yanıtıyla kaşlarım çatıldı ve yürümeye devam ettim. “Kızların isimleri mi bunlar? Kullanıcı adları mı, gerçek isimleri mi?”

“Gerçek isimleri,” diye mırıldandı gülerek. “Çok komik değil mi, ablacığım?”

“Bu ebeveynlerin garip gureba isim tufanı,” dedim sinirim bozuk gülerken. “Çocuklara farklı isim vereceğiz diye iyice siktiriboktan şeyler yapıyorlar. Keşke senin adını da Börölcesu falan koysaymış bizimkiler.”

Sena hızla elleriyle ağzını kapattı. “Ne dediğini duydum!” diye bağırdı. “Küfrettiğini Şahin abime söyleyeceğim!”

“Aman git, selamımı da söyle,” dedim ve hedefime vardım. “Kapatıyorum, bebeğim. Erken uyu. Mürekkep’in sözünden çıkma.”

“İyi geceler.”

Bodrum’un karanlık bir ara sokağındaki küçük lokale gelmiştim. Camlardan hafif bir deniz manzarası gözüküyordu. Burası, çiçek açmış nergislerin solduğu bir mekândı.

Kapıyı itip içeri girdim. Etraf sigara dumanıydı, arka fonda lokal şarkılar çalıyordu. Bar taburesine oturdum ve sipariş verdim.

Elimdeki buzlu *Malibu* kokteylinin pipetiyle oynarken yanımdaki adamın beni hapsedişini dinliyordum. Pipeti dudaklarıma götürdüm. Dakikalardır yan yanaydık. O da suratsızlığımdan sıkılmıştı. Farkındaydım.

Konu açmak için cebelleşiyordu. “Biliyor musun, Duru? Seninleyken kendimi genç hissediyorum.”

Ona çevirdim başımı. Kırklarının sonunda, evli ve tedirgin-di. Kravatı gevşemiş, saçları düzgün ama gözleri suçlarla kırıştı.

“Gençlik hissi pahalıdır,” dedim tekrar önüme dönerken. Varla yok sırttım. “Çoğu kişi bu bedeli ödemekten korkar.”

Ne dediğimi pek anlamadı ama başını onaylarcasına salladı.

dı. Önüne dönüp viski bardağını tepeden tuttu. “Eşim Hatice,” dedi yavaşça. “Kız kardeşiyle kalıyor. Anneleri öldüğünden beridir birbirlerine kenetlendiler. Normalde iki kız kardeş, kediyle köpek misali dövüşürler.”

Murat’la burada buluşmayı ben istemiştim. Onun tanıdık tüm o zengin cemiyetinin uğramayacağı, Muğla’nın hor görülen bir kenar mahallesiydi burası. Pipetimi dudaklarımın arasına koymadan hemen önce, “Hatice güzel mi?” diye sordum.

Bar tezgâhına bakarken gözlerinin önünde eşi belirdi sanki. “Yaşı gençken güzeldi. Pek bir numarası kalmadı artık. Kırk küsur yaşına geldi. Senin gibi...” dedi ve hafifçe bana döndü. “Yirmilerindeki genç kızlarla mukayese edilemez.”

Dudaklarımı pipetten çektim ve yutkunarak gülümsedim. Aç bir köpek gibi istiyordu beni. Daha doğrusu bedenimi. Bunun farkındaydım, bakışlarıyla oldukça belli etmişti.

“Yaşlandığımda beni de mi istemeyeceksin?” diye sordum altdudağımı büzererek. “Oysa ben sonsuz bir aşk yaşayacağımızı düşlerdim, Murat.”

Dudaklarımdan dökülen kelimeler onu tedirgin etti. “Olur mu hiç?” dedi telaşla.

Omuz silktim. “Bu gece senin o şatafatlı yatında kalalım diyecektim ancak beni öfkkelendirdin.”

Sabrının zorlandığını fark ettim. Haftalardır konuşuyorduk, buna rağmen bir türlü bana dokunamamıştı. Hiç izin vermemiştim.

Ağzını araladı ama devam edeceği sırada aynı anda telefonlarımıza gelen mesajla birbirimize baktık. Anlamlandıramadık. Çantamdan ekranı parlayan telefonumu çıkardığım sırada, Murat da tezgâhtaki telefonunu eline aldı.

Bilinmeyen: *Görsel*

Bilinmeyen: Elli bin lira.

Bilinmeyen: Yoksa tüm ülkeye bu kepezeliğinizi yayarım.

Bilinmeyen: Paypal bilgilerimi iletiyorum.

Bilinmeyen: Saygılarımla.

Bilinmeyen: Küçük Burjuvalar Ajans

“Murat?” dedim nefes nefese ekranıma bakarken. “Ne bu ya? Şaka mı? Komik mi bu şimdi!”

Murat şaşkınlıkla telefonuna bakıyordu. Onun iki katlı jetinde bir fotoğrafımız vardı. Bir başka tekneden çekilmişti. Magazinçiler olmalıydı. Üzerimizde mayolarımız vardı ve elimizdeki şampanyaları içiyorduk.

“Allah kahretsin,” dedi Murat telaşla ayaklanırken. “Ne yapacağım ben şimdi? Koskoca iş adamı yatlarda kadınlarla içiyor! Habere bak! Hatice öldürür beni!”

Elim ayağım titredi. Murat’la sosyal medyada tanışmıştık, şimdi yüzümü onlarca insanın ve en önemlisi Hatice’nin gözlerinin önüne sereceklerdi.

“Ne hakla?” dedim korkuyla. Hızla Murat’a döndüm ve ondan yardım dilendim. “Murat durdur şu herifi, valla çıldıracağım şimdi!”

Murat mesaj gelen numarayı tuşladı ancak telefonu kimse açmadı. Gömleğinin yakasını gevşetti ve sinirle nefes verdi. “Tamam, Duru, sakın ol. Allah aşkına bekle!”

Murat: *Bu yaptığınız bir suç.*

Bilinmeyen: *60 bin lira.*

Murat: *Sizi şikâyet edeceğim.*

Bilinmeyen: *70 bin.*

Murat: *Yapma, kardeşim. Erkek adamsın. Halden anla.*

Bilinmeyen: *80.*

Bilinmeyen: *Bir dakika ya... Erkek olduğumu nereden anladın?*

Murat: *Parayı sana gönderdikten sonra fotoğrafı yayınlamayacağını nereden bileceğim?*

Bilinmeyen: *90.*

“Of!” diye bağırdı. Kıpırmızı olmuştu.

Altdudağımı ısırarak, “Murat lütfen yolla,” dedim korkuyla. “Beni ele güne rezil edeceksin. Karınla uğraşamam. Hem ben gencecik bir kıyım. Eğer sosyal medyaya düşerse bu fotoğraf, tüm ülkeye rezil olurum! Rica ediyorum hallet şu işi.” Üst üste sıraladım.

Murat başını onaylarcasına salladı. Alnından boncuk boncuk ter süzölüyordu. Yutkunduğunda âdemelması hareket etti. Bar taburesine oturdu ve titreyen elleriyle banka hesabına giriş yaptı.

“Tamam. Yollayayım da sussun. Orospu çocuğu...”

Murat: *Yolladım.*

Murat: *Silin fotoğrafları.*

Paralar gönderildi ve fotoğraflar silindi. Hep bu kadar ucuz olurdu zaten insan ilişkileri.

Bilinmeyen: *Sizinle çalışmak bir zevkti.*

Bilinmeyen: *Küçük Burjuvalar Ajans sevgilerini sunar.*

Bilinmeyen: **Kalp kalp kalp**

“Ben bir Hatice’ye bakayım. İyi akşamlar, Duru. Haberleşiriz.”

Murat bana başıyla selam verip alelacele çıktı mekândan. Artık ne bir libidosu ne de korkusunu yenecek gücü vardı. Yandaki adam onun kalktığı tabureye oturdu ve kendine bir içki söyledi.

Ekranına bakıp kahkaha attı. “Amına koyduğumun abazası, nasıl da şak diye yolladı parayı?”

“Çok ucuz,” dedim yeni sardığım tütün sigarasını yakarken. “İnsanların birbirlerine biçtiği fiyatlar bu kadar ucuz olmamalı.”

“Nergis Çiçeğim, farkındaysan onar onar arttırdım. Bir dahakine dolar kurundan isterim parayı,” dedi Şahin. Önümdeki *wasabi* soslu bezelye tabağını kendi önüne çekti.

“Karısına fotoğrafı yine de yollayayım mı? Nasıl götleri tu-tuşunca direkt parayı atıyorlar ama? Bu salak herifler koskoca şirketleri yönetiyorlar, ona hayret ediyorum.” Kaşları çatıldı. “Erkek olduğumu nasıl anladı lan?”

“Yine de yolla karısına tabii ki,” dedim ve hafifçe alnımı ov-dum. “İğrenç bu herifler. Sonra neden evlenmiyorsun diye üze-rime geliyorsunuz, Şahin. Baksana şunlara? Karısı annesinin ölümüyle yas tutarken, bu gelmiş burada bana karım yaşlandı martavalları okuyor.”

Şahin içkisini başına dikti. “Bu evli adamları böyle dolan-dırmaya bayılıyorum diyorum sana! Hele parayı aldıktan sonra yine de karılarına ifşalamamız bana fenasal bir zevk veriyor.”

“Kiminle oyun oynadığını bilmeyen herkes,” dedim içkimi bitirip kendime yenisini söylerken. “Kendi oyununda boğulur.”

Biz boğardık genelde. Şahin ve ben. Çevremizdekiler bize dolandırıcı derdi ama biz kurnazlar, dinsizlerin hakkından ge-len imansızlar derdik kendimize. Koskoca, zengin ve güçlü adamları hedef alırdık. Çünkü onlar tereddüt etmeden verirdi paraları bize.

Birinin onları alt edeceğini hiç düşünmezlerdi. Ceplerindeki paralarla kendilerini hep oyunun sahibi sanırlardı.

Şahin üfledi, gözleri dumanın arasından bana baktı. “Bu ge-ceki gibi on tane daha iş yapsak, para birkaç aya hazır. Yarın bir dedeyle buluşacaksın. Ben fotoğraflarınızı ağaca tırmanıp çekeceğim. Adam yetmişlerinde, büyük bir çikolata şirketinin sahibi. En az elli bin dolar koparıyoruz.”

“Of! Bıktım bu evli adamlardan. Tamam, kadınlar kocaları-nın ne bok olduğunu öğreniyor ama ben bu pis adamlarla otu-rup muhabbet etmek zorunda kalıyorum.”

“Ne yapalım, Nergis Çiçeğim?” diye sordu sitemle karışık. “Nasıl bulacağız o kadar parayı başka türlü? Evli adamları do-landırmayacaksak, tefecilerden para alıp ülke mi değiştirelim?”

“İyi fikir,” dediğimde Şahin kahkaha attı. “Araştır ülkenin en güçlü tefecilerini, Şahin.”

“Onlar şakaya gelmez, götümüzü sikerler.”

“Biz de şaka yapmayız,” dedim ağır ağır. “Bu para bir an önce toplanacak, ben bu pis adamlarla oturup kalkmak istemiyorum artık. Sana hava hoş. İki fotoğraf çekip geçiyorsun. Tüm o sikik muhabbetleri ben dinliyorum. Yok karım şöyle, yok işler böyle...”

“Yeni mi zül saydın?” dedi sinirle. “Hayır. Tefeci adamlara bulaşmayacağız. Onlara gücümüz yetmez. Elimizdeki paradan da oluruz sonra. En kötü benim topuğuma sıkarlar ve biliyorsun ki, ben kandan korkarım, kardeşim.”

“Ne olur ki?” dedim gözlerim dalmış bir şekilde. “Tefeciden para alıp kaçsam ne olur?”

“Seni bulur.”

Parası olanlar güce alışkındı, biz açlığa. Fakat aç olan en gözü kör olandı. Ve gözü körler her zaman kazanırdı. Severdim insanlarla oynamayı ama kendi dediğim canımı yaktı.

“Şahin. Ülkenin en eli bol tefecisini bul.” İçkimi bitirip ayaklandım. “Haberleşiriz.”

Evli adamları önceden araştırırdım ve uzun bir süre sosyal medyadan güvenlerini kazanırdım. Ancak bu sefer, çok *farklıydı*.

İlk defa bir adamdan para alıp kaçacaktım. Kendi dediğim bana döndü. Kiminle oynadığımı bilmediğim bir oyunda, yenilgiye bırakılacaktım.

Düzenleme
Ny.ozlem

2. BÖLÜM

ÇARESİZLİK KARİNESİ

Gilbert Yasası'na göre, bir görevi üstlendiğimizde istediğimiz sonuçlara ulaşmanın en iyi yollarını bulmak her zaman bizim sorumluluğumuzdaydı.

Sorumluluklarım sahtekârdı. Sonuçlar gerçekleri doğuruyordu.

Kararlara riayet etmeyeceğim. Düzene karşıyım. Her şeye. Paraya tapıyorum. Çünkü bundan başka bir şansım yok.

Çünkü Sena'dan başka bir kardeşim yok.

Her şey para değildi elbet ama çoğu şeydi. Sağlık bile kimi zaman ona bağlıydı. Hayat, nefes... Çoğu şey perçinlendi parayla. İşte bu yüzden bir çaresizlik karinesinde boğulmaya yüz tuttum.

Akrep yelkovanı geçti. Saat geceydi. Terastaki ceviz ağacı masanın üzerine tütünümü yığmıştı. Kâğıda biraz tütün sarardım ve dilimle yavaşça yaladım. Şahin bu sırada bacağına dayalı gitarı tıngırdatıyordu.

“Ben yanlış mı anladım?” diye sordu Mürekkep. Önündeki buz gibi biranın şişesinden masaya damlalar süzülüyordu.

Gergin bir nefes verip, “Doğru anladın,” dedi Şahin. “Bu iyice sıyırdı. Başımızı belaya sokacak,” diye homurdandı. “Yeterince bulaşmamışız gibi bir de tefecimiz eksikti.”

Sigaramı ateşe verip geriye yaslandım. Birkaç saniye Şa-

hin'in yüzünü izledim ve sigara tuttuğum elimi ona doğrulttum. "Sen beni anlamayı denemiyorsun. Ben artık göğüs kılları enginar çiçeğine dönmüş pis yaratıklarla flörtleşmek istemiyorum."

Biraz öne eğildi. "Kızım ben çok mu meraklıyım seni onlarla muhatap etmeye?" dedi ağzı aralık. Gitarı susturdu ve Mürekkep'e döndü. "Ne diyor bu, oğlum? Sen bir şey söyle lan bari."

"Haklı," dedi Mürekkep birasını eline alırken. "Kendi özbenliğini bu işlerde kullanmak istemiyorsa onu zorlayamazsın."

"Tefeci diyor, tefeci," dedi Şahin ve elini sertçe birkaç kez masaya vurdu. "Tamam, insanlarla taşak geçmeyi seviyoruz ama bu onunla bir değil. Hem adamlar geri ödeme potansiyeli görmediği insana para dağıtmaz ki. Senet olarak ne vereceğiz?"

"Ne senedi be?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Yahu, adam keriz mi her önüne gelene para versin? Karşılık olarak ev, araba vermen gerek. Borcu ödeyemezsen, bunlar ona kalıyor. Biz ne vereceğiz adamlara?" Bir an mırıldandı. "Bu evi ölsem vermem."

"İyi," dedim başımı yukarı aşağı sallarken. "Biz de senet yapmayan tefeci buluruz. Değil mi, Mür?"

"Benim saf çiçeğim, hangi tefeci kendine o kadar güvenir? Öylesine taşaklısı varsa da borcu ödemedik diye hepimizi kurşuna dizerler diyorum sana!"

"Montenegro'ya kaçarız. Bizi kimse orada bulamaz. Peşimizden ülke değiştirecek halleri yok ya," dedim. Şahin gitarı sertçe yere bırakıp masada geriye doğru yaslandı.

"Oho!" dedi bağırarak.

"Kes sesini. Sena uyanacak, geri zekâlı," dedim yavaşça. Sinden bedenim ısındı. "Bak Şahin, önüme taş koyacaksan kendine başka bir kız bul ve pezevenkliğe devam et. Ben yokum."

"Gençler sakinleşseniz mi?" dedi Mür yavaşça. "Birbirinizi kırmayın. Siz çocukluk arkadaşısınız."

Şahin'in bakışları bir an yumuşadı. "Her zamanki hallerimiz işte."

Mürekkep'in bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Normal işler falan yok mu? Hiçbir iş geri dönmüyor mu?"

"Üç harfli bir zincir markete kasiyer olarak başvurdum da üniversite mezunu değilim diye kabul etmediler amına koyayım," dedi Şahin sinirle. "Hayır, etseler de onlardan alacağımız para Sena'nın bırak kemoterapisini, okul masraflarına bile yetmez."

"Zaten okuldan birkaç kız zorbalamış, ona da sinirlerim bozuk," dedim yavaşça. Gözlerim terastaki saksılara kaydı. "Okuldan ayrıldıktan sonra iyice yalnızlaştı. Arkadaşları da saçları döküldüğünden beri, bulaşıcı hastalıktır diye korkuyormuş. Annelerine söyledim ama buluşmaya iyi bakmıyorlar."

Mürekkep dudak büktü. "Aslında arkadaşları onu görmeye gelseydi moral olurdu."

"Bazen çocukları dövesim geliyor. Sizce bu normal mi?" dedi Şahin gözleri dalmış bir şekilde. "Yani sonuçta çocuk ama iyi olanları kadar kötüler de var."

Sonunda bıkkın bir nefes verdim. "Sena için ya Türkiye'den senelerdir beklediğimiz o donörü hemen bulursun. Ya da ben tefeciden aldığım parayla Montenegro'ya gider ve ona nakil yaptırırım."

Sandalyemi geriye çektim ve sigarayı küllükte ezdim. "Kararını yarma kadar ver, Şahin. İyi geceler."

Terastan çıkıp içeri geçtim ve yavaşça nefes verdim. Gözlerimi hızla ovdu, ellerimle büyüttüğüm çocuğun ellerimde yok olmasına şahitlik etmekten sıkılmışım. Sürekli güçlü görünmek güzeldi belki ama yorucuydu. Ben de insandım.

Yavaşça Sena'nın odasına geçtim. Peluş oyuncağına sıkıca sarılmıştı sıska kolları. Kaşlarından sonra kirpikleri de dökülmüştü. Bedeni kış aylarında daha fazla üşüyordu. Yanına kıvrılıp ona sıkıca sarıldım. Komodindeki küçük, tek boynuzlu at figürlü gece lambasını kapattım ve gözlerimi yumdum.

Ertesi sabah, Sena'ya kahvaltı hazırladım. O karnını doyurduğu sırada, Şahin salondaki sehpanın yanına çökmüş, Murat'la görüştüğüm telefon hattını kırıyordu. Bir yandan da bilgisayarımdan, dün bahsettiği adamla benim adıma sohbet ediyordu.

“Evet?” dedim merakla. Sena duymasın diye sessiz konuşuyordum. “Buldun mu bir tefeci?”

“Mürekkep bir şeyler mırıldandı sabah ama bilmiyorum. En kötü onunla da flörtleşiriz diye düşündüm. Sonuçta bizim uzmanlık alanımız adamlarla flörtleşmek. Tefeci diye para istemek yerine, kendimize âşık edip parasını cukkalarız.”

“Ay sen ne güzel bir çözüm bulmuşsun öyle?” dedim gözlerimi devirirken.

Diğer anahtarla eve girerken, “Selamlar,” dedi Mürekkep. “Bakın, ahali. Bu benim bir arkadaşımın arkadaşı.”

“Selam,” dedi Şahin. Kapıya bir bakış atıp tekrar ekrana döndü. “Ne diye geldi?”

“Tefeci arıyormuşsunuz,” dediğinde salonla birleşik Amerikan mutfakta kahvaltı yapan Sena'ya baktım. Şaşkın şaşkın bizi dinliyordu.

“Terasa geçelim,” dedim gözlerimi belirtirken.

“Abla?” dediğinde gözlerimi kapattım. “Tefeci ne?”

“Banka, ablacığım,” dedim ve sütü masanın üstünden onun önüne doğru kaydurdım. “İç bakalım sütünü. Sonra ilacını içeceksin. Doktor kontrolüne gideceğiz bak. Güçlü olmamız gerek.”

Terasa çıkıp masaya yerleştik. Muğla'nın küçük, sessiz bir köyündeydik. Terasta hep horoz ötüşmeleri ve kuş civıltıları duyulurdu.

“Evet, Nehir,” dedi Şahin ona diklenerek. “Sendeyiz.”

Nehir telefonunu açtı ve birkaç sohbeta girdi. “Nişanlımın dayısının yakın arkadaşının eniştesi bir gece kulübünde güvenlik görevlisi olarak çalışıyor. Gece kulübünün sahibi tam aradığınız gibi bir adam.”

“Borç verdiklerinden senet istemiyormuş,” dedi Mürekkep

onun ekranına bakarken. “Evi satmam diyordunuz ya. Evi ipoteklememize gerek yok.”

Başımı yavaşça ekrana çevirdim. Çekildiğinden haberi olmayan, şaşalı bir gece kulübünden çıkan bir adam vardı fotoğrafta. Simsiyah giyinmişti. Kollarını saran siyah gömleği neredeyse yırtılacak gibiydi. Bacakları uzun, iki metreye yakın bir adamdı. Gözleri kapkara, saçları gece gibiydi. Hafif kirli sakalları vardı ve kaşları gürdü. Yaşı büyüktü.

Onun hemen arkasından çıkan başka bir adam vardı. Koruma gibi onu arkadan adeta zırlamıştı.

“Maşallah,” dedim telefonu elime alırken. “Bu mu tefeci?”

Başını onaylarcasına sallarken, “Siktir, çok yakışıklıymış lan,” dedi Mürekkep. “Erkeklerden hoşlanıyor olsaydım, onunla yatardım.”

“Kız sen lezbiyen misin!” dedi Şahin şaşkınlıkla.

“*Hongjoong* değilsen endişe etme, sana bakmam,” dedi Mürsirtirken.

Kaşlarını çatıp, “*Jonjon* ne len?” dedi Şahin. “Neyce konuşuyor bu?”

“Arkadaşlar adama odaklanabilir miyiz?” dedim ve fotoğrafı biraz yakınlaştırdım. “Bu arkadaki senin *dıdının dıdısı* adam mı?”

“Evet,” dedi Nehir heyecanla. “Nişanlımın dayısının arkadaşının eniştesi. Tefeciyi koruyor. İşi bu.”

“Bence bu heriften para almayalım. Direkt kendimize âşık edelim,” dedi Şahin hızla telefonunu açarken. “Ben şimdi ona bir mesaj çakayım. Neydi sosyal medyası bu lavuğun?”

“Kullanmıyor bildiğim kadarıyla,” dedi Nehir şaşkınlıkla. “Yani bu adamla aşk mı yaşayacaksınız?”

“Numaradan işte,” dedi Şahin ve bana baktı. “Tamam mısın?”

“Tamam,” dedim heyecanla. “Olur. Yani Sena için. Para almaktansa, para vermesini sağlayabiliriz. Bence olur. Bekâr mı bu adam?”

“Bekâr. Hiç de biriyle uzun süreli olmamış.”

Şahin ellerini çırttı. “Süper,”

“Nesi süper?” dedi Mürekkep şaşkınlıkla. “Adam belki aseksüel?”

Dudakları aralık, şaşkın şaşkın bakarken, “Kızım *seks meks* konuşup durma insan içinde,” dedi Şahin.

“Şey...” Sesiyle Nehir’e döndüm. “Ama bu tefeci biraz sıkıntılı diye duydum.”

“Ne gibi?”

“Yani,” dedi ve ekranı kapattı. “Birkaç şey duydum. Öncelikle, bu adamın Çetin diye bir sağ kolu var. Bu adam borç ödemeyenleri bir Whatsapp grubuna eklermiş.”

“Garibanlar Grubu,” dedi Mürekkep gülerken. “Grupta sadece fakirler mi var yani?”

“Grupta Çetin dışında kimse yokmuş.”

Dudaklarını birbirine bastırıp, “Yani herkes borcunu ödemiş,” dedi Mürekkep.

“Ya da borcunu ödemeyenler artık yok,” dedim gözlerim dalmış şekilde.

“Bir de...” derken Şahin’e baktı. “Abi sen iki dakika çıkar mısın? Ayıp bir şey diyeceğim.”

“Ulan benden mi çekindin?” dedi Şahin şaşkınlıkla. “Söyle.”

“Şey...” dedi Nehir mırıldanarak. “Siz bu tefeciyle aşk diyorsunuz da... Benim duyduğum kadarıyla değişik fantezileri varmış. Bazen kadınlara bir şeyler yaptırıp izliyormuş.”

“Canlı porno gibi mi?”

“Evet. Bir de şey... Birkaç kadının şeyine şey sokmuş.”

“Şişe falan mı?”

“Yok,” dedi Nehir utana sıkıla.

“Patlıcan?” diye sordum.

“Hayır.”

“Ne sokmuş?” diye sordu Mürekkep şaşkınlıkla.

Nehir gözlerini kaçırdı. “Silah sokmuş,” diye mırıldandı.

“Ne?” dedi Şahin bağırarak.

“Bir de bu adamın yılanları varmış. Beslediği... Akrep, yılan falan öyle şeyler.”

“Kız yılanla da mı?!” diye bağırdı Şahin.

“Bu hayvan haklarına bir saldırı,” dedi Mür korkuyla. “Bunu kabul edemem. Bu adamı şikâyet edeceğim.”

“Karıya yılanla neler yapmış, bu hâlâ hayvan hakları diyor amma koyayım,” dedi Şahin alnını ovuştururken. “Tamam, biz de flört etmeyiz. Değil mi, Nergis Çiçeğim?”

“Yok!” dedim başımı iki yana sallarken. “Hiç gerek yok. Efendi gibi paramızı alıp kaçalım.”

Şahin ayaklanırken söyleniyordu. “Yeminle, bu yaştan sonra elin adamı götüme yılan sokacak. Ulan Nergis, senin aklına uyan aklımı sikeyim.”

“Flörtleşmeyeceğiz dedik ya be!” diye bağırdım. “Git dedelerle benim adıma konuş sen! Ben paramı alıp gidiyorum!”

“Ah benim üç tarafı denizlerle, dört tarafı kerizlerle dolu memleketim,” dedi Şahin içeri geçerken. “Erkekleri dolandırmak eğlenceli ama üzücü. Jojo olsaydı dolandıramazdık belki.”

Mürekkep kaşlarını çattı. “Jojo ne ya?”

“Sen dedin ya, kızım, az önce *oramakoma buramako* gibi bir isim,” dedi Şahin. Ardından kapıyı kapatıp içeri geçti.

Hızla Nehir’e döndüm. “Adı ne bu tefecinin?”

“Tufan.” Gülümsedim. Güzeldi ismi. Tipi. Omuzları. Kendi. “Tufan Ali Uluhan.”

“Tufan Ali Uluhan,” diye fısıldadım. Gözlerimi kıstım. “Bakalım nasıl bir tipsin? Şimdiden memnun oldum. Ben de Nergis Tanyeli.”

“Bak bunu sadece Şahin’le artık adam dolandırmayın diye yapıyoruz,” dedi Mür yavaşça. “Her ne olursa olsun, çok ince düşünüp planlamamız gerek. Kaçacaksak hep birlikte kaçacağız. Sena sonunda ilik nakli olabilecek.”

Sonunda ilik nakli olabilecek. Belki bu ömürlük bir zayiata yol açacak. Ama değecek. Çünkü her şey onun için.

“Sena için?”

“*Sena için.*”

3. BÖLÜM

ÖLÜM VE ZULÜM

Ölüm, Sena'dan önce beni korkutmazdı. Çokça kez kabullenmek zorunda bırakıldım ama hiç korkmadım. Sadece kızdım. Kendime, ölenlere. Fakat şimdi farklıydı. Tufan öyle güçlü bir seldi ki, ardından çıkarttığı kıyamet; beraberinde ölüm ve zulüm sürüklerdi.

Sürüklenmeye adım adım gittim. Muğla'nın taş evlerinin arasındaydık. Sena elimden sıkıca tutuyordu. Başında bir bandana bağlıydı. Bunu o istiyordu. Yine de bakışlara engel olamıyorduk. Kimi teyzeler ahlıyor ve yüzünü ağlamaklı yapıyor, kimi çocuklar da babalarının kolunu çekiştirip Sena'yı gösteriyordu.

Alışmıştık artık. Buna alışmak güzel değildi. Yine de gülmsedim çünkü Sena'nın üzülmesine katlanamıyordum.

"Sena baksana," dedim ara sokaktaki bir vitrinin önünde dururken. Vişneçürüğü askılı bir elbiseydi. "Çok güzelmiş. Alsam mı?"

"Al, ben de senden çalarım," dedi elindeki pamuk şekeri yerken. Maskesini yarıya kadar indirmişti. Mikroplardan korurdu onu maskesi. "Bugün otobüsle mi eve döneceğiz, ablacığım? Çünkü az önce hastaneden çıkarken doktor benim uzun süre yürümemem gerektiğini söyledi. Duydum."

"Taksiyle döneceğiz, bal kızım," dedim dükkândan içeri girerken. "Kolay gelsin. Vitrindeki elbise ne kadardı?"

Kasanın yanındaki kadın uzak gözlüğünü takıp vitrine baktı. “Bin lira.”

“Çokmuş,” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. “Biraz indiremez misiniz?”

“İthal bir ürün,” dediğinde o elbisenin bir fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkardım ve gruba mesaj yolladım.

KÜÇÜK BURJUVALAR

Nergis: **Görsel**

Nergis: *Bu akşam T... ile görüşürken giymelik değil mi?*

Mürekkep: *Al, ben arkadayım.*

Nergis: *Aldım (benim ikna olma hızı)*

Şahin: *Adamın ismini neden sansürledin amk peşinde asi-yiş varda bizim mi haberimiz yok*

Nergis: *Biz de deriniz*

Nergis: *Ayrıca “da” ayrı*

Şahin: *Ne?*

Nergis: *Varda yazmışsın o “var da” olacak*

Şahin: *Tamam, herbokolog*

Sena’yla eve geçtik. Bir süre onun ilaçları ve yemekleriyle ilgilendim. Akşama doğru iyice yorgunlaşmıştı. Yatağa yatırıp üzerini örttüğüm sırada esnedi.

“Abla? Ben ölecek miyim?”

Elimdeki kitaba bakarken hızla başımı ona kaldırdım. Yataкта biraz daha dibine girip şaşkınlıkla yüzünü sevdim. “Sen ne diyorsun böyle, Sena?”

“Söyle eğer öyleyse,” dedi ve kitabı elimden aldı. Çocuk kitabıydı. Bir sayfayı çevirip bana gösterdi. “Buradaki çocukların hiçbiri saçsız değil. Hiçbiri doktora gitmiyor. Hiçbiri aşı olmuyor.”

“Her çocuk hasta olur, bebeğim,” dedim yavaşça alnından öperken. “Ama insan hastalanınca geçer. İyileşir insan.”

“Ben neden hâlâ iyileşmedim? Eğer ölürsem annemle mi kavuşacağız?”

“Hayır, yok öyle bir şey,” dedim dudaklarımı birkaç kez altına bastırırken. İçimde kıyamet koptu ancak dışım sakinliğini korudu. Abla olmak zordu. “Kimse ölmeyecek. Çocuklar ölmez. Hasta olurlar ve iyileşirler.”

“Eğer annemle buluşacaksak öldüğüme üzülmem,” dediğinde artık gözyaşlarım aktı ve hızla doğruldum. “Ama seni göremem bu sefer, değil mi? Cennet diye bir yer varmış. Orada çocuklar ne isterse olurmuş. Ben de oraya gidip annemle seni isteyeceğim.”

“Seni bırakmam ki,” dedim gülerken ama içimdeki harabe toz duman oldu. Gülümsedim ağlarken. Ona kitap okuyabilecek kadar iyi değildim. “Ben seni bırakmam, ablacığım,” diye fısıldadım. “Şimdi sen uyuyacaksın ve yarın seninle bambaşka bir ülkeye gideceğiz. Orada bir doktor seni iyileştirecek.”

“Ne?” dedi merakla. “Ne ülkesi?”

“Montenegro,” dedim heyecanla. “Çok güzel bir yer.” Tabletinden araştıracağı sırada elinden çekip aldım. “İnternete girmek yok. Saçma sapan şeyler okuyorsun muhtemelen. Bir süre yasak.”

“Ya ver video izliyorum!” dedi ama işaretparmağımı kaldırdım. “Hayır. Uyu artık,” dedim ve tekrar alnını öptüm. Kokladım. Cennet gibi kokuyordu bal kızım. Fakat yine de onu cennete yollamak istemiyordum. O giderse benim için hayatın bir anlamı kalmazdı.

Sena uyuduktan sonra duşa girdim. Bir süre ağladım. Artık iyice güçsüzleşmişim. Tek bir umudum vardı, o da yurt dışındaki doktordu. O doktorun uygun donör bulduğunu ve bizi beklediğini biliyordum. Oraya gitmek zorundaydım. Her yolu deniyordum.

Duştan çıktıktan sonra hazırlanmaya başladım. Nehir, Tufan’ın güvenliğinden sorumlu adama bu akşam benim görüşmeye gideceğimi söylemişti. Bu nedenle beni beklediklerini düşündüm. Üzerime yeni aldığım bordo elbiseyi giydim. Bedenimi saran, askıları dekolte veren bir elbiseydi.

Bir tefeciden para almak için öncelikle o tefeciye parayı geri ödeyebilecek bir ortam yaratmalıydım. Bunun için de zengin görünmeliydim. Kollarıma birkaç tane zengin duran takı taktım. Aslında pahalı şeyler değildi ama Tufan Ali Uluhan'ın bunu ayırt edebileceğine ihtimal vermedim.

Makyaj masasına oturdum ve kirpiklerimi kıvırdım. Normalde makyaj yaparken şarkılar açıp eşlik ederdim ancak bu sefer ölüm sessizliğiyle hazırlanıyordum. Yanaklarıma allık da sürdükten sonra aynadan kendime baktım.

Ellerimi yanaklarıma tuttum. “Yanaklarım biraz tombik mi benim?”

Saçlarıma su dalgası bukleler yaparken, “Boş ver, çiçeğim,” dedi Mür. “Yanağı tombik olanın kalbi ponçik olur derler.”

“Ha, kabul ettin yani?” dediğimde gözlerini saçlarımdan çekip aynadan bana baktı. “Hayır, yanakların tombik değil desene.”

Tekrar saçlarıma baktı. “Hayır, yanakların tombik değil.”

“Mürekkep, hiç samimi değilsin,” diyerek yanaklarımı şişirdim. “Sence Tufan bana parayı verir mi?”

“Çok araştırdık,” dedi ve maşanın fişini çekti. “Biliyorsun ki, adam araştırmak bizim işimiz. Ama yok. Adamla ilgili tek bir sosyal medya hesabı ya da ilişkili bir hesap yok.”

“Muğla’da belli bir zümre tarafından bilinen bir tefeciymiş sadece,” derken Şahin içeri girdi. Elinde bir kutu gazlı içecek vardı. “Hatta çoğu kodaman şehir dışından gelip ondan borç alıyormuş.”

“Borç alanlar genelde batan iş insanları, *bitcoin*’ciler ya da mafyalar,” dedi Mürekkep bıkkınlıkla. “Kanser tedavisi için giden ilk ponçik muhtemelen sen olacaksın.”

“Montenegro’daki doktorla görüştünüz mü?”

Yatağın köşesine oturarak, “Evet, Nergis’im,” dedi Şahin. “Adam açıkça söyledi. Parayı verdiğimiz an hemen akıllı ilaçlara ve ilik nakliyle tedaviye başlayacaklarmış.”

“Tamam, hazırım,” dedim ayaklanırken. Dudaklarımdaki bordo ruja son kez baktım. Derin nefes verip arkamı döndüm. “Gidelim hadi.”

“Ben Sena’nın kıyafetlerini hazırlayayım,” diyerek Mürekkep odadan çıktı. “Dikkatli olun.”

Şahin’le arabaya bindik. Elbisemin kadife dokusunda avuç içimi kaşıdım. Gergindim. *Gergindik*. Hiç tanımadığımız bir adam vardı karşımızda. Daha önce tanımadığımız biriyle oyun oynamışlığımız olmamıştı.

Bu nedenle arabada *çıt* çıkmıyordu. Camı kış soğuğuna rağmen sonuna kadar açtım. Elimi camdan çıkardım ve rüzgârın avucumu kaşımalarını hissettim.

Muğla’nın Fethiye ilçesine vardığımızda hava iyice kararmıştı. Tufan’ın gece kulübü buradaydı.

Deluge Night Club.

Daha önce ismini duymuştum ama oraya hiç gitmemiştim. Oraya gidecek param da yoktu. Sahibinin bir tefeci olduğundan ise Nehir sayesinde haberim olmuştu.

“Eğer vermezse zorlama,” dedi Şahin sessizliği bölerek. “Başka bir çare buluruz.”

“Tamam,” dedim. Başka çare bulurduk.

Gece kulübünün arka kapısında durduk. Burada durmamızı Nehir söylemişti. Tufan’ın gece kulübünün üst katında ofisi vardı ve sadece bu kapıdan giriliyordu. Nehir öyle tembihlemişti.

Arabadan inerken Şahin bileğimden yakaladı. Karanlık arabada ona baktım. “Lütfen dikkatli ol. Ben buradayım. Bir şey olursa mesaj at.”

Başımınla onayladım ve yutkundum. Kendi yutkunma sesimi duydum. Arabadan indiğim gibi yüzüme sert hava çarptı. Başımı kaldırıp koyu bordo kapıyı inceledim. Kocaman bir kapıydı. Başında iki adam bekliyordu. Ortalarından geçerken elleriyle aynı anda kapı kulpunu tuttular.

“Merhaba,” dedim yavaşça. Yutkunmaktan boğazım acıyor, sesim titriyordu. “Tufan Ali Uluhan’la görüşecektim.”

Adamlardan biri birkaç saniye yüzümü inceledi. “Sebep?”

“Şahsi.”

Birbirlerine baktılar. Bir tanesi cebinden telefon çıkardı ve kulağına götürdü. “Patronla görüşmek isteyen bir kız var.” Bana döndü. “İsminiz?”

“Nergis,” dedim ve boğazımı tekrar temizledim. “Nergis Tanyeli.”

“Nergis diye biri,” dedi ve kaşlarını çatı. “Tamamdır, Çetin abi. Görüşürüz.” Telefonu kapattı ve cebine attı.

“Evet?” dediğimde bana döndü. “Girebilir miyim?”

“Çetin abi, sizin patronla görüşmenizi istemiyor.”

“Pardon?” dedim şaşkınlıkla. “Neden?”

“Gerekli bulmamış.”

“Ona mı soracağız patronla görüşürken?”

“Her önüne gelen patronla konuşabilseydi, ülkemiz güzelleşirdi,” dedi kinaye dolu. Ardından elini yavaşça savurdu. “Hadi, kardeşim. Kapı önünü işgal etme.”

“Tufan Bey’i arar mısınız?” dedim ve arkamı döndüm. Şahin arabanın içinden beni izliyordu. “Bakın, benim onunla görüşmem lazım. Onun güvenlik görevlisi, benim arkadaşımın dayısının arkadaşının enişte çocuğu. Ya da öyle bir şeyler işte!”

“Ben de Acun’un kayıp oğluyum,” dedi gülerek. “Torpille çalışmıyoruz. Emirle çalışıyoruz. Demek ki, patronla görüşecek bir altyapı bulamadılar sende.”

“Siz beni anlamıyorsunuz. Benim geleceğimi bilmesi lazım zaten Tufan Bey’in. Bir saniye, ben sizi Nehir’le görüştüyüm,” dedim ve hızla telefonumu çıkardım. Nehir’i aradığım sırada, o büyük kapı bir anda açıldı.

“Kapının önünde ne olayı yapıyorsunuz lan siz?” dedi bir adam kaşlarını çatarak. “Patron gelmek üzeredir, silkelenin hemen.”

“Çetin abi, bu bayan içeri girmek için ısrar ediyor,” dedi güvenlik.

Nehir telefonumu açmıyordu, üst üste arıyordum. Başımı kaldırdım ve Çetin denilen herifle göz göze geldim.

Saçları geriye taralıydı, yüzünde dahi dövmelemler vardı. Üze-

rindeki takım elbisesine rağmen, tüm bedeninin dövmelerle kaplı olduğu aşikârdı.

Beni görmesiyle koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. Sanki seneler önce kaybettiği bir dostunu bulmuş gibi ifadesi hayrete büründü. Hızla sağa sola baktı ve bana bir adım attı.

“Meltem?”

“Kim?” dedim şaşkınlıkla.

“Meltem...” dedi fısıldayarak. “Nasıl oldu bu? Nasıl yani? İkizi falan mısın?”

“Ne?” dedim ve Şahin’e döndüm. Arabanın içinden hâlâ eli mahkûm beni izliyordu. Çetin’e baktım. “Karıştırdınız sanırım. Nergis ben. Tufan Bey ile görüşebilir miyim?”

“Elbette,” dedi bir adım geriye atarken. “Üst kata çık. Patron birazdan gelecek.”

Başımı onaylarcasına salladım ve hızla içeri geçtim. Birkaç adım daha attığımda, Çetin arkamdan kısaca ıslık çaldı. Durup ona döndüm. “Çanta,” dedi avucunu uzatarak. “Bizde kalsın şimdilik. İçeride telefon yasak.”

Birkaç saniye duraksadım, sonra çantamı onlara uzattım. Ceketimi istiyormuş gibi elini açık tuttuğunda onu da çıkardım. Hemen sonra üzerimi düzeltip merdivenlere yöneldim. Topuklarımın tıkırtısı, nefes alışverişim gibi ürkek ama bunu gizlemeye çalışan cinstendi.

İçerisi çok zengin, çok karanlık kokuyordu. Nefesim daralıyor, aynı zamanda ferahlıyordu. Sağ tarafta, kırmızı halı serili büyük merdiven vardı. Tırabzanlara tutundum, parmak izlerim her yerde kalsın istedim. Belki de öldürülmekten korktum.

Büyük bir oda vardı ve sadece ona giden upuzun bir koridor... Başımı yana çevirdiğimde, aşağıdaki gece kulübünü gösteren boydan boya camın yanında durdum. Direklerde dans eden yarı çıplak kadınlar ve karanlığın içinde ellerindeki içkileri içip dans eden zengin bir insan kalabalığı vardı. Öyle zenginlerdi ki, aralarında dolandırdığım birkaç adam dahi muhtemelen vardı.

Tufan'ın odasına giden yol aşağıyı görse de gece kulübünden bu yolun görünmediğini düşündüm. Camlar tek taraflı karartılmıştı. Müzik çok az duyuluyordu, sanki gece kulübü sokaklar ötemde gibi uzak ve boğuktu.

Odanın girişindeki adam elleri önünden birleşik, şaşkınlıkla bana bakıyordu. Kulağındaki siyah kulaklığa gelen sesle başını hafifçe yana eğdi. Muhtemelen Çetin'di. Bana bakarken arkasındaki kapıyı yavaşça tıklattı. Hemen sonra kapı açıldı ve içeride bekleyen bir başka korumayla bakiştı.

“Kim?”

“Bilmem. Çetin abi içeri almamızı söyledi.”

Aralarından sıyrılıp içeri girdim. Simsiyah bir odaydı. Tufan'ın masası ve koltuğu deridendi. Masasının arkasında kocaman *Guernica** tablosu asılıydı. Yan taraftaki büyük camda sarı, iri bir yılan vardı. Hemen dibindeki kafeste ise iki küçük akrep için tropikal bir alan oluşturulmuştu.

Tam olarak yılan ve akreplerin tepesinde özel olarak tasarlanmış bir cam bölme vardı. Muhtemelen gündüzleri güneş ışığı alabilmeleri için onların tepelerine cam çatı yaptırmıştı. Ağzım aralık, etrafı izlerken kapının kapanma sesini duydum. Sonra Tufan'ın sesini duydum. *Öyle koyu bir ses ki, kan gibi. Öyle soğuk ki, yel gibi. Öyle güzel ki, şiir gibi. Adı gibi, sel gibi.*

“Merhaba.”

Başımı ona çevirdim. Onunla göz göze gelmek için uzağımda olsa da başımı kaldırdım. Gözlerinde zelzele hissettim.

“Merhaba, Tufan Bey,” dedim ama kendi sesimi duyamadım. Ne yapacağımı bilemedim. Ellerimi birbirine bağladım. Bağlandım.

Hey, sen.

* *Pablo Picasso* tarafından 1937'de yapılmış, savaşın yol açtığı acıları ve yıkımı sembolik bir dille anlatan ünlü eser. (e.n.)

Sence bir tanrıçanın gözyaşları kurak çöllere seller yağdırır mı? Bilmem. Fakat sel getiren şiddetli tufan yağmurları beni yaktı. Yandım. Yanacaktım.

Çünkü Tufan'la göz göze geldiğimde artık cehenneme ayak basmıştım.

4. BÖLÜM

KANLI KARNAVAL

Maskesini kanlı bir karnavalda çiçeklerle süslemiş bir kızın kırmızılara bulanmış hali gibiydim. Tufan'ın gözleri bedenimi defaatle kurşuna dizmiş de kanlarımdan resim çizmişçesine parlak bakmıştı. Usta bir sanatçı gibi, duygusuz bir hasta gibi.

“Nergis...” Duraksadı. Düşündü. “Nergis Tanyeli, değil mi?” diye sordu. Öyle kısıp ve hırslı çıktı ki sesi, sanki her hecesi beni test ediyordu. Anında gerçek ismimi ona vermenin pişmanlığını hissettim. Borç para verdiği kadını mutlaka araştıracaktı. Bu nedenle yalan söylememiştim. Ancak şimdi, keşke söyleseydim diye düşünüyordum.

“Evet,” dedim, yutkundum. Ellerimi önüme kenetledim.

Ona bakmayı kesmedim çünkü bana öyle sakın ama şaşkın bakmıştı ki, kömür karası gözleri beni de heyecanlandırmıştı. Sanki benim içimde bir yabancıya, ya da yabancı bedenimde bir tanıdığa rastlamış gibiydi.

Sonunda zihninin inindeki düşünceleri sildi ve bakışlarını benden çekip büyük masasına yöneldi. “Kim yönlendirdi seni bana?”

Ağzımı araladım. Sessizlik birkaç saniye üzerime geldi. Ellerimi birbirine daha sıkı bağladım. “Şey,” dedim. Kendi sesim loş odada yankılandı.

“Ney?” dedi bedenini kendi gibi kocaman sandalyesine bı-

rakırken. Sesi çok korkuttu. Görüntüsü çok korkuttu. Geriye yaslandı ve çekmecesinden bir büyük puro paketi çıkardı.

“Yetimhaneden beri bir dostum var. İsmi Mürekkep. Daha doğrusu...” dedim ve usulca masasının karşısındaki büyük deri koltuğa oturdum. “Lakabı Mürekkep. Her yerine dövme yaptığı için ona öyle diyoruz.” Hafifçe gülümsedim. “Çocukluğunda mürekkepli kalemle bedenine dövmeler çizerdi. Yetimhaneye geldiğinde ismi cismi belli değilmiş. Biz de ona Mürekkep lakabını vermiştik. Çocukluktan beri ismi öyle kaldı. Vücudunda dövme yapmadığı bir göz kapakları kaldı neredeyse.”

“Beni o mu söyledi?” dedi paketinden bir puro çıkarırken.

“Yok!” dedim hemen. Parmaklarım elbisemin kumaşını aradı. Ellerimi, elbisemin kumaşına sürttüm. “Onun bir arkadaşı varmış, Nehir. Nehir’in de nişanlısının yakın arkadaşının eniştesinin torunuydu sanırım, öyle birisi işte sizin güvenliğinizmiş.”

“Kim?” dedi ve puroyu yavaşça, hafifçe yaladı. Gözlerim açılırken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Gözleri bana çevrildiğinde hızla ifademi topladım. “Puro yalanırmış, değil mi?” dedim dikkatle ona bakarken. “Tadı yumuşasın, aroması artsın diye.”

Bu kez zipposuna uzanırken, “Kim?” diye tekrarladı. Puroyu yaktı ama daha dumanı yükselmeden masasının altında bir tuşa bastı. Odasında bir anda havalandırmalar devreye girdiğinde sessiz bir uğultu başladı. Sanki yılan ve akrepleri dumandan rahatsız olmasın diye özel yaptırmıştı.

“Adamın ismini bilmiyorum. Ama sizin güvenliğinizmiş.”

Başıyla onayladı ve geriye yaslandı. Telefonunu çıkardı. Bir mesaj atıp masaya bıraktı.

Kapı çaldığında içerideki güvenlik kapıyı açtı. Çetin denilen janti adam görüldü. “Emret, patronum,” dedi yavaşça. Gözlerim yine dış görünüşüne odaklandı. Boynuna kadar dövmeleri, geriye taranmış kısa saçları... Takım elbisesi gri, sakalları yeni tıraşlıydı.

“Kızı kim yolladı?”

“Yavuz’un yeğeninin nişanlısıymış, patron. Viktor’la veya Meltem’le bağlantısını hiçbir şekilde bulamadım.”

Tufan’ın gözleri yüzüme kaydı. O anda odanın içindeki her şey fazlasıyla sessizleşti.

“Ne garip, değil mi?” dedi gözleri yüzüme dalarken. Benim yanımda hakkımda konuşmaları çok rahatsız etti.

“Bu bir tesadüften fazlası gibi dursa da yalnızca Meltem’le çok benziyorlar.”

“Hayır,” dedi Tufan beni izlerken. “Bu tesadüf olamayacak kadar büyük bir benzerlik.”

Tufan elini çık anlamında savurduğunda, Çetin ona dönük bir şekilde geri geri çıktı odadan. Sanki Tufan bir padişahmış gibi.

“Meltem kim?” dedim dayanamayarak. Merakımı bastıramadım. “Bana benzeyen biri anladığım kadarıyla. Akrabanız mı?”

“Değil,” dedi ve telefonu titreyince ayaklandı. “Değildi.”

“*Di?*” dedim sorar gibi. Bakışlarımla onu takip ettim. Purosu elindeyken tropikal fanusa adımladı. Onun yanındaki puro küllüğüne elindekini bıraktı ve siyah bir eldiven giydi. Fanusu açtı.

“Vefat etti,” dedi tropikal cam kaplı fanustan yavru bir sincap çıkartırken.

“Başınız sağ olsun,” dedim ama gözlerim kısılmıştı odaklanmaktan. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. “Sincap da mı besliyorsunuz?”

“Mecburen,” dedi gülümseyip bana dönerken. “Sevmek ister misin?”

“Isırır mı?” dedim. O ne dese korkudan kabul edecek durumdaydım. Sincabı almak için ellerimi uzattım.

“Doğanın kanunu, söz veremem.” Sincabı bana uzattı.

“Yanakları lokum gibi,” dedim şirin sincabı avucuma alırken. Korkudan titriyordu, küçük suratını ısırarak istedim. Kucağıma koydum ve yavaşça başını okşadım.

“Tufan Bey, hayvancağız çok korktu,” dedim yavaşça kucığımdan alıp ona uzatırken. “İsterseniz yerine bırakın. Daha bebek zaten. Annesi yok mu? Siz mi sahip çıktınız?”

“Doğanın dengesi şaşarsa ne olur, Nergis?” diye sordu tek eliyle sincabı alırken. Yavru sincap öylesine korkmuştu ki, gözleri kocamandı.

“Düzen bozulur,” dedim.

Cevabım onun gülümsemesine neden oldu. Eldivenli eliyle sincabı yandaki fanusa götürdü ve tepedeki cam kapağı açtı.

“Ben aslında sincap beslemiyorum,” dedi ve sincabı bir anda sarı yılanın üzerine attı. Eldivenini çıkartarak çöpe bıraktı ve purosuyla tekrar masaya yöneldi. Oturup geriye yaslandı. Yavaşça gülümsedi. “Düzeni, düzende tutuyorum.”

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Sincap korkuyla kaçmaya çalışırken minik ellerini cama yapıştırmıştı. Şişman yılan bir anda onu sarmaladı. Öyle sıkı ki sincabı, sincap patlamak üzereydi. Sincabın çığlığına benzer bir sesini duydum. Acı çekti. Yılan ise sonunda onu dişledi. Çok hızlı ve zehirliydi. Yılanın dişlemesiyle yavru sincap bir anda felçli gibi hareketsiz kaldı.

Ve sonra da düzene yenildi.

“Kusura bakma, Bekir’in yemek saatiydi de,” dedi ve masada dövmeli büyük ellerini birleştirdi. Masasındaki puronun dumanları ortamı yavaşça yükseliyordu.

“Bekir?” dedim kanım donmuş şekilde. “Bekir?”

“Bekir,” dedi anlamsızca. “Evet, Bekir. Yılanımın ismi.” Birkaç saniye birbirimize baktık. Ben yılanına verdiği ismin saçmalığıyla ona baktım, o da bu isme neden şaşırdığımı anlamak istiyormuş gibi bana baktı. Sonra ifadesini toparladı.

“Ne kadar istiyorsun, Nergis?”

Bakışlarım masadan kalkıp tekrar Tufan’a döndüğünde, hızla boğazımı temizledim ve söyleyeceklerimi, ezberlediklerimi düşündüm. Az önce gördüklerim beni korkutmuştu fakat buradan dönemeyecek kadar da ilerlemiştim. Sanırım geri dönmeye

de korkuyordum. İnsan bazen korkunca devam etmek zorunda hissederdi. Ben de öyle bir ikilemin rüzgârında iteklendim.

“Tufan Bey, benim yüz bin dolara ihtiyacım var. Bunu size geri ödeyebilecek gücüm de var. Yalnızca çok acil gerekli. Bankalar kredi vermiyor. Hem ben...”

Elini kaldırdı susmam için. “Yüz bin dolar, doğru mu duydum?” diye sorduğunda başımla onu onayladım.

Sandalyesiyle arkaya döndü. Kocamandı sırtı da. Siyah gömleğinin altından dövmeli tenini görebilir gibi oldum. Arkasındaki büyük *Guernica* tablosundaki bir cisme dokundu. Tablo bir anda ikiye ayrıldı. Ortasında siyah, kocaman boşluk vardı. Boşluğun ardındaki çukur bölmeyi gördüm. Büyük siyah bir çanta çıkardı oradan.

Masada tam ortamıza bıraktı. “İki yüz bin dolar olarak alırım. Bir hafta var. İyi harcamalar.”

“İki yüz bin dolar mı?” dedim yavaşça çantayı kendime çekerken. “Bir hafta az değil mi? Taksit yapabilir misiniz?”

“Yapamam.” İçine adeta zift çekti. Burnundan ve ağzından çıkan gri dumanlar beni bile boğdu. “Nakit. Haftaya bugün. İki yüz bin.”

“Şey...” derken çantayı yavaşça açtım. İçinde tomarla dolar vardı. *Gıcır gıcır* parlıyorlardı. “Bir şey sorabilir miyim?”

Cevap vermedi. Yaptıklarımı izliyordu. Bunu *sor* olarak kabul ettim ve devam ettim. “Bir haftayı geçerse ne olur?”

“Geçmez,” dedi bana bakarken. “Geçirme.”

“Ne olur?” dedim çantanın fermuarını kapatarak. “Yani hep filmlerde duyuyoruz. Topuklarıma mı sıkarsınız? Ya da evimi mi yakarsınız?”

“Her şey bir düzen içerisinde,” dedi tekrar. Kaşlarıyla arkamı gösterdiğinde fanusa baktım. Yılanın boynu, yavru sinca-bın şeklini almıştı. Tek lokmada yutmuş, öğütüyordu.

“Düzene karşı gelersen, düzen de sana karşı gelir. Oyunbozanlık etmeyeceksin, değil mi?”

“Yok, ondan değil! Sadece merak ettim,” dedim boğazımı

temizleyerek. “Neden bu kadar parayı istediğimi sormadınız bile.”

“Biliyorum çünkü,” dedi yavaşça. Gözlerini purosuna indirdi. Purosunu parmaklarının arasında döndürürken konuştu. “Kardeşine lazım. Sena’ydı... Değil mi? On bir yaşında. Kanseri. Lösemi.”

“Nasıl bildiniz?” dedim şaşkınlıkla. “Ne ara tüm bunları öğrendiniz?”

“Başka sorun yoksa çıkabilirsin, Nergis.”

Öyle emindi ki parayı ödeyeceğimden, belki de kaçma planımdan da haberi var diye düşündüm. Çok korkmuştum. Yılanın boğazındaki minik sincap, onun kokulu purosuna ve gözleri beni ürküttü. *Guernica* tablosu beni hep üzerdi ama şimdi o bile korkunç göründü.

Kapı tıklatıldığında şaşırdı ama içeride bizimle birlikte duran güvenliğe başıyla onay verdi. Güvenlik kapıyı açtığında bir adam daldı içeri. Takım elbiseli, orta yaşlıydı. Gömleği hafif yırtık, yüzü keşmekeşti. Saçları darmadumandı.

“Allah belamı versin ki ödeyecektim!” dedi adam haykırarak dizlerinin üzerine çökerken. “Yalvarırım, bir hafta daha verin bana! Size kul köpek olayım, abi! Çoluğuma çocuğuma bağışlayın beni!”

Ben ne olduğunu anlamazken Çetin telaşla arkasından girdi. Yapay bir şekilde sırtıttı, sonra yavaşça gülümsedi. “Kusura bakmayın bu tatsız durum için, Nergis Hanım.”

Adamı yakasından tek eliyle tutup kaldırdığında adamın gömlek düğmeleri yırtıldı. “Gel, kardeşim. Bak patronumuzun şu an müşterisi var. Sonra görüşürsün.”

Adam geri geri çekilirken elini uzattı bize doğru. Yüzü kıpkırmızıydı. “Abi! Tufan Abi! Çocuğuma bağışla beni! Yalvarırım yapma, abi! Son bir hafta! Kriptodan büyük bir para gelecek! Yalvarırım bir haft...” derken odadan çıktılar.

Tufan bıkkın bir nefes verip yutkundu ve bana döndü. “Oluyor arada,” dedi sakince. “Onun adına özür diliyorum.”

“Şey,” dedim zar zor. “Ona ne yaptınız?”

“Bir şey yapmadık. Gördüğün gibi... Sapasağlamdı.”

“Neden öyle yalvardı ki?” dedim kapalı kapıya bakarken. Tekrar Tufan’a döndüm. “Çok korkmuştu ama.”

“Ona bir şey yapamam,” dedi ve *Guernica* tablosuna bastı. Tablo tekrar bütünleşti ve eski halini aldı. “Ona bir şey yaparsam, borcumu ondan nasıl geri alırım?”

“Ailesine mi zarar verdiniz?” dedim ve nefesimi tuttum. “Söyler misiniz? Neyle karşılaşacağımı bilmek istiyorum.”

“Neden?” dedi gülümserken. “Ödemeyecek misin zamanında?”

“Ödeyeceğim,” dedim başımı olumlu sallarken. “Ama bir aksilik oldu ve vev ki, ödeyemedim. O zaman ne olacağını bilmek istiyorum.”

“Sen ve afacan arkadaşlarının oluşturduğu çetenin adam dolandırdığını duydum,” dedi yandaki büyük viski şişesine uzanırken. “Küçük neydi? Burjuvalar mıydı?”

Gözlerim kocaman olurken Tufan bir bardağa ılık viski doldurdu, ardından bakışları beni buldu. “Beni araştırmadınız mı?”

“Biz sizi dolandırmayacağız,” dedim başımı bu sefer iki yana sallarken. “Size her şeyi söyledim. İsmimi, cismimi. Sizi nasıl dolandırabilirim?”

“O halde sorun yok.” Yavaşça bir yudum içti. Âdemelmasına gözüm kaydı. Alkollü dudaklarını yaladı ve elini savurdu. “Çıkabilirsin, Nergis.”

“Tufan Bey, ben vazgeçtim,” dedim masada çantayı ona iterken. “Buyurun. İstemiyorum.”

Yapabileceklerinin sınırı olmayan bir adamdı ve her adımı önceden hesaplamıştı. Belki de tanımadığım bir adamı dolandırabileceğime inanmak benim çaresizliğimdi. Ya da aptallığımdı.

Çantayı açtı ve kısaca bakıp kapattı. “Yüz bin dolar var burada.”

Dediğini anlamayarak kaşlarımı çattım. Gülümsedi.

“İki yüz bin vereceksin bana. Öyle konuştuk ya.”

“Yok, hayır yani bu parayı almaktan vazgeçtim,” dedim yutkunurken. Boğazım korkudan cayır cayır yandı.

“Aldın ama,” dedi ve ayaklandı. “O çanta benden çıktı. Senden ancak içerisinde iki yüz bin olursa geri alabilirim.”

“Tufan Bey, yaklaşık elli saniye önce aldım ve şimdi almaktan vazgeçtim. Yani nasıl olur da iki katını istersiniz geri?” dedim. Ağzım açık kalmıştı.

İçeride bizi izleyen güvenlik ise sırtıyordu. Öyle korkmuşum ki, paraya dokunmak dahi istemedim.

“Anlaşmayı çoktan yaptık. Burada bir düzen var.” Güvenlik kapıyı ona açtığı anda durup bana döndü. “Bir haftan var. İyi harca paranı.”

Odanan çıktı. Kanlı karnavaldaki maskeli kız, kırmızılara bulandı. Şayet düzeni bozamayacaksa, o zaman ona ayak uydurmak zorundaydı.

Üçüncü bir şansı kalmamıştı. Ya ayak uyduracak ya da kanlı karnavalda kanlara bulanacaktı.

5. BÖLÜM

EZİYETLER VE MEZİYETLER

Eziyetler ve meziyetler. Ölüm ve yaşam. Gerçekler ve sahtekârlıklar... Belki insan, ikilemlerin en fazlasıydı. Yine de insan olmanın bedellerini hep ödedi. Çünkü insan, çoğu zaman en aptal sonuçlara adım atardı.

Kolum dışarı sallanırken arabanın içinde klimalar çalışıyordu. Çivi soğuğu avucuma esiyordu.

“Hâlâ inanamıyorum. Resmen yüz bin dolar,” dedi Mürrekkep. Sena’yla arka koltukta oturuyordu. Parayı üçümüzün banka hesaplarına bölüp yatırmıştık. Nakit tutmak saçmalıktı. Üstelik tomar parayla ülke değiştiremezdik.

“Ne dediler şimdi?” dedi Şahin direksiyonu alttan tutarken. Bir eli bacağına, gözleri yoldaydı. İfadesi yorgundu. Belki de gergindi.

Ona döndüm. “Picasso tablosunun gizli bir bölmesi var. Nakit çantaları orada tutuyor. Belki parmak iziyle çalışıyordur, bilemiyorum. Bir tane yılanı var. Adı Bekir. Onu sincaplarla besliyor.”

“Yılanın mı adı Bekir?” diye sordu yolu izlerken. Bana odaklanarak kaşlarını çatı. “Kızım bunları mı soruyorum? Parayı verirken bir şey dedi mi?”

“Evet,” dedim ve arkaya döndüm. Sena, Mür’ün koluna ba-

şını yaslamış, uyukluyordu. “Bir haftamız varmış parayı geri ödemek için. İki yüz bin dolar olarak istedi,” diye fısıldadım.

“He, he tamam,” dedi Şahin. Şakaya vursa da ifadesi gergindi. “Şu ülkeden bir çıksak rahatlayacağım da...”

Sena, “Abla?” dediğinde hızla ona döndüm. Gözlerini ovuyordu. “Biz Türkiye’ye geri dönmeyecek miyiz?”

“Dönmeyeceğiz!” dedim heyecanla gözlerimi açarak. “Gittiğimiz ülke çok güzel. Orada bir sürü yeni arkadaşın olacak. Hem iyileştiğinde okula da başlayacaksın. Çok eğleneceğiz!”

Omuz silkti. Yandan tabletini alıp oyun oynamaya başladı. “Onlar da saçım yok diye dalga geçer benimle. Eminim.”

“Onları yumruk delisi yaparım,” dedi Mürekkep. Telefonu titrediğinde cebinden çıkardı. “Nehir mesaj atmış. O da şimdi merak ediyor olayları.”

“Gittiğimizi söyleme. Teşekkür ettiğimi ilet,” dedim camdan dışarı sarkıttığımı elimi rüzgârda açıp kaparken. “Üşümüyorsun değil mi, Sena?”

“Hayır. Yeni gideceğimiz ülkenin adı neydi? İnternette araştırma yapacağım.”

Bu sefer, iki eliyle sıkıca direksiyonu tutarken, “Montenegro,” dedi Şahin. “Orada bir doktor var! Vay anam babam! Sena gelsin hemen iyileştireyim onu da saçları uzasın diyor! Saçların uzayacak diyorum sana!”

Sena hızla tableten başını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“He, valla,” dedi Şahin kahkaha atarak. Hafifçe arka koltukta oturan Sena’ya döndü ve bağırdı heyecanla. Sena kıkırdadı. Çok heyecanlanmıştı. Bilmiyorum o an ne oldu ama altdudağım büzüldü ve hızla gözlerimi sildim. Camdan bakarken yavaşça akan gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım.

“Doktor bana ne renk saç verecekmiş, Şahin abiciğim?” dedi heyecanla.

“Valla pembe diyordu ama bilemedim,” dedi Şahin. Yavaşça omzuma bir elini vurdu. “Ablası?”

“Evet?” dedim ve hızla boğazımı temizledim. Burnumu çektim. “Söyle, abisi.”

“Sena’nın saçları yine kahverengi çıkarsa, onları pembeye boyayabilir miyiz?”

“Abla ne olur, ne olur!” diye bağırdı arkadan. “Lütfen bir kere sadece!”

“İyi tamam,” dedim. Hızla gözlerimi silip camdan elimi çıkardım. Araba yavaşladığında Bodrum Havalimanı Dış Hatlar’a gelmiştik. Derin bir nefes alıp arabadan çıktım ve Sena’nın kapısını açtım. “Maske takacağız, tamam mı? Mikrop-lardan korunmamız gerek.”

Söylenerek arabadan inerken, “Erkeklerden âlâ mikrop mu var?” dedi Mürekkep.

Sena’nın elinden tuttum ve yavaşça arabadan indirdim. Gözlerim kızarmıştı. Çok umutluydum çünkü. İlk defa bir çare bulduğumuza inandım. İlk defa zamanla savaşmayacağımızı düşündüm.

Sena’ya maske takıp doğruldum ve çantasını omzuma astım. “Pandemi zamanı ne güzel herkes benim gibi maske takıyordu,” dedi elimden sıkıca tutup havalimanına girerken. Şahin’in elini tutmak istemişti ama onun elleri valiz doluydu. “Şimdi ise sadece ben takıyorum maske. Keşke pandemideki gibi olsaydı.”

Hızla cebinden maske çıkartırken, “Olur mu yahu?” dedi Mürekkep. “Bak, ben de takıyorum.”

Hava gece geç olmasına karşın içerisi kalabalıktı. Kış turistleri Muğla’ya akın ediyordu. Ya da artık Muğla’dan gidiyordu.

“Mürekkep abla, sen erkeklerden korunmak için takıyorsun bence,” dedi Sena. Sesi maskeden boğuk çıksa da dediğini duyan Şahin gülerek valizleri kontrolden geçirdi.

Gözlerimi kısmış, tepedeki uçak saatlerini kontrol ederken, “Uçağa üç saat var,” dedim. “Acıktın mı, ablacığım?”

İşaretparmağıyla yabancı bir zincir kahve dükkânını gösterdi. “Buradan bir şey içmek istiyorum.”

Onun elini tutup ilerlerken, “Gel, abisinin gülü. Ben sana alayım ne istiyorsan,” dedi Şahin.

“Kurabiye alacaksanız yavaş çiğneyin! Vegan ürünler alın!” dedi Mürekkep arkalarından bağırarak. “Kim Taehyung gibi en az kırk kere çiğneyin, tamam mı?”

Ona arkası dönük bir şekilde elini kaldırırken, “Kes len!” dedi Şahin. “Kimono Mukono’na sıçtırma artık.”

Derin nefes verip yüzümü sildim ve ellerimi belime koydum. “Pasaportlar sende mi?”

“Bende,” dedi Mür. Sırt çantasını önüne çekti. Yere bırakıp çöktü ve fermuarı açtı. “Hepsi bende. Pullarını okutmamız gerekiyor sadece.”

“İyi, tamam. Yap ne lazımsa,” derken telefonuma gelen bildirimle elim çantama gitti. Çıkartıp gözlerimi kıstım ve birkaç saniye numaraya baktım. Kayıtlı değildi.

“Bu kim ya?” dedim sesli bir şekilde. Dolandırmak için verdiğim kullan at numaralar dışında şahsi numaramı kimse bilmezdi.

Sesli sorumla Mürekkep başını çantasından kaldırdı ve doğruldu. “Ver bakayım,” diyerek telefonumu eline aldı.

Bilinmeyen Numara: *Merhaba.*

“Dolandırıcı olabilir mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Biz insanlara merhaba diyerek mi söze giriyoruz?” dedi Mürekkep ve telefonumdan mesaj yolladı.

Nergis: ?

Bilinmeyen Numara: *Ülke dışına çıkmanız yasak.*

Bilinmeyen Numara: *Lütfen, girişteki iki numaralı güvenliğin önüne gelin.*

Mür’le başımızı aynı anda kaldırıp güvenlik kulübesinin önüne baktık. Takım elbiseli iki adam sigara içerek sohbet ediyordu. Bir tanesi telefonundan mesajı atmış, kumaş pantolonuna koyarken başını bize kaldırdı.

Gülümsedi ve el salladı. “Çetin,” dedim yavaşça. Hızla Sena’ya döndüm. Şahin’le kahve dükkânına oturmuş, bir şeyler yiyorlardı.

Ona geri el sallarken, “Çetin kim?” dedi Mürekkep. “Bu tip ne ya? Deccal gibi.”

“Tufan’ın adamı,” dedim yavaşça ona adımlarken. Mürekkep hemen arkamdan yürümeye başladı.

“Sakin ol,” dedi yavaşça. Adımlarını benimkiler gibi sıklaştırdı. “Sakin ani hareketlerde bulunma, Sena görmesin.”

“Dur, ben göstereceğim şimdi onlara beni takip etmeyi,” dedim ve sinirle yanına vardım.

“Merhabalar, Nergis Hanım,” dedi gülümseyerek. İfadesi ürkünç, mekruh bir şey görmüşüm gibi rahatsız etti.

“Siz beni mi takip ettiniz?” dedim şaşkınlıkla. Sinirden sırtı gibi olsam da gözlerim alevliydi. “Bu ne cüret?”

“Ülke dışına çıkmanızı istemiyoruz.” Mürekkep’e selam verdi. “Merhaba, sizi gazetede görmüştüm. Bir hayvan düşmanının sırtına çıkmış, omzunu sinirle ısırırken fotoğrafınız vardı.”

“Ben de sizi cehenneme gittiğimde göreceğime eminim,” dedi Mürekkep şaşkınlıkla gülümserken. “Maşallah, aynı iblislere benziyorsunuz.”

Çetin yavaşça güldü. Sesi kısık ama öyle tok çıktı ki, Mürekkep bile korktu. “Teveccühünüz,” dedi sigarasını yere atarken. Ayağıyla sertçe ezdi izmariti. “Ancak dünyada cehennemi yaşatmayı yeğlerim. Diğer dünyayla Allah ilgileniyor zaten.”

“Bir dakika, bir dakika,” diye kekeledim ister istemez. “Ben bu parayla ne yapacağımı size mi soracağım?”

“Tam olarak öyle yapacaksınız, Nergis Hanım.” Ellerini ceplerine soktu. “Patrondan alınan para geri ödenene kadar sınırlar bellidir.”

“Belki o parayla gidip tatil yapacağız!” dedi Mürekkep sinirle. “Size mi soracağız nasıl harcadığımızı? Elbette ödeyeceğiz, daha yedi günümüz var.”

“Sizin değil,” dedi Çetin gülümserken. “Nergis Hanım’ın yedi günü var. Anladım, aile olarak bir bütünsünüz ama bizim tek sorumluluğumuz kendisi.”

“Nasıl yani?” dedim ağzım aralık geçip giden insanlara bakarken. “Onlar... Yani ailem gidebilir ama ben gidemeyecek miyim?”

“Üzgünüm,” dedi ve arkasını döndü. Hemen sonra tekrar bana döndü. “Aslında üzgün falan değilim. Pek umurumda da değil. Ancak kurallar bu şekilde.”

“Bundan bana bahsetmemiştiniz,” dedim gözüm seğirirken.

“Bunu öngörmeniz gerekirdi.” Gülümseyerek el salladı. “Evinize dönün, rica ediyorum.”

Telefonu çaldığı an hızla duraksadı. Boğazını temizleyerek güvenliğin camından kendine baktı. Geriye taranmış saçlarını düzeltti ve yakasını toplayıp telefonu açtı. “Buyur, patronum.”

“Sen ver bakayım o telefonu bana,” dedim sinirle telefonu elinden çekerken. Neye uğradığını şaşırdı, kalbimin atışını şakağımdaya hissederek telefonu kulağıma dayadım.

“Alo?” dedim sinirle. Ses birkaç saniye gelmedi.

“Nergis?”

“Tufan Bey?”

“Böyle devam mı edeceğiz?”

“Anlamadım?” dedim sorar gibi.

“Seni dinliyorum,” dediğinde hızla boğazımı temizledim. Sesi telefonda daha da kalın geldi kulağıma. Öyle derindi ki, insan boğulurdu.

“Ne hakla beni takip ettiriyorsunuz? Siz deli misiniz, yoksa sapık mı?” diye sordum. Belki onu o an karşımda görmediğimdendi bu cesaretim. Fakat bunu dediğimde Çetin’in bile ağzı açıldı ve hızla telefonu elimden aldı.

“Kızım manyak mısın, ne diyorsun?” dedi bir eliyle telefonun mikrofon kısmını örterek. Hızla kulağına götürdü. “Patronum! Yok, efendim. Sarhoş sanırım... Ne? Anlamadım. Anladım. Tamam,” dedi ve hızla telefonu kapattı. Başını bana kaldırdı.

“Seni görmek istiyor.”

“Neden?” dedim gözlerim büyürken. Gözbebeklerim bile titredi.

Hızla nefes verirken, “Ulan bacım, ulan bacım,” diye söylendi sinirle. Göğüs kafesi kalkıp indi. “Gece gece başıma iş açıyorsun. Koskoca Tufan Ali Uluhan’a öyle denir mi? Bak şimdi neler yapacak sana amına koyayım. Böyle kaşınıp kaşınıp sonra ağlıyorsunuz ya aşırı sinir oluyorum.”

“Tefeci bize ne yapacakmış?” dedi Mürekkep yavaşça. “Nerede görmek istiyor?”

Büyük bir araba havalimanı girişinde durdu. Simsiyah, kocamandı. Arka kapısı açıldı ve Çetin bir adım geri gitti.

“Buyurun, Nergis Hanım,” dedi yavaşça. “Yakınlardaki çiftliğinde zaten. Kısaca bir görüşün kendisiyle. Sonra sizi tekrar buraya bırakırım arzu ederseniz.”

Başımı Mürekkep’e çevirdiğimde kolumdan tuttu.

“Götüremezsınız.”

Çetin gülümsedi ama sinirden çenesi kasıldı. “Siz de gelin isterseniz.”

“O olur bak,” dedi Mürekkep ve hızla Şahin’e döndü. Dünyadan bihaber şekilde Sena’yla oturuyordu. Muhtemelen bizim pasaport işlerini halletmeye gittiğimizi düşünüyordu.

“Yürü. Ben de göreyim bir şu koskoca Tufan Ali Uluhan denen herifi,” dedi Mürekkep. Bileğimden tutup beni arabaya bindirdi. Şaşkınlıkla bindim çünkü Mürekkep’e sonsuz güvenirdim.

Arabaya bindiğimizde Çetin karşıımızdaki koltuğa oturdu. Kapı kapanırken bacaklarını hafifçe araladı ve bir dizini titretmeye başladı. Yandaki konsola basıp soğuk bir içecek çıkarttığı sırada, şaşkın şaşkın yeri izliyordum.

“İkna ederiz şimdi,” diye fısıldadı Mürekkep. “Korkma. Ben halledeceğim.”

“Bizi döverler mi?” dedim başım ona çevrilirken. “Ya da ne bileyim... Uçağı kaçırır mıyız?”

“Yok, yok,” dedi ve Çetin’e döndü. Çetin alayla bizi izliyordu.

Eziyetler ve meziyetler. Ölüm ve yaşam. Gerçekler ve sahtekârlıklar... Belki insan, ikilemlerin en fazlasıydı. Belki de insan, ikilemlerin ta kendisiydi.

Ve insan, attığı en aptal adımın bedelini her zaman en ağır şekilde öderdi.

6. BÖLÜM

TORİNO

“Duvarı yıkacak gücüm yoksa, onu yıkmak için kendimi paralayacak halim yok tabii ki, fakat önümde duvar var diye ona boyun eğecek de değilim,” demişti Dostoyevski, *Yeraltından Notlar* kitabında.

Tufan’ın çiftliğine giden yoldayken içimden bunu tekrar ediyordum. Elbette onu kızdırmıştım ama bu, küçük kız kardeşimin bulunduğu bir insan grubunu kocaman adamların takip ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Sonuç olarak Sena’nın da peşindelerdi. Bu nedenle ne dediğimi bilememiştim.

Hâlâ da bilemiyordum. Tek bildiğim ona boyun eğmeden, medeni bir şekilde özür dilemekti. Onun da benden dilemesi gerekirdi. Elbette... Öyle değil mi?

Büyük çiftliğin önüne ulaştık. Dışındaki iki direk loş sarı huzmelerle yolu aydınlatırken araba da durdu. Büyük tekerleri çakıl taşlarını sağa sola savurdu.

“Ne olacak şimdi?” dedim yutkunurken. Telefon ekranımı açtım ve saate baktım. Hâlâ iki saatten fazla bir müddet vardı uçağın havalanmasına.

“Atların yanındadır,” dedi Çetin. Kapı açıldığında karşımdaki koltuktan kalkıp arabadan indi. “Buyurun, lütfen.” İnerken Mürekkep’in bileğinden sıkıca tuttum. Ondan destek almak istiyordum.

Soğuk havaya gece böcekleri öterek eşlik ediyordu. Havada

bulut bile yoktu. Büyük kapıda bekleyen iki güvenlik görevlisi yan taraftaki tuşa basarak kapıyı açtılar. Sanki ikisi birden onaylamasa o kapı açılmaz gibi hissettim.

Upuzun taşlı bir yol ve onun sonunda da büyük bir çiftlik evi vardı. Evin üçüncü katındaki bir odanın ışığı yanıyordu sadece. Diğer tüm odalar karanlık duruyordu ya da perdeleri örtülüydü.

Çetin önümüzden ilerlerken bir eliyle yanı gösterdi. “Korkmayın. Burada iki uslu ufaklık var.” Başımı yana çevirdim. Kocaman kafaları olan iki kangal cinsi köpeğin bize baktığını fark ettiğimde, hızla nefes verdim. Öyle ki, istemeden korkudan ses çıkardım.

Dikkatle bizi izliyorlardı. Bağlı bile değillerdi ama yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Ya çok iyi eğitilmişlerdi ya da karınları aç değildi. Öylece bakışlarıyla bizi takip ettikleri sırada, Çetin önümüzden ilerlemeye devam ediyordu.

Elini çiftliğin tepesine tuttu ve el salladı. “Tepede de iki it var ancak onlar insan türünden.” Bir anda çatıdaki iki keskin nişancı ışığı görüşümü kamaştırdı, gözlerimi istemsizce kısıtım.

“Onlar ne yapıyor orada?” dedi Mürekkep buz gibi bir sesle. “Bize lazer ışık mı tuttular?”

“Selamlaştık,” dedi Çetin. Yürürken başını bize çevirdi. Sırıyordu. “Lazer ışık mı dedin?”

“Ne bileyim?” dedi Mürekkep sesi korkudan kısık çıkarken.

“Şurada minik bir kümesimiz var,” dedi Çetin işaretparmağıyla ileriye göstererek. “Küçükbaşlarımızı ve Bekir’in mamalarını orada yetiştiriyoruz. Hemen arkada bir akrep çiftliğimiz var. Patronun en değerlileri akrepleridir. Bekir’i saymıyorum bile. Torino var bir de. Onu es geçemem.”

Yerdeki taşlara bakışlarımı indirirken, “Mür,” diye fısıldadım. Yürüyor, bir yandan da nefesimi tutuyordum. “Ben çok korkuyorum.”

“Sus, altıma yapmak üzereyim,” diye çıkıştı. “Adamın çatısında keskin nişancılar var!”

“Sus,” dedim ve tekrar nefesimi tuttum. “Sikecekler bizi kesin.”

“Kes sesini,” dedi alçak ama sert bir sesle. “Nefesim götüme kaçtı korkudan zaten, sus, Nergis.”

Çetin’in adımları durduğunda hazır ola geçer gibi durduk. Bize döndü ve başını hafif yana eğip gülümsedi. “Bir şey mi dediniz?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. Hayır demeye bile korktum. Eliyle bir yeri işaret etti. Başında 1984 yazıyordu.

“Burası,” dedi elini gel anlamında sallarken. “Güzel dövme-
li kadın, sen benimle kalıyorsun.”

Mürekkep bana döndü ve yutkundu. Tekrar Çetin’e baktı. “Neden?”

“Çünkü seni değil.” Kaşlarıyla beni gösterdi. “Onu çağırdı.”

Mür ne yapacağını bilemezken, yavaşça kolunu bıraktım. “Burada bekle, ben hemen özür dileyip geleceğim,” diye fısıldadım.

Çetin ellerini önünde birleştirmiş, gülümsüyordu. Mürekkep’le birlikte hareket etmek istiyordum ama Çetin bunun önünü almıştı. Yapacak bir şeyim yoktu. Mürekkep onun yanına geçerken ben de 1984 yazılı kapıya doğru yürüdüm. Sağı solu ağaçlarla çevriliydi. İçerisi loştu.

Kapıyı ittim. İçerisi düşündüğümün aksine modernden çok otantik duruyordu. Dört büyük at vardı, her biri kendilerine has küçük kulübeye sahipti. Köşede bir oturma alanı bulunuyordu. Minik bir masa, dibinde dönen cızırtılı bir plak vardı. Etrafı demirle çevrili şömine ise yanıyordu.

Sandalyede geriye yaslı bir şekilde müzik mırıldanan, bir yandan da parmaklarıyla masada ritim tutan biri oturuyordu. Loş da olsa yüzünü uzaktan seçebildim. Tufan Ali Uluhan’dı.

Kökeni Türk olmadığı belli olan bir kadın, giydiği daracık hizmetli kıyafetiyle Tufan’ın sağında solunda dolaşıyordu.

Elindeki tepside büyük viski şişesi ve boş bir bardak tutuyordu. Yavaşça masaya bıraktı, ardından tepsiyi bacaklarına dayadı. “Başka bir şey ister misin, patron?” dedi bozuk aksanla.

Tufan elini ona *git* anlamında savururken başını bana çevirdi. Eli asılı kaldı, hemen sonra indirdi.

“Özür dilerim,” dedim ona doğru bir adım atarken. “Tufan Bey... Ben size asla öyle bir ithamda bulunmak istemedim. Yalnızca kardeşim yanımda olduğu için korkudan ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemedim.”

“Otur, Nergis,” dediğinde usulca yanına yaklaştım. Karşıdaki sandalyeyi çekip oturdum ve ellerimi bacaklarımın arasına soktum.

“Yemin ederim,” dedim başımı sallarken. “Kız kardeşimin de takip edildiği düşüncesi bir anlık beni mahvetti. Size sapık demek ister miyim hiç?”

“Herkes kendinden sorumlu elbet,” dedi ve biraz geriye yaslandı. Adeta fantezi elbisesi giyen temizlikçi kız, bu hareketi bekliyormuş gibi hızla eğildi ve viskinin kapağını açtı. Onun viskisini doldurduktan sonra geri geri uzaklaştı.

“Kardeşinden sorumlusun, bunu anlıyorum.” Bardağı eline aldı ama masadan kaldırmadı. “Lakin ben de kendi paramdan sorumluyum. Takip edileceğini bilmen gerekirdi.”

Bardak çok ince duruyordu. Sanki gerçek kristallerden yapılmaydı. İşaretparmağını kaldırdı ve bardağın üzerinde kibarcıca döndürmeye başladı. Gözleri bende idi.

“Gitmem gerekli,” dedim yavaşça. “Yemin ederim, kaçmıyorum. Tedavisi için gidiyoruz. Ben bir hafta sonra size parayı ödeyeceğim ki! Bakın Montenegro’ya gitmek zorundayım. Sena için. Orada bir doktor var, Tufan Bey. Lösemi konusunda başarı oranı yüzde yüz bir tedavi uyguluyor. Donör buluyor. İyileştiriyor.”

Tufan gözlerini bardağa indirdi. Eli sabitleşti. Atlardan biri homurdandığında sessizce gülümsedi. “Winston,” dedi yavaşça. “Hep böyle. Asi.”

“Kim?” diye sordum.

Bakışları bana kaydı gülümserken. Kaşlarıyla homurdanan beyaz atı işaret etti. “Winston. 1984 kitabının asi karakteri.

Okumanın, yazmanın yasak olduğu bir ülkenin umut dolu kurtarıcısı.”

“Okumuştum,” dedim sesim titrerken. “O kitap çok kült bir eser. Bir başkaldırı oluyordu diye hatırlıyorum. Devlet her şeyi yasaklıyordu ve bu örgüt devlete karşı çıkıyordu.”

Bakışlarını tekrar bardağa indirdi. “Şuradaki siyah olan da Carrington. Winston’un yanında görünen ama aslında bir hain olan o vatan âşığı. Devlet ve diğer örgütlere çalışan sinsi bir köpek.”

Başımı atlara çevirip siyah olanı buldum. Atlara okuduğu kitabın karakterlerinin isimlerini vermişti. Çiftliğin ismi bile 1984 adlı bu kitabın adıydı.

“Winston’un bir aşkı da vardı bu başkaldırıta,” dedim atları izlerken. “Neydi o kadının ismi, Tufan Bey?”

“Julia,” diyerek bana baktı. “O yok burada.”

“Neden?”

“Çünkü düzene başkaldıran bir örgütte aşka yer olmaz. En azından benim çiftliğimde. Aşk sadece kafa karıştırır, yolu uzatır. İmparatorluklar bitirir, devrimler kapatır.”

“Âşık olmaktan korkuyor musunuz?”

“Gereksiz buluyorum.”

Doğruldu ve viskisini başına dikip masaya bıraktı. “Bak burada en sevdiğim at var,” diyerek koyu renkli bir ata doğru adımladı. Simsiyah tüyleri kadife gibiydi.

“İsmi ne?” dedim onunla bir ayaklanırken.

“Torino,” diye mırıldandı. “Herhangi bir kitaptan bir karakter değil. İtalya’nın bir şehri.”

“İsmi neden Torino?” dedim arkasından adımlarken. Bura-ya onunla bambaşka şeyler konuşacağımı düşünerek gelmişim. Ancak şu an bana atlarının isimlerini ve hikâyelerini anlatıyordu.

“Nietzsche, bir gün Torino’da dolanırken yabancı bir adamın atını kırbaçladığını görür,” dedi ve atın başını yavaşça sevdi. “Şerefsizin teki, at ayaklansın diye hiç durmadan atı kırbaçlar ama at bitkin düştüğü için hareket edemez.”

Soluğumu verdim. Sesi hikâye anlatırken bile şefkat dolu değildi. Bu hikâyeyi biliyordum fakat ondan dinlemek bir başka hissettirmişti.

“Sonra Nietzsche korkuyla ata sarılır ve ağlamaya başlar. Bir daha da ömrü boyunca konuşmaz. Sessizliğe teslim olur,” dedim dayanamayarak. “Bir devrim kapanır. Nietzsche bu olay sonrası delirip sustuğunda, yarattığı felsefesi de susar. Dünya için ne acı bir olay.”

Bana döndü ve gülümsedi. Sözlerini tamamlamam belki onu şaşırtmıştı ama memnun duruyordu.

“Hepimiz bir şeylere sarılıyoruz, Nergis. Kimimiz atlara, kimimiz kardeşimize, kimimiz hiçliğe.”

Yüzüm gerildi. Bana doğru adımladığında başımı ona doğru kaldırmam gerekti. Yavaşça eğilip yüzlerimizi eşitledi. Kokusu bir anda burnuma doldu. Gözleri loş ışıktaki bile yangın yeri gibiydi. Gülümserken de deli gibiydi bakışları. Akli olmayan bir deli gibi. Sınırı olmayan bir vadi, ufku olmayan bir deniz... Ya da ne yapacağı bilinmeyen bir hiçlik gibi.

Sakinliği beni sarstı. Öyle gerilmişti ki, atlar bir anda sesler çıkartmaya başladılar. Sanki sahiplerinin öfkesi onlara da yansdı. Atların bağırışları beni daha da ürküttü.

Tufan'ın eli bir anda boynuma gitti. Boynumu sıkmadı ama korkudan nefesim kesildi. Bacaklarım çözüldü.

“Bir daha,” dedi yavaşça. Fısıltıya yakın konuştu. “Bana karşı haddini aşarsan, o minik dilini bana uzatırsan...” Çok sessizdi ama tonundaki o keskinlik sanki kulaklarımı kanattı. “Gözünün önünde senin en sevdiğin atı öyle bir kırbaçlarım ki, Nergis...” dedi hırsıyla. Boynumu tutan eli biraz sıkıldı. Ellerim hızla boynumu tutan bileğine gitti fakat direnemedim. Korkudan buz kestim. “Bir daha o dilini açamayacak kadar çok delirtirim seni.”

Samanlar pencereden giren rüzgârla kamaşıyordu. Atlar

öfkeden sinirle kişniyordu. “Tufan Bey,” demeye çalışsam da konuşamadım. Nefes alıyordum, buna müsaade ediyordu fakat bedenim kendini kilitlemişti. “Size onu demek isteme...”

Elini boynumdan çekip doğruldu. Hızla yutkundum ve titreyen ellerimi boynuma götürdüm.

“Gidebilirsin yurt dışına,” dedi arkasını dönerken. Elini şıktattığında, hizmetli kız koşarak gelip ona yeni bir içki doldurmaya başladı.

“Eğer Türkiye dışında kendini güvende hissedebileceğine inanıyorsan,” dediği sırada hizmetli ona bardağı uzattı. Bardağı aldı ve bana son kez döndü. “Sana bu dünyada Torino’yu yaşatacağımı bil diye okudum tüm bu martavalları. Ayağını denk al diye. Karşında kim var unutma diye.”

Arkasını döndü. “Unutma, hatırlatırım. Kaçma, yakalarım.”

1984 adlı ahırın kapısından çıktı. Hizmetli koşarak peşinden ilerlerken, ben korkuyla yere bakıyordum. Gözlerim doldu. Kalbim hızlandı. Korku kanımdan aktı.

En önemlisi, Tufan bana neye ait olduğunu söyledi. Ben kardeşime, o hiçliğe. Bu korkunçtu. Çünkü hiçi olan insanlar, her şeyi olan insanları hep yenerdi.

7. BÖLÜM

SEYİRCİ ETKİSİ

Seyirci etkisi mantığına göre, bir suça tanıklık edildiğinde çevredeki insan sayısı ne kadar artarsa müdahale etme içgüdüğü o kadar azalır. Çünkü zaten olayı o an gören bir sürü insan vardır, illaki birisi öne çıkacaktır. Kahramanlığı bir başkası mutlaka devralacaktır.

Bu, seyirci yerine sahnenin ortasında siz olduğunuzda değişir. Çünkü büyük tiyatro oyununda artık izleyiciler halinize acımakla yetinir.

Acıması haldeydim ama yine de hiçbir zaman o tiyatroyu oynamadım. Bu nedenle de kendime bir kahraman hiç aramadım.

Çiftlikten çıkarken çok sessizdik. Çalı çırpı içindeki böceklerin sesleri dışında, bir tek bizim taş zemine vuran ayak seslerimiz duyuluyordu. Kollarımı göğsümün altında birbirine dolamış, Çetin'in arkasından ilerliyordum.

Mürekkep ise sessizliğimin getirdiği tedirginlikle ara ara bana bakıyor, yine de konuşmuyordu. Büyük arabanın önüne vardığımızda, Çetin arabaya bindi.

Arkasından geçtim ve Mürekkep'in yanına oturdum. Boyunum hâlâ cayır cayır yanıyordu. Evet, sıkmadı ama parmak uçlarının soğukluğu boğazımı yaktı.

“Nereye?” diye sordu Çetin.

“Bizi aldığın yere,” dedim başımı sallarken. Yüzüm bem-

beyazdı, hissediyordum. “Tufan Bey yurtdışına çıkmamıza izin verdi.”

“Harbi mi lan?” dedi Çetin şaşkınlıkla bana bakarken. Hemen sonra ifadesini toparladı ve boğazını temizledi. “Tabii, Nergis Hanım. Elbette. Teyit almalıyım kısaca.”

Telefonunu kumaş pantolonunun cebinden çıkardı ve numarayla tuşladı. “Patronum!” dedi merakla. “Yurt dışına çıkımlarına müsaade... *Hah!* Tamamdır. Tamam... Tamam.” Telefonu kapattı ve şoför koltuğuna başını çevirdi. “Bodrum Havalimanı’na.”

Mürekkep’in bana baktığını hissedebiliyordum. Yavaşça yutkundum, ona dönmedim çünkü ona baktığımda ağlayacaktım. Sinirlerim bozuk, kafam da atıktı. Belki de bulaştığım bu kanserin onlara sıçramasından korktum.

Tufan’ı bir kanser gibi görmek can sıkıcıydı. Belki de bu aralar Sena’nın iyileşmesine odaklanmaya çalışmaktan ne yaptığımı bilemiyordum. *Ne dediğimi ya da düşündüğümü. Düşünmekten korktuklarımı.*

Yolda ilerlediğimiz sırada Çetin ıslık çalarak bir müzik ritmi tutturmuş, bir yandan telefonuyla ilgileniyordu. Ekran parlaklığı sonda olduğu için tüm o beyaz ışık yüzünü daha da ürkünç gösteriyordu.

“Bana bak,” diye fısıldadı Mür. Çetin de duydu ama başını kaldırmadı.

“İzin verdi,” dedim yavaşça. “Yani, koskoca Tufan Ali Uluhan bir kızın ondan kaçmasından bu kadar mı korkuyor?”

“Tekrarlıyorum. Bu yurt dışı yaşağı size özel değil,” dedi Çetin başını kaldırarak. Ardından gülümsedi. “Sana açık konuşayım. Ben o ettiğin laftan sonra seni öldüreceğini düşündüm. Meltem’e benzerliğinden yırttın bence.”

“Meltem kim?” diye sordum.

“Bir dakika, bir dakika,” dedi Mürekkep kaşlarını çatarken. “Sen Tufan mıdır, Poyraz mıdır her neyse...”

Çetin susması için elini kaldırdı. “Tufan,” dedi yavaşça.

“Tufan Ali Uluhan. Onun ismini besmeleyle anmalısın, güzel dövmeleli kadın.”

“Tamam. Tufan Ali Uluhan’ın bu kızı öldüreceğini düşündün madem, niye getirdin onu buraya?”

Çetin elini boynuna götürdü ve kendi boynunu keser gibi yaptı. “Patronun emirleri kıldan incedir.” Bir elini kaldırarak sağa sola bir orkestra şefi gibi sallamaya başladı. “*La, la, la!* Nergis yurt dışına kaçıyor!” Öyle yavaş ve sessiz mırıldanıyordu ki, Mürekkep’in bileğinden tuttum. “Nergis, kendini akıllı sanıyor!” dedi aynı tonda. Elini havada duraksattı. “Nergis, solmak istiyor!” Durup ceketini düzeltirken, bilerek belindeki simsiyah silahı bize sundu. “*La la la!* Nergis, ölüm istiyor!”

“Beyefendi, siz hasta mısınız?” dedi Mürekkep şaşkınlıkla. “Tam olarak ne yapıyorsunuz şu an?”

Çetin sırtarak telefonunu eline aldı ve onunla ilgilenmeye geri döndü. “Canım sıkıldı, beste yapayım dedim. Sen de aynı benim gibisin he Mürekkep midir, Akü müdür neyse ismin. Bir sizli bizli konuşuyorsun, bir senli benli. Aynı benim gibi bir manyaksın.”

“Ben kimseyi dolandırmıyorum. Hem madem öyle olduğuna inanıyorsunuz şak diye nasıl verdiniz ki o parayı?” dedim bir çırpıda ama artık gözlerim dolmuştu. Bunu sevmiyordum. Hızla yana doğru kaydım ve camı açmaya çalıştım. “Bu cam nereden açılıyor?”

“Nergis Hanım, hava kış mevsimi. İçeride bir şömine yakmadığımız kaldı, siz cam mı istiyorsunuz? Hayır, sıcak bastıysa iki dakika yana çektireyim,” dedi telefonuna bakarken.

“Camı aç,” dedim ve öne doğru uzandım. “Şoför Bey! Camı açar mısınız?”

“Fenalık geçiriyor,” dedi Çetin şaşkınlıkla bana bakarken. Öyle terlemiştim ki, elimi çıkartıp rüzgârı hissetmem gerekiyordu. “Bu yaşta menopoz oluyor mu ya?”

“Rica ediyorum, açın,” dedim elim boynuma giderken. “Lütfen. Gerçekten iyi değilim.”

“Ya açsanıza be!” diye bağırdı Mürekkep. Çetin ona şaşkınlıkla bakınca hemen boğazını temizledi. “Travması var. Cam açık olmayınca basıyorlar ona.”

“Kim basıyor?” dedi Çetin şaşkın şaşkın. “Allah yardım etsin. Travmatik bir durumsa tabii.” Şoföre seslendi. “Aç len camı biraz, Kamil.”

Hızla elimi dışarı çıkardım ve yutkundum. Rüzgâr iyi geldi avuç içime. Bu sırada Çetin sırtarak telefonuna bakıyordu. “Ben sizin gibi üsluplusunu hiç görmedim. İkiniz de. Yemin ederim, yürek yemiş gibisiniz.”

“Meltem kim?” dedim gözlerimi kapatırken. “Neden ona benzerliğim sayesinde alttan alıyorsunuz beni?”

“Bir zamanlar Viktor Von Rath adında bir kral varmış. Bu kralın kocaman bir imparatorluğu varmış,” dedi Çetin ve ekranını kapatıp bana döndü. “Viktor Von Rath... Almanya’nın en pislik mafyası. Tefecilerin en gaddarı,” diye fısıldadı.

“Sonra?” dedi Mür merakla.

Çetin geriye yaslanıp telefonunu tekrar eline aldı. “Sonra Tufan mekâna giriş yapıyor. Bu Viktor denen orospu evladıyla bir takım karmaşalar. Birkaç kan dökülmesi. Şimdi düşmanlar,” dedi ve başını bize kaldırdı. “Her tefecinin kendi alanı vardır. Bir bölgede birden fazlası olmaz. Hem etik değil hem de kızdırıcı.”

“Viktor da sizin bölgenizde tefecilik mi yaptı?” diye sordum.

“Yok, biz onun bölgesine gittik,” dedi sırtarak. Telefonu Mür’e çevirdi. “Bu Toktik denen uygulamada çok komik videolar var. Baksana bebe keçi korkunca bayılma taklidi yapıyor. Sen seversin hayvan videosu.” Durup kaşlarını çattı. “Kurban Bayramı zamanı ağlıyor musun? Ya da sosyal medyada bu bir zulüm diye paylaşım yapıyor musun?”

“Siz mi gittiniz Viktor’un bölgesine? İyi de niye?” dedim dışarı bakarken.

“Pisliğine.” Sonra gözleri yere daldı. “Kral kim göstermek

istedik. Kendini lütuf sayanların hepsini bir bir alt ettik. Normalde Muğla'da faaliyet göstermiyorduk. Sırf bu dalyarak havalandı diye gelip yerinden ettik. Buralarda değil artık. Onun yerinde biz varız.”

“Almanya'da mı?” dedim merakla.

“Evet. Olması gereken yerde. Zaten sen ne vasıfla Türkiye'de tefecilik yapıyorsun ki? Git, kendi memleketindeki Hanslara falan borç ver, değil mi ama? Böyle böyle Türkçülük kazanacak. Ülke ekonomisini başkalarına kaptırmamak lazım.”

“Meltem kim ben hâlâ anlamadım amına koyayım,” dedi Mürekkep şaşkınlıkla.

“Neyse,” dedi Çetin ve boğazını temizledi. “Çok gereksiz bilgi paylaşma anıma denk geldiniz. Bunları sağda solda anlatmayın.” Başını yana çevirdi. “Gelmişiz bile.”

Havalimanı girişinde kapı açıldı. Hızla aşağı indim. Çetin de bizle bir indiğinde Mürekkep çoktan bileğimden tutmuş, bizi içeri sokuyordu.

“Peşimizden mi geleceksiniz?” dedi Mür beni çekiştirirken. “Gider misiniz artık?”

“Yok yahu, ben sohbetinizi çok sevdim,” dedi Çetin bizle bir sakince adımlarken. Boyu öyle uzundu ki, bizim birkaç adımımız onun tek bir adımına denkti. Bu yüzden o sallanarak yürürken, biz koşuşturuyor gibiydik.

“Hangi ülkeye gidiyorsunuz?” dedi arkamızdan ilerlerken. Havalimanından içeri giremezdi çünkü belinde bir silah vardı. Bu nedenle hızla önümüze geçti.

“Gidiş-dönüş biletlerinizi kontrol etmem gerekli.”

“Allah rızası için bizi rahat bırakın. Bakın borcumuzu ödeyeceğiz. Günü gecikirse o zaman bizi rahatsız edin, olur mu?”

Çetin gülümsüyordu. Bakışlarıyla Mür'ün bedenini işaret etti. “Bu dövmeleeri kime yaptırdın?”

“Ne?” dedi Mür kaşlarını çatarak.

“Hangi usta yaptı bunları?” Yavaşça dudağını büzdü. “Tam buraya, dudağımın içine bir tane yaptırmak istiyorum. Kim yaptıysa bana numarasını verir misin?”

Mürekkep dondu kaldı ama karşımızdaki adamın akıl hastası olduğunu düşünerek daha fazla ona sert çıkmak istemedi. “Ben yapıyorum,” dedi yavaşça.

“Ne?” dedi Çetin şaşkınlıkla. Ellerini hızla kendine doğru tuttu. “Bana da yapar mısın? Borcunuzdan düşerim.”

“Haftaya borcumuzu ödemek için döndüğümüzde yaparım istersen.”

Çetin dudağı büzülü bir şekilde sırttı ve başıyla onayladı. “Çok sevinirim.” Sanırım bizimle taşak geçiyordu. “Ama ben o kadar bekleyemem. Ben de geleyim sizinle. Orada yap bana.”

“Allah’ım sabır ver,” dedi Mürekkep ve alnını ovdu. “Nergis, yürü git Sena’yı al. Sonra geçin siz içeri. Ben ikna edeyim bunu.”

“Bu?” dedi başını hafifçe yana eğerken. “İsmim var benim. Çetin. Çetin Uluhan.”

“Uluhan?” dedim şaşkınlıkla. Ona bir adım attım. “Patronun soyadı da Uluhan, değil mi? Sen onun kardeşi misin? Abi-ne patron mu diyorsun?” Çetin gülümserken gözleri bayıktı.

“Bırak şunu be,” dedi Mür sinirle arkasını dönerken. “Manyak bu. Şizofren bence.” Durup Çetin’e döndü. “Ayrıca keçi yavrularına oğlak denir. Bebe keçi denmez.”

“Öyle mi?” dedi Çetin şirin sesle. “Çok kültürlüsünüz. Ancak dilinize hiç hâkim olamıyorsunuz. Dikkat edin, dilinize dövme yapmak isteyen biri yanlışlıkla kesivermesin.”

Mür’ün gözleri açılırken bileğimden tuttu ve koşarak halımanına bizi soktu. “Arkamızdan gelirse çığlık atacağım,” dedi sesi titrerken. “Allah’ım!” dedi beni tutan elini sıkarken. “Kafayı yiyeceğim, bunlar ne? Bu nasıl bir insan? Bu bir insan bile değil. Şahin’le acil toplantı yapmamız lazım.”

“Yapalım, Mürekkep’im. Bunlar bizi sikecek, bak sana söylüyorum,” dedim kafam çalkalanırken. Durup arkamı dön-

düğümde Çetin'i gördüm. Havalimanı girişinde dikilmiş, elleri önden birleşikti. Ona baktığımı görünce yavaşça el salladı. “Bunun elini de bir yerine sokacağım ama az kaldı,” dedim hızla tekrar önüme dönerken.

Giriş kontrolleri sonrası alelacele Sena ve Şahin'in oturduğu kafeye geçtik. Şahin bizi gördüğünde hızla ayaklandı. “Ya siz neredesiniz?” dedi sinirle. “Manyak mısınız? Telefonlarımı niye açmıyorsunuz?”

“Rabb'im, Tufan'ın şerrinden sana sığınırım,” dedi Mürekkep hızla dua okumaya başlarken. “Yüce Allah aşkına bu parayı geri verelim.”

“Ne?” dedi Şahin şaşkınlıkla. “Ne diyorsun oğlum sen? Ne geri vermesi?”

“Verelim,” dedi hızla bana dönerken. “Nergis, adamları görmedin mi? Bu adamlar bizi bulurlar, kızım. Yemin ederim öldürürler bizi. Verelim gitsin.”

“Şey,” dediğim sırada Şahin lafa atladı.

“Ne diyorsunuz siz?”

“Ya ülke dışına çıkmamız yasakmış normalde ama ben hallettim,” dedim ve yutkundum. “Tufan Bey'le iki dakika görüşüp geldim. Kıramadı beni sağ olsun. Çok centilmen ve anlayışlı bir adam.”

“Ne demek bu lan?” dedi Şahin. “Ne demek görüştüm? Bana niye söylemediniz oğlum, salak mısınız siz?”

“Hemen hallettim işte,” dedim yavaşça. Sena biraz berimizde oturuyor, elindeki içeceğin pipetiyle oynuyordu. “Geri veremem parayı.”

“Ver, Nergis,” dedi Mürekkep bana dönerken. “Bak, ben herifin yanında artist artist konuştum. Korktuğumu anlamasını istemedim. Ama ver.”

“Eminim ki, korktuğunu anlamıştır,” dedim sertçe nefes verirken. “Gerçekten hissediyorlar korktuğumuzu. Yemin ederim size.”

Şahin'e dönüp, “Versin,” dedi Mürekkep. “Çiğ çiğ yerler bizi.”

“Veremem arkadaşlar,” dedim sertçe. “Veremem. Adam beni manipüle etti. Zorla aldırdı parayı. Geri vermek istersen, iki yüz bin dolar olarak verebilirim sadecce.”

“Çüş ama!” dedi Şahin bağırarak. Hızla sesini alçalttı. “Bakın orası bambaşka bir ülke. Bu adamların kuralları yok orada. Onların çöplüğü değil orası. Sena’nın hastane masrafları biter bitmez, hızla başka ülkeye kaçarız. Oğlum çok paramız var, farkında mısınız?”

“Herif bizi vursa, illiyet bağı diye mahkemece haklı çıkar. Ne yasası, ne koruması?”

Şahin, Mürekkep’e doğru eğildi. “Bu herifi senin benim gibiler fonluyor. Evinde oturup pembe dizi izleyenler ablalar mı fonluyor? Adam zaten böyle pisliklere alışıktır. Sıkıntı yapmaz.”

“Ne fonlaması, adamı dolandırdık lan biz!” dedi Mürekkep sinirle. “Bak, sana diyorum. Gittim gördüm. Çevresindeki adamları bile böyle manyaksa, bu herif bizi öldürür.”

“Lan bu herifi sen bulmadın mı!” dedi Şahin öfkeyle. “Sen getirdin lan bu herifin ebesinin amının kaynının evladını! Şimdi de bizi mi suçluyorsun, hızını alamamış Arap atları gibi? Senin, bu meşkun mahalde anca susup oturman lazım.”

“Bunun cürümü bana mı kaldı? Ben ne bileyim böyle manyak olduğunu ulan!” diye çıkıştı Mürekkep. Sesler pek yükselmiyordu ama öfkeler artıyordu.

“Tefeci adamlar başımızı mı okşayacaktı, geri zekâlı?” dedi Şahin sinirle. “Buraya kadar geldik, adamlar doğum saatimizi ezberledi. Nasıl dönelim şimdi?”

“Bilmiyorum, polise mi gitsek?” dediğinde artık sinirden gülmüştüm. Güldüm, yoksa hıçkırarak ağlayacaktım.

“Ya senin ben kafanı sikeyim,” dedi Şahin kahkaha atarak. “Kızım, bu kadar korkuyorsan bu işlere girmeyeceksin. Gidip kestane satacaksın, duydun mu?”

“Adamlar külhanbeyi diyorum sana,” dedi Mürekkep korkuyla. “Gördüm diyorum. Adamları gördüm, Şahin.”

“Mürekkep, ne yapalım?” dedi Şahin sinirle. “Ne yapalım o zaman söyle?” Durup Sena’ya baktı.

“Söyle. Onu nasıl kurtaralım?”

Sena pipetiyle oynuyordu. Çocuktu. Masumdu. Hastaydı. Yorgundu. Sahi, onun için değil miydi tüm bu savaşlar? Onun için göze alınmadı mı ölümler?

“Of,” dedi Mürekkep sinirle. “İyi yürüyün, gidelim. Dediğim gibi polise haber veririz. Ya da ne bileyim, koruma talep ederiz.”

“Mürekkep istersen sen kal,” dedim yavaşça. Gözlerim dolarken hızla omuz silktim. “Benim yüzümden belaya bulaşmayın. Sen de,” derken Şahin’e döndüm. “Çetin söyledi zaten. Sizi değil, beni gözetliyorlar. Ben giderim.”

“Ya sen ne diyorsun be?” dedi Mürekkep sinirle bana sarılırken. “Biz senin için mi girdik bu toplara? Sena için girdik. Kendi üzerine alınma.”

“Doğru diyor,” dedi Şahin de sarılmamıza katılırken. “Ağlama sakın.”

“Ağlamıyorum,” dedim ağlarken. “Ağlamıyorum ama gerçekten ben devamını hallederim. Siz kalın.”

“Ya kızım, sana ne?” dedi Şahin hızla gözlerimi silerken. “Biz Sena için aldık riskleri. Sana ne oluyor? Değil mi, Mürekkep isimli mankafa?”

Gözlerini silerek, “Evet!” dedi Mürekkep. “Ben iki korktum falan ama geçti. Zaten oğlak ne onu bile bilmiyor, salak herif. Kurban Bayramı falan diyor, geri zekâlı. Şizofren.”

Güldüğüm sırada Şahin anlamsızca bize bakıyordu. “Oğlak ne len?”

“Boşver,” dedi Mür ve yavaşça omzumu sıvazladı. “Bensiz olmaz. Ayrıca iki borç aldık, çok mu? Bizi bulurlarsa da *taksitle ödeyeceğiz* der geçeriz.”

“Tabii tabii, hem borç yiğidin kamçısıdır,” dedi Şahin de ona katılarak. “Biz böyle bu erkek düşmanıya dövüşüyoruz falan

ama tamamen götümüz tutuştuğu için. İki dakika sonra geçiyor. Anlık yani. Sen üzerine alınma oldu mu, Nergis Çiçeğim?”

“Sizi seviyorum,” dedim gülerken.

“Tamam, git. Sena’yı al. Hadi ağlatma beni,” dedi beni iteklerken.

“İyi,” dedim hızla Sena’yı kucaklarken. Uykulu bir şekilde başını omzuma yasladı. Alelacele uçağın girişine ulaştık.

“Gideceğimiz yeri de bulabilirler mi?” diye sordum uçak sırasındayken.

“Bulurlar,” dedi Şahin ve dizüstü bilgisayarını açtı. “Havalimanı şirketindeki veritabanında ablak gibi ismimiz var. Silceğim ama şimdi.”

“Havayolu şirketini mi *hack*’liyorsun?” dedi Mür yanına otururken. “Bir sıkıntı çıkmasın uçağa bindiğimizde?”

“Biletlerimiz var, sıkıntı olmaz,” dedi bilgisayara bakarak. “Tamamdır.” Geriye yaslandı. “Artık onların en iyi *hacker*’ı gelse bile gittiğimiz ülkeyi bulamaz.”

“Oh şükür,” dedim otururken. Sağda solda turistler vardı. Kendi ülkelerine dönüyorlardı. Sena ise kucağımda uyuyordu.

Uçağa alımlar başlayınca ayaklandık. Telaşla içeri girdik. Üçlü koltuklar vardı. Ben Sena’yla yan yana oturdum. Şahin ve Mürekkep ise bir ön sıramızdaldı.

“Abla, ben cam kenarı istiyorum,” dedi Sena esnerken. “Bulutların arasından geçeceğim.”

“Ablacığım, orası bizim değil ki,” dedim elimdeki koltuk sıralarını okuduğum sırada. “Olmaz, bebeğim.”

“Belki yanımız boştur,” diyerek oraya oturdu. “Abla, lütfen. Camdan bakmak istiyorum.”

“Rica ederiz geldiğinde,” dedim Sena’nın yanındaki koltuğa otururken. “Belki insafli biri çıkarsa kabul eder. Ama etmezse üzölmeyeceksin çünkü orası bizim değil.”

“Tamam,” dedi heyecanla. “Tabletimi versene. Oyun oynayacağım.”

“Dışarıyı izle,” dedim. Yutkundum ve Sena’nın kemerini

kontrol edip geriye yaslandım. Gözlerimi kaparken düşünüyordum. Ülkeden kaçıyorduk. Gideceğimiz yer meçhuldü. Oradan dönmeyecektik ve Sena iyileşecekti. *Yedi yedi yedi.*

“Aldım, kabul ettim, öyle de oldu,” dedim yavaşça. “Allah’ım, bize yardım et. Sena’yı bana bağışla.”

“Ne diyor o be?” dedi Şahin önden bize dönerken. Sena’ya dil çıkardığında kardeşim kıkırdadı.

“Dua ediyor,” dedi Sena gülerek. “Deli ya!”

“He, senin ablan manyak! Kaçık!” dedi Şahin ve tekrar yerine oturdu. “Sena, korkarsan ablanı cimcikle!”

“Ben korkmam ki!” dedi heyecanla. “Uçaklar çok yüksekte uçuyor! Hem de çok hızlı! Ama ben asla korkmam!”

“Aslanım!” dedi önden bağırarak. “Korkmaz benim güçlü savaşçım!”

Yanıma biri oturduğunda hızla boğazımı temizledim ve gözlerimi açtım. “Çok özür dileriz, kardeşim cam kenarında oturmak istedi ama eğer rahatsızsanız hemen yer değ...”

Durdum.

Seyirci etkisi neydi? Tonlarca insanın izlediği bir vahşette bir diğerinin öne atılacağını düşünüp susmaktı.

Peki ya sahnedekiler? Seyircilerden medet uman mağdurlardı.

“Sorun yok,” dedi yavaşça. Geriye yaslandı ve gülümsedi. “Çocukları üzmeylem. Kırmayalım.”

Şimdiye dek ben hep izledim. Çünkü benim yerime öne atlayanlar vardı. Fakat artık onların da sesi çıkmadı. Göz göre göre ölüme gittik. Gıkımız çıkmadı. Çünkü cellatlar ve mağdurlar aynı çatı altındaydı.

Hey, sen.

Bu hikâyede seyirci etkisi *sensin*.

İzleyeceksin. Göreceksin. Okuyacaksın.

Ama müdahale edemeyeceksin.

8. BÖLÜM

DOKTOR PETAR

Kafamı yana çevirirken nefesimi tuttum. Yanı başımdaki adamı pekâlâ iyi tanıyordum. Sami Aydoğan. Vaktinde tonlarca para alıp dolandırdığım, kayıplara karıştığım bir iş adamı. Normalde Erzurum'da yaşıyordu. Bu heriften para koparmak için oralara kadar gitmiştik. Tam tamına iki ay sürmüştü onunla sohbetim. Sonra da birkaç şantajla işi bitirmiştik.

Ancak şimdi bitmediğini fark ettim. Hızla kapüşonumu kafama çektim ve başımı Sena'ya çevirdim. Beni tanımadı. Onu dolandırdığım dönemde saçlarım kızıldı. Aslında peruktu ama o bunu hiç anlamadı.

Nefesimi tuttum. Sena dışarıyı izlerken esneyerek bana döndü. "İzin verdi mi o amca benim burada oturmama?" diye sordu merakla. Hızla elini tuttum ve yavaşça öptüm.

"Evet verdi, ablacığım," diye fısıldadım. "Hadi camdan bakalım."

Dışarı baktığımız sırada tekerler döndü. Uçak kalkıyordu ve ben yanımda zamanında dönemin parasıyla çokça dolandırdığım adamla irtifaya çıkıyordum. Öyle bir irtifa ki, yere çakılmak için uçağa gerek yoktu.

Gökte süzüldüğümüz sırada yanımdaki adamın dergi okuduğunu fark ettim. Gözucuyla ona baktım ve telefonumdan uçağın internetine bağlanıp gruba mesaj yolladım.

KÜÇÜK BURJUVALAR

Nergis: *Yanımda Erzurum'da sömürdüğümüz iş adamı var.*

Şahin: *Seni fark etti mi?*

Sena dışarı izlerken Sami Aydoğan uyuklamaya başlamıştı.

Nergis: *Hayır. Yakın gözlüğünü takmamış sanırım.*

Şahin arkaya dönüp başını hafifçe kaldırdı. Bize baktı ve hızla önüne döndü.

Şahin: *Bu lavuğu hatırladım. Burada ne işi var amk?*

Nergis: *Bilmiyorum, Şahin sormadım.*

Mürekkep: *Şahin şu an yanımda dua ediyor. Seni fark ederse, ben sizi dolandırmadım bana benzeyen biridir de.*

Nergis: *Ben Oray Bey değilim. Ben Oray Bey'in kardeşi Koray Bey'im mi diyeyim?*

Şahin: *Ne diyorsun amk*

Nergis: *Adam yanımda horluyor*

Mürekkep: *Burun deliğine parmağını sok*

Ekranı kapattım. Böyle bir durumda bile şakaya vuruyorduk çünkü kalp atışlarımı başka türlü zapt edemezdim.

Yiyecek ve içecek servisi başladığında bedenimi tamamen Sena'ya çevirmiş, dışarı bakıyordum. Dudaklarım bile korkudan morarmış gibi hissettim.

“Abla?” dedi Sena dışarı izlerken. “Şimdi ben iyileşeceğim ya... O zaman gerçekten saçlarımı pembe yapacak mıyız?”

“Evet,” dedim sessizce. “Ne istersen yapacağız.”

“Peki,” dedi şirin bir sesle. Bulutları izliyordu. Ben de onu izlemeye daldım. Yorgun gözlerini, bu yaşta bu kadar çok savaşmak zorunda olan ürkek bedenini. Çok güçlüydü benim kardeşim.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedim kendi kendime. Duymadı.

Gözlerim kan çanağı olmuştu. Uçak yere inene kadar düşündüm. Ne de büyük, derin ve tehlikeli sularda yüzüyordum böyle?

Uçağın tekerleri piste değdiği anda midem bulandı. Her şey bitecek miydi? Hayır. Asıl her şey bundan sonra başlayacaktı.

Yabancı bir ülke, bilmediğim bir dil ve kucağında küçük savaşçım Sena vardı.

Şahin gözücuyla etrafı kontrol ediyordu. Yanımdaki adam çoktan uçaktan çıkmıştı. Biraz daha bekledik ki, iyice uzaklaşsın.

Sonunda ayaklandık. Şahin, kucağında uyuklayan Sena’yı aldı. Her zamanki gibi yanımdaydı. Yanımızdaydı. Biliyordum, çökmemi bekliyormuş gibiydi ki beni toparlasın. Gönüllü korumam, iş arkadaşım ama her şeyden önemlisi çocukluğumun bir parçası. Çocukluğumun anlamı.

Üçümüz de aynı yetimhanede büyümüştük. Üçümüzün de benzer yaraları vardı ama birbirimizi hep aynı yerden sarardık. Sena’nın hastalığını öğrendiğimde, sigortam olmadığı için devletin karşılamadığı bir parayla baş başa kaldım. Sonra Şahin’in ne kadar iyi bir bilgisayar kurdu olduğunu hatırlayıp onu aradım.

Mürekkep ise benim manevi kardeşimdi. Onunla erkek diye dalga geçerlerdi. Küçükken de hep böyleydi. O zamanlar da umursamazdı. Onun bu insan nefreti benim çok işime geldi. Çatır çutur dolandırdık insanları. Hiçbirinde de üzülmedi. Hatta bu kodamanların eşlerine aldatıldıkları mesajlarını atarken en çok zevk alan hep Mürekkep oldu.

Aprona indiğimizde hâlâ geceydi . Burası Bodrum’a nazaran daha az kalabalıktı. Gökyüzü açıktı ve şehir suskundu.

“Tuhaf bir tenhalık var,” dedim içim içimi kemirirken. Öyle heyecanlıydım ki, bedenim istemsiz titriyordu.

Çıkış kapısına yöneldiğimizde biri bizi bekliyordu. Elindeki kâğıtta bir yazı vardı: “Little Warrior Sena”

Küçük Savaşçı Sena.

Şahin kucağında uyuklayan Sena'yla adama yöneldiğinde, beyaz gömlekli ve siyah kumaş pantolonlu adam heyecanla kâğıdı indirdi.

“Ben Dr. Petar. Hastane tarafından gönderildim. Hoş geldiniz, umarım zorlu bir yolculuk olmamıştır.” Aksam bozuk İngilizceydi ama adamın görünüşü çok jantiydi.

Sena gözlerini ovarak başını kaldırdı ve adamın elindeki kâğıda baktı. “Sena!” dedi hızla Şahin'in kucağından inerken. “Benim adım Sena!”

Dr. Petar dizlerinin üzerine çöküp onun hizasına indi. “Çok memnun oldum, Sena,” dedi gülümseyerek.

“Ben iyileşmek için geldim!” dedi Sena bağırarak ama adam Türkçe bilmediği için gülümsemekle yetindi. “Biliyor musun? Ben burada saçlarıma kavuşacağım. Hem de o zaman arkadaşlarım benimle dalga geçmeyecek ve öksürürken artık ağzımdan kan çıkmayacak!”

“Lütfen,” dedi Dr. Petar ayaklanarak. Önümüzden ilerlerken biraz hastaneden bahsetti. Lüks bir minibüse bindiğimiz sırada yorgunluk ve açlıktan bayılmak üzereydim ama heyecandan gözlerimi bile kırpamıyordum.

Sena cam kenarına oturup gözlerini dışarı dikti. Yutkundum. Annemi arayıp vardığımızı söylemek istedim. Kafamda bir ses, annemden yardım dilenmek ister gibi. Peşimizde bir tefeci bıraktığımızı bilmenin verdiği gaflet...

Annem olsa bir çözüm bulurdu. Benim bulduğum çözümler içime hep kurt düşürdü. “Hastanemizin hemen yanında bir otel ayarladık. Sena'ya yakın olacaksınız.”

“Sena yatırılacak mı?” dedi Şahin ona dönerken. “Biz sadece kemoterapiden kemoterapiye gelecek sandık.”

“Önce bir kontrol edilecek elbette. Ama yatırılması hem bizim için hem onun için daha rahat olur. Hastanemiz sizden ön ödeme alacak. Yatacağı gün sayısı ve sizin otel masraflarınızla birlikte toplam yüz yirmi bin *euro*.”

Sessizlik. İçimdeki tüm o umut kırıntıları. Bir insanın iyileş-

mesi, nefes alması için gerekli olan sayı. Bu kadar kolay mı? Ya da bu kadar zor mu?

“Bir dakika dur. İngilizcem yetmedi anlık. Türk Lirası değil, *euro* mu dedi o? Çüş ama! Ebenin amı!” dedi Şahin. Bunu Türkçe söyledi. Sena şaşkınlıkla ona dönerken elleriyle ağzını kapattı.

“Ne dedin öyle sen be!” dedi Sena kaşlarını çatarak. “Doktorlara nasıl öyle konuşursun!”

“Yok, ablacığım ona demedi,” dedim yutkunarak. Mürekkep’e döndüm. “Ne yapacağız?”

“Pardon,” dedi Mür araya girerek. “Depozito ödesek olur mu?”

“Bunları hastane muhasebesiyle görüşün lütfen.”

Otele vardığımızda Dr. Petar öncesinde bize Sena’nın odasını göstermek için hastaneye götürdü. Öyle lüks ve güzeldi ki... Bir hastane nasıl güzel olabilirdi?

İçeride bir sürü umut, çokça çaresizlik ve kalabalığın gözle-
rindeki aydınlık karanlık vardı. Herkes biçare burada sevdiğini bekliyordu. Dr. Petar bizi bir asansöre bindirdi ve onkoloji bölümüne çıkarttı.

“Sena’nın odası çok ferah,” dedi ilerlerken. Bir kapıyı açtı ve içeriyi gösterdi. Her yer oyuncaklarla doluydu, yerde yapboz desenli halıyla köşede rahat bir hastane yatağı, camın dibinde sulu boyalar vardı. Yastıklar ve perdeler bembeyaz, tertemizdi.

Doktor incelememiz sonrası kapıyı kapattı ve bizi tekrar asansöre yönlendirdi. Bu sırada birkaç doktorla selamlaştı.

“AML teşhisi için yarın sabah geliniz,” diye kocaman gü-lümsedi. “Her şeyiyle ben ilgileneceğim. Sizleri havalima-nından bizzat ben almak istedim. Burası insan değerinin önde olduğu bir ülke. Burada sınıf farkı olmaz. Ve en önemlisi çocuklar söz konusu olduğunda hiçbir şeyin lafı olmaz.”

“Paranın da mı?” dedi Mürekkep yutkunurken.

“Anlamadım?” dedi doktor sorar gibi.

“Bakın,” dedi ve ona bir adım attı. “Bizler basit insanlarız. Sigortalı işlerimiz yok. Ailelerimiz yok. Bu söylediğiniz ücreti ödeyecek gücümüz de yok.”

“Nasıl olur?” dedi doktor şaşkınlıkla. Şahin’e döndü. “Sizinle daha gelmeden anlaştığımız.”

“Evet ama sen bize yüz bin dedin. Şimdi yüz yirmi diyorsun,” dedi Şahin sinirle. “Biz senin lafına güvenip yüz bin dolarla geldik.”

“Hastane ve vergiler,” dedi doktor bıkkınlıkla hastane kapısına bakarken. “Üzgünüm. Bu, benim elimde olan bir şey değil.”

“Tamam, biz size elden ödesek?” dedi Mür araya girerek. “Sizden de düşmemiş olur bu para.”

“Nasıl açıklarım hastaneye?” dedi şaşkınlıkla. “Bunu yapmam. Fark ederlerse beni kovarlar. Hapse sokarlar. Mesleğimi elimden alırlar. Bu dolandırıcılıktır.”

“Hayır, bu bir çocuğu kurtarmak için ufacak bir kısa yoldur,” dedim yutkunarak. “Doktor, lütfen. Sana elden verelim. Kalan parayı da yavaş yavaş hastaneye öderiz. Sen de yoluna bak, biz de.”

Doktor birkaç saniye duraksadı. Şahin konuştu. “Bakın vergi sisteminizi biliyoruz. Yüz bin doların otuz bini kesilmeyecek mi? Elden verelim. Özel fatura kesin bize.”

“Bilemedim,” dedi mırın kırın edip. “Bu çok ciddi bir suç.”

“Suç, yakalanırsan suçtur,” dedi Şahin hararetle. “Yalvarırım, bize yardım et. Bak, bizim paramız belli. Sana peşin hepsini yollayalım işte.”

“Rica ediyorum,” dedi doktor korkuyla. “Bunu kimseye söylemeyin.”

“Tamam,” dedi Şahin heyecanla. “Yollarız hemen, hatta ben şimdi atayım size. Bana banka bilgilerinizi verin.”

Otele vardığımızda Sena’yı ikili yatağa yatırdım. Büyük bir yerdi. İki odası vardı. Mürekkep ve Şahin, ayrı ayrı yatakları olan diğer odada kalacaklardı.

“Yarın yeni hayatımızın ilk günü,” dedim Sena’nın alnından öperken. “Heyecanlı mısın?”

“Evet,” dedi gözleri kapalı bir şekilde. “Bu ülkeyi sevdim. Ama Türkiye daha güzel bence.”

“Kalacağın odayı gördün mü? Birkaç ay orada birlikte kalacağız.”

“Orada bir ayıcık vardı. Onu çok beğendim,” dedi tatlı sesiyle.

“O ayıcık da senin olacak,” dedim ve ona sarıldım. “Buradan sapasağlam kalkacaksın.”

“Abla?”

“Evet?”

“Ben ölürsem mezarıma nergis çiçekleri koyar mısınız?”

Gözlerim açıldı ve doğruldum. “Ne saçmalıyorsun sen yine?”

“Senin adın Nergis ya... Ondan istedim. Hep benimle uyuyorsun. Ölürsem de nergis çiçekleriyle uyurum hep.”

“Çocuklar ölmez,” dedim tekrar ona sarılırken. “Nereden çıkıyor bu saçma salak cümleler, anlamıyorum.”

“Dün Tiktok’a bir video atmıştım. Periliçe ona yorum yapmış.”

“Ne yorum yapmış?”

“*Sen hâlâ ölmedin mi?* diye bir yorum yapmış.”

“Onun Allah belasını versin,” dedim sinirle doğrulurken. “Ben o kızın annesini arayıp şimdi sövmez miyim?”

“Hayır, lütfen,” dedi gözleri açılırken. “Bu sefer beni hiç rahat bırakmazlar.”

“Ben onu yetiştiren babayı bir dolandırayım da görsün gününü,” dedim sinirle odadan çıkarken. Hızla yan odaya geçtim. Şahin yatakta yüzüstü uyurken Mürekkep cam pervazının dibine bağdaş kurmuş, yerde meditasyon yapıyordu. Ay ışığı sırtından odaya doluyordu. Yüzü karanlıktı.

“Sena’nın okul arkadaşlarının ailelerinin numaraları lazım,” dedim Şahin’i dürterken. “Bulabilir misin?”

“Ha?” dedi ve başını kaldırıp gözlerini kırptı. “Rüyada mı gördün?”

“Sena’yla dalga geçiyorlar.”

“Tamam, bir ara babalarını döverim,” dedi Şahin tekrar uykuya dalarken.

“Heyecanlısın,” dedi Mür. Başımı ona çevirdim. Gözleri kapalıydı. Elleri birbirlerine kenetli, oturuşu dikti. “Gerginsin de. Uyuyamıyorsun.”

“Evet, uyuyamıyorum. Yarın için heyecanlıyım ama Tufan’a borcumuzu ödemek için bir elin parmağını geçmeyecek kadar günümüz kaldığını da altını çizmek isterim.”

“Tufan Ali Uluhan,” dedi Mür yavaşça. “*Astral* seyahate çıkacağım şimdi. Ona musallat olacağım. Bizi unutsun diye zihnini karartacağım.”

“Ya sen kendi zihnini aydınlat önce ruh hastası,” dedi Şahin ve bana döndü. “Deli gibi bir şeyler mırıldanıyordu az önce, aklım çıktı amına koyayım.”

“Sena heyecanlı mı?” diye sordu Mür.

“Henüz farkında değil çoğu şeyin,” dedim odadan çıkarken. “Hâlâ hastane odasındaki ayıcıkları düşünüyor.”

“Bebğim benim,” dedi gülümserken. Gözlerini açtı hafifçe. “Yarın onu rahatsız eden çocukların IP adresini bulur Şahin. Ailelerine bir mesaj çekeriz. İstersen Yemeksepeti’nden karşı ödemeli on kilo çiğköfte göndereyim onlara.”

“Ergenleşme,” dedim gülerek odadan çıkarken. “Neyse. İyi geceler.”

Tekrar odaya girdim. Burada ne yapıyorduk ki? Canımı, kanımı, evladım gördüğüm çocuğu yabancılardan eline bırakmaya gelmişim. Başka yolum kalmadı çünkü. Belki de kaldı. Ama geri dönemezdim buradan. Tek biletlik bir yolculuktu. Son duraktı belki. Geri dönüşü yoktu.

Güneş incecik perdeyi zorlayıp içeri doğru akarken gözlerimi açtım. Sena uyuyordu. Küçücük burnu hafifçe ses çıkarıyordu. Nefes alması zorlaşmıştı.

Pencerenin önünde saatlerce oturdum. Zaten pek de uyuyamadım. Telefonumu elime alıp internete bağlandım. Sena’nın Tiktok hesabına girdim. Sevdiği müzik gruplarının videolarını atıyordu. Buna rağmen yorumlar kötüydü. Hep Sena’yı hedef alıyordu.

user_x935: *annem senden uzak durmamı söyledi. hastalıklı bir mikropsun*

kullanici0384344: *igrenc yaratık. saçların nerdE?*

user_x935: *utanmadan hâlâ video paylaşıyorsun saçın bile yok annen baban ölmüş. Ben senin yerinde olsam kendimi öldürürdüm.*

Öyle öfkelenmişim ki, hızla ekranı kapattım. Sabah sabah alkol alınır mıydı? Aldım.

Otel odasının minik buzdolabından çıkardığım birayı başıma diktim. Şahin bu sırada içeri daldı. “Hazır mısınız?” derken ağzı aralık kaldı. Başımı ona, “Ne?” anlamında salladığımda gülümsedi. “Sanırım hazırsın.”

“Sena! Prensesim!” dedi hızla yanına atlarken. Sena uyanmıştı. Şahin hızla onu gıdıklamaya ve şarkı söylemeye başladı.

“Telli Sena’m! Selam götür! Nergis’imin diyarına!”

“Ne diyorsun ya?” dedi Sena gülerken. “Sesin iğrenç! Sus!”

“Üzülmesin! Ağlamasın! Şahin gelir yanlarına!”

“Ya sus, abi!” dedi Sena gülerken bana dönerken. “Abla, söyle beni gıdıklamasın ve sussun!”

Şahin ayaklanırken hızla sağa sola boynunu kütletti ve yerinde birkaç kez zıpladı. “Hadi bakalım. Doktorun asistanı mesaj atmış, bizi bekliyorlar.”

Kahvaltı yapmak bile aklımızda yoktu. Tek derdimiz bir an önce hastaneye geçip yatış işlemlerini halletmekti.

Lobiden inerken Sena’ya pembe bir elbise giydirmiştim. Bunu annem bana zamanında bayramlık olarak almıştı ve artık Sena’ya kalmıştı.

“Pardon!” sesiyle durduk ve lobideki resepsiyona döndük. “Ödeme işlemlerinizi tamamlamamışsınız.”

“Ne?” dedi Şahin şaşkınlıkla ona dönerken. “Ödedik biz. Dün gece ödedik ama sanırım anca bankanıza düşecek. Dr. Petar adına bir ödeme olmalı.”

“Kontrol edeyim,” dedi kadın ve bilgisayarına girdi. “Üz-

günüm. Bir karışıklık olmuş olmalı. Oda tutulmuş ama ödeme hâlâ gelmemiş.”

“Hastaneye gidip geleceğiz. Döndüğümüzde ödenmiş olur,” dedi Şahin. Tekrar bize döndü. “Bu yüzden vatanıma âşığım. Bir lira bile yollasan saniyeler içinde gidiyor. Bu gavurların teknoloji kıtlığı beni mahvediyor.”

Sena’yı kucaklayarak, “Aman gören de her gün Avrupa’da geziyor sanır,” dedi Mür gülerek. “Biraz da ben gezdireyim bu çocuğu.”

Minik elleri onun boynuna dolanırken, “Mür abla, bana ne zaman salçalı makarna yapacaksın?” dedi Sena.

“Sena, sen iste sana salçalı makarna dükkânı açarım ben be!” dedi ve koşmaya başladı.

“Düşüreceksin çocuğu!” dedim arkasından bağırarak. “Mür!”

Koşarak hastaneye girdiler ve asansöre bindiler. Hemen arkalarından ilerledik. Sena için hazırladığım kıyafet valizini Şahin taşıyordu. Ben de bir yandan telefonumdan bu hastane ve Dr. Petar’ın yorumlarını okuyordum.

Sena’ya ayrılan odanın önüne gelip kapıyı açtık ama içeride bir başka kız ve ailesi vardı. Şaşkınlıkla birbirimize baktığımızda, Şahin gülerek elini kaldırdı. “Pardon!” diyerek kapıyı kapattı. Telefonundan doktorun numarasını tuşladı. Hemen önümüzden geçen bir başka doktoru durdurdu. “Dr. Petar nerede acaba?”

“Petar?” dedi adam durup bizi süzerken. “Ne yapacaksınız onu?”

“Bizi dün buraya getirdi. Bu odayı gösterdi. Kız kardeşimiz bu odada tedavi olacaktı ama sanırım bir başkası yerleşmiş.”

“Nasıl?” dedi adam kaşları çatılırken. “Ben sizi neden hatırlamıyorum?”

“Ne demek istiyorsunuz?” dedim yol yerin altına doğru kıvrılırken. Bacaklarım karıncalandı.

“Dr. Petar benim.”

İçeri bakarken, “Sensin?” dedi Şahin kekeleyerek. Tekrar adama döndü. “Ama dün bizi buraya getirip etrafı gösteren adam sen değildin?” Telefonu açmayan adamı bir daha aradı. Çaldı. Çaldı. Ama açan olmadı.

“Sizinle mail üzerinden görüşmüştük, evet. Şahin Bey. Hatırlıyorum,” dedi şaşkınlıkla. “Ancak sizi bu sabah bekliyordum ben.”

“Yahu, Petar denen amcık dün gelip bize bu odayı göstermedi mi?” dedi Şahin sinirle bize dönerken. “Biri çeviri yapsın şuna! Dün Petar denen herif bizim paramızı cukkalamadı mı?”

“Dün biri gelip benim adıma sizden para mı istedi yoksa?” dedi doktor korkuyla. Şahin donakalırken doktor telaşla arkasını döndü. “Güvenliğe haber vereceğim. Polisi arayacağım. Lütfen burada bekleyin. Bu aralar kendini hastane personeli diye tanıtip insanları dolandıran çok oluyor. Hiçbir doktor size kişisel ödeme bilgilerini göndermez.”

Şahin çıldırmış bir şekilde resepsiyona gitti. Mürekkep buz kesmiş, Sena kucağında şaşkıındı. Sessizdi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Camdan baktı. Kuşlara, ağaçlara, gelip geçen yabancılara.

Bazı gerçeklerin ayyuka çıktığı bir peri masalından uyan-dım. Üç beş nüans, dört beş infilak. Bilirsiniz, hep yaptığım şeyler.

Biz de dolandırıldık. Dolandırıldım. Ancak mesele bu değildi, mesele Sena’ya satılan umutlardı. Bir gecede kurduğum hayallerin, sabah kâbusa uyandırılmasıydı.

“Ben çok hastayım diye mi vazgeçtiler?”

Mür hızla onu alıp aşağı indirmeye başladı. Peşlerinden ilerliyordum. Şahin ise resepsiyondakilerle kavga ediyordu. Dün burada olduğumuzu, kameralardan o adamı bulmamız gerektiğini söylüyordu.

“Abla?” dedi Sena kafası karışırken. “Çirkinim diye doktor beni istemedi mi?”

“Saçmalama,” dedi Mür. Hızla onun başından öptü. “Bir sorun yok, bebeğim. Birazdan seni iyileştirecekler, tamam mı?”

“Odadaki ayıcığı da mı o kız aldı?” dedi Sena şaşkınlıkla.

“Ben sana daha güzel ayıcık alacağım.” Mür, onu kapının önündeki banka oturttu ve hızla yere çöktü. Ellerini sinirle yere vururken dişlerinin arasından tısladı.

“Şerefsiz köpek!” diye çığlık attı. “Bizi nasıl dolandırdı! Bunu nasıl yaptı! Bu ne cüret!” diye bağırdı.

Bense öylece Sena’ya bakıyordum. Bir çocuğa kandırıldığımızı nasıl anlatırdık ki? Ya da ruhundaki soru işaretlerini nasıl yok edebilirdim?

Onun gözlerindeki kırılmayı gördüm. Çökmek üzereydim, bu yüzden hızla arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Çünkü durursam düşecektim.

Yürüdükçe yürüdüm. Yolun kenarındaki eski taş duvarların dibine geldim. Betona sırtımı dayadım. Başımı yukarı kaldırdım. Gökyüzü pırıl pırıldı. Yine de içimdeki pisliğe dokunamadı.

Dizlerimin üzerine çöktüm yavaşça. Ağlamadım. Ellerim yüzümü kapattı. Çığlık da atmadım. Titreyerek alnımı taş duvara dayadım. Bir elim duvara gitti ve duvara avuç içimi bastırdım.

Yutkundum ama boğazım acıdı. Cebimdeki telefon titredi.

“Yalan satarken çok inandırıcıydın, Nergis. Şimdi tıpkı senin gibi, birine yalanla umut sattığında ne hissettiğini anlıyorum. Gözlerinde ne varsa ben de yıllar önce taşımıştım. Birkaç gün önce bir adam aradı beni. Seni tanıdığını ve senden intikam almak isteyip istemediğimi sordu. Seve seve kabul ettim. İyi ki de ettim. Seni seneler sonra bulmak güzeldi. Senden intikam almama izin veren beyefendiye teşekkürler. Dolandırıcıları do-

landırmak keyifliymiş. Montenegro güzel yerdir. Tadını çıkar. -Sami Aydoğan.”

“Tufan,” diye mırıldandım. Sağa sola baktım. “Şeytan herif!” diye çığlık attım. Doğruldu. Saçlarım ağzıma giriyordu. Nefesim havaya deli gibi karışıyordu. “Kaçtık diye böyle mi intikam alıyorsun bizden! Senden nefret ediyorum! Akıl oyunlarından nefret ediyorum! Kardeşimi bu işin içine karıştırdığın için seni öldüreceğim! Duyuyor musun beni! Orrrospu çocuğu!”

“Duyuyorum.”

9. BÖLÜM

KONKORDATO

Bir konkordato ilan edilmeliydi. Tufan ve ben. Bu belliydi. Borcumu ödeyecek gücüm hiçbir zaman olmayacaktı ve o da hep peşimde olacaktı. Bu belliydi. Tufan ve ben... Konkordato. Ama şimdi bu saçmalık da neyin nesiydi?

Başımı hiddetle yana çevirdim. Çetin kahkaha attı. Öyle heyecanlı ve harlıydı ki, yerdeki duruşum bile toparlanamadı.

“Patron sandınız beni değil mi, Nergis Hanım?” dedi ama bir anda gülüşü soldu. “Bir dakika ya... Siz az önce patrona orospu çocuğu mu dediniz? Hem de r harfinin üstüne basa basa?” Gözleri büyümüş, kaşları çatılmıştı. Bir soğukkanlılıkla deliydi.

“Çetin,” diye mırıldanırken ellerimi yerden çekip hızla doğruldum. Doğrulurken tökezledim. Başımı hızla olumsuz salladım. Bedenim titrerken ona birkaç adım attım.

“Hayır,” dedim güçlkle. “Sami’ye dedim. Sami beni dolandıran adam. Ona.”

“Anladım.” Tufan’a dediğimi biliyordu. Sanırım şu an için bunu göz ardı etmek istedi. İşine geldiği gibi anladı. Şimdilik. Tufan, karanlıkların boyun eğeceği kadar güçlüydü. Çetin ise onun en soğuk gölgesi. Bu ikisini birbirinden ayrı düşünemezdim.

“Siz ne arıyorsunuz burada?” diye sordum nefes nefese. “Bizi nasıl buldunuz? Buraya neden geldiniz?”

Arkasındaki büyük siyah arabadan inmiş, sağında ve solunda iki adam vardı. Dibinde ölüm gibi bir sessizlik dolaşıyordu yine de.

“Takip ettim,” dedi dümdüz. Basitçe. “Dün gece hesabınızdaki para aniden bir başka hesaba aktarıldı. Patron kontrol amaçlı gelmemi istedi, Nergis Hanım.”

“Patron?” dedim şaşkınlıkla. Nefesim zayıftı. “Seni yolladı... Öyle mi?”

“Öyle,” dedi ellerini önünde birleştirirken. Gülümsemesi yüzünde asılıydı. “Çok geçmiş olsun. Küfürlerinizden anladığım kadarıyla dolandırılmışsınız. Sami dediniz, değil mi?”

“Evet,” dedim yutkunarak. “İsmi Sami Aydoğan.”

“Dolandırıcılar da dolandırılıyor mu ya?” diye sordu alayla. “Kendi söküğünüzü dikemediniz sanırım. Benim güzel dövme-
li ne âlemde? Sinirlidir şimdi.”

“Mürekkep mi? O şu an Sena’yla,” dedim Çetin’e bir adım atarken. “Sami adında biri. Geçmişten biri... Bizi kandırdı. Oteli, hastaneyi, her şeyi o ayarlamış. Odaya başka hasta yerleşmişti, orada anladık. Resepsiyon ödemeyi görmemiş. Tufan yaptırdı sandım ama sanırım siz de bilmiyordunuz.”

“Patron mu?” dedi kaşlarını çatarken. “Kendi paramızı sizden almak için çok daha keyifli yöntemlerimiz var, Nergis Hanım.”

“Anladım,” dedim yutkunurken. “Buraya yardıma geldin o zaman. Yani...” Ona bir adım daha attım. Gözlerinde tek bir kıpırdama, bedeninde hareket yoktu. Sadece gevşekçe beni dinliyordu.

“Bize yardım eder misiniz?”

Korktum ama susmadım. Çürüdüm ama kokmadım. Belki ruhumdan akan kan ölümüne meydan okumamda bana cesaret sundu. Kurnazca değil, gerçekten yardım istedim. Çaresizce, şeffafça.

“Hemen sorayım,” dedi sırtırken. Önden birleştirdiği elle-

rinden birini açtı ve takım elbisesinin iç cebine götürdü. Telefonu çıkartıp numara tuşladı.

“Patronum! Ben şimdi geldim de... Evet, evet... Tamamdır,” dedi ve kapattı. Bu sırada çaresizce onun o ürkütücü yüzündeki ürkütücü detayları izliyordum. Kaşı çizikti. Basit bir berber çiziyiği değil, kesilmiş ve izi kalmıştı. Gözünün altında da silik bir dikiş izi vardı. Dövmeleri hep kanlıydı ya da kadın figürleriydi.

“Konkordato için onay vermedi,” dedi telefonu kapatırken. Ama sizi dolandıran adamı bulabilirmiş.”

“Sami!” dedim hızla. “Adı Sami Aydoğan.”

“Söylemiştiniz,” dedi gülümserken.

Heyecanla devam ettim. “Parayı çalan adamı bilmiyorum ama bize kendini doktor olarak tanıttı.”

“İki şartı var patronun,” dedi arabaya dönerken. “Birincisi, şikâyetlerinizi çekin. Patron devreye girdiyse polis uzak dursun.”

“Tamam,” dedim hızla. “Tamam, çekeriz şikâyetleri. İkinci şart nedir?”

“Bu akşam acil kurul toplantısı yapılacak. Türkiye’de.”

“Yani?” dedim sorar gibi. Kapısı kapanmadan hemen önce dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi ve siyah zipposuyla ateşledi.

“Yani,” dedi ağzından dumanlar çıkarken. “Orada görünmen gerekiyor. Patron böyle istedi.”

Ellerimi kendime tuttum. Kısaca etrafa baktım. “Ben mi geleceğim? Sebebi nedir?”

“Patron öyle istiyor.”

“Nasıl?” dedim şaşkınlıkla. “Türkiye’de bir toplantı. Ben? Bu akşam? Neden?”

“Tekrarlıyorum. Patron öyle istiyor.”

“İyi de neden? Başka insan mı kalmadı? Yoksa...” dedim gözlerim açılırken. “Yoksa beni orada diğerlerine ibret olsun diye asacak mısınız?”

Çetin önce kısıp kısıp kahkaha atmaya başladı ama sonra dayanamadı. Öyle korkunç güldü ki, nefesimi tuttum. Kapısı kapanmadan hemen önce geriye yaslandı.

“Çünkü sen ona çok benziyorsun.”

Kapısını kapattılar. Koruma koşarak öne geldi ve arabaya bindi. Gidecekleri sırada araba bir an durdu. Simsiyah camı aşağı indi. Gözüne taktığı güneş gözlüğünü burnunun ucuna indirdi. “Saat henüz sabahın sekizi. Yarım saate gelip alırım sizi. Bir saate Muğla’dayız. Akşam kurul sonrası arzu ederseniz tekrar sizi buraya bırakırım.” Durup hafifçe nefes verdi. “Ben de bu ara iyice şoför oldum amına koyayım.”

“Bana Tufan’ın numarasını verir misiniz?” dedim hızla. “Onu arayabilir miyim?”

Gözlüğünü tekrar gözüne yerleştirirken güldü. “Daha neler?”

“Lütfen,” dedim yavaşça. “Arayıp sorun. Numarasını istediğimi sorun.”

Bir an duraksadı, sonra telefonunu tekrar çıkardı ve kulağına götürdü. “Patronum! Hah... Evet. Tamam,” diyerek bana döndü. “Kabul etmedi.”

“Bir şey soracağım,” dedim şaşkınlıkla. “Onu arayıp bir şey söylemeden o sana yanıt veriyor. Bu nasıl oluyor? Yoksa sen onu hiç aramıyor musun bile?”

Elini havaya kaldırdı ve sırtarak yukarı baktı. “Kargalar,” dedi heyecanla. “Dinliyorlar.”

“Ne yani? Tufan Bey seni yedi yirmi dört dinliyor mu?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Beni değil. Seni dinliyor.”

Cam tekrar kapandığında siyah camların ardından geriye yaslanan silüetini gördüm. Hemen sonra kahkaha attı. Çetin’in o kahkahası beni öyle delirtti ki, araba uzaklaşırken arkasından çığlık attım. Avuç içlerimi tınakladım.

“Taşak mı geçiyorsunuz siz benimle! Babası sikişikler!” diye bağırdım. “Benim kız kardeşim söz konusu! Sırf bir kurul

toplantısında amına koyduğumun Meltem'ine benziyorum diye benimle böyle oyun mu oynuyorsunuz!"

Avucumu ısırdım. "Tufan!" diye çığlık attım. "Senin işin gücün yok mu! Beni mi dinliyorsun? Yoksa bu cin çarpmış köpeğin Çetin benimle taşak mı geçti? Söyle!"

Havaya baktım. Kuşlar uçuyordu. Hava açıktı. "Orrrospu çocuğu!" diye çığlık attım. "Sana dedim işte, sana! Tufan! Sami'ye değil! Sana! Beni duyuyor musun, he? Orrrospu çocuğu seni!"

Avuç içlerime baktım. Tir tir titriyorlardı. "Ya," dedim nefes nefese. "Ya benim kız kardeşimin parasını almak ne? Ne demek bu? Sizin kalbiniz hiç mi sızlamıyor? Rica etseydiniz ben geldim zaten Türkiye'ye. Neden böyle bir pislik yaptınız!"

Nefes nefese duraksayıp sağa sola baktığımda, yoldan geçen vatandaşların şaşkınlıkla bana baktığını fark ettim. İfademi toparladım. Telaşla hastaneye koşturdum.

Tufan'ın benden istediği bir şeyler vardı ve bu nedenle benden bir şeyleri almıştı. Şimdi o şeyleri bana geri vermek için kendi istediği şeyleri bana yaptıracaktı. *Ne acıydı...*

Koşarken ayakkabılarımın içinden ter aktı. Gökyüzü üstümde büyüdü. Tufan benden bir şey aldıysa bunu ancak onun istediği şekilde geri verecektim. Bunun adı savaş değil, satrançtı. *Ve şah bendim.*

Sinirle hastaneye vardığımda, Şahin polislerle konuşuyordu. Mürekkep ise bir kâğıda ifadesini yazıyordu. Sena yanlarında otururken elinde yeni bir peluş ayı olduğunu gördüm.

"Bir çözüm buldum," dedim hızla yanlarına giderek. "Şikâyetleri geri çekin. Tufan Bey halledecek."

"Ne?" dedi Şahin bana dönerken. "Ne Tufan'ı, ne diyorsun amına koyayım?"

"Bakın akşam gidip onunla görüşeceğim. Sonra o da Sami'yi bulacak."

"Tufan burada mı?"

"Hayır, ben Türkiye'ye gidip geleceğim. Akşam paramızla birlikte geri döneceğim."

“Sami mi?” dedi Mürekkep. “Sami mi yapmış?”

“Nasıl gideceksin?”

“Tufan para için yardım mı edecek?”

“Mantıklı bir hareket. Adamın kendi parası gitti sonuçta.”

“İyi de oraya neden gidiyor? Uzaktan yardım edemez mi?”

“Biz de gelelim?”

“Sena yorulur. Daha fazla yormayalım.”

“Bir susun!” dedim sinirle. “Bir durun!” Sinirle alnıma vurdum. “Ben de farkındayım. Ben de bu durumu sorguluyorum. Ben de anlam veremiyorum ama beni buna mecbur bıraktılar. Gidip görüşeceğim. Akşam Sena’nın parasıyla döneceğim.”

Polislere döndüm ve bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu, çözdüğümüzü söyledim. Birkaç imza atıp hızla Sena’nın dibine çöktüm. Sanırım aklım çekip gitmişti.

Sena benim adıma endişeli gibiydi. “Abla?” dedi şaşkınlıkla.

Gülerken onun yanaklarını sevdim ve hızla yutkundum. “Ablacığım. Ben şimdi paramızı alıp geri döneceğim, tamam mı?” Hızla yanağını öptüm. “Söz veriyorum. Sen uyumadan geleceğim. Eğer gelemezsem, Mür ablanla uyuyacaksın zaten.”

Kaşları çatıldı. “Yine yalan mı bu?” dedi sinirle. “Sana kızdım. Neden sürekli bir şeyler yapacağım diyorsunuz ama bir türlü beni iyileştirmiyorsunuz?”

Hızla öptüm tekrar yanağını. “Ablan sana bir söz verdiyse tutar. Öyle ya da böyle,” dedim ve telaşla beni izleyen Mürekkep’le Şahin’e döndüm. “Size emanet, tamam mı? Parayı aldığım gibi size yollayacağım. Hemen başlatırsınız tedavi işlerini.”

Bana öyle sessiz bakıyorlardı ki, sanırım aklımı yitirdiğimi düşündüler.

“Gitme,” dedi Şahin bana adım atarken. “Öldürecekler seni.”

Başımı iki yana sallarken hızla Şahin’e sarıldım. “Merak etme. Konuştum onlarla. Sadece parayı alıp geleceğim.”

“Gitme,” diye fısıldadı. Eli belime gitti ve yavaşça kendine bastırdı. “Gidersen seni geri yollamazlar buraya. Öldürürler.”

“Söz veriyorum, tek parça geleceğim,” dedim yavaşça. “Siz Sena’ya iyi bakın.”

“Mürekkep kalsın onunla, ben senle geleyim.”

“Lütfen. Ben halledeceğim. Siz sadece benden haber bekleyin.”

Şahin bıkkın bir nefes verdi, gözlerindeki umutsuzluğu okuyabiliyordum. Gitmemi hiç istemiyor, döneceğime ihtimal vermiyordu. Oysa ben tek şansımı kullanmak zorundaydım.

Alelacele otele girdim. Resepsiyonun yanından geçerken kadın ayaklandı ve bana seslendi. “Pardon?”

“Tamam, bu gece ödeyeceğiz işte!” dedim sinirle.

“Ödendi,” dediğinde asansöre giden adımlarım durdu ve kadına döndüm. “Az önce ödendi.”

“Kim ödedi?” dedim resepsiyona adımlarken. Gözlerim kısıldı. “İsmi ne ödeyen kişinin?”

Ekрана baktı. “Tufan Ali Uluhan,” dedi ve başını bana kaldırdı. “Sadece bugün ve yarını ödedi.”

Gözlerim daha da kısıldı. “İki günlük mü ödedi?” dedim ve sinirle nefes verdim. “Pinti herif.”

Asansöre adımladım ve odaya çıktım. Kendime bu akşamlik bir kıyafet baktım ama yanıma şık bir şey getirmemiştim. Aslında, yanıma üç beş kıyafet dışında hiçbir şey getirmemiştim. Tek derdim ülkeden kaçmaktı ancak şimdi paşa paşa ülkeye geri dönecektim.

Bulabildiğim en makul kıyafetleri alıp çantamı hazırladım. Aşağı indiğim sırada otel lobisinin önünde Mürekkep ve Şahin’i gördüm. Sena ilaçlarını içmiş, yanlarında temiz hava alıyordu.

Dışarı çıktığım gibi büyük arabanın kornası çaldı. Hemen sonra Çetin arabadan indi ve ellerini iki yana açtı. “Güzel Akü! Nasılsın?”

Mür ona temkinli bir şekilde selam verirken Şahin ise göz-

lerini ona dikmişti. “Merhaba,” dedi yavaşça. Çetin başını Şahin’e çevirdi.

“Merhaba. Şahin olmalısın,” dedi ve ellerini kanat yapar gibi iki yana açtı. “*Pır pır* uçuyor musun?”

“Daha çok avlıyorum,” dedi Şahin yavaşça.

“Evet. Takdir etmeliyim ki, havayolu şirketinin ara yüzünden isimlerinizi silmek akıllıcaydı,” dedi Çetin sırıtırken.

“Nereden bildin?” diye sordu Şahin şaşkınlıkla.

“Bilmem.” Sena’ya dönüp el salladı. “Bu küçük hanım da kim?”

“Merhaba,” dedi Sena merakla ona bir adım atarken. Çetin onun dibine çöktü.

“Merhaba, prenses. Ne kadar güzelsin sen? Mürekkep ablanı çekmişsin aynı.”

Sena birkaç saniye onun dövmelerini inceledi. “Senin yüzündekiler gerçek mi? Mür ablamdaki gibi.”

“Evet!” dedi Çetin kahkaha atarken. “Çok uyumluyuz, değil mi? Mür ablanı kendime alacağım.”

“Ne diyorsun sen?” dedi Mür hızla araya girerek. “Sena-cığım, şimdi bu amca ablanı götürüp gelecek. Sonra da seni iyileştirecekler, tamam mı?”

“Amca derken?” dedi Çetin şaşkınlıkla ayaklanırken. “Kızım küçül de cebime gir. Ben otuz yaşımdayım daha ne amcası amına ko...”

“Hey!” dedi Mür sinirle. “Çocuk var, beyefendi ne biçim konuşuyorsunuz?”

“Amı-ama-aman!” dedi Çetin ve tekrar Sena’ya döndü. “Ablanı biraz ödünç alacağım. Tamam mı, prenses?”

“Ne zaman getireceksin ablamı?” dedi Sena merakla. “Bir de bir şey soracağım... Belindeki oyuncak mı?”

Çetin hızla ceketinin ardındaki silaha baktı ve yavaşça örttü. “Evet!” dedi hararetle. “Su tabancası bu! Kuş avlıyorum bununla. Genelde kartal ya da şahin.”

“Şahin kadar başına,” dedi Şahin ve Sena’yı kucakladı. “Her anınızı telefondan takip edeceğim.”

Çetin dudak büzüp sıırttı ve Şahin’e el salladı. Sena onun kucağından el sallarken Mür yavaşça bana sarıldı. “Umarım doğru bir şey yapıyorsunuz. Sana sonsuz güveniyorum. Dikkat et.”

“Siz de. Sizi seviyorum.”

Çetin bana yol verdiğinde arabaya bindim ve geriye yaslandım. Sırt çantamı bacaklarımın üzerine bıraktım. Hemen yanıma oturduğunda şoför kapıyı kapattı.

Çetin saatine baktı. “Daha öğlen olmadı bile. Bir gibi ineriz.”

Yaklaşık on dakika kadar sürdü yolculuk. Onunla hiç konuşmadım. Sadece camdan dışarı izledim. Havalimanına vardığımızda ayrıcalıklı terminalden giriş yaptık. Küçük bir jet vardı pistte. Başında *TAU* harfler olan jete doğru adımladık.

İçeri geçip koltuklardan birine yerleştim. Yanda içkiler, ortada puro küllükleri ve masada çiçekler vardı. *Nergis çiçekleri*.

Bir tanesini vazodan alıp dalını parmaklarımla döndürdüm. “Size özel,” dedi Çetin karşımdaki koltuğa otururken. “Patron özellikle nergis koymamızı emretti.”

“Siz zaten beni almaya gelmişsiniz buraya,” dedim camdan bakarken. “Sami beni seneler sonra nasıl buldu, anlayamadım. Sanki her şey bilerek oldu. Bu kurulda benim olmam size çok anlam ifade ediyor gibi.”

“Yani,” dedi Çetin camdan bakarken. “Elbette ediyor. Sizleri kurulda ağırlamak bir şeref olacak.”

“Ne kurulu bu?” dedim hostes önümüze viski bırakırken.

“Kodamanların her sene sonu yaptığı bir toplantı. Bazıları yerlerini devretmek için gelir. Bazıları yerlerini korumak için. Her şehirden bir tefeci olacak.”

“Seksen bir kişi mi yani?” diye sordum şaşkınlıkla. Bu sırada pilot selam verdi ve uçuş hakkında bilgilendirip yerine yerleşti. Tufan’ın özel pilotu olduğu üniformasındaki *T* harfinden belliydi.

“Çok daha fazla insan oluyor. *Dıdısının dıdısı* geliyor.” Viskiye cline alıp iyice yayıldı. Bir bacağına diğerinin üzerine attı. “Her tefecinin tıpkı ben gibi bir sağ kolu geliyor.” Kadehini bana tuttu. “Sizin gibi hanımefendiler geliyor.”

“Beni Meltem diye insanlara mı sunacaksınız?”

Çetin şaşkınlıkla içkisini başına dikti. “Sanırım fazla akıllı-sınız. Boşuna dolandırıcılık yapmıyorsunuz.”

“Ne yani?” dedim uçak havalanırken. “Gerçekten beni Meltem diye mi tanıtacaksınız insanlara?”

“Tam da öyle yapacağız,” dedi ve boş viski bardağını uçak havada süzülürken hostese tuttu. Hostes hızla ona içki doldurmaya başladı. Bu hareketi Tufan’dan özendiği çok belliydi.

Montenegro küçülüyordu. Sorularımsa büyüyordu.

“Meltem dediğiniz kişi Tufan Bey’in vefat eden eşi falan mı?” diye sorduğumda Çetin içmeye yeltendiği viskiyi bir anda püskürttü. Hostes koşarak masayı temizlerken Çetin gülüyordu.

Cevap vermedi. Bunun yerine köşedeki plakçalara bir plak yerleştirdi ve uçakta dolaşmaya başladı.

“Siz alışkınsınızdır zengin adamları dolandırırken böyle jetlere binmeye,” dedi tekrar yerine oturarak. “Sahiden, içiniz nasıl alıyordu ki tüm o kokuşmuş yaşlı adamlarla flört etmeyi?”

“İçiniz masum adamları öldürmeyi nasıl alıyor?” diye sordum düşünmeden.

“Masum mu?” dedi Çetin şaşkınlıkla. “Nergis Hanım, rica ediyorum o şark kurnazlarına masum demeyiniz. Onlar borçlarını ödemeyen hainler.”

“Benim dolandırdığım herifler de evli barklı insanlar,” dedim sinirle. Bir an duraksadım. “Yani gerçekten... Sen mi öldürüyorsun?”

“Borcunu vermeyen şimdiye dek oldu mu?” diye sordu kendi kendine ve kaşlarını çatı. Parmaklarıyla saydı. “Mahmut... Vedat... Yok lan o ödemişti...” Başını bana kaldırdı. “Hayır, olmadı.”

“Herkes ödedi yani borcunu.”

Başı olumlu sallanırken gülümsüyordu. “Evet, hanımefendi.”

Telefonumu elime alıp saate baktım. Türkiye sınırına girdiğimizden beri, Çetin hostesle sohbet ediyordu. Ben ise internete bağlanmış, bir umut Tufanı ve bu bahsedilen konseyi araştırıyordum ama elbette internette hiçbir şey çıkmıyordu.

KÜÇÜK BURJUVALAR

Nergis: *Sena nasıl?*

Mürekkep: *Uyuyor*

Nergis: *İlaçlarını aldı mı?*

Mürekkep: *Evet yoruldu. Şahin de Sami'nin banka hesaplarına girmeye çalışıyor.*

Nergis: *Madem Şahin'in böyle yetenekleri vardı ben neden tefeci toplantısına gidiyorum şu anda amk*

Mürekkep: *Tefeci toplantısı derken?*

Nergis: *Şahin'e söyle Meltem ismini araştırırsın*

Mürekkep: *Soyadı?*

Nergis: *Bilmiyorum. Uluhan olabilir.*

Mürekkep: *Tamam*

Uçak tekerleri piste dokundu. Başladığım yere geri döndüm. Muğla. Bodrum. Koşarak kaçtığım, bir gün sonra tıpış tıpış geri döndüğüm memleketim.

Pistten ayrılıp başka arabaya bindik. Çetin bu sırada Tufan'ı aramış, yolda olduğumuzu söylüyordu.

“Bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii, Nergis Hanım.”

“Tufan Bey gerçekten benim telefonlarımı dinliyor mu?”

Çetin candan bakarken sırttı. “Hayır. Korkun diye öyle dedim.”

“Tamam,” dedim ve ben de dışarı baktım.

Çiftlik yoluna girmiştik. Aklıma atların arasında anlattığı garip gureba hikâyeler ve boğazımı tutuşu geldi. Hızla başımı iki yana salladım.

“Abla, senin akşamki kıyafetler bunlar mı?” dediğinde Çetin’e döndüm. “Abla derken mahalle ağzı oldu anlık... Kusura bakmayın, Nergis Hanım.”

Elimle üzerimdekini tuttum. “Olmaz mı?”

“Yani, bilemedim,” diye bıkkın bir nefes verdi. “Meltem Hanım hep altın takılar ve kırmızı elbiseler giyerdi. Üzerine kürk atar, kırmızı ruj sürerdi. Saçları da lüle lüle olurdu.”

“İyi röntgenlemiştin.” Çetin bir anda bana döndü ama dediğime şaşkın şaşkın gülüyordu.

Korkudan bacaklarım titredi. “Yani iyi bir gözlemcisin! Ama ben buraya paramı almak için geldim. Kardeşim orada hastayken gala kıyafetleriyle oturup kahkahalar eşliğinde şampanya içmeyeceğim.”

“Tabii tabii,” dedi ve araba durunca hızla indi. “Buyurun.” Bir anda kahkaha attı. “Röntgenci dedi bana. Kariya bak amma koyayım.”

Çiftliğin büyük kapısına geldik. Gündüz vakti bir farklıydı. Geceki gibi ürkünç gelmedi gözüme. Ağaçlar canlı, demir kapı bile parlak parlaktı.

Güvenlikler aynı anda tuşa bastığında kapı açıldı ve içeri girdim. Hemen sağa baktım. Kangallarla göz göze gelince yutkunup önüme döndüm.

“Tufan Bey nerede?”

Çetin yanımdan ilerlerken kol saatine bakış attı. “Şu an akreplerin saati. Oradadır.”

Dar bir patıkaya saptık. Yerler temiz kesilmiş çim kokuyordu. Hava esiyordu. Küçük bir orman yoluna girdik. Ağaçların arasından yükselen betonu görünce adımlarım yavaşladı.

Modern bir binanın dibinde başımı kaldırdım. Üzerinde büyük harflerle *VENOM* yazıyordu. Yanında Tarım Bakanlığı onaylı bir damga bile vardı.

Kapı otomatik açıldı. İçerisi bembeyazdı. Steril bir hastane gibiydi. Minik kutularda kumların üzerinde ayrı ayrı yüzlerce akrep vardı. Yüzlerce. Bakışları sabitti ama tetikte gibilerdi.

Sağda dev bir ekran, dibindeki büyük deri koltukta ise Tufan... Gözleri ekrandaydı. Sırtı bize dönüktü. Kocaman omuzları arkadan daha belirgindi sanki. Belki de ben çok incelemiştim. Bir elinde purosu, diğer elinde viskisi. Üzeri simsiyahtı. Saçları dağınıktı.

Boğazımı temizledim. Tepki vermedi.

“Patronum,” dedi Çetin hafif eğilerek. “Nergis Hanım geldi.” Bize dönmedi bile. Elini tembelce git anlamında savurdu. “Çık.”

Çetin geri geri dışarı çıktı. Öylece Tufan’ın sırtını izliyordum. Yalnız kaldık. Bir süre sessizlik oldu. Bu sessizlikte bir şey fark ettim. Odada neredeyse fark edilmeyecek kadar kısık ama kulakta çınlayan tınlarla dolu bir müzik vardı. Bozulmuş klasik müzik gibi. Tuhaf, boğuk sesler.

“Merhaba,” dedim yavaşça. Sesim titredi.

“Gel,” dedi. Yanına yaklaştım. Koltuğun kenarına iliştim. Onun dev varlığı, ortamın bembeyazlığı ve o akrepler...

“Otur.” Koltuğun en uç kısmına oturdum.

“Sizden yardım istiyorum. Çünkü param çalındı. Dolandırıldım.”

“Duydum,” dedi ekrana bakarken. “Düzeltmek isterim ki, o benim param. Senin değil.”

“Biliyorsunuz ki, o parayla kız kardeşim tedavi olacaktı.” Sesim çatladı. Ağzım kurudu. Sesim bana hiç çıkmıyormuş gibi geliyordu ama çıkıyordu. “Siz yaptıysanız... Gerçekten... Ne olur, Allah’tan korkun, Tufan Bey.”

Sessizlik. Yine o tuhaf seslere maruz kaldım. Biraz daha duysam cinnet geçirecektim.

Yandaki yüzlerce akrebe baktı. “Bu kıza parayı ben verdim. Sonra kız kalktı, benim verdiğim parayı bir kez daha benden istedi. Yani biri hem dolandırılıyor hem bana dönüp tekrar ağlıyor. Buna ne denir sizce?”

Tufan akreplerle konuşuyordu. Gülümsedi. Kendi sorusuna kendi cevap verdi. “Evet,” dedi başıyla onaylarken. “Doğru diyorsunuz. Haklıyım. Hep haklıyım.”

Gözlerimi yere indirdim. Odada usulca duyulan o kısık cızırtılı sesleri duymamak için ellerimle kulaklarımı örtecek raddeye geldim.

“Paramı geri almamda yardımcı olabiliymişsiniz,” dedim yutkunarak. “Çetin, sizin bana yardım edeceğinizi söyledi.”

“Doğru söylemiş,” derken elindeki boş viski bardağını havaya kaldırdı. Bir köşeden sessizce hizmetli belirdi. Göz kamaştırıcı bir kostüm içindeydi. Daha doğrusu, porno filmlerinde kullanılan o kıyafetlerden giymişti yine. Aynı kızdı. Yüzü donuktu. Hızla bardağı doldurdu. İki buz attı ve tekrar karanlığa karıştı. Onun orada olduğunu görmemiştim bile, bu nedenle aklım çıkmıştı.

Kızın gittiği yere baktım. Tepesinde kocaman bir kedi tablosu vardı. Kedi tablosunun gözleri oyulmuş, simsiyah iki akrep çizilmişti. Hizmetli kız o tablonun hemen altında dikiliyordu. Tek görevi elinde tuttuğu viski şişesini vakti geldiğinde doldurmak olan bir biblo gibiydi.

“Toplantıya benimle geleceksin,” dedi Tufan. İlk kez doğrudan bana bakıyordu. Gözleri bir şeyleri ölçüp biçiyormuş gibiydi. Onunla göz göze gelince söyleyeceğim her şeyi unuttum ve nefesimi tuttum.

“Tamam mı?” diye sordu benden cevap gelmeyince.

“Siz de parayı yarına kadar bana geri vereceksiniz, değil mi?”

“Öncelikle para bende değil,” dedi purosunu dudaklarına götürürken. “Ama Sami denen herifi ve çakma doktoru bulurum. Parayı alır, sana veririm. Evet.”

“Bu kadar?” dedim yutkunarak. “Toplantıda sizin yanınızda gözükeceğim ve sonra parayı alacağım.”

“Bu kadar.”

“Ben sadece kız kardeşimi kurtarmak istiyorum, Tufan Bey. Yemin ederim, tek derdim bu.”

“Biliyorum.” Bir anlık sessizlik oldu. Sonra yine o sinir bozucu ses... Başını yana çevirdi. “Hepimiz birinin kurtuluşu için başkasını yakmak zorunda kalıyoruz.”

Ayağa kalktı. Yavaşça akreplerin olduğu kutulara yürüdü. Elini bir tanesinin üzerine koydu. Kapağı açtı.

İçinden iri, simsiyah, parlak bir akrebi dikkatlice çıkardı. Sanki bir porseleni tutuyormuş gibi nazik ama tuhaf bir özenle. Geri dönerken konuşmaya devam etti.

“Kimileri parayla yakar. Kimileri sessizliğiyle. Kimileri de...” Gözlerini bana dikti. “Sadakatiyle.”

Akrebi avucunun içinde tutarken önümde durdu. Sonra başını hafifçe çevirdi. “Helga.”

Köşede bekleyen hizmetli kız bir adım öne çıktı. Koşarak dibimize vardı.

“Ben ne zamandır buzlu viski içiyorum?”

“Çok özür dilerim, patron,” dedi kız yavaşça. “İçerisi sıcak diye buz ekledim.”

Tufan gülümsedi. “Sen ne zamandır benim adıma kararlar alıyorsun?” Akrebi yavaşça kıza uzattı. “Tut.”

Kız tereddüt etmeden akrebi çıplak eliyle aldı. Öylece durdu.

“Biliyor musun, Nergis?” dedi Tufan, bana dönerken. “Bir insanın en büyük hatası detayları ciddiye almamaktır. Çünkü detaylar kan yapar, zehir olur, bazen de ölüm.”

Sonra hiç beklemediğim şeyi yaptı. Boş viski bardağını kıza uzattı. “At akrebi bunun içine.”

Kız akrebi viski bardağının içine bıraktı. Küçük bir çıtırtı sesi geldi. Akrep bardağın içinde birkaç kez döndü. Tufan ise akrebi delirtmek için sanki bardağı hafifçe sağa sola çalkalıyordu.

“Hayır,” dedim istemsizce ama sesim o kadar kısık çıktı ki, duyulmadı bile.

Tufan bardağa biraz viski doldurdu ve Helga'ya uzattı. “İç.”

Kızın gözleri ilk kez hafifçe büyüdü. Elleri titredi ama yine de bir şey demedi. Sadece bekledi.

Tufan başını hafifçe eğdi. “Herkes hatalarının bedelini ödemesi. Bazıları sessizliğiyle, bazıları fazladan attığı birkaç buzla.”

Helga viskiyi ağzına götürdü. İçinde deliren bir akrep olan, zehrini çoktan viskiye bırakmış olan bardak... Kızın dudakları bardağa değdi. Bir damla içtiğinde yüzü bembeyaz oldu. Dizleri titredi ama yere yığılmadı.

Tufan kumaş ceketinin iç cebinden küçük bir cam şişe çıkardı. İçinde koyu sarı bir sıvı vardı. Kapağını açtı ve kızın önüne bıraktı. Muhtemelen bir panzehirdi.

“Ama bazen yeterince sadıksan... Patronun seni affeder.”

Sonra bana döndü. Gülümsüyordu ama gözleri kupkuruydu.

“Birkaç saat dinlen. Toplantıda yorgun görünmeni istemem.”

Tufan her ne kadar hayır dese de konkordato ilan edildi. Koskocaman bir adamın elinden tutarak büyük bir toplantıda boy gösterecektim. O böyle istedi. Ben kabul ettim.

O toplantıda Tufan’a sadık kalmam konusunda bir uyarıydı akrep ve hizmetli. Meltem kimdi bilmiyordum ancak o toplantıda bunu öğrenecektim. Ve öğrendiğimde, Tufan’ın yerine tüm ipleri kendi elime çekecektim.

Çünkü ben, kardeşim iyileşene dek boyun eğmeyecektim. Sena iyileştikten sonra beni öldürebilirdi. Ama o zaman geleceğe kadar beni de zehirleyip, panzehri önüme bırakmasına *izin vermeyecektim*.

10. BÖLÜM

ERDEMDEN ÖNCE PARA

İnsan hayata ölümün beşiğinde doğar. Yaşam ise, insana atfedilen şans ya da zarar.

Hey, sen.

Hiç yaşamanın cezasını çektin mi? Ya da çaresizliğin? Umutsuzlukların doğrultusunda hayatına zulmettin mi? Hiç sırf var oldun diye seni incittiler mi?

Peki ya hiç bu yüzünden isyan ettin mi? Elinde olmayan kötülüklerde kendini suçlu ilan ettin mi?

Ben etmedim. Hiç isyan etmedim. Allah'a çok inandım. Dua ettim. Kimi zaman yalvardım. Sınavlardan sınavlara girdim hayatta. Bazı yolları aşamamanın, yeni yollar için bir fırsat olduğunu düşündüm. Kaybetmedim yolları aşamayınca, aksine doğru yolu buldum.

Ama tüm bu soluduğum çiftlik havası bana günah ekledi. Akreplerin zehirleri bana hayatın çaresizliğini gösterdi. Tutunduğum tek dal Sena'ydı ve o dal kırılmasın diye çok hassas, çok narin dokundum ona.

Ama çevredeki tüm çalı çırpıyı yaktım. Yakarken ben de yandım.

Tufan, panzehri kızın önüne bıraktıktan sonra dışarı çıkmıştı. Nereye gitti bilmiyordum fakat kokusu hâlâ odada asılıydı. Kokusunu tarif etmek zordu. Parfümü teniyle karışmıştı. İnsanı hoplatırdı.

Kıza yardım etme fırsatı dahi bulamadım. Öne doğru atıldı ve hızla panzehri fondipledi. İçtiği anda gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Moraran dudaklarını yaladı. “Beklettiğim için üzgünüm, hanımefendi,” dedi boş şişe ve viskiyi kaldırırken.

“Siz...” diye sordum, istemeden yutkunup. “İyi misiniz?”

“Gayet de iyiyim, hanımefendi.” Önüme geçti ve çıkmamı bekledi. “Buyurun, birkaç saat dinleneceğiniz odayı göstereyim.”

Ne yapacağımı bilemeden önünden ilerlemeye başladım. Onun için korkuyordum. Midesi nasıldı, tahmin edemiyordum. Akreplerin binasından çıkar çıkmaz sağı solu kestim. Tufan çoktan gitmişti. Koskoca arazide onu bulamadım. Daha doğrusu göremedim.

“Emin misiniz?” dedim kız arkamdan ağır ağır ilerlerken. Başımı ona çevirdim. Boğazını tutuyordu. Belli ki yanıyordu.

“Hiçbir sorun yok,” dedi bozuk aksanıyla. Bakışları tepeye kaydıığında önüme döndüm ve çatıya baktım. İki keskin nişancı silahının ucu bahçenin dış kapısına bakıyordu. Boğazımı temizlediğim sırada, Helga’nın geldiğini gören güvenlikler evin üç dört metrelik kapısını açtı.

“Buyurun,” dedi kız güçlkle. İçi muhtemelen yangın yeydi ama çok profesyoneldi. Ya bedeni buna alışmıştı ya da korkuları cesaretinin önüne geçmişti.

Girişe adım atıp başımı yüksek tavana kaldırdım. Tufan’ın evi ahşap ya da taş değildi. Bana göre gölgelerden örülmüş gibiydi. İnsani hiçbir şey yoktu. *Ne bir halı ne bir bitki.*

Bir müzede gibi hissettim. Helga, girişin tam karşısındaki büyük asansöre adımladı ve tuşa bastı. Beklerken birkaç kez eliyle yüzüne hava çarptı.

“Gerçekten iyi misiniz?” diye sordum ısrarcı bir sesle.

“Gerçekten iyiyim, hiç merak etmeyin,” dedi ve yapay bir gülümseme ekledi çehresine. “Hemen alt katta ufak bir hastanemiz var. Oraya gidip kontrol olacağım birazdan.”

Başımı onaylarcasına salladım. Asansör kapısı açıldı. Zemi-

ni bile cilalı mermerdi. Duvarları tablolarla çevriliydi. Tablolar; koyu figürler, uzak şehirler ya da ağlayan hayvanlardı. Kurban edilen koyunlar, merdiven sarmallar vardı.

Üçüncü kata bastı ve ellerini önünde birleştirdi.

“Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?” diye sordum. Gerçekten de az önce bir akrep zehri yutmamış gibi sapsağlamdı.

“Üç senedir,” dedi. “Patron çalışanlara çok güzel bakıyor. Onun gece kulübünde striptizciydim ama bazı sebeplerle buraya aldı beni. Ben patronu çok seviyorum. Muazzam zeki ve güçlü bir adam.”

Kapı açıldığında benden önce çıktı. Gözüm yanlışlıkla arkasına kaydı. Kıyafetinden iç çamaşırları gözüküyordu. “Patronun da eminim seni çok seviyordur,” diye mırıldandım fakat duymadı.

“Odanız, hanımefendi,” diye geriye çekildi. “Bir şey lazım olursa kapı yanındaki tuşa basın, hemen gelirim. Ben yoksam benim arkadaş gelecek.”

Ona cevap verme fırsatım olmadı, ağzım hafifçe aralandı. Ürperdim. Duvarlar koyu lacivertti. Yatak devasa ve simsiyah-tı. Tam yatağın üstünde, tavanda kocaman bir ayna vardı.

Duvarda Latince bir yazı yazıyordu. Kenarda, cızırtıları taze olan şöminenin hemen yanında bir askılık duruyordu ve bu kaddardı. Odada ne bir dolap ne bir dekor vardı. Sadece uyumak için girilen, kendine ait lavabosu olan bir yaşam alanıydı.

Yandaki askılığa adımladım. Üç kıyafet vardı. Etiketleri dahi koparılmamıştı. İlki simsiyahtı. Vücudu saran, ip askılı bir elbiseydi. İkincisi oda duvarlarıyla aynı tonda bir lacivertti. Kısacıktı. Yine de yırtmaçlıydı. Üçüncüsü kıpkırmızıydı. İddialıydı. Sırt kısmı tamamen açıktı. Her birine uygun tasarlanmış, aynı renklerde dantelli iç çamaşırları vardı.

Elbiselerin altlarında kendilerine ait birer topuklu ayakkabı duruyordu. Kaş çatarak Helga’ya döndüğümde, kız çoktan gözden kaybolmuştu. Askılığın dibindeki küçük notu fark ettim. Elime aldım.

Kıyafetler değil, gözler konuşmalı.

Muhtemelen Tufan'ın el yazısıydı. *İnci gibi*. Her bir harf özenle, saatlerce çizilmişti sanki. Notu alıp yatağa oturdum ve bir süre inceledim. Telefonumu çıkartarak notun bir fotoğrafını çektim. Neden yaptım bilmiyordum ama içimden o an öyle gelmişti. Hemen sonra duvardaki Latince yazıyı kadraja aldım. Telefonumun uygulamasından yazıyı çevirdim.

Virtus post nummos.

Erdemden önce para.

Bu, para için yapılabilecek şeylerin sınırı olmadığı anlamına geliyordu. Fakat bu *vici*'nin Tufan'a değil de, Tufan'ın borç verdiklerine ithafen yazıldığını düşündüm. Bu doğruydı, o para için şu anda buradaydım. Ne idüğü bilinmeyen yeraltı tefecileriyle aynı masada oturacaktım. Erdemlerimden önce para gelmişti. Sena içindi.

Mürekkep'i aradım. Sena hâlâ uyuyordu. Şahin ise Meltem'i araştırıyordu. Tül perdeyi araladım ve bahçeye baktım.

Güvenliklerden biri kangal köpeklerle boğuşuyor, onlarla oyun oynuyordu. Yabani otlar ıslak ıslak duruyordu. Köşede iki güvenlik sigara içiyordu. Onların hayatları böyle geçiyordu. Çok normaldi her şeyleri. Hiç normal değildi hiçbir şeyleri.

Biraz dışarıyı izledim. Bahçeyi ve 1984 yazılı at çiftliğini inceledim. Odanın kendine ait lavabosuna geçtim. Yüzümü yıkadım önce. Kendimi izledim sonra. Solgun duruyordum. Korku yoktu gözlerimde. Tuzaklarla işbirliği yapan bir sessizlikteydim sadece. Biraz da umutluydum. Benden çalınan umutlar tekrar bana sunulduğu için ise kızgındım.

Saçlarımı bileğimdeki tokayla salaş bir topuz yaptım. Tekrar yatağa adımladım ve oturdum. Kapı vurulduğunda detayları seyrek odanın her bir kısmını öylece inceliyordum. Hayatımda böyle bir mimari daha önce hiç görmemiştim. Oda çok ferahtı esasen, hiçbir eşya yoktu ama buna rağmen insanın üstüne üstüne gelir gibi sizi sıkıyordu.

* *Julius Caesar*'ın ünlü sözü "*Veni, vidi, vici*" ("Geldim, gördüm, yendim") içindeki üçüncü fiildir ve üstün gelmeyi ifade eder. (e.n.)

Kapı açıldığında Tufan üzerindeki ceketini düzeltiyordu. Ceketini değişmişti ama rengi aynıydı. Simsiyah. Başını kaldırdı ve bir an duraksadı.

“Hazırlanmamışsın.”

Ayaklandım. Bakışlarım askıdaki elbiselere kayarken, “Bunları siz mi seçtiniz?” diye sordum.

Elbiselere baktı ve alayla sırtıttı. Bana döndü. “Sence?”

“Bence siz seçmediniz,” dedim siyah elbiseyi askıdan alırken.

“Fazla basit duruyorlar, değil mi?” dediğinde kıyafete bakıyordum.

“Beni görünür kılmak istemiyorlar.” Siyah elbiseyi yerine asıp kırmızıyı aldım. “Meltem Hanım kırmızı giyermiş genelde.” Tufan’a döndüm. “Bunu mu giymeliyim? Kürk de giyermiş. Kürk var mı?”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ama mimiklerini hemen kontrol altına aldı. “Bu bilginin sende ne aradığını sorabilir miyim?” Bir an duraksadı. “Çetin...” dedi yavaşça.

“Biraz anlattı Meltem Hanım’ı,” dedim tekrar siyahı elime alırken. Aslında derdim Tufan’dan üç beş bilgi almaktı fakat o ne dersem diyeyim üstüne yeni bir bilgi eklemiyordu.

“Onun o olmayan dil kemiğini güzelce bir sıkmak lazım da,” diye mırıldandı sadece. Ona baktığımda gülümsedi. “On dakikaya gece kulübü için Fethiye’ye geçeceğiz. Aşağıda bekliyorum.”

“Sizin gece kulübünüzde mi olacak toplantı?” dedim merakla ama çoktan çıkıyordu odadan. Durdu ve bana baktı.

“Aslında bu kıyafetler tam da seni görünür kılmak istiyor,” dedi yavaşça. “Basit olan görünür.”

“Meltem Hanım basit miydi?”

“Dikkat çekerdi. Neden, biliyor musun?”

“Neden, Tufan Bey?”

“Çünkü basit şeyler çok çabuk görünür ve görünen şeyler hemencecik dikkat çeker.”

“Yani,” dedim merakla. “Siz seçtiniz o halde bana bu elbiseleri.”

“Ben seçtim elbette,” derken çıkıyordu.

“Neden?” diye sorduğunda bıkkınlıkla bana döndü. Sanırım uzun sohbetlerime pek tahammülü yoktu.

“Ne neden, Nergis?” dedi gülümserken. Ancak öfkeden mimiklerini bile zar zor kontrol etmişti.

“Neden bu kadar detaycısınız?”

“Detaylar kontroldür. Kontrol ise tesadüfleri ortadan kaldırmaktır.” Ellerini ceplerine soktu. Kocamandı. Boyu upuzundu. Sanki kapılar ona uygun örülmüştü.

“Siz tesadüflere inanır mısınız?”

“Hayır,” dedi bedenini donmuş gibi sabit tutarken. Bu kocaman bedeni nasıl taşıdığını merak ettim. “Senin bana bilerek gönderildiğini düşündüm ilk başta. Hatta...” dedi sırtırken. “Seni Viktor yolladı sandım.”

“Viktor, şu düşmanınız olan,” dediğimde Tufan gülerek başını yere eğdi. Gülünce koyu gözleri kısıldı. Sanki gözleri yere zehir akıtmıştı.

“Ulan Çetin,” dedi ve bana baktı. Hâlâ sırtıyordu ama hiç tatlı ya da eğlenceli gelmedi gözüme. Aksine ürkünç bulmuştum. “Başka neler anlattı sana?”

“Başka bir şey anlatmadı,” dedim yavaşça.

“Bak dolandırıcı. Ben tesadüfleri hiç sevmem, hiç de inanmam. Ama senin gibi bir kadının tesadüfüne ilk kez inandım. Bu kadar,” dedi yavaşça. Sonra artık kendini şeffaflaştırdı. “Bu kadar benzerlik tesadüfse eğer, onu çok ince planlamam gerekir. Seni yani. Seni çok ince planlıyorum. Atacağın bir adımı değil, on kilometreyi hesaplıyorum.”

Ona öylece baktığım sırada o da bana baktı. “Oldu mu? Tatmin olacağın kadar çok konuştum mu? Merakın giderildi mi?”

Başımınla onayladım. *Başıyla onayladı.*

“On dakikaya aşağıda ol.” Arkasını döndü. Hizmetli koşarak önüne atladığında çarpışır gibi oldular.

“Pardon, patron!” dedi kız korkuyla. “Ben siz bir şey istiyor mu ondan koşarak geld...” Tufan elini kaldırdı susması için. Merdivenlere yöneldi. Kız koşarak arkasından ilerledi.

Önüme döndüm. Kırmızı elbiseyi giydim. Çantamda tuttuğum ruju dudaklarıma sürdüm ve aynı rujla göz kapaklarımı boyadım. Açık kahve bir rujdu. Başka malzemem yoktu. Fakat elbiseyi daha kaldırabilir bir ifadeye bürünmüştüm en azından.

Aşağı inmek için asansöre yöneldim. Zemin kata ulaştığımda ayağıma giydiğim siyah topukluların sesi zeminde ritim tutuyordu. Öyle boştu ki, topuklarımla ritmi yankılanıyordu.

Arabaya bindim. Dışarıyla zıttı. *Dışarıda buz hava, içerde parlayan klimalar.* Koltuğa oturdum ve geriye yaslandım. Tufan yanımda oturuyordu. Kokusu sürekli burnuma dokunuyordu.

Susuyordu. Hiçbir şey demiyordu. Kendi mezarımı kazıyormuş gibi hissettim. Yol sessizdi. Müzik de yoktu. Tufan da susuyordu. Sadece klimanın o buhar sesi duyuluyordu.

“Tufan Bey?” Çok sevdiği sessizliği bölündüğü için yavaşça gözlerini kapattı, bana dönüp gülümsedi.

Göz göze gelmemiz anlık bedenimi altüst etti. “Evet, Nergis?”

“Ben şimdi tam olarak ne yapmalıyım orada?”

Önüme döndü. Solundaki konsola uzandı ve kristal bir bardak çıkardı. Kendine kadar viski doldurdu. Geriye yaslandı.

“Sessizce izleyeceksin.”

“Bu kadar?” diye sorduğum sırada yan profiline kilitlenmiştim. Burnu hafif kalkık, kemikleri belirgindi. Sakalları kısa ama seyrek değildi, âdemelması içtiği viskiyle hareket ediyordu.

Viskisini yudumladıktan sonra ıslanan dudaklarını yaladı.

“Gülümseyeceksin. Konuşmayacaksın. Sana uzatılan içkiyi içeceksin, eli tutacaksın.”

“Eyvahlar olsun,” dedim camdan bakarken. Sesli nefes verdim. Beni pazarlayacağını düşündüm. Öyle korkmuştum ki, gözlerimin dolduğunu hissettim.

“Anlamadım,” dedi yavaşça. İlk defa öyle doğal çıktı sesi.

“Siz beni oraya tam olarak hangi emeller doğrultusunda götürüyorsunuz?” diye ona döndüm. İfadesi şaşkıncı ve bunu gizlememişti. “Siz bana ne yapacaksınız orada? Kimin elini tutacağım?”

“Yanımda duracaksın sadece,” dedi anlam veremeyerek. “Bahsettiğim el benim elim. İçki de bu,” dedi elindeki içkiyi temsili bir biçimde bana gösterirken. “İstersen içersin anlamında demiştim. Eğer içmek istemiyorsan müsamaha gösteririm.”

“Sevgili gibi mi yapacağız?” dedim ve tekrar önüme döndüm. Kendi kendime dişlerimin arasından mırıldanıyordum. “Hayatımda Meltem eksikti bir. Beni ölen bir kadının yerine koyuyor. Hayır, ben anlamalıydım. Bu kadar ismi geçti sonuçta. Ne diye geliyorsun ki, salak Nergis?” Alnıma vurdum. “Şahin haklı. Yemin ederim, beni öldürecek bu adam. Ya da sike...” Durup başımı yana çevirdim.

Beni izliyordu. Beni dinliyordu. Kaşları çatıktı ama sırtıyordu.

“Pardon,” dedim boğazımı temizleyerek. “Sesli düşündüm. Affedersiniz.” Derin bir nefes aldım ve camı açtım. Elimi çıkardım. Tam ağzımı açıp söylenmeye devam edecektim ki, bir soruyla beni susturdu. Bile isteye susturdu.

“Yangında ölmüşler, değil mi?”

Elimi hızla içeri soktum ama camı kapatmadım. Ona hayretle baktım.

İçkisinden bir yudum daha aldı ve bana döndü. “Ailen... Arabada yanarak ölmüş. O nedenle açıyorsun hep araba camlarını. Küçükken o yangında açamadığın için.”

Hızla önüme döndüm. Yutkundum. Hiçbir cevap vermedim. Bunu bana nasıl bu kadar kolay sorabilirdi ki? Nasıl böyle duygusuzca bu olayla yüzleşmeme sebep olurdu? Sinirden elimi tekrar dışarı çıkardım. O ise öylece camdan çıkardığım elime bakıyordu.

Fethiye’ye varana dek onunla konuşmadım. Emindim ki,

onunla yol boyu konuşmamam için ailemin konusunu açmıştı. Bilerek yapmıştı. Ona olan öfkem katbekat arttı. Dışarı bakarken öylece düşünüyordum. Sena, anne ve babamla büyüseydi belki kanser olmazdı. Belki de bu kadar yıpranmazdı. Olsa bile, belki daha kolay atlatırdı. Çünkü bir babam olsa, her şeyi halletmek için bize kollarını açardı.

Şimdi ise sığındığım tek şey kendimdi. Kendime sıkıca sarılmak zorundaydım ki, kardeşimi sarabileyim. Babam olsa? O sarılırdı. Bana da Sena'ya da. Annemi de öperdi. Onu koklardı. Gözlerine bakardı. Ona şarkılar söyler, sokaklardan çiçekler toplardı.

Annemin en sevdiği çiçekti nergis. Babam onunla ilk tanışmaya nergisle gittiği için böyleydi. Babam bu hikâyeyi bana defaatle anlattığı için her bir kelimesi ezberimdeydi ama artık babamın bana anlatırkenki sesini unutmuştum.

Onun sesini unutmak korkunçtu. Nergislerin alev alması kadar ürkünç, çocukların nergisleri mezara bırakması kadar zalim. Bir çocuk babasının sesini nasıl unutturdu?

Hayat zalimdi. Dünya ise bomboş. Yaşım gereği bana güçlü olmamı söylediler. *Sena'ya ablalık yap*, dediler. Çocukluk bile bana çok görüldü. Belki de abla olmayı ondan bu kadar sevdim. Ama Sena'ya hem anne hem baba olmaktan hep nefret ettim. Çünkü ben de nasıl olunur, hiç bilmedim.

Gece kulübünün önüne vardığımızda ne kadar çok düşündüğümü fark ettim. Birkaç cümlesiyle Tufan'ın benim iç dünyama kadar karışması, sürekli bıkkın nefes vermemin sebebiydi.

Şoför kapımızı açtığında, Tufan benim inmemi bekledi. Aşağı inip elbisemin eteğini düzelttim ve kulübe baktım. Onan para istediğim yere gelmiştik. *Onun özel alanı*.

Tufan arkamdan ilerliyordu. Nitekim yolu biliyordum. İçeriye girdiğim gibi çantam ve telefonum istenmedi bu sefer. Tufan'la bir girmiştik çünkü.

Üst kata ilerledim. Güvenlikler beni görünce anlık duraksadı ama arkamdaki kocaman bedenle hızla boyun eğdiler ve kapıdan çekildiler.

Tufan'ın odasına geçtiğimizde ondan para aldığım koltuğa oturdum. O ise ilk olarak Bekir'in yanına gitti. Biraz onu izledi. *Guernica* tablosunun altındaki masasına geçti ve tepeden, aşağıdaki gece kulübüne baktı. Bir tuşa basıp oradaki sesi de kendi odasına yansıttı.

Kendi gece kulübünü bir padişah gibi tepeden izleyip dinliyordu. Normalde banka hesabımın yetmeyeceği bir mekânda, şimdi oranın sahibiyle birlikteydim.

Kurul için gece kulübü bu gece kapatılmıştı. Dekorlar para almaya geldiğim zamankinden tamamen farklıydı. İçeride upuzun, dikdörtgen bir masa vardı. Dans pistini kapatmıştı. Yüzlerce deri koltuk, her birinin üzerinde bir başka Türkiye plakası vardı.

Daha dikkatli inceledikçe, gece kulübünün cam zemininin altındaki kırmızı led ışıkların arasında dolanan kırkayakları ve büyük böcekleri fark ettim. Tam karşıdaki büyük platformlarda direkler vardı ve kadınlar belli başlı yerleri ip iç çamaşırlarıyla örtülü bir şekilde dans ediyordu. İhtiraslı bakıyorlardı dans ederken.

Tufan purosunu ateşledi ve Bekir rahatsız olmasın diye havalandırmayı çalıştırdı. Öylece ellerim önümde birleşmiş, aşağıdaki gece kulübünü izliyordum.

Saatine baktı. "Mama vakti," dedi ayaklanarak.

Başım la onu takip ederken, "Bugün de sincap mı vereceksiniz?" diye sordum.

"Hayır. Sürekli aynı şeyleri yerse sıkılır."

"Ne yiyecek?"

Siyah eldivenini giydi. "Yılanların doğada avlamayı en çok sevdikleri şeyin tavşan olduğu söylenir." Bana baktı elinde bir tavşanla. Tavşan şaşkındı. Minicik, bembeyazdı.

"Sevmek ister misin?"

Hızla önüme döndüm. "İstemem."

Gözlerimi gece kulübüne çevirdim. O sahneyi görmek istemedim. Arkadan sesleri geliyordu ama aklımı dağıtmaya çalıştım.

Bekir'i besledikten sonra koltuğuna oturdu. Elini kaldırıp kol saatine baktı. Kodamanlar bir bir içeri girmeye başlamıştı. Kimisi bodur, kimisi yaşlı. Bazıları benden bile genç, bazıları harlı. Hepsi jantiydi. Heyecanlıydı. Kendi şehirlerini temsil eden koltuklara oturdukları sırada, Tufan purosunu içerken onları izliyordu.

“Bursa,” dedi bir adam kahkaha atarak. Uzun beyaz sakallı, alnı terliydi. “Altın piyasası hâlâ senin mi?”

Bursa gülerek önüne bırakılan viski bardağını eline aldı. “Oğlum ben gramla altın satarım, adamın kalbini dirhemle sökerim.”

“Orospu çocuğu bire beş borç nedir? Herif senden bin dolar alıyormuş, adamdan beş bin olarak geriistiyormuşsun.”

“Ee,” dedi geriye yaslanıp. “Para lazım. Yengene yıldönümü için uzaydan yıldız satın alma sözüm var.”

“Bu yıldızları kim satıyor yahu?” dedi bir başka tefeci merakla. “Hayır, yani kimden alıyorsun yıldızı? Sahibi kim?”

“Annen birader,” dedi başını sallarken. “Annenden alıyorum.”

Bir diğer adam sigarasını yakıp dans eden kıza hafifçe göz kırptı ve masaya döndü. “Milletvekiliyle rakı içtim dün,” dedi böbürlenerek. “Tefecilerden vergi kesilmemesi konusunda söz verdi bana. Ona oy vereceğim önümüzdeki seçimlerde. Vaatlerine inanıyorum o herifin.”

“Yavşak,” dedi Ankara kahkaha atarken. Striptizciye bir tomar para uzattı ve sandalyesine oturdu. Ensesine kadar dövme-
li, saçları geriye jöleliydi. “İstanbul gelmedi mi hâlâ?”

“Başkent senin ama hâlâ aklın İstanbul'da,” dedi İstanbul yerine otururken. “Şehrimi sana kaptırmam. Gerekirse Galata'yı götüne sokarım.”

“Viktor da aynısını Tufan'a diyordu. Şimdi Almanya'da Nazi kampında sikiliyor,” dedi biri sırtırken.

“Puşta bak,” dedi bir diğeri kahkahayla. Plakasını göremedim, sanırım bu Gaziantep'ti. “Kocasından boşanmak için senden avukat parası isteyen karı ne oldu?”

“Borcunu ödedi. Kocasını da boşamış,” dedi İstanbul kolalı gömlek yakalarını düzeltirken. “Yeni birini bulmuş, hatta evlenecekmiş. Bana mesaj atıyor *“Tefeci bey, sayenizde boşandım. Şimdi âşık olduğum adamla evleneceğim, düğüne gelir misiniz?”* diyor deli karı.”

“Gidip bir çeyrek taksaydın birader,” dedi Artvin gülerken.

“Çeyrek takıp tam altın olarak geri isterdim ama,” dedi İstanbul sırtarak.

Elindeki bastonu yanına bırakırken, “Parayı kaçırandan korkmayın,” diye yerine oturdu Kayseri. Yaşlı bir adamdı. Boyuna kadar dövmeleleri vardı. Ellerindeki kırıksıklıklar dövmelelerine ayrı bir desen katmıştı. “Paranızla yeni koca bulan karılardan korkun.”

Kapıdan koşarak biri girdi, kan ter içindeydi. “Tufan geldi mi!” diye bağırdı nefes nefese. Yutkundu ve hızla sağa sola baktı. “Gecikmedim değil mi amına koyayım?”

“Geç, İzmir,” dedi Ankara sırtırken. “Gelmedi. Korkma. Bekir’i götüne sokmak için bir diğer kurulu bekleyecekmiş.”

“Şükür,” dedi İzmir hızla yerine otururken. Öne eğildi ve masanın diğer kısmına baktı. “Lan Adana! Sizin sıcaklar bize kadar geldi amına koyayım. Aralık ayındayız ama yanıyoruz lan!”

Adana striptizci kızlara kaş göz yaptı ve flörtü bitince masaya döndü. “Kardeşim, bizim memleketli delirdi. En son güneşe pompalıyla ateş ediyorlardı.”

“Tufan bizi niye acil çağırdı?” diye sordu Ankara merakla. “Yoksa şehirlerarası değişim mi yapacağız?”

“İstanbul’u unut koçum,” dedi İstanbul. “Siz milletvekilleriyle dolaşıp durun. Bana ülke dışından bile gelip borç alıyorlar.”

“Senin böbürlenmeni sikeyim, kardeşim.”

Masadaki insanlar arttı. Şehir isimleri tamamen doldu, hatta yanlarında tefecilerin sağ kolları için ayrılmış kısımlara da insanlar yerleşti.

“Ne tür bir teşkilatsınız lan siz?” diye sordu bir adam şaşkınlıkla.

“Kurşun adres sormazmış değil mi, Toprak Çakır?” dedi Gaziantep ve kadehini karşıda oturan adama uzattı.

Simsiyah giyiniyordu karşısında oturan adam. Gözleri toprak kahvesi, saçları dağınıktı. Hafifçe geriye yaslandı ve başını yana eğdi. Sırttı gözleri kısılırken. '

“Ben uyuşturucu baronuyum, birader. Çevre yapmaya geldim. Yoksa muhasebe bilmem etmem. Para saymayı bilen adamınız yoksa bizim Tuna'yı çağırayım size.”

Kahkaha atarak, “Akbaba mı ısrar etti gelmen için?” dedi Kars. “Bayılıyorum o ahraz herife. Neden Akbaba diyor ki kendine? İsmi Zeki değil miydi onun?”

“Zeki ismi için fazla üstün zekâlıymış,” dedi bir diğeri ve kadehini kaldırdı. “Bu acil konseyleri arttıralım, beyler. Nur cemalinizi özlemişim.”

“Senin ben nur cemalini sikeyim,” dedi bir diğer adam yavaşça.

Bu sırada Tufan ayaklandı. “Nasıl?” diye sordu bana dönerken. “Beğendin mi ortamı?”

“Onların yanma mı gideceğiz?” dedim şaşkınlıkla.

“Korktun mu?”

“Biraz.”

“Yanımda dur yeterli,” dedi ve içkisini başına dikti. Son kez kol saatine baktı. Yanından adımlamaya başladım. Birlikte aşağı indik ve gece kulübünün ön kısmına yürüdük. Amavutkaldırım her dokunuşumda topuklarımı titretiyordu.

Kapının önünde iki güvenlik vardı. Tufan'ı görünce başlarıyla selam verip kapıyı ittiler. Sonra içeri girdik. Girmemizle konuşmalar duraksadı. Kalabalık sessizleşti.

Tufan bana elini uzattı.

Eline baktım. “Tutayım mı?” diye fısıldadım.

Bıkkın nefes verdi ilerlerken ve elini salladı. “Tut, Nergis.”

“Elinizi?”

“Yok si...” Duraksayıp bana döndü. Sahte bir şekilde gülümsedi. “Evet, elimi.”

Eli benimkine dokundu. Tuttum. Buz gibiydi eli. Elim elinde kayboldu. Yine de sıkıca tutmaya çalıştım. Tenine dokundukça tenime kokusu işlendi. Hissettim.

Masaya doğru adımlarken daha büyük bir sessizlik oluştu. O kadar sessizleşti ki, dans eden kızlar bir an duraksadı ve bize baktı. Herkes meraklıydı. Ayakkabılarımın topukları, dekor olarak dolanan kırkayak dolu cam dans pistine her vurduğunda bir başka göz bana çevriliyordu.

İstanbul’un adamı bana dik dik baktı. Ankara’nın temsilcisi heyecanla gülümsedi. İzmir sadece gözlerini kıstı. Beni, kim olduğumu anlamaya çalıştı. Bir tanesi fısıldadı.

“*Meltem...*”

Nefes almayı unuttum. Tufan ise biraz önümden ilerlerken bile elimi hiç bırakmadı. Elim onunkine tutunurken titredi. Elime dokunmak garipti. Ne de çok para, ne de çok kan lekeliydi eli. Şimdi ise beni kendi çıkarları için ilerletti.

Kendimi onun avucunun içindeki küçücük bir kelebek gibi hissettim. Birkaç günlük ömrü kalan, çırpınan, hayata tutunmaya çalışan. Ya da bir *nergis çiçeği*. Koparılmış ve solmayı yavaş yavaş bekleyen, gün sayan.

Tüm adamlar bana bakıyordu. *Herkes*. Striptizciler de dansı tamamen bırakmış, beni inceliyordu. Belki onlar bile Meltem’i biliyordu. Belki de meraktandı.

Ben derin derin nefes alırken onlar nefes almayı unuttu. Sanki varlığıma çok hazırlardı ama varoluşumu beklemiyorlardı.

Tufan, beni masanın baş köşesindeki ona ait büyük deri koltuğa oturttu. 48 Numara. Muğla plakalı koltuk.

Kendisi ayakta kaldı. Arkamda bir gölge gibiydi. Ya da *celladım*.

Ben Tufan’ın ortaya attığı bir kemiktim. Susarak konuştuğu bir kelimeydim. Gözleriyle diğer tüm adamlarla geçtiği bir dalga, söylemeden anlattığı hikâyeydim.

“Davetimi kabul edip geldiğiniz için teşekkür ederim, dostlar,” dedi arkamdan. Sesiyle sırtım yanıyormuş gibiydi. Öyle alev aldı bedenim. Ellerimi birbirine bağlayıp bacaklarımın üzerine bıraktım. Çantamdan telefonumu çıkartarak saate baktım.

Sonra başımı kaldırdım. Gözlerim, benim kadar şaşkın adamların her birine sırasıyla bakıyordu.

Hepsinin yüzü tanımadığım kadar tanıdıktı. Hepsi de bir yerden hatırladığım korkulara benziyordu.

Tufan omzuma dokundu. Tüm omzumu kapladı eli. *Ruhumu?* Ele geçirdi.

“Sizlere bir misafir getirdim.” Güldü ağır ağır. Sesi dans eden kızları bile ürküttü. Herkes duraksadı. “Çok uzak diyarlardan getirdim onu.”

Sessizlik.

Adamlardan biri iç çekti. Bir tanesi kaşlarını çatı. Bir diğeri parmaklarını küttetti. Ve özellikle İstanbul, başını öne eğdi. “Lan bu kadın...” dedi bana bakmadan. “Meltem değil mi amına koyayım?”

Bir başkasının sesi titredi. “Nasıl oldu lan bu? Biz öldü sanıyorduk.”

Gaziantep yerinde kıpraşınca sandalyesi gıcırdadı. “Bir dakika ya,” dedi merakla bana dönerken. “Ben nereden hatırlıyorum bu ismi? Kimdi lan Meltem?”

“Şey işte, abi,” dedi Ordu yavaşça. “Şey vardı ya hani. Şey oldu sonra.”

“Tabu mu oynuyoruz, it herif?” dedi Antep şaşkınlıkla. “Kimdi yahu?” Tufan’a döndü. “Kimdi bu kadın?” Gözlerimiz kesişince yavaşça gülümsedi. “Merhabalar, yenge. Saygılarımla.”

Başım la onayladım ama hiç konuşmadım. Karanlık yüzüme kusuyordu sanki. Lime lime derinlere doğru sancılanıyordu vücudumda her yerim.

“Nasıl unuttun?” diye sordu Malatya sırtırken. Elinde bir

puro vardı. “Meltem buranın patroniçesiydi.” Başını bana çevirdi. “Gözlerin aynı bakıyor. Ama inine doğru dikkat edince, değişmişsin. Yoruldun tabii. Bunca zaman nerelerdeydin ki?”

Başımı Tufan’a kaldırdım. Arkamdan sırtıyordu. Egemenliğine bir mesaj, birkaç kişiye tehdit... Ölüyü diriltmenin verdiği uhrevi egomanya ve narsisizm dolu bir kibir. Hepsi aynı anda vardı ifadesinde. İfadesizdi yine de. Ben anladım ama. Çözebildim onu belki de.

Ordu’nun yüzünde şaşkınlıktan çok suçluluk vardı. Şüpheli bakıyordu. Masaya gözleri kilitli, nefes verdikçe göğüs kafesi kalkıp iniyordu.

“Ordu?”

Sesiyle başını hızla Tufan’a çevirdi. “Buyur, abi?”

“Hatırlıyor musun? Meltem öldüğü gece dansöz oynatmıştın.”

Ordu yardım dilenir gibi İzmir’e baktı. İzmir ise hâlâ anlam verememişti. Bir sigara yaktı.

“Hatırlamıyorum, abi.”

“Sivas?” Telefonundan hiddetle mesaj atan Sivas, bir anda başını kaldırdı ve Tufan’a baktı. “Ne yapıyorsun sen, birader?”

“Hiç!” dedi Sivas hızla telefon ekranını kapatırken. “Bir şey yapmadım, abi.”

“Abi?” dedi bir diğer şehir. “Biz şimdi ne yapalım?” Hızla koltuğunu geri itti ve ayaklandı. “Diz çöküp af dileyelim mi, Meltem yengeden? Yoksa öldürelim mi direkt? İkinci kez yani.”

Gözlerim kocaman açılırken Tufan, “Hayır,” dedi arkamdan. “Diz çöküp af dileyeceksiniz ama Meltem’den değil, korkularınızdan. Ve en önemlisi, bir daha karşınızda kim olduğunu unutmamamız gerektiği için kendi aklınızdan.”

Masaya doğru eğildi. “Bir daha benim adıma karar veren herkesi bizzat Meltem öldürecek. Duydunuz mu lan beni?”

Herkes başını onaylarcasına salladı. Genci, yaşlısı. Bu adamlar Meltem’e tam olarak ne yaptı bilmiyordum ancak yaptıkları şey belli ki Tufan’ı zamanında çok kızdırmıştı.

Adım Meltem değildi ama o isim her söylendiğinde içimde cam çatladı. Ben bir hayaletin teninde yaşamaya başlamıştım.

Tufan'ın sesi o kadar rahattı ki, içimdeki çılgılığı bastırdı. Sanki ben değilmişim gibi. Sanki gerçekten Meltem'mişim gibi. Sanki o kadın ölmemiş, benim içime saklanmış gibi.

Kalkıp, "*Ben Nergis'im!*" diye bağırmak istedim. Fakat adımları unuttum bir an. Nefes alırken bile başka birinin havasını çekiyormuş gibi hissettim.

Biri bana baktı. Uzun uzun. Sanki içimdeki hatıraları tanıyor-muş gibi. Başımı eğdim. Tufan konuşuyordu ve herkes onu dinli-yordu. O anlarda ben yalnızca kendi içimdeki sesi duyuyordum.

Sakın konuşma, diyordu bana içimdeki ses.

Tufan elini omzumdan çekti. Ancak elini hâlâ orada hisse-debiliyordum. Boynumda, kalbimde, ellerimde. Beni tutan o değildi. Beni bırakan bendim sanki. Tufan, beni öyle sahiplen-mişti.

"Sizlere müjde vermek için bu toplantıyı istedik," dedi Tufan ve arkamda dikilirken yavaşça elini bana uzattı. Eline elimi götürdüm ve parmaklarını avuç içime bıraktım. Elime dudakla-rını bastırdı. Buzullara atıldım sanki.

"Ne?"

"Anlamadım."

"Biz," dedi Tufan elimi tamamen ona aitmişim gibi öptük-ten hemen sonra. "Meltem ve ben."

"Meltem ve sen?" dedi Sivas sesi titrerken. Hızla ayaklanıp kravat yakasını düzeltti. "Benim telefonla görüşmem lazım. Çı-kabilir miyim?"

Bunu önceden tahmin etmiş gibi, "Elbette," dedi Tufan. Gülümsedi. Dudaklarının elimde bıraktığı soğukluk ise tenimi yaktı.

Sivas koşarak gece kulübünden çıkarken diğer kodamanlar şaşkınlıklarını üzerimden çekmedi.

Bu adamlar zamanında Meltem'i öldürmüş müydü yani? Ne-den? Meltem kimdi? Tufan neden onlara öfkeliydi? Düşündüm.

Tam bu sırada bacaklarımda duran telefonum titredi.

Hesabınıza yüz bin dolar yatırıldı.

Bakışlarım arkamda dikilen Tufan'a kaydı. Masadaki şaşkınlıkla pekâlâ keyiflenmişti. Gözleri birer birer kodamanlarda dolaşıyordu.

"Tufan Bey," dedim sessizce.

Bana doğru eğildi gülümserken.

"Evet, Nergis?"

"Parayı siz mi yatırdınız şu an?" diye fısıldadım kulağına doğru. Doğrulurken gözlerini hafifçe kapattı, evet der gibi. Bir anda kokusu tekrar bedenimi ele geçirmişti.

"Şahin'e göndermem lazım, iki dakika dışarı çıkabilir miyim?" diye sordum.

"Burada gönder," dedi bana bakmadan. Başımla onayladım ve telefonumu masanın altına iyice gömüp parayı Şahin'e yolladım.

KÜÇÜK BURJUVALAR

Nergis: *Hemen başlatın kemoterapiyi*

Nergis: *Bu sefer doğru doktora parayı vermeye dikkat edelim lütfen(!)*

Şahin: *Oha bir an dolandırıcı mesajı sandım harbi bankadan gelmiş AMK YÜZ BİN DOLAR*

Nergis: *İyisiniz yine*

Mürekkep: *Nasıl oldu lan bu*

Nergis: *Tefecilerin arasındayım çok yazamıyorum*

Nergis: *Meltem kim öğrendiniz mi?*

Şahin: *Meltem Uluhan diye birini bulamadım amk soyadı başka bi şey olabilir mi?*

Nergis: *Tamam boş ver çok da önemi kalmadı*

Nergis: *Siz yatırın parayı ve sena için güzel bir oda ayarlayın*

Nergis: *Ona söyleyin onu çok seviyorum*

Nergis: *Öpün benim yerime*

Nergis: *Ben gelmiyorum oraya*

Şahin: *Anlamadım kar tanesi*

Mürekkep: *Gelmiyorum derken?*

Nergis: *Çünkü gelsem de dört güne yine tepemde dikilip borcu öde diyecekler. Bu sefer sizi de rahatsız edecekler. Belki Sena'yı korkutacaklar... ya da bilemiyorum orada olursam sizi de rahat bırakmazlar. Çetin zaten Mürekkep'e laf söylemeye yer arıyor*

Nergis: *Dört gün içinde iki yüz bin dolar bulamayacağıma göre...*

Nergis: *Sizi çok seviyorum.*

Nergis: *Türkiye'de kalıyorum.*

Nergis: *Hoşça kalın.*

Nergis: *Sena size emanet.*

Telefonum çaldı, Şahin arıyordu. Reddettim. Telefonu komple kapattım.

Gidemezdim. Hastanenin yeri belliydi. Kaldığımız otel belliydi. Parasını bile Tufan Ali Uluhan ödemişti. Şimdi olmasa, dört gün sonra parayı istemek için Çetin zaten oraya gelecekti.

Montenegro'yu Sena'ya, Sena'yı da Mürekkep ve Şahin'e emanet ettim.

Oraya geri dönmeyecektim. Kendimi feda ettim. Türkiye'de son dört günümü bitirecektim. Buna tüm bu adamların arasmda daha iyi karar verdim. Daha iyi anladım. Zaten öldürülecektim.

Bazı vedalar planlanmaz. Ama bazı ölümler önceden imzalanır. *Fakat erdemden önce para, kendinden önce aile yer alır.*

11. BÖLÜM

YA VARLIK YA NİHAYET

Hava ağırdı. Fethiye nefessiz, ağaçlar suskundu. Bir karar, bir yıkım gibiydi önümde duran. Gözlerim Sena'yı arasa yüreğim yıkılıyordu. Ellerim boştu, kalbim daha da boş... Sena'yı terk ettim. Zaman durmuştu ya da çoktan geçip gitmişti ama kimse söylemiyordu.

Gözlerimin önünde iki yol vardı fakat hiçbirisi kurtuluş değildi. Birini seçsem, diğerinde kalacaktı aklım. Ötekini seçsem, kendimden vazgeçmiş olacaktım. Işık yoktu. Umut yoktu.

Sadece bir iç çekiş. Geç kalmışlığın yankısı. Kitaptan yapılan bir alıntı gibi. İkisini de denemek isterdim elbet. Ama önümde sadece iki yol vardı. *Ya varlık, ya nihayet...*

Meltem, insanı pek sarsmayan bir rüzgârdı. Eserdi, hissedilirdi. Ancak etkisi azdı. Şimdi ise bu isim sürekli aklımda dolaşıyordu.

Gece kulübünden, ev sahibi olarak en son biz ayrılmıştık. Tufan memnundu, kurul şaşkın.

Çantamı omzuma geçirirken ona döndüm. "Parayı geri ödediğiniz için teşekkürler," dedim. Kalbimde bir sancı vardı. Sena'yı bir daha göremeyecek olmak sürekli içimi kanatıyordu.

"Bana sadık kaldığın için ben teşekkür ederim," dedi şoförü onun kapısını açarken. Bana döndü. "Çetin seni havalimanına, oradan da Montenegro'ya bıraksın." Başını yana çevirdiğinde, girişte bekleyen Çetin emri almış gibi koşarak dibimize geldi.

Başımı iki yana salladım. Gülümsedim. Öyle üzgündüm ki, o çaresizlikle Tufan'a sarılıp hıçkırarak ağlamak istedim. Birine ihtiyaç duydum o an. Bir omza, belki bir insana. Sena'sız paramparça olmuşum.

"Ben eve döneceğim," dedim gülümserken. Elimle arkamı gösterdim, sanki evim oradaymış gibi. "Muğla Merkez'e gideceğim."

Kaşları çatıldı Tufan'ın. Birkaç saniye yüzümü inceledi. "Pekâlâ," dedi şaşkınlıkla. Bunu beklemiyordu. Sanki burada kalmam onun bir sürü planını bozmuştu. Yutkundu. "Oraya bırakın o halde."

Arkadaki arabanın kapısını açarken, "Bacım, bak bir daha özel uçak bulamazsın," dedi Çetin. "Şimdiden söylüyorum. Sonra yarın bana *Montenegro* 'ya gitmek istiyorum ama param yok deme sakın."

Tufan şaşkınlıkla, "Ne biçim konuşuyorsun sen?" diye sordu. "Bacım nasıl bir kelime? Mera kancığı mısın? Müşterilerle böyle mi konuşuyorsun?"

Çetin hızla ona döndü. Gözleri açılmıştı. "Çok özür dilerim, patron. Meriçlik yapıyor, imajı çizmemek için samimi bir sohbet havası döndürüyordum ancak bir daha asla yapmam," dedi ve bana döndü. "Nergis Hanım, buyurun efendim. Arzu ederseniz, ben sizleri yarın uçakla kız kardeşinizin yanına bırakırım."

Tufan'a baktım. *Son kez*. Muhtemelen bir sonraki görüşmemizde benden parayı isteyecekti. Bense en iptidai yolu seçtim. "Hoşça kalın, Tufan Bey."

"Hoşça kal, Nergis," dedi kendi aracına binerken.

"Tufan Bey?" dediğimde duraksadı. Arabaya binmişti ama benimle konuşmak için tekrar çıktı. Kısa süre bedenine baktım. *Efendim* anlamında gülümsedi.

"Bana numaranızı verir misiniz?"

"Neden?" dedi gülümserken.

"Gerekebilir," dedim ve arkamı döndüm. Sivas'ı temsil eden tefeci uzaktan sessizce bize bakıyordu. Tufan'ı görünce

başıyla selam verdi ve arabasına biniyormuş gibi yaptı. Tekrar Tufan'a döndüm. "Açıkçası ne olur ne olmaz, numaranız bende durmalı."

Nefes verdi ve telefonunu siyah kumaş pantolonundan çıkardı. Bir tuşa basıp bana baktı. "Mesaj gönderdim. Kaydedersin."

"Siz zaten etmiş miydiniz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ne olur ne olmaz."

"Anladım. İyi akşamlar."

"Sana da, Nergis."

Şoförü kapısını kapattı ve öne dolaştı. Ben ise Çetin'in açtığı kapıdan bindim. İki farklı yöne gitti araçlar. Tufan, Bodrum'daki evine giderken biz Muğla'nın merkezine çevirdik rotamızı. Geriye yaslanmış, öylece dışarı izliyordum. Elim camdan dışarı sarkmış, klimanın sıcak üflediği havaya rağmen arabayı buza çeviriyordum.

"Nasıldı, bacım? Pardon!" diye bağırdı Çetin. Boğazını temizledi. "Nasıl geçti, Nergis Hanım?" diye sordu yanımda otururken. Meraklıydı. O, az önceki toplantıda yoktu. Muhtemelen Tufan onu bir başka işe yollamıştı.

"Ürkütücü," dedim.

"Sizi Meltem sandılar mı?" derken kahkaha attı.

Başımı Çetin'e çevirirken, "Veleve ki öyle, neyi değiştirir bu?" diye sordum. Saçları geriye taranmış, çenesine kadar dövme kaplıydı. Üzerinde yine açık gri bir takım vardı. İçindeki beyaz gömleğin üstten düğmeleri açıktı.

"Çok şeyi değiştirir." Başını bana çevirdi. "Borcu ödeyemeyeceğinizi biliyoruz. En başından biliyorduk. Bize yüz bin dolara mal oldunuz ama sayenizde kurul milyarlarca bedel bir şok geçirdi. Açık konuşmak gerekirse, şimdi sekiz dokuz yaşında bir veledi öldürmek de bana yakışmaz."

"Anlamadım?" dedim gözlerim açılırken. "Neyden bahsediyorsun? *Sekiz dokuz* yaşında bir velet derken benim kız kardeşimden mi bahsediyorsun?"

"Şimdi, Nergis Hanımcığım," dedi cebinden sigara çıkartırken. Paketi bana uzattığında hayır anlamında elimi kaldırdım.

Dudaklarına götürdü ve zipposuyla ateşledi. “Şöyle ki, sizin peşinize düşecekler. Meltem sandıkları için yani... O nedenle Montenegro’ya gitmeniz daha mantıklı sizin için. Yani biz burada kalacağınızı tahmin etmedik.” Böbürlenerek devam etti. “Bir de bizim gibi sizi bulamazlar hemen orada öyle.”

“Kim?”

Dumanı üflerken gözleri kısıldı. “Ben isterseniz sizi götüreyim Montenegro’ya.”

“Kim düşecek peşime?”

“Gidelim mi?”

“Cevaplar mısın?” dedim şaşkınlıkla. “Delirtmeye mi çalışıyorsunuz beni?”

Elini ağzına götürüp fermuar yaptı. “Sustum. Valla bu gece kapı pencere kilitleyin. Benden söylemesi,” dedi ve başını arkaya çevirdi. Sigara tutan elini arabanın arka camından hemen ardımızdaki arabaya doğru uzattı. “Bu arkadaki orospu çocuğu bizim Sivas tefecisi. Bizi, daha doğrusu sizi takip ediyor.”

Başımı gösterdiği arabaya çevirdim. Farları gözümü kısıtma sebep oldu. Tekrar önüme döndüm ve yutkundum. “Lütfen,” dedim Çetin’e bakarken. “Şu an her ne yapıyorsan susar mısın? Aklımı kaybetmek üzereyim artık. Kim beni nasıl öldürecek onu hesaplıyorum zaten.”

“Kim ne yapabilir? Size anca biz bir şey yapabiliriz, hiç korkmayın,” dedi Çetin istikrarlı bir sesle. “Ama sen yine de benim sözlerime güven.”

Muğla Merkez’e vardığımızda araba yokuş tırmanmaya başladı. Onlara buradaki evimi tarif etmemiştim. Hoş, muhtemelen biliyorlardı zaten. Her şeyden haberleri vardı.

Evin önünde durduğumuzda Çetin bana döndü. “Ne zaman arzu ederseniz sizi Montenegro’ya götürürüm, abla.” Tekrar duraksadı. “Yirmi dört yaşında olduğunuzu biliyorum. Abla derken aslında yaşınızdan da küçük duruyorsunuz. Dediğim gibi ağız alışkanlığı. Esnaflığın bedeli. Lütfen patrona bu konuyla ilgili mesaj atmayın.”

Arabadan indiğim sırada, “Şşt,” dedi. Ona baktım. “Ne zaman gideriz tahmini? Mürekkep’i göreceğim için kendime yeni

bayramlıklar alacağım. Ve tekrar ediyorum, sizi oraya götürmem emredildi.”

Arabadan tamamen indim ve kapıyı tuttum. “Ben oraya dönmeyeceğim.” Kapatırken son kez ona baktım. “Mürekkep erkeklerden hoşlanmıyor.”

“Ne?” dedi şaşkınlıkla. Kapıyı tam kapatırken içeriden elini uzattı ve beni engelledi. “Bu daha da güzel. Kızlarla yani. Kız kıza.” Gözleri parladı.

“Pis herif,” diye mırıldandım. Kapıyı sertçe kapattığım sırada alayla sırtıyordu. Geriye yaslanıp şoföre bir şeyler dediğini duydum. Ben ise evin bahçe kapısını açıp içeri adımladım. Çantamdan anahtarları çıkardım. Bir daha asla dönmek üzere kilitlediğim kapıyı açtım. İki günde bile havasız kalmıştı.

Muğla’nın nemi evin duvarlarına kadar sinmişti. Kapıyı kapatıp gözlerimi yumdum. Bir süre sessizce gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Çok öfkeliydim. Sena’yı çok özlemiştim. Küçücük bedeni bensiz savaşmak zorundaydı.

Elimi yumruk yaptığımda anahtar elime beyaz boğumlar bıraktı. Öyle sıktım. Hiddetli. Öfkeli. Sinirle çantamı yere fırlattım. Fırlatırken çığlık attım. “Allah kahretsin!” diye bağırdım. Sırtım kapıya dayalı, yavaşça yere çöktüm. Artık ağlamalarım öfkeliydi. İsyan doluydu.

“Neden!” diye çığlık attım. Evin ışığını dahi açmamıştım. Gerek de yoktu. Karanlıkta kalmaya alışmam gerekiyordu.

“Neden?” diye bağırdım başım tavana kalkarken. “Neden ya? Neden?”

Bunu yapmayı hiç istemedim. Korktuğum başıma geldi.

İsyan ettim.

İlk defa. Bunu ilk kez yaptım. Sena’dan ayrı kalmak zorunda olduğum içindi belki. Belki de isyanım Allah’a da değildi.

“Niye bıraktınız beni?” diye bağırdım. Gözlerim karanlıkta bile buğulandı, burnum aktı. Koluma silerken ellerimi öfkeyle yere vurdum. “Ne biçim anne babasınız siz?” diye çığlık attım. “Niye bıraktınız bizi! On dört yaşındaydım ben! On dört yaşında çocuk terk edilir mi!”

Anahtarı da uzağa fırlattım. “Üç beş güne geleceğim yanı-

nıza ben. Sena ne olacak peki!” diye bağırdım. “Burada tek mi bırakacağız onu?” Gözlerim bir anda kan gibi durdu. Karanlık odada bir yere sabitlendiler. “Yok,” dedim başımı iki yana sallarken. “Hayır... hayır, hayır!” Çığlık attım. “Hayır onu bırakmam!” Hırslandım. “Olmaz!” *Daha öfkeli.* “Bana çok kızar!” *Daha gerçekçi.* “Benden nefret eder, benim size kızdığım gibi!”
Benim sizden ettiğim gibi.

Doğrulurken savsaklayıp biraz yalpaladım. Burnumu tekrar silerken sağa sola baktım. “Ölemezsin, Nergis!” diye çığlık attım. Holde duran askılıktaki ceketleri yere fırlattım. “Kardeşine sahip çıkacaksın! Düşün!”

Tökezleyerek karanlıkta perdelerle doğru adımladım. “Düşün, kızım,” dedim fısıltıyla ama sesim nefes nefeseydi. “Düşün.” Perdeleri tuttum. “Düşün, düşün.” Bir anda kendime çektim. “Bul bir şey! Sen bulursun!” Perdeleri yere indirdim.

Sanırım ne yaptığımı tam olarak ben de bilemedim. Sadece etraftaki şeylere zarar vermek istedim. Köşede duran bibloyu aldım ve sinirle yere fırlattım. “Bulursun,” dedim yavaşça yere çökerken. Sehpa da yarım duran, terk ettiğim tütünlere doğru emekledim ve ellerim titrerken hızla masanın dibine bağdaş kurdum. “Bulursun,” dedim ve bir kâğıda tütün serdim. Özenle yuvarladım. Hıçkırırken kâğıdı yalayıp ucunu kıvırdım ve ayaklanıp mutfaktaki ocağa gittim.

Sigarayı ateşledim. Ciğerlerim nikotin doldu. Has tütün. Sert ama tatmin edici. Derin bir nefes verdim. Düşünüyordum. Yapmam gerekenleri hesaplıyordum. Bir çıkış yolu olmalıydı.

“İki yüz bin dolar,” diye fısıldadım mutfak tezgâhına bakarken. “Düşün, Nergis. Sen iki katın yaşındaki adamları dolandırıyorsun, Nergis. Bulursun bir şey, Nergis,” derken çantama gözüm çarptı. Yerde öylece duruyordu.

Sigara dudaklarımın arasındayken çantaya adımladım. Karanlıkta o kadar uzun süre kalmıştım ki, objeler netleşmişti artık. Telefonumu çıkardım ve güç tuşuna basarak açtım. Üst üste onlarca mesaj. Cevapsız çağrı.

Ve ondan bir mesaj.

Tufan: *Verenin alandan daha acınacak halde olması görülmüş şey mi?*

Kaşlarım çatıldı. Burnumu yine sildim ve bir süre ona cevap yazdım. Yazdım, yazdım sildim. Ne demek istiyordu böyle? Ne kadar da saçma bir mesaj atmıştı bana.

Yutkunup etrafa bakındım. Koltuğun üzerinde açık duran bir kitap vardı. Muhtemelen Şahin'in yanına almayı unuttuğu kitaplarından birisiydi. Kitabı kapatacağım sırada duraksadım. Telefon ekranımı kitaba tuttum.

"Nasıl olur beyim?" diye haykırdı balıkçı. "Siz ki bana iyilik ettiniz, siz de mi benim kadar mutsuzsunuz?"

"Senden yüz kat daha mutsuzum," diye cevap verdi Sadık.

"Fakat bu nasıl olur?" dedi iyi yürekli adam. "Verenin alandan daha acınacak hâlde olması görülmüş şey mi?"

"Senin felaketinin nedeni ihtiyaç. Benim yüreğim talihsiz," dedi Sadık.

Voltaire. Sadık veya Kader. Bu kitabı daha önce okumuştum ama Tufan'ın koltuğumda açık kalan kitaptan bir alıntı olarak bana yollayacağına hiç ihtimal vermemiştim.

Telefonum çaldı, Şahin görüntülü arıyordu. Doğrulup mutfağın altındaki loş ışığa geçtim. Göz altlarımı sildim ve gülümseyerek telefonu açtım.

Şahin karşı kadrajdan kocaman bir nefes verdi ve el salladı. "Nergis! Bak burada kim var?"

Telefonu hastane yatağında uzanan Sena'ya çevirdi. Başında bandanası vardı. Muhtemelen takmayı o istemişti. Odası rengârenkti. Kucağında ayıcığı, dibinde şirin bir gece lambası duruyordu. Uzanıyor, bir yandan da tabletiyle oynuyordu.

"Bu güzellik de kim?" diye sorduğumda hızla başını tabletten kaldırdı ve şaşkınlıkla benim sesimle kapıya baktı.

"Sena," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Buradayım! Telefonda."

Şahin'in telefonunu eline aldığı anda altdudağı büzülmüştü. Hızla kocaman gözlerini ovdu. "Neredesin!" diye sordu sesi titrerken. "Hadi gel artık. Ben seni çok özledim."

“Geleceğim, bebeğim,” dedim gülümseyerek. “Ne kadar güzelmiş senin odan öyle?”

Gözünden kendi kadar minik bir yaş süzülürken, “Abla,” dedi yavaşça. “Lütfen gelir misin? Seni çok özlüyorum. Söz verdin çünkü bana.”

“Duyan da falakaya yatırdık sanır, he!” dedi Şahin onun yanına uzanırken. “Aslan abin var yanında. Sen hâlâ *ühü ühü Nergis* diyorsun!”

Mürekkep bu sırada Sena’nın dolabını düzenliyordu. Ona hastanenin alışveriş bölümünden yeni pijamalar almıştı.

“Kızım biz sana kötü mü bakıyoruz da abla diye ağlıyorsun?” dedi Şahin ve onun kafasından öpüp doğruldu.

“Ablacığım, söz geleceğim. Ben sana ne zaman verdiğim sözü tutmadım?” diye sordum. “Sen anlat bakalım. Odan nasıl, beğendin mi? Doktorun iyi davranıyor mu? Manzaranı göster bakayım, deniz manzaran var mı?”

“Yan odada Roza diye bir kız var,” dedi Sena ağlaması dururken. “Onunla tanıştık. O değişik bir dil konuşuyor, ben hiç anlamadım ama yine de birlikte birkaç dakika oyun oynadık. O da iyileşmeye gelmiş. Ve sana bir şey diyeyim mi?” dedi kocaman sırıtırken. “Onun da saçları yoktu! Benim gibi biri olduğu için bana hiç garip bakmadı! Beni çok sevdi, saçım olmamasına rağmen!”

“Sizi ısıtırım,” dedim gülerken. “Roza ne güzel bir isimmiş?”

“Evet, bana internetten gösterdi! Roza, gül çiçeği demekmiş. Ben de ona nergis çiçeği gösterdim. Ablamın ismi dedim ama anlamadı. Sonra senle ikimizin bir fotoğrafını gösterdim ve gülümsedi. Yani çok beğendi seni!”

“Hadi *lak lak* bitti. Uyku vakti,” dedi Şahin telefonu onun elinden alırken. “Mürekkep burada kalacak. Ben otele geçiyorum.”

“İyi geceler, abla,” dedi Sena el sallarken ve tekrar altdudağını büzdü. “Geleceksin, değil mi?”

Gülümseyerek kameraya el salladım. “Geleceğim, bal kızım. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni.”

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra Şahin burnunu çeker gibi yaptı ama gülümseyerek bastırdı ve telefonu alıp odadan çıktı.

“Ya sen niye telefonunu kapatıyorsun!” diye çıkıştı. Sinirliydi fakat sesini yükseltmemeye çalışıyordu. “Manyak mısın kızım sen? Ne diye kapatıyorsun?”

“O an konuşmak istemedim,” dedim sigarayı dudaklarıma götürürken. Ekranın dışına doğru üfledim. “Odası güzelmiş. Doktor geldi mi?”

“Geldi,” dedi bıkkın bir nefes vererek. Yandaki dinlenme yerine oturdu ve sağa sola baktı. “Ben geleyim oraya. Ne olacak? Madem sen Sena’yı riske atmak istemiyorsun, ben gelirim.”

Sena’nın odasından yavaşça Mürekkep çıktı ve Şahin’in omzuna arkadan çenesini dayayıp ekrana baktı. “Biz sabah Şahin’in Türkiye’ye gelmesi için biraz para ayırdık fakat sen gel tabii, daha çok isteriz bunu. Bu gece Sena’yla yıldızlar görünürse sayacağız. Bir eksik sayacağız ama. Gelsen keşke. Tamamlansak.”

Yutkundum. Başımı eğip ekrana bakmadan konuştum. “Bana hiç yardımcı olmuyorsunuz, Küçük Burjuvalar.”

Kaşlarını çatarak, “Asıl sen bize yardımcı olmuyorsun,” dedi Şahin. Ona baktım. “Biz burada tutunmaya çalışıyoruz, sen orada tek başınasın. Böyle iş mi olur? Hadi bana bir sebep söyle, gerçekten tutarlı bir şey söyle de kalayım. Yoksa yarın sabah geliyorum seni almaya.”

Öylece baktım. Gözüm ekrandaki hastane duvarlarına, sonra Mürekkep’in yorgun ama inatçı bakışına takıldı. Sonra kendime. Boş duvara, arkamdaki karanlık mutfak dolaplarına. Dökülmemek için dudaklarımı ısırdım.

“Bugün emin oldum,” dedim. “Bu adamlar şakaya gelmez. Öldürecekler işte. Her köşede biri var gibi hissediyorum. Buraya bile zor kaçtım. Size bir adım atsalar... Ben bunu kaldıramam. Sizden birinize zarar gelirse...”

“Nergis...” dedi Mürekkep ama devam ettirmedi. Sesi kendi içindeki kabullenemeyişe saplandı kaldı.

“Ben geri dönemem çünkü dönersem onlar da peşimden ge-

lir. Ve artık sadece beni değil, sizi de korkuturlar. Sena'ya bir şey yaparlar.”

Ekran sessizleşti. Sadece Mürekkep'in burun çekişleri ve onkoloji servisinin arka fonunda çalan bir çocuk şarkısı vardı.

“O yüzden, Küçük Burjuvalar,” dedim gözlerimi kapatırken. “Ben buradayım ama kalbim sizinle. Her saniye.”

“Sikeyim,” diye mırıldandı Şahin. “Böyle iş mi olur amma koyayım? Ben Tufan'la görüşsem... belki bir yol buluruz.”

“Ben denemiyor muyum sanıyorsun?” diye sordum. Tam o sırada kapı vuruldu. Üst üste tıklatıldı. Israrla, yangından mal kaçırırcasına. Başımı dış kapıya çevirirken Şahin hızla ekrana baktı.

“Bekle, kameraya bakacağım,” dedi ve hızla telefonda bir uygulamaya girdi. “Kim lan bu puşt?”

Kapıya yavaşça adımlarken, “Kim o!” diye bağırdım. “Polisi aradım! Kameralarda yüzün göründü!”

“Benim,” dedi bir fısıltı. “Sivas ben. Meltem yenge, açar mısın?”

Hızla duraksadım. “Şahin,” dedim ekrana fısıldayarak. “Ben seni arayacağım sonra. Bekle.”

“Dur hayır kapatma...” derken telefonu yüzüne kapattım ve bir adım geri gittim. Girişteki vazoyu elime aldım.

Tufan'a sadık kalmak için ismimin Meltem olmadığını söyleyemezdim. Yoksa oyun bozulurdu.

“Ne istiyorsun?” diye bağırdım.

Sadık Veya Kader. Kader ya da sadakat. Birini seçmeliydim sanırım. Ya ona sadık kalacaktım ya da kaderimle oyun oynayacaktım.

“Allah peygamber aşkı için aç,” dedi alçak ama hırs dolu bir sesle. “İki dakika konuşup gideceğim.”

“Yok ya? Akıllı mısın sen!” diye bağırdım. “Tufan'ı ararım bak! Beni rahat bırak! Yüzün kamerada çıktı diyorum sana! Bana bir şey olursa ablak gibi ortada suratın! Kapının tepesindeki kamerayı görüyor musun?”

“Yalvarırım, çok önemli!” dedi ve sonunda fısıldadı. “Viktor buraya geliyor.”

“Viktor,” dedim şaşkınlıkla. “Tufan’ın düşmanı olan mı!” diye bağırdım kapının ardından.

“Yenge sen delirdin mi ne diyorsun?” diye sordu korkuyla. “Kocan olan! Senin kocan ya Viktor! Hani biz Tufan ve Viktor dövüşünce, Tufan’a yalakalık olsun diye ona haber vermeden tövbe haşa ama seni yakıp öldürdük ya! Sonra Viktor da delirip ülkeyi terk etti ya! Yalvarırım Viktor’a benim seni yakanlar arasında olduğumu söyleme, tamam mı? Öldürür beni! Lütfen!”

Cevap vermedim. Nefes alamadım. O devam etti.

“Yenge,” dedi fısıltıyla. “Viktor Von Rath sana bunu kimin yaptığını sorarsa Sivas yok de, tamam mı? Allah rızası için... Tamam mı? Yenge?”

Sessizce mırıldandım. “Viktor Von Rath... Benim... *Kocam*.”

“Yenge,” dedi fısıltıyla. “Tufan abiyle her ne yapıyorsun bilmiyorum ama Viktor bunu duydu ve kafayı yedi. Daha doğrusu, ben ona mesaj attım toplantıdayken. Seni öldü sanıyorduk hepimiz.”

“Sivas Bey, özür dilerim ama siz geri zekâlı mısınız? Madem beni yaktınız ve Viktor duyacak diye korkuyorsunuz, ne diye adama mesaj atıp benim ölmediğimi söylüyorsunuz?”

Bir an duraksadı. “Yav yenge gözünü seveyim, korkudan ne yaptığımı mı biliyorum! Aklım çıktı amma koyayım! Herkesten önce ben ona haber verirsem, seni öldürenler arasında olduğumu düşünmez diye düşündüm!”

Cevap vermedim. Nefesim düzensizdi. O yine devam etti.

“Benden iyi bilirsin ama Viktor tam bir Hitler yolcusu. Ruh hastası! En üstün ırk Alman ırkı derken bile seni alıp aramıza sokmuştu. Sana öyle âşıktı. Ee valla sen de ona âşıktın deli gibi. Kaç kere Tufan’ı öldürmeye çalıştınız siz onunla. Şimdi sen seneler sonra onun düşmanıyla sevgili gibi nasıl yaptın? Tufan sana nasıl bir para verdi? Buna nasıl cesaret ettin? Tufan da seni hiç sevmezdi ki yani... Hakkında hep kötü konuşurdu. Ben valla anlamadım,” derken sesi bir anda kesildi.

“Geldi,” dedi sessizce. “Almanya’dan geldi. Ben söyledim, buranın konumunu verdim. Şimdi sana yalvarırım, seni yakanlar arasında benim olduğumu söyleme. Lütfen.”

Sonra çalılarının arasından koşarak gitti. Elimdeki vazoyu çaresizce yerine bıraktım. Taşlar bir bir döküldü. Kartlar açıldı. Yapboz bitti.

Meltem Von Rath.

Alman tefeci Viktor Von Rath'ın eşi. Biricik sevgili eşi.

Kurul, Tufan'a bir jest yapmak amaçlı bu kadını öldürdü. Şimdi ise Tufan ezeli düşmanının ölen karısının elinden tutarak karşılarına çıktı. Viktor'a haber gideceğini biliyordu.

Üç beş dakikalık zevk uğruna bana ne yaptı? Beni arada sattı. Kullandı.

Çok eğlendi mi acaba?

Ya da... Belki sadakatimi ölçtü. Belki de dış kapıyı açtığımda karşımda dikilen, şok olmuş o yeşil gözlü, sarı saçlı kocaman adamı görünce, kaderimi o adamla birlikte Tufan'a karşı kullanmamam konusunda beni uyardı.

Kapıyı açtım, evet. Göz göze geldik. Korkudan içim hopladı. Bir deli gibi gülüyordu. Anlamlandıramamış ama meraklı. Seneler sonra hortlak görmüş gibi harlı ama heyecanlı.

Simsiyah giyinen bir adamdı. Yanında bir sürü sarı herif. Hepsi sarı sarı. Yüzleri bembeyaz. Karanlık ama gözlerinin yeşilliği ortada. Sarı sakalları seyrek, dövmeleri sık. Boyunlarında Nazi sembollü dövmeler vardı. Gözlerinin altında Almanca kelimeler... Hitler'e ait sözler yazıyordu bedenlerinde.

"Viktor," diye fısıldadım. Heyecanla açtı gözlerini. Kahkaha attı. Onu tanıdığımı anladı.

"Ah, *Brise*," dedi Almanca. "Meltem'im. Hazinem."

Bana doğru bir adım attı. Hafifçe geri gittiğimde korkutmamak için durdu ama heyecandan gözleri dolmuştu.

Nazi sembolü dövmeli elini uzattı. "Gel güzel, Brise. Seni almaya geldim."

Başımı iki yana sallarken ne yapacağımı bilemiyordum.

Ellerini birbirine dokundurdu. "İsa'ya çok dua ettim. Kiliselere bağışlar yaptım." Soluk mavi yeşil gözlerini havaya dikti. "Dualarım kabul oldu."

* (Alm.) Meltem. (e.n.)

Belki bu da bir sadakat testiydi. Tufan beni ölçecekti. Viktor'dan para alıp Tufan'a ödesem, fena mı olurdu? Ya da belki... Kaçıp gitsem onunla. Almanya'ya. Korurdu hem beni. Düşmanıydı sonuçta. Düşmanlar güçlüydü çünkü. Güçlü olmalarıydı. Yoksa düşman statüsünde olmazlardı.

Sena'yı görmek için bir şans daha tanınır mıydı bana?

Kapıyı Viktor ve yanında hayretle bana bakan sarı adamın yüzüne kapatıverdim. Korkudan ne yapacağımı bilemedim. Arkamı döndüm hızla. Telefonumdan ona mesaj attım.

Nergis: *Düşmanınızın ölen karısıyla el ele toplantıya girmek de ne demek, Tufan Bey?*

Konuşmaya girdi. Yazdı.

Tufan: *Ne yalan söyleyeyim, uzun süredir böyle eğlenmemiştim*

Nergis: *Bu bana bir sadakat testi mi? Çünkü EVİME GİRİP AÇIK DURAN KİTAPTAN ALINTI YAPMIŞSINIZ????? Yoksa bir eğlence için mi düşmanınızın önüne attınız beni? Hayır, adam kapımı yumrukluyor da şu an!!!*

Birkaç saniye cevap vermedi.

Viktor bu sırada kapıya vuruyordu. “Aç güzel, Brise. Aç yoksa kurşunlayarak kıracağım bu kapıyı. Hadi, bebeğim, aç. Bana anlatman gereken çok şey var. Tufan denen o gaddarla el ele girmişsin oraya. En başından beri onu mu istedin yoksa? Oysa bana ondan nefret ettiğini söyledin hep. Birlikte onu öldürme planları yapardık... Güzel sevgilim? Brise? Narin esen Meltem'im?”

Tufan: *Vereceğim yanıtı göre mi hareket edeceksin?*

Nergis: *Yani... Beyefendiden iki yüz bin dolar alabilirim. Ölen eşinin başının gözünün sadakası olarak. Sizin borcunuzu ödemiş olurum. Bunu sorun etmezsiniz herhalde?*

Gördü. Yazdı, sonra sildi. Tam ekranı kapatacaktım, bildirim sesi geldi.

Tufan: *Unuttun mu?*

Nergis: *Neyi?*

“Çekil kapıdan,” dedi Viktor. Cümleleri çok nahif çıksa da ses telleri çok kabaydı. Alman kabası. Sert, diktatör. “Kapı koluna ateş açacağım, *mein Herz*.* Çekil oradan.”

Tufan: *Torino hikâyesi. En sevdiğin atı alırım senden. Delirirsin sonra. Hatırladın mı şimdi?*

Nergis: *Düşmanınızı karşıma çıkaran sizsiniz???!!!!*

Tufan: *Paramı alıp yurt dışına kaçmaya çalışan da sensin*

Nergis: *ADAM KAPI KİLİDİME ATEŞ AÇACAK ŞU AN!!!!!!!!!!!!*

Tufan: *Beni bana olan sadakatınle sinadın. Beni dolandırmaya kalktın. Ben de seni, kendinle sınıyorum. Viktor sana bir ceza.*

“Çekildin mi?” diye sordu Viktor. Hemen sonra arkasındaki adamlara Almanca bir şeyler söyledi. “Ateş açıyorum, güzelim. Güneşim. Işığım. Korkma sakın.”

Nergis: *Tufan Bey, af buyurun tövbe haşa ama siz nasıl bir psikopatsınız böyle amk*

Tufan: *Bu terbiyesiz mesajı anlık korku ve adrenaline veriyorum.*

Tufan: *Bak, Nergis. Sana bir teklifim var. Viktor'dan kurtul, borcunun yarısını sileyim. Ona, bana âşık olduğunu söyle. Beni sevdiğini söyle. Ben de o orospu evladını delirtebildiğim kadar delirteyim. Meltem denilen o orospuya çok âşıktı. Bana gel, anlaşalım. Karşılıklı kazanalım seninle.*

* (Alm.) Kalbim. (e.n.)

Nergis: *Gerçekten mi?*

Tufan: *Gerçekten.*

Nergis: *Diğer yarısı için başka görev verecek misiniz? Viktor'u şu an buradan kovarsam iki yüz binlik borcun yüz bini silinecek mi????*

Tufan: *Silinecek*

Nergis: *Tufan Bey, Allah adı verip yemin eder misiniz?*

“Meltem! Kapıya ateş açıyorum, güzel hazinem!”

Tufan: *Seçim senin. Ya ondan kurtulursun ya da onunla gidersin.*

“Üç!”

Tufan: *Umarım doğru ata oynayacak kadar zekisindir.*

“İki!”

Tufan: *İyi kararlar, Brise :)*

“Bir!”

Konuşmadan çıktı.

Ve bam.

Dış kapının kilidi fırladı. Susturucu takılı Alman silahından çıkan mermi öyle kudretliydi ki, kilidi savurduktan sonra bile durmadı ve evin karşı duvarını delip dışarı çıktı.

Viktor içeri adımladı. Elindeki silahtan dumanlar çıkıyordu. Nefes nefeseydi heyecandan. Bana, silah tutmayan elini uzattı. “Tut, bebeğim.”

Tufan'ın kitaptan yaptığı alıntı gibi. Ya kaderimi şimdi seçecektim ya da Tufan'a sadık kalıp onu dinleyecektim. İkisini de denemek istemedim elbet. Fakat önümde sadece iki yol vardı.

Ya varlık, ya nihayet...

12. BÖLÜM

İKİ KURT, TEK AV

Elimde telefonum vardı. Parmaklarım mesaj atmaya hazır bekliyordu. Karşımda ise nefes nefese sırtan adam, elini uzatıyordu. Perdeleri yere dökülmüş camdan içeri süzülen ay, odayı loş gösteriyor ve adamın yüzünün yarısına beyazlık vuruyordu. Gözleri benimkilerden bir an olsun ayrılmadı. Adeta hasret gidermek istiyordu. Aceleyle Tufan'a mesaj yolladım.

Nergis: *Bana yardım edin.*

Hızla ekranımı kapatıp yutkundum. Başımı karşımdaki adama kaldırdım. Elini biraz sallandırdı. "Gel, hazinem. Tut."

Ne yapacağımı bilemedim. Elimi ona doğru uzatmak istedim ama yapamadım. Meltem rolünü sürdürmeliydim fakat ona dokunmak ürküttü. "Ah," dedi mavi yeşil gözleri açılırken. "Brise... Hazinem."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallarken.

"Sen," dedi ve bana adımladı. Hızla arkama doğru geçtiğinde bedenim kaskatı olmuştu. Yere çöktü, dizlerinin üzerine. Üzerimde kuruldan kalan kırmızı kısacık elbise vardı.

Ne olduğunu anlamadım ama çıplak bacağımın arka kısmındaki, arabada çıkan yangından kalma yara izine dokundu. Öne doğru bir adım attığımda doğruldu ve bileğimden tutup beni kendine çevirdi.

“Yaraların küçülmüş, Brise,” dedi heyecanla. Eğildiğinde korkudan bacaklarım dahi titriyordu. Burunlarımızın uçları birbirine dokunur gibi oldu.

“Sen,” dedi yavaşça. “Nerelerde saklandın? Neden kocanın kollarına gelmedin? Karış karış aradım seni her yerde.”

“Gidin,” dedim tekrar yutkunarak. “Lütfen, gidin buradan.”

“*Mein Schatz*,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Anlamıyorum manasında başımı salladım.

“Almanca’yı da mı unuttun, hazinem?” dedi doğrulurken. Elimden tutup sertçe üst üste öptü. Geri çekilmeye çalışınca bir anda kendine çekti ve bedenlerimizi birbirine yapıştırdı. Sarıldı. Öyle sıkı sarılıyordu ki, nefes alamıyordum.

Ellerimle onu itmeye çalıştım ama pek mümkün değildi. Şehvetli, taciz eder gibi bir sarılmadan ziyade hasret gideren merhamet dolu bir sarılmaydı, yine de çok rahatsız hissettirdi.

Burnu tenime değerken omzumu öptü. “Benim güzel Meltem’im,” dedi yavaşça. “Sevgilim. Biricik eşim. Öldün diye gitmiştim buralardan. Geri gelmişsin.” Hızla geri çekildi ve yutkundu. “Tufan denen o pis herifle ne işin vardı senin?”

“Özür dilerim,” dedim yavaşça. “Yanlış yerdesiniz.”

“Kafana darbe almış olmalısın, Brise,” dedi yavaşça elini tekrar bana uzatırken. “Ben sana her şeyi hatırlatacağım. Güzel evimize götüreceğim seni.”

“Üzgünüm,” dedim içim sarsılırken. “Aradığınız kişi değilim. Daha fazlasını söyleyemem. Gerçekten özür dilerim.”

“Problem yok,” dedi başıyla onaylayarak. Merhamet döküldü sesinden. “Beni unuttun belki ama ben senin eşimim. Hayat dostu, yol arkadaşısım. Yoldaş. Eşlikçi. *Mein Schatz*.”

Gözleri doldu.

“Utandın mı kocandan?” dedi bana bir adım atarken. “Ah, güzel sevdam,” diyerek bana doğru eğildi. Gözleri benimkilere kilitlendi. İşaretparmağını kaldırdı. “Bir kere,” dedi fısıltıyla. “Bir kere daha sarılayım sana.”

* (Alm.) Hazinem. (c.n.)

“Hayır,” dedim artık korkudan ne yapacağımı bilemeyerek. “Lütfen gidin.”

Ondan kaçacağım sırada, elimdeki telefonu alıp yana doğru sertçe fırlattı. Beni bir anda kucakladı. Evden çıkmaya başladı.

“Hayır!” diye bağırdım cebelleşirken. Kuruldan beri üzerimde olan kırmızı elbise iyice yukarı çıktı ama hiç umursamadım. Direnmeye kalktım. Bırakmadı. Daha da sıkı sarmaladı.

“Bırak!” diye çığlık attım fakat beni çoktan bahçeden çıkartmıştı. Sırtını yumrukladım, bana mısın demedi.

Ellerim ona vurmaktan kızarıırken gözlerim eşzamanlı bulandı. “Bırak!” dedim sinirle. “Bırak, ben Meltem falan değilim. Bırak!” diye avazım çıktığı kadar çığlık attım. “O değilim! Bırak beni! Tufan’a söyledim seni! Beni bulur! Şimdi o yüzden beni hemen bırak!”

“Ah, Brise,” dedi beni arka koltuğa fırlatırken. Yanıma oturdu telaşla. Kapı kulpunu kendime defaatle çektim, kilitliydi. Açamadım. Hızla iki elimle birden cama vurmaya başladım ama nafileydi. Araba çoktan yola çıkmıştı.

“Neden böyle yapıyorsun?”

“Ya bırakın!” diye üst üste cama avuç içimi vurdum.

“Şşt,” sesiyle Viktor’a baktım. Yanımda oturmuş, beni merakla izliyordu. “Neden böyle yapıyorsun, Brise?”

Tekrar cama döndüm nefes nefese.

“Camı açın! Benim adım Nergis! O dediğin kadını yakarak öldürmüşler! Bırak beni şimdi! Tufan’a söyledim! Seni doğduğuna pişman ederler!”

Otobana çıktık, Alman marka araba çok hızlıydı. Makas atarak ilerliyordu. Sürücünün bu ülkede araba sürebilmesine izin var mıydı, o bile meçhuldü.

“Nergis mi?” dedi yavaşça. Hafifçe tekrar ona döndüm. Nefes nefeseydim. Başını salladı. “Tufan’ın canını çok yaktığımı biliyorum,” dedi beni izlerken. Gözleri kısıldı. “*Ama sen...*” diye fısıldadı. “Sen sevgili karım... Sana ne yaptım da beni bırakıp ona gittin? Bunu asla tahmin edemezdim.”

“Doğru tahmin etmişsin çünkü ben Meltem falan değilim!” diye çığlık attım cama vururken. “Açın!” Boynumu sıvazladım. “Klimaları kapatın! Açın kapıyı!”

Çok hızlı olmamıza rağmen, yanımızda bir araba belirdi. Simsiyah arabanın camı açıldı. Yanda, son sürat paralel ilerleyen arabadan bir namlu göründü.

Bir anda bizim bulunduğumuz araba camından içeri bir mermi fırladı. Araba hızla ormana saptı. Sola doğru savruldu. Viktor ise beni tutmaya çalıştı.

Şoförün kafası direksiyona öyle sert çarptı ki, hiç durmadan korna çalmaya başladı. Asla susmuyordu.

Kafamın içi kaynıyordu. Ellerimle hızla kulaklarımı kapattım. Bu sırada araba savruldu. Ormanda çok yol kat edemedi bir ağaca sertçe vurdu. Hepsi birkaç saniye sürdü ama kafam senelerin zulmünü ivedilikle ölçtü.

Kaza. Yangın.

Bir annenin gözyaşları. Yanık et kokusu.

Ölüm. Kırmızı. Kor ateşin soğuk turuncusu.

İs yapışmış tavan. “Anne!” diye bağırان bir çocuk. On dört yaşında ufacık, kökleri daha güçlenememiş bir çiçek. Bir nergis çiçeği.

Annesi ön koltukta baygın. Şakağından bile kan geliyor. Yüzündeki kırmızıdan annesinin açık gözlerini seçemiyor. Ölmüş. Gözleri kapanmamış.

Babası son anda annesini tutmaya çalışıyor ama yapamıyor. Direksiyona başı vurmuş. Alnı kornada kalıyor. Hiç durmadan bağılıyor korna. Susmuyor.

“Anne!” diye bağılıyor küçük Nergis. “Uyan!” Ancak hareket edemiyor çünkü koltukta sıkışmış. Arabanın tavanı üzerine çökmüş. Yanında bir yaşında bir bebek, küçük Sena... Ağlıyor. Hiç susmadan.

Sonra alevler çıkıyor. Önce direksiyonun oralardan. Klimanın içerisinden duman yükseliyor. Zift gibi, kapkara. Gitgide rengi turuncuya kaçıyor. Annesinin saçlarına dokunuyor.

“Dur ateş!” diye bağılıyor Nergis. “Annemin saçlarından çekil!”

Korna sesi. Hiç durmadan. “Dur ateş! Annemden çekil!”

“Dur,” dedim ellerim kulaklarımda. “Dur... Dur. Dur. Dur.”

Kapım açıldığında öylece kulaklarımı kapatmış, “Dur,” diye tekrar ediyordum. “Dur. Annemin saçlarından çekil.”

Viktor, beni bir hışımla arabadan çıkardı. Otobandan çok sapmıştık, süratle geçen arabalar bizi göremezdi bile.

Nefes nefese sağa sola baktı Viktor. Bense hâlâ yere bakıyordum. Öne dolaştı ve şoförün başını kaldırdı. Korna sustu. Şakağından tek bir keskin nişancı mermisi yemişti şoför. Onu gördü ve hızla sağa sola baktı.

Beni bırakmıyordu. “Lan şerefsiz!” diye bağırdı ormandaki ağaçlara doğru. “Karıma göz dikecek kadar mı kudurttum lan seni! Tufan!” diye haykırdı. “Çık lan karşıma!” Elindeki silahı havaya kaldırdı. “Çık da kurşuna dizeyim seni! Tufan Ali Uluhan!”

Bir keskin nişancı silahı daha. Ormanın derinlerinden. Çok titiz, çok sessiz. Viktor’un elindeki silahı vurdu. Silah havaya savrulurken, Viktor sağa sola bakarak kahkaha attı. “Amcık beyinli, Yarkın! Sen misin lan! Tufan’ın köpeği piç!”

Hızla silahına adımladığında adının Yarkın olduğunu öğrendiğim keskin nişancı, Viktor’un ayağının dibine bir dur mermisi daha sıktı. *Çok tiz, çok hızlı.*

Karşımızda siyah bir araba belirdi. Şoför koşarak arabadan indi. Tufan’ın kapısını açtığı sırada arka arkaya bir sürü araba girdi ormana. Çetin de vardı aralarında. Ellerindeki silahları Viktor’a, doğal olarak bana tuttular.

“Senin problemin ne biliyor musun, Viktor?” dedi Tufan arabadan inerken. Yavaş yavaş bize doğru yürümeye başladı. “Çok konuşuyorsun. Karı gibi söyleniyorsun.”

Viktor kahkaha attı. Alnından terler süzüldü. Bana döndü başı ileri geri oynarken. Şuuru gitti. “Senin kelleni alacağım,” derken Tufan’a döndü. “Sen kimsin de benim karımı çalışıyorsun lan, şerefsiz!”

“Vay!” dedi Çetin heyecanla. “Türkçe küfürler de mi öğrendin, ağzını yaya yaya siktiğimin çocuğu! Patrona bir daha küfredersen dilini akşam kelle paça çorbama koyarım, duydun mu lan!”

“Yeterli,” dedi Tufan bıkkınlıkla. Kaşlarıyla beni gösterdi. “Pis pis konuşmayın. Kız korkmuş zaten.”

Viktor telaşla beni kendine bastırdı. “Brise,” dedi şaşkınlıkla. “Bu,” diyerek Tufan’a tuttu elini bir çocuk gibi. “Bu adam seni zorla mı tuttu yanında? Söyle bana.”

“Bırak kızı,” dedi Tufan. Başımı ona döndürdüm.

“Ölmüş karımı çalmışsın lan benden!” dedi ve bir adım atmaya kalktı. Ancak keskin nişancı tekrar tam ayak ucuna bir mermi sıktı. Durdu. Göğüs kafesi deli gibi kalkıp inerken bana döndü.

“Meltem’im,” dedi çaresizce. “Bu adam seni zorla mı tuttu yanında bunca sene? Anlat bana, yoldaşım. Anlat, çareler bulayım. Bunun kellesini alayım.”

Tufan’a baktım. Öylece ona gelmemi bekliyordu. Hiçbir şey demeden ona adımladığım sırada, Viktor arkamdan hızla beni yakaladı ve boynuma soğuk bir metal dayadı. Bir bıçak.

“Öldürürüm lan!”

Tufan olduğu yerde dondu. Gözleri... gözleri beni taradı. Bacaklarımı, kolumun neresinden tutulduğumu, boynuma ne kadar yakın olduğunu. Hesaplıyordu. *Tüm ihtimalleri.*

Elini kaldırıp, “Sakin ol, aslan parçası,” dedi Tufan. “Kızla bir derdin yok. Bırak onu. Benimle hallet.”

“Bırakayım da mutlu mu olun lan!” dedi Viktor. Eli titriyordu. Boynuma dayadığı keskin bıçak tenime değiyordu. “Sen geçmişimi hortlattın lan! Benim ölü karımı çaldın!”

Gözlerini göremedim ama sözleri kan gibi aktı.

“Birader, bırak tamam,” dedi Çetin de yavaşça. “Tamam, bak erkek erkeğe halledelim. Yakışıyor mu bir adama senin şu an bu yaptığın hareket?”

“İndirin lan silahları!” dedi tükürürken. “İndirin hepiniz!”

Boğazımdaki nefesi zor yutuyordum. Bir an gözüm yana kaydı. Tufan'la göz göze geldik. Korkmadım o andan sonra. Çünkü hayır. Bana kalırsa hâlâ teslim olmuyordu. *Hesaplıyordu.*

“Bırakın silahları,” dedi Tufan sakince. Herkes silahlarını yere koyarken ben artık kaskatı olmuştum.

“Şu da!” diye bağırdı. “Ağacın tepesine çıkmış o orospu çocuğu Yarkın da!”

Tufan başını ağaçlara çevirdi. Eliyle bir işaret yaptı. Sonra büyük çam ağacından kısa boylu biri aşağı indi. *Bir adam, elinde upuzun silahla.*

Viktor'a döndü. “Herkes silahını bıraktı. Sen de kızı bırak.”

Boynumdaki bıçağı biraz bastırarak, “Beni ve karımı rahat bırakmazsan,” dedi Viktor. “Önce onun başını parçalarım, sonra kendi kalbime saplarım. Sana yar etmem lan bu kadını!”

Korkudan nefesimi tuttum. Ellerim Viktor'un kollarındaydı, onu henüz hiç hareket ettirememiştim. Bu pek de mümkün değildi. Viktor'un kolu çelik gibi sertti. Boğazım acıdı. Tam ortada kalmış gibiydim.

İki kurt, tek av.

“Noldu?” dedi Viktor tükürür gibi. “Karımı öldürmem seni çok mu üzer, Tufan Ali Uluhan!”

“Seni son kez uyarıyorum,” dedi Tufan. “Bırak onu. Erkek erkeğe konuşalım.”

Viktor güldü. Sanki delirmiş gibiydi.

“Bırakayım da sen mi sahip ol? Size izin vereceğimi mi sandınız?” Sertçe başımdan öptü. “Sana vermem onu. Benim hazinem o. Bana ait.”

“Yalvarırım,” dedim ama sesim çıkmadı. “Aranızda halledin. Beni bırakın lütfen.”

“Ona soralım,” dedi Tufan yavaşça. Bize doğru bir adım attığında, Viktor bizi bir adım geriye götürdü fakat boğazıma dayalı bıçak milim oynamadı.

“Soralım, kız kimi isterse onda kalsın.”

“Hazinem?” dedi Viktor şaşkınlıkla. “Beni istiyor musun?”

“İstiyorum!” diye bağırdım korkuyla. “İstiyorum! Bırak artık!”

“Gerçekten mi?” diye fısıldadı. “Ne işin vardı bu herifle?”

“Onu öldürme planları yapıyordum, Viktor,” diye geveledim. Sesim titriyordu. Detone oluyordum bağırırken. Öyle bir korkuydu. “İnandırıcı olması için sana söylemedim. Şu an yaptığın gibi beni engellersin diye söylemedim.”

“Ah, Brise,” dedi arkamdan şaşkınlıkla. “Bu duyduklarım gerçek mi?”

“Yemin ederim,” dedim yutkunarak. “Beni bırak, sana anlatabilirim.”

Şaşkınlıkla bıçağı boğazımdan çekti. Bunu fırsat bilmiş gibi uzaklardaki bir başka keskin nişancı yüzünden, Viktor eline bir mermi yedi. Acıyla hırladı.

Geriye doğru bıçakla birlikte düştüğü sırada, hızla Tufan’a doğru ilerlemeye çalışıyordum.

“Dur!” dedi Viktor Von Rath. Dizlerinin üzerine çöktü ve bana baktı. Çaresizliği okudum bakışlarında. İhanet, korku ve diğer tüm pis hisler işte. Kalp kırıcıydı gözlerinin anlattıkları.

“Beni kandırdın mı?” diye sordu. Kanayan elini tuttu ve ağır ağır nefes verdi. Acıdan inliyordu ama asıl yarası başkaydı. “Beni istemiyor musun?”

Ona bakıyordum. Koskocaman bir adamın yerdeki çırpınışlarına şahitlik ediyordum. Başımı Tufan’a çevirdim. Ona hiçbir cevap vermeden Tufan’ın açtığı kapıdan içeri girdim.

“Meltem!” diye bağırdı. “Gitme! Yalvarırım!”

Tufan yanıma otururken kapı kapandı. Elimle boynumu tuttum. Araba yola çıktı ama dizleri toprakla kirlenmiş Viktor hâlâ arkamızdan bağıırıyordu. Feryat ediyordu. Kimi zaman Almanca, kimi zaman Türkçe... Hissiyat hep aynıydı ama söylediklerinde: *Kin, nefret ve öfke*.

Otobana çıktık, zihnimde yankılanan sesi hiç durmadı. Hiç konuşmuyorduk. Gözlerimin kanlandığını hissettim. Ellerim

hâlâ yer yer titriyordu. Saçlarım darmadağındı. Dudaklarım sanki stresten çatlamıştı.

“Öldürecekti beni,” dedim camdan bakarken. “Resmen boğazımı kesecekti.”

“Bunu yapamayacağını o da biliyordu. Yalnızca şansını denedi.”

Tufan’a döndüm, bana bakıyordu. Göz göze gelince hızla camdan dışarı baktım.

“Yani ben öldüm sandım,” dedim boğazımı tutarken.

“Bakayım,” dediğinde ona döndüm. Biraz eğildi. Kokusu hoplattı beni. Gözleri boynuma indi. Hafifçe kısıldılar ama netlerdi.

“Bir şeyin yok,” dedi boynumu izlerken. Başparmağı çeneme gitti. Gözlerim kocaman oldu. Çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı ve boynumu görmek için gözlerine yer açtı. “Sıyırmamış bile.”

Eli çekildiğinde nefes verdim. Doğrularak tekrar sırtını geri yasladı. Donmuştum. Gözlerinin gezdiği yerler beni yaktı sanki. Eli tuttuğum zamandan beri değişmemişti. Buz gibiydi.

“Telefonum evde kaldı,” dedim camdan bakarken. “Sena’yı çok merak ederim.”

Cebinden telefonunu çıkardı ve bana uzattı. “Buradan konuş.”

Refleks olarak elime aldım ama şaşırmıştım. “Yarın konuşabilir miyim? Şimdi uyuyorlardır.”

Telefonu tekrar eline aldı ve cebine koydu.

“O eve dönmeyeceğim, değil mi?” dedim merakla onu izlerken. “Ne yapacağım? Viktor o evi öğrenmiş.”

“Benimle kalacaksın.”

“Amacınız beni korumak mı, Viktor’u kızdırmak mı?”

“Ne fark eder? İkisi de aynı şey değil mi, Nergis?”

“Anladım,” dedim camdan bakarken. Yutkundum.

“Resmen öldüm sandım.” Sadece bu. Mırıldandım böyle. Gözümden bir damla yaş düştü dizlerime. Onun o çaresizliğine çok üzülmüştüm. Viktor Von Rath’a çok üzülmüştüm.

Tufan'ın sesiyle ona döndüm. “Ama hâlâ buradasın.” Sonra daha alçak bir sesle ekledi. “Ve bu düşündüğün kadar matah bir şey değil, dolandırıcı.”

İçim adeta bir kösnüldü. Tufan'la işbirliği yapmak daha güvende hissettirdi. Nitekim Viktor'un o halini görüp paramparça olmuşum.

Bodrum'daki çiftliğe vardığımızda ne telefonum ne çantam vardı. Üzerimde hâlâ kurulla toplantıdan kalan o kısacık elbise duruyordu. Ara ara yukarı toplanıyordu, ben de elimle itiyordum. Arabadan indiğimde bedenim buz kesti.

Güvenlikler aynı anda tuşa basıp kapıyı açtı. İçeri doğru ilerlemeye başladım. Tufan hemen arkamdan geliyordu. Hissediyordum. Yine de o sessizlikte ayak seslerini hiç duymuyordum.

Kangallara bir süre bakıp arkamı döndüm. Tufan'ın gözleri bende idi. Kapıya ilerlerken duraksadım. Bu sırada Helga koşarak bize doğru adımladı. Dudağına bu karanlıkta kırmızı ruj sürüyordu. Telaşla ruju elbisesinin fiyonklu cebine koydu ve gülümsedi.

“Hoş geldin, patron,” dedi ihtişam dolu. Kapı açıldığında Tufan'a döndüm. Helga onun ceketini çıkartıyordu. “Masör geldi. Sizi bekliyor masaj odasında.”

“Beklesin biraz.”

Tufan'm ceketini aldı ve koşarak bir odaya götürdü. Bu sırada Tufan bana dönüp asansörü gösterdi. “Biliyorsun odanı.”

Başım la onayladığım sırada Tufan bir odaya ilerledi. Sabah tan beri bir şey yememiştim. Hatta en son dün yemek yediğimi fark ettim. Karnım bu denli açken uyuyamazdım. Uyuyamazsam kafam iyi çalışmazdı. Öylece sırtını izlerken bunu anlamış gibi durdu ve bir kez daha bana döndü.

Birkaç saniye kaşlarını çatıp beni izledi. “Evet?” dedi sorar gibi. “Bir şey mi diyeceksin?”

“Hayır,” dedim asansöre ilerlerken.

“Aç mısın?” diye sordu. Parmağımı asansör tuşundan çekip

ona döndüm. Cevap vermediğimde Helga'ya baktı. "İlgilenin kızla. Doyurun karnını."

Helga, alelacele Tufan'ın girdiği odaya doğru ilerledi. "Buyurun, hanımefendi. Aşçılar hemen sizinle ilgilenecek."

Tufan'm arkasından odaya girdim. Salon olduğunu tahmin ettim ama pek de salona benzemiyordu. Yaşam belirtisi yoktu. Oturup saatlerce vakit geçirdiği bir salonu yoktu. Muhtemelen bunu gereksiz buluyordu.

Yanda kocaman ceviz ağacından oyma bir masa vardı. Yalnızca tek bir sandalye yerleşmişti o masaya. Koltuk diyebileceğim kadar büyüktü de aslında. Koskocaman devasa masaya tek bir tane. Dev ekranın karşısındaki büyük koltuk da aynı şekilde upuzundu ama tek bir insan içindi.

Helga beni masaya oturttuğunda, Tufan'ın sandalyesinde olduğumu anladım. Koskoca bir masada yapayalnızlık. Bunu hep onun kendi seçimi olarak gördüm.

Bembeyaz giyinen adam elindeki büyük tepsiyle önüme büyük bir kırmızı et bıraktı. Yanında bir salata, bardakta büyük bir viski vardı.

Ağzımın sulandığını hissettim. Çizgi filmlerdeki devasa lezzetli etler gibiydi aynı. Bıçağı alıp eti kestiğim sırada Tufan karşıdaki koltuğa oturmuş, geriye yaslanmıştı. Elini açtığında, Helga telaşla viskisini hazırlayıp bardağı ona uzattı. Bu sefer buz katmamıştı. Bundan sonra bir daha katacağını da sanmıyordum.

Ona döndüm. "Bu odaya vakit geçirmeye değil de kararlar almaya geliyorsunuz gibi," dedim ağzım doluyken. Yanağım hafif şişti. Yediğim et öyle güzeldi ki, gözlerim istemsiz kapanmıştı.

Koltuktan başını bana çevirdi. "Hani derler ya, dolandırıcı, zaman her şeyi çözer diye... Yalan. Ben çözmeyi severim. Zamanla değil, ellerimle." Parmağını şakağına vurdu. "Aklımla."

"Anladım," dedim hiçbir halt anlamamış bir şekilde eti biraz daha keserken. Et lokum gibiydi. Gözlerimin rengi yerine gelmişti.

Gözleri dev ekranda dolanırken, “Tufan Bey?” diye sordum. Bir futbol maçının tekrarına bakıyordu. Erkek işte. Ne yaparlarsa yapsınlar, bu illetten kurtulamıyorlardı.

“Evet, Nergis?” dedi maça dalmış şekilde.

“Gerçek olsaydı peki... Yani Meltem şu an karşınızda olsaydı ne yapardınız?” diye sordum yemeğimi yerken.

“Onu ellerimle öldürürdüm,” dedi hiç düşünmeden. “Sonra da etlerini akşam yemeği niyetine yedim.”

Yutkundum. Et sanki ağzımda canlandı. Kanlar aktı. Öyle pis geldi tadı. Çatalı yerine bıraktım ve başımı tamamen ona çevirdim.

“Meltem’le bir ilişkiniz olmadı yani... Viktor’u kızdırmak için bunu denememiş olmanıza şaşırdım.”

Maça bakarken sırttı varla yok arası. “Aptal kadın ilgimi çekmez. Zamanında kendine eş olarak Viktor’u seçen kadından da çok zeki olması beklenemez. Yalan da olsa tahammül edemezdim muhtemelen o orospu karıya.” Duraksadı. “Kadına,” diye düzeltti kendini.

“Anladım,” dedim. “Viktor size ne yaptı da benimle aynı çatı altında kalmaya bu kadar kolay ikna oldunuz? Çok kızdırmış sizi muhtemelen. Gördüğüm kadarıyla yalnızlığa bağımlı-sınız. Yalandan da olsa bir başka sese pek tahammülünüz yok.”

“Sana bir soru,” dedi hâlâ ekrana bakarken. “Aynaya baktığında ne görüyorsun? Kandırılmış bir kurban mı, yoksa kız kardeşine kahramanlık yapmaya kalkan bir yalancı mı?”

“Ne demek bu?” diye sordum şaşkınlıkla. Bana bakmaması çok sinirimi bozmuştu.

“Viktor’a Meltem gibi yaklaştın. Boynundaki bıçağı çekmesini sağlaman etkileyiciydi ama şaşırtıcı değildi,” dedi alayla. “Güzel oynuyorsun. Çok alışmışsın adamları kandırmaya. Fakat dikkat et, dolandırıcı. Sürekli masum rolü yapanlar, en sonunda kendi rollerine inanır.” Bana döndü gülümserken. “Öyle bir inanırlar ki, gerçekten acınacak hale dönüşüverirler.”

“Ben masum rolü yapmıyorum. Kardeşim için savaşıyorum.”

“Savaşta her yol mubah diyorsun yani,” dedi tekrar ekrana bakarken. Artık yemeği unutmuş tamamen onu izliyordum. Ondan çıkacak her kelime nefesimi daraltsa da boğulmaya teslim olmuştum.

“Siz de öyle yapmıyor musunuz?”

“Yapsaydım, seni o masaya yatırıp tüm kurulun önünde becerirdim. Videolarını çektirip Viktor’a gönderirdim.” Bana baktı tekrar. Daha da çok sırtıyordu. “Dua et, bir tık acıdım sana. Çok ürkek bakıyordun.”

Hareket bile edemedim. Beni hem kurnaz olmakla suçluyordu hem de kardeşime olan hislerimin bir demagoji olduğunu iddia ediyordu.

“Teşekkür mü etmeliyim?” diye sordum kinaye dolu. Gözlerim sinirden dolmuştu. “Bence siz bana para verirken aslında beni satın almışsınız. Parayı ödemeyeceğimi biliyordunuz. Bana borç vermediniz. O parayı verip beni satın aldınız ve şimdi beni şaklaban yaptınız.”

Gülmeye başladı. *Kısık ama harlı*. Tufan’ı ilk defa böyle gülerken duydum. Öyle ağır ama içten bir kahkaha attı ki, yüreğim korkudan hopladı.

“Sen gel tefeciden borç al ama suçlu tefeci olsun,” dedi ekrana bakıp dilini şaklatırken. “Çok eğlendiriyorsun beni. Gerçekten.”

“Sami de dolandırmadı beni. Siz yaptınız. Kurula katılmam için verdiğiniz parayı benden alıp tekrar bana verdiniz. Manipüle ediyorsunuz beni,” dedim nefes nefese. “Siz sürekli alttan alta beni manipüle ediyorsunuz.”

Kumandayı eline aldı ve televizyonun sesini biraz daha açtı. “Var mı başka harikulade aydınlanmaların?” diye sordu.

“Bir sorum var,” dedim hızla.

“Sor bakalım,” dedi, sesi keyifli geliyordu.

“Viktor’u başıma musallat ettiniz. Ondan kurtulmak için ne yapacağım? Ömür boyu bu çiftlikte kalamam herhalde?”

“Bana olan borcunu ödemek için bir şeyler düşünüyor mu-

sun?” dedi tekrar bana dönerken. Öyle çok sırtıyordu ki, ağlamak üzereydim. “Yoksa benden teklif mi bekliyorsun? Kolaya kaçmayı seven bir kadınsın neticede.”

“Tufan Bey, beni hor görüp durmayın,” dedim ama artık sesim titriyordu. “Siz bu laf cambazlığıyla tam olarak neyi amaçlıyorsunuz? Ne istiyorsunuz? Bana bu şekilde alttan alta laf çarpıtmanız hiç hoş değil.”

Ekрана baktı tekrar. “Borcunun kalan kısmı için burada benimle yaşayacaksın. Bana çalışacaksın.”

“Sahte sevgili rolüne devam mı edeceğim?”

“Gerekirse evleneceksin benimle.”

“Anlamadım,” dedim şaşkınlıkla. “Sırf Viktor öfkelen sin diye hiç tanımadığınız bir kadınla mı evleneceksiniz?”

“Gerekirse, evet.”

“Allah da seni kahretsin, Nergis,” diye mırıldandım. Duymadı. Yüksek sesle sordum. “Ne kadar bir süre yaşayacağım bu akreplerin arasında? Evlenme işi sahte mi olacak? Sena ne olacak? Evlilikten kastınız ne, düğün mü yapacağız?”

“Bilmem.”

“Ne demek bilmem?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Çok soru soruyorsun,” dedi bıkkınlıkla. “Ama dört ama altı ay. Viktor kendini öldürene kadar. O gebersin, özgürsün. Bu cevap yeterli.”

“Viktor’un kendini öldürmesini mi bekleyeceğiz yani?”

“Evet, dolandırıcı. Öyle yapacağız. Her kurula benimle geleceksin. Her seferinde daha samimi gözükeceksin. Ona haber gidecek. O da delirecek. Sonra da kendini öldürecek.”

“Neden?” diye sordum yavaşça. “Tüm bunlarla neden vakitinizi harcıyorsunuz?”

“Bana ve aileme yaşattıklarını yaşatıyorum ona,” dedi ayaklanarak. “İyi ki öldürmedim onu. Biliyordum çünkü bir şekilde intikamımı alacaktım. İyi ki,” dedi yavaşça. “İyi ki öldürmedim o orospu çocuğunu.”

“Kardeşim ne olacak bu süre zarfında?”

“Beni ilgilendirmiyor. Paranı verdim, daha ne yapabilirim?” diye sordu ayaklanırken. “Bu yaştan sonra çocuk bakıcılığı yapmamam.”

“Orada güvende olur mu? Yani, Viktor onu öğrenirse ne olacak?”

“Meltem’in Sena adında lösemi bir kardeşi olduğunu sanmıyorum. Viktor, Sena adında bir çocuğun varlığından haberdar olamaz,” dedi bıkkınlıkla. “Çok istersen başlarına birkaç koruma yollarım. Yeter ki daha fazla sorm sorma. Allah aşkına sus, tamam mı?”

“Çok sevinirim,” dedim onunla bir ayaklanırken. “Gerçekten size ve ailenize ne yaşattı bilmiyorum ama tüm bu oyunlardan bu kadar zevk alıyor olmanıza şaşıyorum,” dedim onu daha da sinir etmek için sürekli konuşarak. Ona işkence yöntemi olarak bunu seçtim. Deliriyordu ben konuştukça.

“Herifi öldür geç diyorsun, değil mi?” diye sordu salondan çıkarken. “Öyle eğlenceli olmaz ama.”

Arkasından adımlamaya başladım. Masaja gidecekti. Birkaç saat önce bir adamı elinden vurmamış gibi, karşısında bir kadının boğazına bıçak dayanmamış gibi.

Holde asansöre doğru yürüdüm. Düşünüyordum. Bu evde onunla yaşamak korkunç geliyordu kulağa.

Telefonu titrediğinde duraksadı. Siyah kumaş pantolonundan telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü.

Gülümsedi. “Gelsin.”

Kapatıp cebine koyarken başını evin girişine çevirdi. Sivas’ın üzerini aradılar. Cepleri ve beli kontrol edildikten sonra çiftliğe girmesine izin verildi. Sivas koşarak bize doğru geliyordu. Göbeği sallanıyordu.

Çetin ise bu sırada dibimize gelmiş, elleri bellerinde Sivas’ın koşuşuna gülüyordu. “Küheylanıma bak,” dedi mırıldanarak. “Adeta bir Anadolu irfanı.”

“Patronum!” dedi Sivas telaşla elini uzatırken. “Olaylar çok fena! Anca gelebildim Bodrum’a! Sana bazı haberler ge-

tirdim!” Durup ellerini dizlerine koydu ve derin bir nefes verip başını kaldırdı. “Meltem’in geldiğini Viktor duymuş patronum! Onu almaya gittiler! Öyle duydum!”

“Bak sen,” dedi Tufan ona doğru bir adım atarken. Çetin ise sırtarak onları izliyordu. “Nereden duymuş Viktor bunu?”

“Bilmiyorum ama sana ilk ben söylemek istedim,” dedi Sivas ve yutkundu çocuk gibi. “Meltem yenge, ona saldıranlar arasında benim olduğumu söylerse sen beni korur musun? Sonuçta o cadıyı sen mutlu olursun diye öldürmüştük biz. Nasıl dirildi öyle o bir anda? Yüzünde yanık izi de yoktu. Ben emim ama yanmıştı yüzü.”

“Teknoloji gelişti, kardeşim,” dedi Çetin sırtırken. “Bir bakıyorsun insan klonluyorlar.”

“Valla anlamadım,” dedi Sivas şaşkınlıkla. “Neyse. Patronum, sen beni korur musun?”

Gülümserken, “Korumam mı hiç oğlum?” diye sordu Tufan. “Hiç korkma. Ben buradayım.”

“Allah razı olsun,” dedi ve gözücuyla Helga’ya baktı. Ben ise girişin arkasından şaşkınlıkla bu ikiyüzlü adamı izliyordum. Hem Viktor’a hem Tufan’a ayrı yalakalık yapıyordu.

“Bu fıstık da kim?” dedi gülümserken. “Maşallah. Oyuncak bebek gibi.”

Tufan, elleri arkadan bağı bir şekilde hafifçe Helga’ya döndü. Bu sırada, benim onları gizlice izlediğimi fark etti. Aklına bir şey gelmiş gibi sırttı ve tekrar Sivas’a baktı. “Al, bu gece oyna.”

“Gerçekten mi?” diye sordu heyecanla. “Patronum çok yaşa!”

Helga korkmuştu ama sesini çıkartamadı. Hissettim. Kadınlar birbirini hissederci zaten. Sivas ona eliyle gel işareti yaptığında kız yanına gitti. Sivas onun poposuna sertçe vurdu. Kız gözlerini kapattı acıdan. Belki de ağlamamak için.

“Yavrum benim,” dedi ve heyecanla girişteki güvenliklere döndü. “Grup mu yapsak? Topluca şöyle bir şu Rus’u okkalı becerelim, he?” Kahkaha attı.

Helga gözlerini daha da sıkı kapattı. Korkudan bedeni titredi. Dayanamadım. Kan beynime sıçradı. Bir adım çıktım dışarı.

Sivas'ın bakışları benimkileri bulduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı. Tufan bu sefer bana baktı ve gülümserken Sivas'a döndü.

Çetin sırtıtırken, “Hortlak mı gördün, birader?” diye sordu. “Ne oldu? Sivas'ın dağlarına adeta karlar yağdı. Grupça sikilmekten mi korktun yoksa?”

“Meltem yenge,” dedi beni gösterirken. Sonra Tufan'a döndü ve kekeledi. “Ama nasıl olur? Bay Viktor evinden almıştı onu bir saat önce.”

“Bu adam tam bir yalancı,” dedim dayanamayarak. Derdim Helga'dan uzak durmasıydı. Yoksa yaptığı strateji pekâlâ umurumda değildi. “İkili oynuyor. Viktor'a da yalakalık yaptı. Şimdi de size yapıyor, Tufan Bey. Kovun gitsin bunu!”

Tufan gülümserken bana döndü tekrar. Sanki bu dediğimi zaten biliyormuş gibiydi. Sivas'ın ikili oynadığını söylememe hiç şaşırmadı.

Sivas ise bağırdı. “Yok! Yok öyle bir şey! Ben ikili oynamam! Yenge, sen ne diyorsun?”

“Viktor'a evimi sen söylemedin mi! Sen gelmedin mi benim kapıma?” dedim sinirle. Helga ise şaşkınlıkla bana bakıyordu. Devam etmemi ister gibi.

“Gelmedim!” dedi ve kahkaha attı. “Yenge, yapma etme. İftira günah!”

“Yenge derken?” dedi Tufan araya girerek. “Viktor'un eşi olduğu için mi, yoksa benim mi?”

“Senin tabii ki!” dedi Sivas gözü dönük gülerken. Korkudan bacakları iç içe geçti. “Senin eşin! Meltem Uluhan! Bekir'in annesi!”

Çetin kahkaha attığında, Helga'ya gitmesi için elimi hızla salladım. Tufan'a döndü onay bekler gibi. O ise önce bana baktı. Sonra Helga'ya elini git anlamında savurdu.

Helga koşarak içeri geçti. Geçerken bile bedeni korkudan oluk oluk titriyordu.

“Bekir dedin de aklıma geldi,” dedi Tufan dikildiği yerden. “Sana bir hikâye anlatayım mı? Şöyle... yılanlar üzerine. Dinler misin?”

Sivas korkuyla başını onaylarcasına salladı. “Dinlerim, patronum. Sen anlat, ben taş olayım. Toprak olayım, sana kul köle olayım.”

Sesini alçaltarak, “Bir adamın birçok elemanı varmış,” dedi Tufan. “Ama bir elemanın da birden fazla patronu varmış. Bu durum patrona çok garip gelmiş. Çünkü bir elemanın tek bir patronu olurmuş. İki kişiye birden yemin etmezmiş.” Sırıtiyordu. “Sadık adam kapı çalarken bile izini silermiş. Senin gibi bir tanesi de hem kapı çalmış hem de izini çamur gibi bırakmış.”

Sivas ağzını açtı. “Patronum, yanlış anladın. Ben sadece... Ben...”

“Çetin,” dedi Tufan gözünü Sivas’tan ayırmadan.

Çetin omuzlarını ileri geri oynattı. “Emret, patronum,” dedi yavaşça. Aç bir köpek gibi sırtıtiyordu.

“Sivas’ın ayakkabılarını çıkar.”

“Patronum!” dedi Sivas. “Ne olur yapma! Bak, ben sadece sana hizmet ettim! Bugün de... Bugün de sadece seni düşündüm! Meltem’in saklandığı eve gittim, evet ama sadece onu alıp sana getirmek için! Yalanım varsa çocuğum ölsün!”

“Abi senin çocuğun yok ki amma...” dedi Çetin sırıtırken. Diz çöktü. Sivas’ın ayakkabılarını çıkardı.

Sivas ağlıyordu artık. “Yalvarırım, patronum. Bak... Ben sana ihanet etmedim.”

Kaşlarıyla yolu gösterirken, “Yürü bakayım bir,” dedi Tufan. “Bakayım, iz kalacak mı?”

Sivas ayakkabısız çamura doğru adımladı. Yürüdükçe çorapları kirleniyordu.

“Yılanlarla ilgili bir hikâye demiştin, patronum! Hadi anlat-sana!” dedi Sivas çamurlarda yürürken. “Çok merak ediyorum!”

“Anlatıyorum işte,” dedi gülümserken. “Sen beni hiç anlamıyorsun ki, birader.”

“Anlıyorum! Ama çamurda yürümek ve iz bırakmakla bağlantıyı çözemedim! Senin yüce zekâna sığınarak daha mala anlatır gibi anlatmanı talep ediyorum!”

“Sadakat,” dedi Tufan bıkkın sesle. Bana döndü. Göz göze geldik. Baktı. Çok kısa. Ama sanki bana diyordu tüm bunları. Sivas’a döndü. “Bazen hiçbir şey yapmamakla başlar.”

Bize değil, kendine konuşur gibiydi. Ya da Sivas’a değil, bana anlatır gibiydi.

“Yılanlar sürünürken iz bırakmazlar ama ısırıkları yerde bir ömür imzaları olur. Neden?” diye sordu Tufan.

Boncuk boncuk terlerken, “Neden?” diye sordu Sivas.

“Çünkü sadakat denilen şey görünmezdir,” diye devam etti. Kaşlarıyla yerleri gösterdi. “Fakat sen hep iz bıraktın. Neden? Sadık değilsin diye mi?”

“Bundan sonra çok daha dikkatli adım atacağım! Bir daha asla arkandan iş çevirmeyeceğim!”

“Sadakat neymiş?” diye sordu Tufan.

“Görünmezmiş, patronum!”

“Ta ki?” dedi Tufan sorar gibi. Sonra belindeki silahı çıkardı. Tepesinden tutup bir kez kendine çekerek mermiyi yerine oturttu. Hemen sonra namluyu Sivas’a tuttu.

Sırıtırken, “Ta ki, ihanet onu ortaya çıkarana kadar,” diye tamamladı Çetin.

“Yapma!” diye bağırdı ve diz çöktü Sivas. “Yapma etme! Affet!”

“Seni uyarmıştım. Doğru ata oynamanı söylemiştim. Şimdi seni aptal tercihlerin sonucu atlarıma meze yapacağım.”

Ve bam.

Tufan adamı vurdu. Gözünü kırpmadan. Eli titremeden. Sakince. Usulca. Tam alnından.

Mermi sesiyle dikildiğim yerde hopladım, çığlık attım. Hızla ellerimle ağzımı kapattığım sırada, tüm çiftlikte bir dalga

gibi mermi sesi yankılandı. Köpekler bir anda havlamaya, atlar kapalı oldukları alanda kişnemeye başladı. Göremedim ama akrepler muhtemelen delirmiş olmalıydı, viski şişeleri bile sallanmıştı.

Sivas alnından vurularak bir anda sırtüstü çamurlara savruldu. Sertçe. Elleri iki yana açık, alnından akan kanla birlikte titreyen bedeni. Birkaç saniye önce nefes alıp veren bir canlının şimdi acı çekmesi.

Gözlerim kocaman, ağzımı tutan ellerim titrekti. Tufan silahını tekrar beline koyarken Çetin'e, "Temizleyin," dedi ve başka hiçbir şey söylemeden yanımızdan geçip eve girdi.

Öylece kalakaldım. Dehşet içindeydim. Çetin türkü söylemeye başlayarak yana adımladı ve paspasla büyük bir siyah poşet getirdi.

"Sivas'ın yollarına!" dedi poşete adamı taşıırken. "Çıkayım dağlarına!"

Bakışları bana kaydı. "Ne o? İlk kez mi ceset gördün? Meraklısın bayağı."

Hızla arkamı döndüm. Kalbimi tuttum. Korkudan titriyordum. Oradan kaçmak istedim ama bunu da yapacak gücüm yoktu. Ayaklarım tutmadı sanki, yine de içeri adımlayabildim. Tufan çoktan masaj yaptırmak için bir odaya geçmişti.

Helga beni bekliyordu. Beni gördüğü gibi asansöre yöneldi. "Çok teşekkür ederim, canım hanımefendi," dedi içeri adımlarken. Üçüncü katın tuşuna bastı. Ben ise hâlâ dehşetle bakıyordum etrafa. "Sayende o pis adam bana dokunamadı. Ben biliyor, sen onu benim için yaptın. Beni kurtarmak için orada öyle konuştun."

Cevap vermedim. Sivas'ın alnından fışkıran kanlar gözümün önünden gitmiyordu. Helga kurşun sesine pekâlâ alışıkta sanırım çünkü hiçbir şey olmamış gibi kapı açıldığında gülümsedi. Bu sefer samimi gülümsedi.

"Size gecelik ayarladık. En güzellerini ben seçtim. Gece mutfığa inmenize gerek yok. Ben şimdi size gösterecek."

Odaya girdim. Helga hızla önümden koşturdu ve duvardaki tuşa bastı. Kendine çektiğinde duvarın içindeki dolap açıldı. “Burada her içecek ve yiyecek var. Sabah kalktığınızda kahvenizi getireceğim. İyi geceler, canım hanımefendi.”

Odadan çıktı. Kapıyı üzerime kapattı. Pencereye adımladım ve aşağı baktım. Birkaç adam Sivas’ın bedenini torbalamış, götürmüştü. Çetin ise hâlâ ıslık çalarak yerleri siliyordu. Ağzında sigarası vardı.

Odaya baktım. Köşedeki askıda artık elbiseler yoktu. Onların yerini dantelli gecelikler almıştı. Her birine ait ponponları olan kısa topuklu terlikler vardı. Kapının bitişiğindeki tuş, Helga’yı çağırmak için olmalıydı. Öyle hatırladım. Adımladım ve kapının yanındaki tuşa bastım. Birkaç saniye bekledim. Helga hızla odaya daldı.

“Buyurun, beni çağırdınız,” dedi merakla. “Ne lazımdı?”

Elimi ona uzatırken, “Telefonunu kullanabilir miyim?” diye sordum. “Çok acil.”

“Patrona sorup ge...” Duraksadı. “Masajda şimdi. Oraya gidip rahatsız edemem. Bir saate çıkacak. O zaman sorayım.”

“Kız kardeşimi arayacağım, çok acil,” dedim elimi sallarken. “Ben sana bir iyilik yaptım. Sen de bana yap.”

Duraksadı.

“Bak, Helga. Ben senden patrona ihanet etmeni istemedim. Yalnızca kardeşimi arayacağım. Telefonumun şarjı yok. Çok acil.”

“Tamam,” dedi, fırfırlı cebinden telefonunu çıkardı. “Buyurun.”

“Özel, çıkar mısın?” diye sordum.

Çıktığı gibi Şahin’i aradım. Dört beş saniye sonra açtı. “Şahin,” dedim hızla.

“Lan!” diye bağırdı karşıdan. Sesi uykusuz geliyordu. “Lan o telefonu yine mi kapattın sen!”

“Bana hemen,” dedim fısıldayarak. Öyle korktum ki, ağzımı bile elimle kapattım. “Viktor Von Rath’ın numarasını bul. Hemen.”

“Ne?” dedi şaşkınlıkla. “Kim?”

“Viktor,” dedim yavaşça. “Viktor. Victor değil, Viktor. Almanca isim. K harfiyle. Bul hemen. Sorgulama. Bul çabuk!”

“Bekle.” Odaklandığı sesinden belliydi. Muhtemelen bilgisayarının başına geçti. Otuz kırk saniye sonra ses geldi. “Not al.”

“Aklımda tutacağım, söyle hemen.”

Numarayı söylediğinde, telefonu hızla yüzüne kapatıp aklımdaki numarayı tuşladım ve kulağıma götürdüm.

Açıldı.

“Viktor,” diye fısıldadım. “Yarın sabah dokuzda Amintas Kaya Mezarları’nın orada buluşabilir miyiz?”

“Kim?” diye sordu. “Kimsin?”

Duraksadım. “Bana yardım eder misin? Para lazım. Çok önemli.”

“Bir dakika...” dedi şaşkınlıkla. “Brise? Sen misin, hazine?”

“Viktor,” dedim yavaşça. “Ben çok korkuyorum. Az önce gözümün önünde bir adam öldürdü. Beni de öldürecek. Borcu ödemem için para lazım. Yoksa benimle evlenecek. Beni oyuncak gibi kullanacak. Daha detaylı anlatırım. Yarın dokuzda orada ol. Lütfen. Yalvarırım.”

“Brise,” dedi, sesi hınç doluydu. “Şimdiden gidip orada seni bekleyeceğim. Hiç korkma. El birliğiyle onu öldürürüz. Eski zamanlardaki planlarımızı yaparız, soluk Meltem’im.”

“Nergis,” diye düzelttim onu. “Meltem öldü, Bay Viktor.”

Meltem öldü. Ve mezarından bir Nergis doğdu.

Düzenleme

Ny.ozlem

13. BÖLÜM

KÜLDEN İNSANLAR

Kanlar akar akar dururdu. Orada izi kalsa da sorun yoktu. Geçerdi elbet. Viktor'dan yardım istedim. Aslında onu da dolandırmaya kalktım. Başka bir yol bilmezdim çünkü. Hem, ona da üzülmemem gerektiğini düşündüm.

Bir İdam Mahkûmunun Son Günü'nde Victor Hugo bir şey nasihat etmişti okurlarına. "Tanrılar için üzülenlere: Tanrı kalıyor, denebilir. Krallar için üzülenlere: Vatan kalıyor, denebilir. Cellat için üzülenlere söylenecek bir şey yok."

Demem oydu ki, yardım dilendiğim adam da en az benim kadar günahkâr biriydi. Meltem adlı bu kadına olan duygusallığı onu zihnimin en uç noktasında dahi yumuşatmamalıydı.

Ateşle oynamayı severdim. Ateşleri hiç sevmezdim ama. Sonu ölüm de olsa, kardeşini hayatta tutmaya çalışan pervasız bir abla olacaktım. Gerekirse tüm adamları parmağımda oynatacaktım.

Çünkü ben, kuralları bilmediğim satrançta bile karşımdakini taklit ederek kazanacak kadar inatçı biriydim.

Telefondaki son aramayı silip tekrar Helga'ya verdiğimden beri yatağın ucunda oturuyordum. Üzerimi değiştirmedim. Zaten o kıyafetler pijamalar gibi değil, bir gerdek gecesi için geline alınmış fantezi elbiseleri gibiydi. Üstelik hiç de rahat görünmüyorlardı.

Başımı yukarı kaldırdım. Tavana yapışık aynada kendimle göz göze gelip sıçradım. Söylencrek nefes verdim ve biraz geriye kayıp yatak başlığına sırtımı yasladım. Odaya bakındım, pencereden yıldızların parlaklığını izledim bir müddet.

Yandaki cama bir *tık* sesi düştü. Sonra bir daha. Ve bir daha.

Biri üst üste taş atmış gibi, hatta tıklamış gibi. Ayaklanıp kendi camımı açtım ve başımı uzattım. Yana baktım. Yandaki oda camının dış pervazında bir karga vardı. Gagasıyla cama tıklıyordu.

Elimi ona doğru uzattım ama korkup uçmadı. “Şşt,” dedim yavaşça. “Git.”

Bana inadından daha sert ve şiddetli vurdu sanki yandaki odanın camına. Hiç durmadan gagasını cama sallıyordu. Bu ritmik ses öyle sinir etti ki, topuklu ayakkabılarımı çıkartıp yana bıraktım ve çıplak ayaklarla odadan çıktım.

“Ben sana gösteririm şimdi,” diye söylendim ama bir yandaki odaya adımlarken koridorun loşluğuyla duraksadım. Yandaki kapıyı tıklattım. Hemen sonra kapıyı açıp içeri başımı uzattım.

İçerisi serin ve ağırdı. Bir tür eski müze havası vardı. İçeriden yanık ot kokusu gibi bir şey geliyordu. Hafif ama rahatsız edici.

Duvarda boydan boya dizilmiş dosyalar, klasörler vardı. Üzerinde tarihler, insan isimleri ve çoğu silinmiş meblağlar yazılıydı. Bazı klasörler paslı çivilerle duvara çakılmış, üstlerinden halatımsı ipler geçirilmişti ve uçlarından mühürler sarkıyordu.

Karganın vurduğu pencere tam karşımdaydı. Pencerenin önünde bir masa vardı ve onun üstünde bir karga iskeleti... Masanın tam ortasına yerleştirilmiş. Baş eğik. Etrafına eski kitaplar dizilmiş. Kafatasının üstüne siyah bir iğne saplanmış.

Bedenimi asıl donduran ve eşzamanlı yakan şey, o masanın hemen arkasındaki sandalye oldu. Çünkü sandalyede biri oturuyordu.

Kıpırdamadan.

Hareketsiz.

Karanlıkta yüzü seçilmiyordu ama bedeni kocamandı. Bir de sadece bana bakan gözlerinin beyazı. Bir an parladı.

“Gir içeri, Nergis.” Ses tonu bambaşkaydı. Karanlığı delen bir sükûnet gibi. Sanki bin yıl boyunca kimseyle konuşmamış da şimdi ilk kelimelerini bana söylüyordu.

Arkamdan pencereye vuran karga tekrar cama çarptı. Daha hiddetli.

“Tufan Bey,” dedim yavaşça. “Ben odayı karıştırmak maksatlı gelmedim. Karganın cama vurma sesi yüzünden geldim. Onu kovacaktım. Sesinden uyuyamıyorum.”

Tufan cevap vermedi. Sadece eliyle oturduğu masanın önündeki sandalyeyi gösterdi. Karga ise daha öfkeli vuruyordu cama.

“Neden o karga cama vuruyor?” diye sordum fısıltıyla. Sonra usulca içeri girdim. Sandalyeye oturdum. Gözlerimin önünde bir adamı öldürmüştü. Bu nedenleydi ona bu denli teslim oluşum. Korku körüklerdi çünkü insanı.

Karga yine vurdu cama. Bir daha. Ve bir daha... Her seferinde daha öfkeli, daha çaresiz.

“Baksanıza,” dedim sessizce. “İnadına yapıyor gibi. Çok kin tutarlarmış zaten bu hayvanlar.”

Tekrar vurdu.

“Tufan Bey,” dedim sinirle. “Vuruyor hâlâ cama.”

“Duyuyorum, Nergis.”

Yine. Yine vurdu karga. Cam artık damar damar çatlayacak gibi hissettim.

Ben bu rahatsız edici sestten sürekli hareket ediyordum ama Tufan hâlâ kıpırdamıyordu. Sonunda dayanamayıp ayağa kalktım. Cama yürüdüm. Ellerimle pervazı tuttum. Karga gözlerimin içine baktı. Ve tam o an, arkamda onun bedenini hissettim. Sırtım yandı sanki.

“Kapalı bir kapıyı neden zorlar ki biri?”

Donakalmış bir şekilde, “Ne?” diye fısıldadım.

Önümde hiç durmadan camı gagalayan bir karga, arkamda ise hiç hareket etmeyen bir cellat.

“Bazı camlar kırılmak içindir. Bazıları da ardından çaresizce gaganı kanatacak kadar çok seni delirtir,” diye açıkladı. “Sen hiç delirdin mi, dolandırıcı?”

Bir anlık sessizlik. Cevap veremedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Tufan öyle konuşurdu hep. Çok şey derdi ama cevap beklemezdi aslında. Sadece mesaj içerirdi cümleleri.

Yanıma geçti ve camın dibindeki siyah eldiveni bana uzattı. “Sen beslemek ister misin?”

Korkuyla elime aldım siyah eldiveni. Nefesimi tuttum ve hızla elime geçirdim.

“Aç avucunu.”

Hızla avucumu açtım. Kenardaki çekmecedен bir kutu aldı ve elime içinden bir şeyler döktü. Gözlerimi kısıp baktım. Karanlıkta ilk başta seçemedim, sonra o şeyin avucumda kıvrıldığını gördüm. Bir solucan. Hayır. İki. Daha fazla. Canlı. Hareket ediyorlardı.

Tufan camı açtığında karga merakla bize bakıyordu. Kargalar uzaktan bana hep küçük görünürdü ama o an fark ettim ki, aslında kocamanlardı.

Tufan bileğimden tuttu ve kargaya doğru avucumu dışarı uzattı. Karga hiç kimildamıyordu.

“Sadakat, sadece sahip çıkmak değildir. Bazen bazı şeyleri görmezden gelmektir. Bazen elini uzatmaktır. Bazen de gerekiyorsa elini kesip atmaktır.”

Karga bir anda avucumdaki solucanları kaptı. O hengâmede istemsizce inledim korkudan. Telaşla kanat çırpı ve ağzındaki solucanlarla bir uçup gitti. Giderken cama çarptı kocaman kanatları.

Ellerim titrerken ona döndüm. Çoktan arkamdan çekilmiş, masasına oturmuştu. Hızla eldiveni çıkartıp pervaza bıraktım.

Tufan Ali Uluhan... Beslemediği bir karga kalmıştı.

Tekrar sandalyeye oturmam için işaret ettiğinde, “Bu solu-

canları da mı özel olarak besliyorsunuz?” diye sordum. Oturdum.

“Hayır. Sivas’ın cesedini kazarken Çetin bulup getirmiş. Topraktan taze çıkmalar.”

Gözlerim kocaman açıldığında bir an duraksadı. “Şaka yaptım, Nergis,” dedi anlamsızca. “Evet, besliyorum. Bu piçe özel.”

Yutkunurken, “Piç?” dedim sorar gibi. “Karga mı?”

“Evet,” dedi geriye yaslanarak. “Her gece geliyor.”

“Her zaman bu cam mı? Hep bu oda mı?”

Tufan durdu. Başını masadan kaldırıp bana baktı. Çehresi bütün duyguları sonsuz bir mesafede öldürmüştü.

“Bu karga on sekiz senedir benimle.” Sesi soğuk değildi ama böyle olması daha da ürküttü beni çünkü çok korkuyordum.

“Hiç oymadı mı gözünüzü?”

Gülümsedi. “Hayır ama an kolluyor, şerefsiz.”

“Neden ki? Kafayı size takmış. Bir şey mi yaptınız?”

“Çocukken,” dedi ve masasındaki kitabı eline aldı. Bu karanlıkta gözleri nasıl okuyordu o kitabı anlamıyordum. “Çok yüksek bir ağacın tepesindeydim. Bir karga yavrusu tutuyordum elimde. Kardeşime gösteriyordum onu.”

“Bu karga mı yoksa?” dedim şaşkınlıkla.

“Hayır,” dedi ve hafifçe gülümsedi. Hâlâ kitabını okuyordu bir yandan. “Küçükken elimde tuttuğum kargayı ellerim terlediği için bir anda bıraktım. O da uçmadı.” Başını kaldırdı gülümserken. “Ne bileyim? Uçar sandım. Kanatları vardı.”

“Yere mi düştü?”

“Çakıldı. Yere çarptığında ses çıkartmadı. Ölüverdi orada.”

Başımı kaldırdım. Gözlerinin beyazları parlıyordu kitabı okurken. “Sonra da annesi bana musallat oldu. Ya da babası, bilemiyorum. Bu piç işte,” dedi sırtırken.

Aklım bir an daldı. O çocuğu gözümde gördüm. Canlandırmaya çalıştım. Minicik bir Tufan. Ağaçtan attığı yavru bir karga ve ağzından çıkamayan bir özür.

Karga onun günahını taşıyordu. Demek ki, Tufan geceleri bu kargayı besliyordu ama camı açmıyordu. Çünkü affetmiyordu. Affedilmiyordu.

Bir gece cam açılırsa ya o karga içeri girecekti ya da Tufan delirecekti. Bu odayı da çözmüştüm. Bu oda Tufan'ın mahzeniydi. *Karga onun bekçisi, Tufan ise kendi günahlarının gardiyanı.*

Karga çatıya çekilmişti, o çirkin ötüşlerini tepeden duyuyordum.

“Çocukken en çok neden korkardın, Nergis?”

Birden geldi soru. Merak gibi değil, emir gibi. Bu beni çok şaşırttı çünkü soruları hep ben sorardım.

Ellerimi eteğime sürttüm yavaşça. “Şey...” dedim yutkunarak. “Sanırım kaybolmaktan.”

Başını hafif yana eğip gülümsedi. “Seni bulduklarında ne hissederdin? Korku mu güven mi?”

Kaşlarımı çatarken, “Neden korkayım ki?” diye sordum.

“Bilmem,” dedi ve geriye yaslandı. Gözleri hâlâ kitaptaydı. Gülümsedi ama tam olarak gülümseme gibi değildi. Dudak kenarlarında sadece bir karanlık birikti. “Kaybolduğumda, beni bulduklarında dövmelelerinden korkardım.”

“Yaramaz mıydınız?” diye sordum. Sonra kendi kendime mırıldandım. “Ağaçlarda avuçlarınızla karga avladığınıza göre yaramazdınız.”

Duvarda karga iskeletinin gölgesi oynadı. Rüzgâr tatlı tatlı esiyordu. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Zaman bile bekliyordu.

“Kendine en son ne zaman dokundun?”

“Pardon?” dedim sesim yüksek çıkarken. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne biçim bir soru bu?”

Başını kitaptan kaldırdı, karanlık hâlâ yüzüne diz çökmüş şekilde. “O anlamda demedim. Saçlarına mesela. Tenine. Kendine. Sevgiyle,” dedi Tufan.

“Ne demek bu?”

“Buz gibi bedenim,” dedi tekrar kitaba bakarken. “Ne zaman dokunsam aynı. Isıtamıyorsun kendini. Ya kendine güzel dokunamıyorsun ya da kendine güzel bakamıyorsun.”

“Önceliğim kardeşim. Kendimi sevmeyi arka planda tutuyorum,” dedim yutkunarak. “Peki size bir şey daha soracağım.”

“Evet?”

“Parayı ödesem, Viktor konusu kapanır mı? Yani bu sahte evlilik, ne bileyim sürekli kurullara gelme zorunluluğu?”

Gözleri kitaptaydı ama aklı dondu. Sonra bana baktı. “Nasıl ödeyeceksin?”

“Önemi var mı?”

“Elbette,” dedi ayaklanırken.

Kitabın sayfasını kıvrıp kapattı ve masaya bıraktı. “İki gün içinde yüz bin dolar bulabiliyorsan, aramızda alacak verecek muhabbeti kalmaz.”

Kapının orada durup bana döndü. “Ama o parayı ondan almaya kalkarsan,” derken ses tonu değişti. Gülümsedi. “Neyse,” dedi ve arkasını döndü. “Doğru ata oynayacak kadar zekisin. Değil mi?”

Başımınla onayladım.

Tufan’ın, “İyi geceler,” sesiyle hızla nefes verdim.

Odadan çıktığında ayaklandım ve arkasından gittim. Tam karşıdaki bir başka odaya geçti. Odanın kapısının bitişiğinde gözlerini tarayan bir cihaz vardı. Kısa bir bakışıyla kapı kilidi açıldı.

Kapısını kapattığında sanki birkaç mekanizma çalıştı. Bubi tuzağı gibi. Onun dışında biri o uyurken odaya girmeye kalksa, sanki tepeden bıçaklar düşecekti. Birkaç saniye kapıyı inceledim. Sonra bana ayrılan odaya geçtim.

Bir süre oturduğum yerde uyukladım. Doğrulduğumda güneş açmıştı. Saatten haberim yoktu. Ayaklandım ve çıplak ayakla odadan çıktım. Aşağı kata indiğim sırada, Helga bir görevliyle sohbet ediyordu.

“Günaydın, canım hanımefendi!” Bu seferki kıyafeti düne

göre daha az cömertti, yine de meme uçları elbisenin şeffaflığından görünecek kadar belirgindi. Gözlerim memelerine kaydığında hızla gülümsedi. “Ben size kahve getirecek. Nerede içmek istersiniz?”

“Saat kaç?”

“Saat sekiz on,” dediğinde başımı salladım ve gülümsedim.

“Tufan Bey nerede?”

“O şimdi atların yanında,” dedi eliyle gösterirken. Sabah kuşları çiftlikte pırıl pırıl ötüyordu. “Oraya getirebilirim kahvenizi.”

“Teşekkür ederim, Helga,” dedim çıplak ayakla 1984’e girerken.

Arkamdan, “Asıl ben teşekkür ederim,” diye mırıldandığında kısaca ona döndüm. Gülümseyerek el salladım.

1984 isimli at çiftliğine girdim. Tufan atlarıyla ilgileniyordu. Sabahın bu saatinde üzerinde siyah eşofman vardı. Onu ilk kez kumaş pantolon dışında görmüştüm.

“Günaydın,” dedim ellerimi önümde birleştirirken.

Torino’nun kadife tüylerini tararken bana döndü. “Erkencisin.”

“Evet. Telefonunuzdan Sena’yı arayabilir miyim?”

Tekrar ata döndü. “Masada.”

Bilerek ondan aramak istedim çünkü Şahin’le uzun uğraşlarımız sonucunda bile asla Tufan’ın numarasını bulamamıştık. Her devlet kapısına girmişti, her ağ sağlayıcısını gezmişti ama Tufan Ali Uluhan adına bir operatör kaydı yoktu.

Masaya adımladım ve oturdum. Telefonuna şifre koymamıştı. Son model bir telefondur. Bir koruyucu kılıfı da yoktu. Siyahtı. Arka planı da alındığında telefonda hazır bulunan ekran resmiydi. Onu bile değiştirmemişti.

Hızla konuşmalara girdim. Çok kısa. Meraktan. Birçok profil fotoğrafı olmayan adamdan gelen evraklar ya da sadece basit tek tük kelimelik mesajlar vardı.

Benim konuşmam da duruyordu. Numaramı *Dolandırıcı* diye kaydetmişti.

“Arayamadın mı?” dediğinde hızla arama kısmını açtım.

“Numarayı düşündüm,” diye mırıldandım nefes nefese. Şahin’i görüntülü aradım. Birkaç saniye sonra telefon açıldığında, Sena hızla telefonu Şahin’in elinden aldı.

“Abla,” dedi kocaman sırtırken. “Nasılsın?”

“Sen ne gülüyorsun sabah sabah?” dedim gülerken. Güldüğümü ilk defa duyan Tufan şaşkınlıkla bana döndü. Birkaç saniye yüzümü inceledi. Güldüğümde nasıl göründüğümü merak etmişti sanki.

“Roza’yla oyun oynadık. Annesi ikimize de sağlıklı lolipop almış! Biliyor musun? Roza beni gerçekten seviyor.”

“Ben de seni gerçekten seviyorum,” dedim o güldüğü için istemsiz sırtırken. Tufan’la göz göze geldiğimde önüne döndü. Ben de Sena’ya. “Bakayım bir? Neredesin sen?”

Sena telefonu odasına tuttu. “Hastanedeyim. Sabah beni bir koltuğa oturtular ve iğne yaptılar. Yarım saat kadar sürdü. Canım acıyacaktı ama Roza beni güldürdü hep! Dil çıkardı ve yorulsa da dans etti! Ben de hep güldüm!”

“Kemoterapi başlamış,” dedim yavaşça. Nefes verdim. Helga bu sırada bana bir kahve getirdi.

“Canın acıdı mı sana iğne yaptıkları sırada?” diye mırıldandım.

“Hayır! Doktor bana çok güçlüsün dedi. İngilizce anlıyorum. Roza’yla da artık konuşuyoruz biraz. Günaydın demeyi öğrendim Karadağca.”

“Roza nerede? Bakayım bir ona. Tanıştır bizi.”

“Bak, bekle,” dedi ve yatağından indi. Hastanede *pıtı pıtı* dolanmaya başladı. Küçücük bedeni kocaman bir savaşçıydı. Bir yan odaya geçti ve el salladı. “Bak! Nergis ablam!” derken bir yatağa tırmandı ve telefonu yandaki kıza tuttu.

El salladım gülerken. Bir yandan da kahveden bir yudum içtim. “Merhaba, Roza!” dedim İngilizce. “Çok güzelsin!”

Utanmıştı küçük kız. Kaşları kirpikleri yoktu. Çok zayıftı. El salladı. “Abla biz ikimiz de başımızı şapkaıyla örtmüyoruz

artık! Roza da benden önce başını saklıyormuş ama artık ikimiz de kafamızı açık tutuyoruz!”

“Bayıldım sizin güzelliğinize,” dedim gülerken. Tufan bu sırada her şeyi duyuyordu ancak göz göze geldiğimizden beri dönüp hiç bakmadı bile.

“Biz şimdi resim çizeceğiz.” Bir an duraksadı. Altdudağı büzüldü. “Ne zaman geleceksin?”

“Yatacaksın, kalkacaksın, sonra geleceğim,” dedim gülümserken. “Mürekkep ne yapıyor?”

“Çok mutlu, burada bir sürü vegan yemek varmış. Onları yiyor sürekli.”

“İyi,” dedim gülerken. “Şahin abinin sözünden çıkma. Seni seviyorum, bal kızım.”

“Şahin abimle konuşmayacak mısın?”

“Aman, şu an azar işitemem,” dedim el sallarken. “Görüşürüz, prensesim.”

“*Bay bay!*” dedi ve Roza’ya tuttu. El salladılar bana. Çağrıyı kapattım ve masaya bıraktım.

“Eve gidip telefonumu alayım, böyle olmayacak gibi,” dedim gözucuyla ona bakarken.

“Ne kadar da mantıklı bir hareket bu böyle?” dediğinde nefes verdim. Bana döndü. “Evden çıkman şu an için güvenli değil.”

“Burada tutsak mıyım?” diye sordum yutkunurken. “Eve gitmeliyim. Kıyafetlerim de kaldı.”

Tekrar Torino’ya döndü. “İyi,” dedi yavaşça. “Çetin bırak-sın seni.”

Çetin’le arabaya bindiğimde sessizce dışarıyı izliyordum. Kolum camdan sarkıyordu. Üzerimde hâlâ dünden kalan o kırmızı elbise vardı, pabuçlarım siyah topukluydu.

Arabayı yola çıkartırken, “Nasılsınız, Nergis Hanım?” diye sordu. Muğla Merkez’e doğru sürüyordu.

“İyi,” dedim. Gözlerim hâlâ camdaydı.

“Şey nasılmış?”

Kaşlarım çatılırken, “Ney?” diye sordum.

“Akü müdür, kartuş mudur nedir işte,” dedi kaşlarıyla yolu gösterirken. “Bir bayan var ya, dövmeleri çok olan. Nasılmış? Sağlığı sıhhati yerindedir inşallah.”

“Mürekkep iyi,” dedim Çetin’in yan profiline bakarak. “Ona bayan dediğini duyarsa sinirlenir ama. Kadın demelisin.”

“Niye?” dedi şaşkınlıkla bana dönerken. “Bayan deyince ne oluyormuş ki?”

“Denmiyor,” dedim onun şaşırmasıyla dudaklarımı birbirine bastırırken. Dudaklarım hafif yukarı kıvrıldığında, Çetin tekrar yola baktı. Sena’yla konuşmak beni neşelendirmişti, o nedenle gülümsediğimi düşündüm.

“Nergis Hanım, sen de bizi koparıyorsun herhalde amına koyayım,” dedi oturuşunu rahatlatırken. Direksiyonu alttan kavramıştı. Uzun bacakları iki yana açıldı. “Bayan demek ne var, anlamadım. Bay mı diyeceğiz? Bayan işte. Karı demiyoruz sonuçta.”

“Bayan bir hitap. Kadın ise kimlik,” derken camdan baktım.

“Bence abartıyorsunuz. Kibarlık amaçlı kullanıyoruz biz o kelimeyi.”

“Kadınları cinsel kimliklerinden uzak tutmak bir kibarlık mı?” diye sordum şaşkınlıkla. “Biz size erkek diyorsak, siz de bize kadın demelisiniz.”

“Tamam, kadın,” dedi anlamsızca. “Yani tamam bayanefendi. Neyse işte. Hanımefendi. *Aman!*”

“Viktor size tam olarak ne yaptı?”

“Efsane laf sokuyor, basıyor *pat pat pat!*” dediğinde tekrar Çetin’e döndüm. Sırıtiyordu. “Valla çok haşın biri. Korkusuz. Pek alışık değilim öyle bana diklenen birilerine. Hoşuma gitti bu manyaklığı. Benim gibi aynı.”

Cevap vermediğimde bana baktı.

“Viktor mu?”

Yola dönerken, “Kız, ne Viktor’u!” diye bağırdı. “Mürekkep’i diyorum.”

“Anladım,” dedim yutkunarak. Karnım çok açtı. Evi terk ederken tüm fişleri çekmiştik ve dolaptaki her şeyi atmıştık.

Şahin o evi bırakmazdı. Ev ona ailesinden bir anıydı. Zamanında, yurttan ayrılma yaşına geldiğimizde ilk başta hepimiz yakın yerlerde oturuyorduk ama bu çok kısa sürdü. Çünkü Şahin bizi de yanına almak istemişti.

Muğla’nın yokuşlarını çıktık ve eve ulaştık. Tekerler durduğunda yerdeki taşları sağa sola atmıştı. “Hemen alıp gelelim,” dedi Çetin kapısını açarken.

“Ben bundan sonrasını hallederim,” dediğimde açık kapıdan dışarı baktı ve gülümseyerek arabaya geri bindi. “Siz işinize dönün lütfen. Bundan sonrası bende.”

“Anlamadınız sanırım, Nergis Hanım Kadın Bayanefendisi,” dedi kapısını kapatarak. Nefes verdi gülümserken ama kızmıştı. “Sizi en son bu eve bıraktığımda Viktor kucaklamış, götürüyordu.”

“O halde birkaç saat sonra gelin,” dedim yutkunurken. “Evde işlerim var. Duş almalıyım. Bir de evi toparlayacağım.”

“Hay sikeyim,” diye mırıldandı. Gülümserken dışarı doğru baktı. “Neden belaya sokuyorsunuz ki kendinizi? Çiftlikte duş alabilirsiniz.”

“Kadınsal işlerim var, Çetin Bey,” diye direttim. “Peşimde korumacılık yapmayın. Kapılarımı kilitleyip birkaç saat evimde durmak istiyorum. Burada beklemeyin. Komşular sapık sanabilir. Teşekkürler, iyi günler.”

“Bize canlı lazımsınız,” dediğinde arabadan çıkıyordum. “Ne olur ne olmaz, ben burada bekliyorum. Kadınsal işleriniz bittiğinde gelirsiniz buraya.”

“Ya gider misin?” diye sordum şaşkınlıkla. “Ben gitmeni istiyorum. İki saat sonra gelip alabilirsin.”

“Siz bilirsiniz,” dedi ve güneş gözlüğünü gözüne taktı. “Bu hareketinizi Tufan Bey’e söylemek zorundayım. Onaylarsa giderim.”

“Söyle,” dedim sinirle.

Telefonu kulağına götürdü. “Alo?” dedi heyecanla. “Hah, patronum! Şey, evet... Tamam.” Bana döndü. “Beklememi söyledi.”

Yüzümü ekşittim istemeden. “Çetin Bey, siz iyi misiniz?”

“Çok teşekkür ederim, siz nasılsınız?” dedi sırtırken. “Kendisini arayıp rahatsız etmiyorum. Ama arasam ne cevap verirdi onu öngörerek size söylüyorum. Kabul etmez yani arasam, o nedenle buradayım.”

“İyi, kalın o halde,” dedim ve arkamı döndüm. “İki saat bekleyin arabada.”

Radyoyu açıp arabasında geriye yaslandı. Bir arabesk frekansı dinlemeye başladı. “Bana hava hoş.”

Kapının dibindeki büyük devetabanı saksısının altından yedek anahtarı alıp içeri girdim. Kapıyı birkaç kez kilitleyip üst kata çıktım. Çok hızlı bir şekilde duş alıp üzerimi değiştirdim. Daha salaş, daha usturuplu giyindim. Telefonum ve çantamı alıp kapı deliğinden baktım. Çetin arabasındaydı. Camlar siyah olsa da telefonunun ışığını görebiliyordum. Telefonuna bakıyordu.

Perdelerini yere fırlatmış olduğum camı açtım ve yavaşça camdan dışarı çıktım. Arka bahçeye gelmiştim. Telaşla ama sessizce bahçenin çitlerine ellerimi dayadım ve kendimi yukarı çektim. Bir ayağımı çitlerden geçirip hızla kendimi diğer tarafa bıraktım. Popomun üzerine sertçe düştüğüm için inledim ama hızla ayaklanıp diğer evlerin arasından arka yola çıktım.

Telefonumdan hızla Viktor’un numarasını tuşladım. Gece sabaha kadar unutmamak için tekrarladığımdan ezberimdeydi.

“Alo?” sesi geldiğinde caddeye varmışım.

“Viktor,” diye fısıldadım. “Merhaba.”

“Brise?” diye sordu heyecanla. “Seni bekliyorum, hayat ışığım. Buradayım. Söylediğin Kral Mezarlığı’ndayım.”

“Geliyorum,” diye fısıldadım adımlarım hızlanırken. “Ama gelmeden bir şey isteyebilir miyim?”

“Ömrümü iste senin olsun,” dedi heyecanla.

“Tanıdık bir arkadaşımın IBAN’ını yollayacağım, oraya yüz bin dolar yatırır mısınız?” diye sordum ve sonra kendimi düzelttim. “Yatırır mısın, sevgilim?”

“Sevgilin senin için canını verir,” dedi ama bir an duraksadı. “Kendi hesaplarındaki paralar ne oldu, güzel Brise?”

“Hesabım?” diye sordum yutkunurken. “Hangi bankada var benim hesabım?”

“Unuttun mu?” diye sordu yavaşça. “Acil durumlar için açtığımız hesapta. Orada birçok paramız vardı. Bitti mi oradaki para? Oraya da yükleme yapabilirim.”

Meltem adına bir banka hesabına girip para almak... Bir an adımlarım durdu. Bu kadına gerçekten bu denli benziyorsam, onun kimliğini alabilirdim. Hızla başımı iki yana salladım.

“Vaktim yok, sevgilim,” dedim hızla. “Bana lütfen parayı gönder. Sonra oraya geleceğim ve Almanya’ya kaçacağız. Yol-
da anlatacağım sana her şeyi. Tamam mı?”

“Gönder bana IBAN numarasını,” dedi hızla. “Yollayayım ve hemen gel yanıma.” Duraksadı. “Bu Tufan denen herife mi vereceksin?”

“Evet! Sonra da sana geleceğim. Kaçarız birlikte.”

“Tamam, güneşim. Tamam, hazinem,” dedi heyecanla. “Ne istiyor senden? Neden lazım ona para? Yoksa işleri mi rast gitmiyor?”

“Ben de anlamadım,” dedim nefes alış verişim hızlanırken. Viktor eşine ağır bir saplantıyla âşıktı. Bunu her dediğimi sualsiz yapmasından anladım. Bir de adamlardan para almaya zaten alışıktım.

“Zaten Tufan’ın dediği çoğu şeyi anlamıyorum. Hep edebiyat yapıyor. Karmaşık konuşuyor.”

Güldü karşıdan. “Sana hiç dokunmadı, değil mi, Brise?”

“Asla,” dedim hızla. “Her şeyi anlatacağım sana. Önce bana parayı yolla ve ondan kurtulayım. Bir saate yanındayım.”

Telefonu kapattım ve ona hızla mesaj gönderdim. On dakika kadar bankanın önünde bekledim. Bir bakkaldan sigara paketi al-

dım. Tütün daha iyiydi, daha çok tatmin ediyordu ondaki nikotin beni. Hem daha ucuzdu. Fakat şu an bunlara vaktim yoktu.

Sigarayı ateşleyip bankanın önünde beklediğim sırada telefonum çaldı. Arayan yabancı bir numaraydı.

“Nergis Tanyeli?” sesiyle sigara dumanını yana üfledim. “Bankadan arıyorum. Hesabınıza olağanüstü bir para yattı. Bilginiz dahilinde mi gerçekleşti bu aktarım?”

“Evet,” dedim hızla. “Erkek arkadaşım bana hediye almam için gönderdi. Tamamen bilğim dahilinde.”

“Tamamdır,” dedi karşıdaki müşteri temsilcisi. “Onaylıyorum transferinizi.”

Telefonu kapattığım gibi sigarayı yere attım ve ayağımla ezdim. Mürekkep bunu yaptığımı görse çevreyi kirlettiğim için bana muhtemelen küfrederdi.

Bankadan içeri girdim ve bir temsilciyle görüştim. “Merhaba,” dedim yavaşça. “Az önce hesabıma Viktor Von Rath adına para yatırıldı. Onun tamamını nakit istiyorum.”

“Hemen bakalım,” dedi ekranına dönerken. Birkaç bilgi istedi ve geriye yaslandı. “Yaklaşık beş yüz bin dolar,” dedi. “Bunu nakit vermemiz mümkün değil. Elimizde öyle bir para yok.”

“Beş yüz mü?” dedim öne atılırken. “Yüz bin lazım bana şimdilik.”

“Bir üstüme sormalıyım,” dedi ayaklanırken. Müdürün odasına geçtiği sırada etrafa bakıyordum. Parayı nakit istemişti Tufan. Ben de öyle yaptım. Parayı nakit aldım. Uzun uğraşlar sonucu parayı çantaladım.

Oradan çıktığım gibi bir taksiye bindim. Viktor’un istediğim meblağın beş katını vermesi bana gerçek dışı geliyordu. Bahsettiğim bu büyük paralar nedense bir oyun oynuyormuşum gibi hissettirdi.

Evin arkasında durdum ve arabadan indim. Telaşla camdan atlayıp içeri geçtiğim sırada Viktor defaatle aramıştı. Hiçbir aramasını yanıtlamadım.

Hızla evden çıktım ve Çetin'in arabasının kapısını açtım. Çantayı ayakucuma bırakıp geriye yaslandım. "Gidebiliriz."

"Geldiniz mi?" dedi merakla bana bakarken. Sonra çantaya baktı. "Bu nedir?"

"Borcum."

Kahkaha attı. "İçinden salatalık çıkmasın da," dedi beni ciddiye almayarak. İnanmamıştı. Muhtemelen yedek kıyafetlerim sandı. Gaza bastığı gibi Fethiye yoluna çıktık.

"Tufan Bey çiftlikte, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Yalnızca akşam vakitleri Fethiye'deki o meşhur gece kulübünde oluyor," dediğinde başımla onayladım.

"Bu Helga... Eskiden orada striptizciymiş. Sonra Tufan onu himayesine almış."

"Sormayın, Nergis Hanım. Patron çok babacandır," dedi pişmiş kelle gibi sırtırken. "Kolladı kızcağızı. Kötü yoldan çekip aldı."

"Anladım," dedim elimi dışarı çıkartırken. "Onun da mı Tufan'a borcu vardı?"

"Hayır. O sadece çıplak direk dansı yapan bir kevaşe. Geldiği günden beri, patron onu bir kere siksin diye yalvarıyor gözleri. Baktı patronda iş yok, bize sardı. Tüm güvenliklerin altına girdi. En son keskin nişancının kucağında gördüm."

Cevap vermedim. Biraz vakit geçtiğinde telefonumdan Şahin'i aradım. Telefonunu açmıyordu. Mürekkep'i aradım bu kez. O da açmadı.

Tufan'ın Bodrum'daki çiftliğine vardığımda çantayı kaparak hızla güvenliklerden geçtim. Açıp kontrol etmediler. Sanırım artık bana güveniyorlardı, ya da beni bir şey yapamayacak kadar korkak görüyorlardı.

Helga dudaklarına kırmızı ruj sürerken bana baktı. Hemen arkamda dolanan Çetin'i görünce koşturdu.

"Merhaba," dedi çantamı almak istiyormuş gibi.

"Yok," diyerek geri adım attım. "Tufan Bey nerede?"

"Bodrumda," dedi yavaşça.

“Bodrum’da mı?” diye sordum.

“Yok, hayır,” dedi gülümserken. “Bodrumda. Yani bodrum katta.”

Çetin ıslık çalarak yanımdan geçti ve içeri girdi. Bense Tufan’ı beklemek için öylece bahçenin ortasında dikiliyordum. Şahin’i tekrar aradım. Açmıyordu.

Derin bir nefes verdim. Hastaneyi aradım.

Bir yandan kangalları izlerken, “Alo?” dedim merakla. “Benim kız kardeşim orada tedavi görüyor. Onlara ulaşamıyorum.”

“Kim?” diye sordu karşıdaki kadın.

“Sena Tanyeli.”

“Bakayım,” dedi ve bir süre bekledi. “Bugün taburcu olmuş.”

Kalbim bir anda yumruklanırken, “Anlamadım?” diye sordum. “Ne demek taburcu olmuş? Daha iki saat önce kemoterapisini almıştı. Neredeler?”

“Bilmiyorum, yaklaşık yarım saat önce hastaneden çıkışları verilmiş.”

“Ne diyorsunuz siz?” Ateşim çıktı sanki. Tansiyonum düştü.

Hızla telefonu kapatıp kaldığımız oteli aradım. “Alo? 1984 numaralı oda için aradım. Orada dört kişi kalıyorduk. Üç yetişkin, bir çocuk. Odalarındalar mı?”

“Yarım saat önce çıkışları verildi. Zaten iki günlük ödenmişti. Bugün ikinci gün. Çıktılar.”

Telefonu kapattım. Ne yapacağımı bilemedim. Hızla Helga’ya bakındım.

“Tufan Bey’in yanma gitmeliyim. Çok acil,” dediğimde başıyla onaylayıp önümden ilerlemeye başladı. Onu takip ederken üst üste Mürekkep ve Şahin’i arıyordum ama cevap vermiyorlardı.

KÜÇÜK BURJUVALAR

Nergis: *Neredesiniz*

Nergis: *Neden otelden çıktınız, biraz daha vardı paramız aslında, bitti mi yoksa*

Nergis: *Hastaneden niye çıktınız*

Nergis: *Neredesiniz telefonlarımı açın*

Nergis: *Nefes alamıyorum*

Nergis: *Sena öldü mü*

Nergis: *Kalbim duracak*

Nergis: *Yalvarırım cevap verin*

Nergis: *Öldü mü*

Son mesaj gitmedi. Merdivenlerden inerken ellerim titriyordu. Gitgide karanlık, telefon hattının kesildiği bir yeraltı... Her basamakta merdivenin tahtaları gıcırdıyordu.

Upuzun bir koridor, yanda bir sürü mahzen...

Adım atıyordum ama çevremi seçemiyordum. Gözlerim dolmuştu. Montenegro'dan adeta kaçmışlardı.

Helga demir bir kapıyı itti ve geçmem için elini uzattı. İçeri adımlarken elimde tuttuğum çantanın kulpu terden ıslanmıştı. Gözlerim sağı solu seçemese de yanda küçük bir televizyon, ortada ise bir sandalye vardı. Tufan karşıdaki deri koltukta oturmuş, puro içiyordu. Elinde dün gece okuduğu kitap vardı.

"Tufan Bey," dedim ama sesim titriyordu. "Sena'dan haberiniz var mı?"

Yanına gidip çantayı bıraktım. "Borcumun kalan kısmı," dedim, sesim buz gibi çıkıyordu. "Sena'dan haberiniz var mı? Tedavi yarım kalmış."

Purosunu küllüğe bıraktı ve ayaklandı. Gülümsedi.

"Var," dedi. "Başka şeylerden de haberim var."

"Nerede?" diye sordum sesim titrerken. Sonra gözlerim yavaş yavaş kapandı. Ne olduğunu anlamadım. Odadaki bir koku mu, yoksa bedenimin teslimiyeti mi çözemedim. Yere yığıldım.

Gözlerimi açtığımda kafam zonkluyordu. Sağa sola baktım. Hâlâ aynı odadaydım. Bileklerimi oynatmaya çalıştığımda bir ses duydum.

Bir zincir tıkırtısı.

Hızla üzerime baktım. Tüm bedenim, üzerinde oturduğum sandalyeye zincirle bağlanmıştı.

“Bu ne ya?” diye bağırdım tepinerek. “Bu ne! Şaka mı bu! Ne bu!”

Çığlık attım. Bileklerimi çekiştirdikçe zincirler tenimi acıttı. Soğuk metalik hissiyat, kanatır gibi etimi yaktı.

“Bu ne bu!” diye çığlık attım. “Tufan Bey! Komik mi bu şimdi!”

Odaya girdi. Helga hemen arkasındaydı. Bana korkan gözlerle bakıyordu. Ben ise dehşetle Tufan’ı izledim.

“Bu ne?” diye haykırdım. “Ne hakla bunu yaptınız bana!”

“Atlar,” dedi gülümserken. “Bir de zincirler. Çok seviyorum. Zaaflım işte, dayanamıyorum.”

“Ne diyorsunuz be!” diye çığlık attım. “Çıkart beni buradan! Helga! Polisi ara!”

Helga çok korkuyordu. Başını iki yana sallarken bile bana yardım etmek istiyormuş gibi bakıyordu. Birkaç adım geri gittiğinde Tufan yere bıraktığım paraya baktı.

“Edebiyat yapma diyorsun, öyle mi?”

“Tufan Bey, beni bırakın!” diye bağırdım. “Ödedim işte borcumu! Bırakın! Manyak mısınız siz be!”

“Kimden aldın bu parayı?” diye sordu. Elinde küçük bir şişe vardı. Kapağı açtığı gibi küçük oda benzin koktu.

“Kim verdi sana bu parayı? Kimden aldın?” dedi çantaya benzin dökerken. Hiçbir yere sıçratmadı. Taşırmadı. Milimetrik akıttı.

“Aldım işte, aldım! Ne önemi var? Ödedim borcumu! Sena nerede!” diye çığlık attım. Sesim ölüm gibi çıktı.

“Hesabına girip çıkan tüm parayı kontrol ettiğimizi unuttun

mu? Hesabından para çıktığı zaman Çetin seni kontrole gelmişti... Detayları hep atlıyorsun, dolandırıcı.”

Arkadan bağlı bileklerimi kıpırdattığımda zincirler birbirine sürttü. Oturduğum sandalyede korkuyla ileri geri hareket etmeye çalıştım.

“Sena nerede!” diye bağırdım. “Hastaneden apar topar kaçmışlar! Ne yaptınız benim aileme!” diye çığlık attım.

“Yangınlar.” Sesi buz gibiydi. “Bazılarını küle, bazılarını insana çevirir.”

Elinde halihazırda yanan zippoyu, Viktor’dan aldığımı büyük para çantasının üzerine attı. Attığı gibi ateşler çıktı. Yüz bin dolar... Cayır cayır yanmaya başladı.

“Sena’yı nereye götürdünüz!” diye çığlık attım.

“Yanmak en gerçek halidir yaşamın,” dedi. “Çünkü ateş, acıları gizlemeyecek kadar cesurdur.”

Gözlerim yaşla doldu. Siyah duman yeraltında hapsedildiğim odada yükselirken Tufan bana döndü.

“Küllerin üstüne umut kurmaya kalktın. Bu nedenle artık benim cehennemimdesin. Burada külden insanlar yok ama. Burada sadece bir şeytan var. Bir de bu şeytanın cehennemi.”

Bana doğru adımladı. Eğildi. Öylesine sessiz inliyordum ki, başımı yana çevirip kıvranmaya devam ettim. Bir eliyle yanığımdan sertçe tutup başımı kendisine çevirdi. Burunlarımızın ucu birbirine değdi.

“Ya da senin anlayacağın dilden konuşayım,” dedi nefesi dudaklarıma çarparken. “Ne demiştin o sarı taşaklı tiyniyetini siktiğimin herifine? *Tufan çok karmaşık konuşuyor, çoğu dediğini anlamıyorum* demiştin, değil mi?”

Kalbim duracak kadar korkmuştu. Çok hızlı atıyordu. Bir kelam dahi edemiyordum.

“Edebiyat yapmadan anlatıyorum sana, iyi dinle beni. Yalvartacağım kızım seni,” diye fısıldadı Tufan. “Senin,” derken saçlarımı okşadı. “Hayatını.” Gözleri kısıldı. “Sikeceğim.”

14. BÖLÜM

SESSİZLİK KRALLIĞI

İnsan bazen hayatta kalmak için çılglık atardı. Bazen de ölmemek için susardı. Sustum. Çok korktum. Böylesine büyük adamlarla oynamayı çok severdim ama sonuçlarını hiç hesap etmedim.

Belki de bu kadarını ben de düşünemedim.

Kendi dediğim lafı kendim yedim. *“Kiminle oyun oynadığını bilmeyen herkes kendi oyununda boğulur.”*

Benim cümlemdi bu. Kandırıdığım, hor gördüğüm tüm o pislik adamlar için söyledim. Tufan da benim için böyle mi düşünüyordu, merak ettim.

“Senin hayatını sikeceğim.”

Keşke edebi konuşmaya devam etseydi çünkü edebiyat yapan Tufan’ı, bu Tufan’dan daha çok sevmiştim. En azından beni müşteri olarak görüyordu. Şimdi ise beni kölesi yapmaya çalışıyordu.

Bileklerim uyuşmuştu. Zincir gıcırdadı, kıpırdanmamla birlikte taş zeminde yankılandı. Nefesim serin havaya karşı hâlâ buğulu çıktı. Ölmemiştim yani.

Tufan’ın elleri saçlarımdaydı. Bir zavallıya acır gibi seviyordu. Parmakları saç diplerime dokunuyor, ağır ağır okşuyordu.

“Bana bak,” dediğinde yüzlerimiz birbirine yapıştı ama gözlerim yandaydı. Onun gözlerindeki ölümle kucaklaşmak

istemiyordum. Saçlarımdaki elinin bir anda beni tutup duvara fırlatmasından korktum.

“Oldu mu? Edebiyattan uzak... Oldukça açık ve şeffaf konuşacağım artık seninle. Tıpkı istediğin gibi,” diye fısıldadı. “Sevdin mi bu halimi, dolandırıcı?” diye sorduğunda saçlarımı sevmeyi durdurdu. Sesi çok kısık çıksa da cümleleri tavana çarpıp bana vuruyordu. Tufan beni öfkeyle değil, *ölçerek yakıyordu*.

Bakışlarım, elimde olmadan onun zift karası gözlerine kaydığında nefesimi tuttum. Dudaklarımız bile birbirine dokunacaktı, öyle yakındık.

“Ben bunu hak ettim mi?” diye sordum yer yer sesim titrerken. Ödüm koptu ama ona hissettirmemek için çırpındım. “Bir köpek gibi bağladınız beni. Bunu nasıl yaparsınız? Bir kadını nasıl böyle hor görürsünüz?”

“Yanıldığın bir yer var,” dediğinde nefes almıyordum fakat istemsiz hıçkırır gibi oluyordum. “Köpekler sadıktır. Senin aksine.”

Gözleri bedenime indi. Beni saran zincirlere baktı. Sanki isterse çözebileceğini bana gösterdi. “Bunu yapmak durumunda kaldım çünkü sen hiç uslu durmuyordun, dolandırıcı.”

Doğrulduğunda hızla nefes aldım. Sesli. Özgürce. İstekli. Dudaklarımı yalarken kokusunu bile dudaklarımdan tattım. Öyle sert, öyle etkili.

“Kardeşim nerede?”

Arkaya adımladı ve eğildi. Viktor’dan aldığım yüz bin doların olduğu çanta küle dönmüştü. Çevresi is olmuştu. Duvar kararmıştı. Yüz bin dolar... Cayır cayır yanmıştı.

Hemen dibinde duran çantamı alıp telefonumu çıkardı. Bana doğru adımladı ve önümde durdu. Başımın hizasında, siyah kumaş pantolonunun örttüğü bacakları vardı. Başımı yere indirdim.

“Viktor, seni kandırdım. Derdim parayı çalmaktı. Tufan’la mutluyum. Bir daha beni rahatsız etme,” dediğinde başımı anlamsızca Tufan’a kaldırdım.

“Tam olarak anlayamadım, Tufan Bey?”

Telefonu bana uzattı. Önce hat çalma sesi geldi. Sonra benim telefonumdan aradığı kişi çağrıyı yanıtladı.

“Alo? Hazinem? Nerede kaldın?”

Gözlerim açılırken başımı iki yana salladım. “Lütfen,” diye fısıldadım. “Demeyeyim. Lütfen.”

Bıkkın bir nefes verdi Tufan.

“Brise? Bahsettiğin Kral Mezarlığı’ndayım. Hani, geldin mi yoksa?” diye sordu hattın diğer ucundan.

Tufan bu sırada diğer elini beline götürdü. Belini saran siyah kemere sıkıştırdığı silahı çıkardı ve alnıma namluyu dayadı.

Alnımda metalik bir buz varken, “Viktor!” diye bağırdım. “Ben seni kandırdım! Çok üzgünüm!”

“Neler diyorsun, Meltem?” diye sordu şaşkınlıkla. “Neyden bahsediyorsun sen Tanrı aşkına?”

“Param bitmişti ve senden aldım,” dedim ama ağlamaktan sesim çatallaştı. “Affet, ne olur. Ben Tufan’la kalacağım. Onu seviyorum.”

“Ama Brise...” Duraksadı. Karşıdan bir feryat sesi. Bağırdı. Öyle öfkeli bağırdı ki, telefonumun hoparlörü bozulacak sandım. “Dalga mı geçiyorsun sen benimle!” Haykırdı. “Ne demek bu şimdi! Benimle nasıl oynarsın sen! Kocanla! Seni de yanındaki adamı da öldüreceğim, duydun mu! Seni küçük oros...”

Tufan telefonu onun yüzüne kapattı.

“Bırakın beni ne olur,” dedim bedenim altüst olmuş halde. Alnımdaki namlu tüm bedenimi ele geçirmişti sanki. Zincirler bedenimi hareket ettiremeyeişime sebepti. Tufan ölmek isteyişime, Sena nefes alma arzuma sebepti.

“Bu herife karşı benim yanımda ol diye seni tuttum, sen benim yanımdan ayrılmak için bu heriften para aldın.” Silahı biraz daha bastırdı tenime. “Senin bu yaptığına ne denir, Nergis?”

“Tufan Bey ben...” derken yere çöktü. Yüzlerimiz aynı hizaya geldi.

“Patron,” dedi yavaşça. Gözleri yüzümde gezdi. “Tufan Bey

yok artık. Bana patron diyeceksin. Sen,” dedi ve biraz daha yakınlaştı. Alnımdaki silahı daha da bastırdı. Her an vuracak gibi.

Nefesi tenime çarptı. “Bu saatten sonra bana çalışacaksın.” Cevap vermedim. Veremedim.

“Duyamadım?” diye sordu. Sesi kan gibi aktı. Başını hafifçe yana eğdi. Ağzı aralıktı. “Duyamıyorum seni?”

“Tamam,” dedim sessizce.

“Tamam ne?”

“Tamam, patron.”

“Güzel,” dedi ayaklanırken. Silahı tekrar belindeki kemere sıkıştırdığı sırada hızla nefes verdim. “Şimdi bir süre burada kendinle baş başa kal. Yaptığın tüm aptallıkları düşün. Yarın akşam evde davet var.” Bana döndü. “Yarın, çok kısa bir süreliğine zincirlerini açacağım. Üst katta tefecilerle oturacaksın. Meltem gibi. Eğer uslu durursan, yarın akşam sana güzel bir yemek veririm.”

“Kardeşim nerede?” diye sordum arkasından bağırarak. “Bana köpek muamelesi yapma!” diye çığlık attım.

“Tekrar ediyorum,” dedi kapıdan çıkarken. “Köpekler sadıktır.”

“Allah senin belanı versin!” diye çığlık attım. “Şerefsiz!”

Kapının eşiğinde adımları durdu. Birkaç saniye sırtını izledim. Sonra bana döndü. Bir adım attı, gülümsüyordu. Gülümserken bile gözlerinin içi bedenimi öldürüyordu.

“Dua et,” dedi hırs dolu ama çok sakın bir sesle. “Dua et bana canlı lazımsın. Dua et ki, o orospu karıya benziyorsun.” Sonra yavaş yavaş dibime girdi. Susmuştum. Korkmuştum.

Eğildi. Gözleri kısıldı, başı hafif aşağı kaydı. Dudaklarıma baktı siyah zift gözleri. “Ama bir daha bana haddini aşacak kelimeler kullanırsan,” dedi ve parmağını dudağıma götürdü. Bir tüy gibi hafif, dudaklarıma parmağını sürttü. Titremekten nefes alamadım. “Dilini ısırarak koparırım senin.”

Eli saçlarıma gitti. Saçlarıma bakıyordu. Ağzı aralık, ifadesi solgundu.

“Anlaşıldı mı?”

Cevap vermedim. Gözlerim buğudan onu seçemedi.

“Anlaşıldı mı?”

“Evet,” dedim ama kendi sesimi duyamadım.

“Evet ne?”

“Evet, patron.”

“Aferin,” dedi ve yavaşça saçlarımı son kez tepeden sevdi. Bir köpeğin başını sever gibi. Doğruldu. “Bu dilden anlıyorsun. Ne acı...” diye söylenerek çıktı.

Başımı yere eğdim. İnliyordum. Sinirden titriyordum. “Sena’nın ilaçlarını içmesi lazım!” diye çığlık attım. “Küçücük bir çocuğu karıştırmayın aramızdaki meseleye! Tufan Bey!”

Sustum. Kalbim kırgındı. Bedenimi ileri geri sallayarak zincirlerden arınmaya çalıştım. Bu pekâlâ imkânsızdı. Kendimi o kadar çok ileri geri salladım ki, sandalyeyle birlikte yana doğru sertçe düştüm. Düştüğümde yerdeki tozlar havalandı. Omzum yandı. Acıdan mütevellit daha da histerik bir çığlık attım.

Yerde cebelleştiğim sırada kapı açıldı. Helga, elindeki tepsiyle birlikte şaşkınlıkla bana bakıyordu. “Eyvah! Hanımefendi!” diye bağırdı korkuyla. “Çetin Bey! Koşun! Hanımefendi düşmüş!”

Helga tepsiyi koltuğa bırakıp yanıma geldiği sırada ben öylece inliyordum. Dibime diz çöktü ve beni tutmaya kalktı. “İyi misiniz? Lütfen sakın olun,” dedi ben titreyerek bağırırken. “Tamam... Lütfen... Hanımefendi... Ağlatacaksınız beni.”

“Çıkartın beni!” diye çığlık attım. Burnum aktı. Tükürüğüm saçıldı. “Çıkartın dedim! Beni burada tutamazsınız! Bana bu muameleyi yapamazsınız!”

“Lütfen,” dedi Helga. Sesi titredi. “Yalvarırım, hanımefendi. Güçlü durun.” Mahvolmuştu o da. Belki de bu eve ilk geldiğinde kendi yaşadıklarını hatırladı, bilmiyordum. Ama bu evde beni en iyi anlayacak insan oydu.

“Bırakın lütfen!” diye bağırdım. “Benim kardeşim nerede!” Haykırdım. Gözlerim kapandı. Başımı yere koydum. “Benim

kardeşim tedavi oluyordu! Küçücük benim kardeşim! Bırakın ona gideyim, lütfen!”

“Ne oluyor?” dedi Çetin.

Şaşkınlıkla bana baktı ve hızla dibime vardı.

“Bacım, sen de iki dakika götünün üzerinde duramadın mı?” Tek eliyle sandalyenin tepesinden tutup bir anda beni tekrar kaldırdı. Oturur pozisyona geldim.

Bana doğru eğilmiş bir şekilde, “Var mı bir şeyin?” dedi elleri dizlerinde. Gözleri kısık, ağzı aralıktı. Beni inceliyordu. “Helga, yürü doktoru çağır.”

Helga koşarak odadan çıktığında, Çetin’e yalvaran gözlerle bakıyordum. Katarsist bitmişti ama hâlâ yer yer titriyordum. “Çetin Bey, kardeşim nerede?” diye sordum dilenir gibi. “Söyle lütfen. Allah rızası için. Birazcık Allah korkun varsa bana bunu yaşatma. Sadece nerede olduğunu söyle.”

Çetin doğruldu ve ellerini ceplerine koydu. “Çenen yerinde maşallah, iyisin iyisin. Bir sıkıntın yok.” Sonra etrafa baktı. “Neden Viktor’a gittin ki, bacım? Ben salak mıyım sence? Arka bahçeden atlıyorsun, yerlerde yuvarlanıyorsun o çitlerden tırmanacağım diye. Görmedim mi sence ben onları?”

“Bak o daha on bir yaşında,” dedim hızla. Gitmesini istemiyordum. Beni yalnız bırakmalarından çok korkmuştum. Bilgi almam gerekiyordu. “Bana sadece Sena’nın nerede olduğunu söyle, bir daha asla ağzımı açmayacağım.”

Helga bir adamla tekrar içeri adımladığında, Çetin arkasını döndü ve uzaklaştı. Çıkmak üzereydi. “Çetin lütfen! Mürekkep nerede? Hepsi aynı yerde mi? Sena çok korkar! Yalvarırım söyle! Ya siz nasıl insanlarsınız be! Vicdansız köpekler!” diye haykırdım. Ses tellerim çatladı. Öyle bir direniş, öyle bir acı.

Durup bana dönerken, “Nergis bacım?” dedi Çetin.

Doktor ilk önce zincirlere bağlı halime bir anlık afalladı, sonra hızla kıyafetimin yakasından yana çekiştirip omzumu açtı. Kontrol etmeye başladı.

“Sen istediğin her şeyi yapacaksın,” dedi Çetin elleri hâlâ

ceplerinde. Kocaman bedenini hafifçe ileri geri oynattı. Ağır ağır konuştu. “Bizi koparmaya çalışacaksın. Ülkeden kaçacaksın. Sonra geri döneceksin, düşmanımızdan para alacaksın ama Allah’tan korkması gereken, vicdansız olan biz olacağız.” Dili ni şaklatarak sırttı. Odadan çıktı.

Gözlüğünü çıkartıp, “Zedelenmiş ancak kırık çıkık yok,” dedi doktor. Doğruldu. Helga’ya döndü. “Düşerken çarpmanın etkisiyle biraz teni aşınmış. Vereceğim kremi sürün, geçer. Geçmiş olsun.”

“Tamam, doktor,” dedi Helga telaşla. Doktor odadan çıkarken arkasından mırıldandı. “Teşekkürler.”

“Helga,” dedim yavaşça. “Lütfen bana söyler misin? Sen biliyor musun yerlerini?”

“Ben yemin ederim bir şey bilmiyorum,” dedi ve tepsiyi aldı. Bir sandalyeyi ayağıyla itip tam karşıma oturdu. Tepsiyi kucağına bıraktı. “Ben şimdi size yemek verecek. Yarın akşam eğer patron izin verirse size et de getireceğim, tamam mı?”

Ağlarken gülmeye başlayıp, “Beni besleyecek misin?” diye sordum. “Bu muameleyi hak ettim mi gerçekten? Bir kadın olarak söyle, bunlar nasıl canavarlar?”

“Ama bu sizin iyilik için,” dedi ve kaşığı çorbaya daldırdı. “Size yedirmem lazım. Güçlü olmalısınız, canım hanımefendi.”

“Viktor çok şerefsiz, değil mi?” diye sordum. Kalması için bir yudum içtim elinden.

“Evet,” dedi ve kaşığı tekrar çorbaya daldırdı. “Patronun babasına yaptıkları çok korkunç. Çok ahlaksızca. Etik dışı.”

“Bence de,” dedim. Bir yudum daha içtim. “Tufan Bey kendini suçluyor mu?”

“Suçlamaz mı?” dedi sorar gibi. “Babasına kızgın onu terk ettiği için. Ben öyle hissediyorum.”

“Babası Tufan Bey’i terk etti yani? Ee annesi?” dediğimde hiçbir şey bilmediğimi fark etti ve bön bön bana baktı.

“Canım hanımefendi, siz benden laf mı alıyorsunuz?”

“Helga, benim zincirlerimi çözersen sana dört yüz bin do-

lar veririm,” dedim bana kaşığı uzattığında. Başımı geriye kaçırdım. “Dört yüz bin dolar,” dedim yavaşça. “Veririm. Kaçar gidersin Rusya’ya.”

“Ben asla böyle bir şey duymadım, siz de bana böyle bir teklif yapmadınız,” dedi korkarak kaşığı bana uzatırken. “Yemeniz lazım. Yoksa bitkin düşersiniz.”

“Kaçar gidersin ülkene. Bulamazlar seni. Sadece zincirlerimi çöz.”

“Üzgünüm,” dedi ve kaşığı tabağa bıraktı. “Siz yemek istemiyorsanız, ben sonra gelirim tekrar.” Çıplak bacaklarındaki tepsiyle birlikte ayaklandı.

“Hayır, gitme!” diye bağırdım arkasından. “Senin ailen var mı? Dün kullanmam için telefonunu verdiğinde arka plan fotoğrafında gördüm. Küçük sarışın bir kız vardı. Çocuğun mu? Hani nerede? Tufan mı bakıyor ona da? Kim o çocuk?”

Tepsiyi götürdüğü sırada durup bana döndü ve gülümsedi. “Evet, o benim kızım. Rusya’da. Annemle kalıyor. Ben buradaki paralarımı onlara yolluyorum.”

Onu yanımda tutmak için, “Adı ne?” diye sordum. İşe de yaramış gibi tekrar geldi ve sandalyeye oturdu.

“Adı Svetlana,” dedi sıcacık gülümserken. “Beş yaşında. Çok akıllı. Okuma biliyor bu yaşta.”

“Maşallah,” dedim ve geriye yaslandım. Zincirler bileklerimi ağrıtmıştı artık. “Yolladığın para yetiyor mu onlara?”

“Evet, yetiyor.” Çok heyecanlıydı. Muhtemelen şimdiye dek onunla ilk kez birisi çocuğu hakkında konuşuyordu. İlk kez merak edilmişti. Ya da ilk kez birine anlatacak kadar güvenmişti.

“Soğuktur oralar şimdi,” dedim gülümserken. “Moskova’da mı onlar?”

“Hayır, bizim ev Tolyatti’de. Rusya’da bir şehir. Çok çirkin ama. Belki Rusya’nın en çirkin şehri. Ucuz bu yüzden.”

“Okula gidiyor mu?” diye sordum merakla.

“Kreş gidiyor. Çok akıllı. Sana fotoğraflarını göstereyimi mi?”

“Çok sevinirim,” dedim heyecanla.

Telefonunu çıkardı ve bana görselleri açıp uzattı. Başımla onayladım gülümserken. Bir sürü fotoğraf gösterdi. Bir tane-sine dikkatle baktım. Sapsarı bir çocuktü. Gözleri masmavi, elinde tuttuğı horoz şekerini yiyordu. Arkasında bir yazı vardı. Alfabeyi anlamadım ama ezberimde tutmaya çalıştım. Gittiğı kreşin adıydı.

“Ben gitmeliyim. Patron belki bir şey ister,” dedi ayaklanırken. “Patron emir verdi. Bu çorbayı içmeniz gerek. Bunun için sonra yanınıza tekrar geleceğim.”

Odadan çıktığında geriye yaslandım.

“Tolyetti,” diye fısıldadım. “Svetlana.” Gözlerim yere daldı. “Kreş. Tolyetti. Svetlana.”

Ne kadar vakit geçti bilmiyordum ama kapı açıldığında hızla başımı yerden kaldırdım. Tufan sanki zincirlere bağılı bir kadın yokmuşçasına yana doğru adımladı. Purosunu içiyordu.

“Tufan Bey!” dedim korkuyla. “Beni çözer misiniz? Tuva-lete gitmeliyim.”

“Tut biraz. Koskoca kızsın,” dedi karşımdaki koltuğa otururken. Geriye yaslandı. Derin bir nefes verdi. “Seninki geldi.”

“Kim? Şahin mi? Mürekkep mi?”

“Viktor Von Rath.”

“Nereye geldi?” diye sordum yutkunurken. “Buraya mı?”

Başıyla onayladı gülümserken. “Buraya. Çok keyiflendim. Ağladı böyle.” Gözleri kısıldı. “Acı çekiyordu.”

“Kıskandı mı bizi?” diye sordum. Tufan sırıtiyordu.

“Çok,” dedi yavaşça. “Akli gitti amcık beyinlinin. Kalbi par-parparçadır onun şimdi.” Alaya aldı.

“Daha da kıskandırabiliriz,” dedim heyecanla.

Tufan purosundan bir duman daha içine çekerken gözleri bendeydi. Konuşurken ağzından duman çıktı. “Devam et,” dedi cümlemı bitirmemi ister gibi.

“Yani şöyle kıskandırabiliriz ki,” dedim ve birkaç saniye yere baktım. Başımı ona kaldırdım. “Kardeşimin yerini söy-

leyin, gerekirse Viktor'un karşısında sizi şapur şupur öperim, Tufan Bey!"

Kaşlarını çattı. Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. Zehir gibi gülümsedi. Alayla. Belki de hayretle.

"Anlamadım, Nergis?"

"Kıskansın diye işte! Viktor benim için bitti!" dedim hızla. Başını hafif yana attı gülümserken. "Başlamış mıydı ki?"

"Yok!" Kafamı iki yana salladım. "Para için dolandırdım onu, siz hâlâ anlamadınız mı!"

"Beni dolandırmaya kalktığın gibi?"

"Sizle o bir mi?" dedim nefes nefese gülerken. Bu sefer başım onaylarcasına sallandı. "Sizinle o bir olabilir mi? Siz kos-koca Tufan Ali Uluhan'sınız. İstesem gider bir başka tefeciden para alıp yine size olan borcu öderdim. Bankadan kredi çekerdim... Ama ben yapmadım. Neden? Çünkü ben sizin düşmanınızın canını yakmak için aldım o parayı. Bilerek aldım ondan. Size yaptıklarının intikamını almak istercesine..."

Altdudağı büzüldü ama gülümsüyordu. Gözleri baygın baygın bakarken yavaşça ellerini birkaç kez alkış yaptı. "Tebrik ederim. Az daha kandırıyordun beni."

"Ne kandırması?" diye sordum yutkunurken. "Gerçekten böyle düşünüyorum. Tufan Bey, beni dinler misiniz?"

"Patron."

"Patron, beni dinler misin?"

"Dinleyemem," dedi çıkarken. "Dünkü çocuklara bak. Cin olmadan adam çarpıyorlar."

"Gerçekleri söylüyorum! Of!" diye çığlık attım. "Dinler misiniz! Of!"

"Oflama bana!" diye bağırdı. İlk defa. Çok yüksek çıktı sesi. Sıçradım yerimde. Sesi yankılandı. Ezilip büzüldüm.

"Kızım, sen ne çok konuşuyorsun böyle amına koyayım?" diye sordu ağzı açık kalırken. Harlıydı. "Sus biraz," dedi hemen ardından. Sonra kendini toparladı ve sesini alçalttı. "Sevmiyorum. İnsan sesi sevmiyorum."

“Anladım,” dedim yavaşça. “Sena nerede?”

“Çorbayı bitir. Bana sağlam lazımsın.” Odadan çıktı.

“Tufan Bey!” diye bağırdım arkasından. “Ya yapmayın işte bunu bana yapmayın!”

Çoktan üst kata çıkmıştı. Hızla nefes verip başımı yere eğdim. “Allah’ım bana yardım et, lütfen,” diye mırıldandım. Dua okumaya başladım.

Dakikalar geçti. Saatler gibi geldi. Akrep yelkovana bir türlü ulaşamadı ama benim akli melekelerim yerinden oynadı. Kafayı yiyordum. Başımı kaldırıp etrafa baktım. Düşündüm. Ağladım. Sonra dinledim.

Gözlerimi kapattım son çare. Başım öne doğru eğildi, oturur vaziyette. Uyumaya çalıştım. Ne mümkündü ki? Ölmekten betardi.

Gözlerimi araladım. Bir müddet uyuyabilmişim. Kamım guruldadı. Tuvaletimi tutmaktan kasıklarım acıyordu.

“Sena,” dedim tekrar. Gözlerimi sıkıca kapattım. “Allah’ım,” diye fısıldadım. “Onu bana bağışla. Yalvarırım sana.”

Bu depoda saat kavramım yoktu. Gündüz müydü, gece miydi anlamıyordum çünkü yeraltındaydım. Gözlerim kapalıyken aklım geçmişe gitti. Yavaşça gülümsedim. Kaşlarım kalktı gülümserken.

Sena’nın ilkokula yazıldığı güne gittim. Saçları uçuşuyor, gözleri parlıyordu. Benden ayrılmak istemiyordu ama bir yandan da arkadaşları olacağı için mutluydu.

“Korkma, ablacığım,” diye fısıldadım gülümserken. Zincire bağlı bileklerimi oynattım. “Ben seni asla bırakmam ki. Kantinde diğer velilerle oturacağım. Tamam mı?”

Gözlerimi açtım ve kuru dudaklarımı yaladım. Bileklerimi arkadan saran zincirler, kollarıma kramplar körüklüyordu artık.

Deponun kapısı açıldı. Gözlerimi hafifçe kıstım, koridordaki loş lamba dahi fazla parlak hissettirmişti.

Adımları telaşe dolu bir adam girdi içeri. Gömleğinin yakasını düzelttikten sonra durdu ve eliyle içeriyi gösterdi.

“Hoş geldin, patronum. Buyur,” dedi usulca eğilirken.

Muhtemelen ertesi güne geçmiştik. Ağır ağır girdi Tufan soğuk depoya. Arkasında iki adam daha vardı. Büyük ihtimalle onun koruyucu melekleri veyahut cellatlarıydı.

Tufan’ın gözleri benimkilerle buluştu. “Var mı bir sıkıntı?” diye sordu bana bakarken.

“Yok, patron. Kendi kendine konuşup durdu sadece. İzledik kameradan. Usluydu.”

Simsiyah giyinmişti yine. Her zamanki gibi. Kumaş ceketini büyük kollarını örtse de elindeki dövmeler karanlıkta bile gözüme çarptı. Gözleri bendeyken başını onaylarcasına salladı. “Tuvalet?”

“Henüz girmedi, patron.”

Sanki beni hor görür gibi, “İyi,” dedi patron. “Tutsun biraz daha.”

“Bırakın artık lütfen,” dedim güçlkle. “Beni bir dinler misiniz? Çok yanlış anladınız siz beni. Dinleyin, Tufan Bey. Size yalvarırım. Kardeşim nerede? Sena nerede?”

Beni birkaç saniyeliğine kontrole geldi ve *gitti*. Odadan çıktığında gözlerim tekrar kapandı.

1 saat sonra.
Tufan Ali Uluhan.

“Alo?”

“Tufan’ım! Aslanım!” diye sesi geldi karşıdan. Bu pezeven-
gi hiç sevmezdim ama işim düşmüştü artık.

Telefonla bir depoya inerken, “Nasılsın, abi?” diye sordum. “Bana evlilik cüzdanı çıkarttırman lazım.”

“Hayrola? *Kaybedenler Kulübü*’ne mi katılıyorsun yoksa?” diye sordu.

Sana ne ulan, ecdadına soktuğumun gavatı?

“Evet, abi. Evleneceğim.”

“Ne o? Sana takık bir karı vardı,” dedi hattın diğer ucundan gülerken. “Yoksa seni ikna etti mi evliliğe?”

“Yok, abi. Başka biri. Sana atıyorum kızın bilgileri. Hallediver. İmza atıp geçeriz. Selametle,” dedim. Yüzüne kapattım. Elimi kaldırdım. Parmaklarımı oynattım. “Çetin.”

“Patronum,” dedi koşarak yanıma gelirken. Benle birlikte adımlamaya başladı.

“Şu herife Nergis’in kimliğini yolla. Kan tahlilleri ayarlayın. Yap işte ne lazımsa.” Başıyla onayladı ve yanımdan uzaklaştı.

Depoya indim. Kapı aralıktı. Helga koltuğa yeni, sıcak bir yemek bırakmıştı. Gözlerim Nergis’e kaydı. Başı öne eğik, uyukluyordu.

Karşıdaki koltuğa oturdum. Puroyu alevledim. Geriye yaslandım. Nergis’e baktım. Nefesini dinledim bir süre. Bunu hissetmiş gibi başını kaldırdı. Benimle göz göze geldi.

Herkesin konuştuğu ama kimsenin anlamadığı bir sessizlik vardı. Susmasını diliyordum. Sadece onun nefesini dinlemek yeterdi fakat o hiç susmuyordu. Uyandığı gibi başladı.

“Tufan Bey,” dedi yine. Her zamanki o sesle. Sesi direniyordu. Deli ediyordu.

Çözmüyordum bilerek. Elleri morarmak üzereydi ama hâlâ çok dik bakıyordu. Bunu anlayamadım. Acı çeken insanın bakışı bulanık olurdu. Bu kızinki netti.

Yandaki yemeğe baktım. “Yememişsin yine. Yemeyecek misin?” Boş soruydu. Cevabı zaten biliyordum.

“İstemiyorum.” Sesi sert fakat kırıktı. İçinde bir yerlerde hâlâ kardeşinden haber arıyordu.

Yaklaştım ama fazla değil. Yeterli bir mesafe. ”Korkma,” dedim. ”Akrep zehri yok içinde.”

Şaka yapmıştım ancak yine yersizdi amına koyayım. Zaten ben bu şaka yapma muhabbetini bir türlü ayarlayamazdım.

“Kardeşim nerede?”

Kafamın üstünde diye bir şaka daha yapasım geldi ama yersizdi. Duymamazlıktan geldim.

“Hatırlatmaya geldim. Bu akşam kuruldan önemli misafirler gelecek buraya. Sen de olacaksın.”

“Kardeşimin yerini söylemezseniz başımı duvara vura vura kendimi öldürürüm!” diye bağırdı. Gülesim geldi. Öfkesi de korkusu kadar komikti.

İstemedен gülümsedim ve kaşlarımla bedenini gösterdim. Zincir bacaklarına iyice ağırlık yapmış, iz çıkarmıştı. Bilekleri arkadan tahriş olmuştu. “Bedenin acıyor mu?” diye sordum.

Kendi kendime duraksadım. Ne alaka şimdi bu soru, Tufan amma koyayım?

“Acıyor!” diye bağırdı. “Çözün artık!”

Al işte.

“Bir ara gelip çözerim. Akşama hazırlanacaksın,” dediğimde sinirle çığlık attı. Korkutup eğlenesim vardı. Yanına yaklaştım ve eğildim. Sus pus oldu hemen, kedi gibi.

“Seni son kez uyarıyorum,” dedim yavaşça. Kaşlarımı çatattığımda gözleri irileşti. “Bir daha...” Parmağımı kaldırarak tehditvari savurdum. “Bana sesini sakın yükseltme. Allah şahidim, seni çok kötü döverim, Nergis.”

Konuşmadı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Doğrudum. Gidiyordum. Yeterince eğlenmişim.

“Babanızı gördüm rüyamda,” dedi ben tam çıkarken. Beyni-me kan sıçradı. Yanlış duydum sanıp ona döndüm ama ifademdeki şaşkınlığı gizleyecek kadar savunmada değildim.

“Ne dedin sen?”

“Babanızı,” dedi başını olumlu sallarken. “Rüyamda gördüm. Bana elini uzatıyordu. ‘*Nergis kızım, Tufan bana onu terk ettiğim için hâlâ öfkeli mi?*’ diye soruyordu.”

“Seni küçük şeytan,” diye mırıldandım ona adımlarken. Öldüresim geldi. Tek hamlede o ince boynunu kırabilirdim. Kırmamalısın, Tufan.

Kırma oğlum.

Diren.

Dayan.

Nefes ver.

Koskoca adamsın. Kendine gel.

Dibine çöktüm. Bir bir kahverengi gözlerine baktım. Oyasım geldi. Parmaklarımla çıkartasım geldi o gözleri.

Gülümsedim. Sanırım korktu. Düşüncelerimi okumuştı belki. Dediği şeyden pişman oldu.

“Sen benim çocukluğuma benziyorsun,” dedim ağır ağır. “Çocukluğum da senin gibi, boyundan büyük adamlara kafa tutardı. Sonuçlarını hiç düşünmezdi. Korkusuz değil, cahildi.”

“Kötü bir şey demek istemedim,” dedi yavaşça. “Sadece Viktor’a olan öfkenizi anlıyorum. Bu konuda yanınızda olmak istiyorum. Siz de benim yanımda olun. Kardeşimin yerini söyleyin.”

Dudaklarımı yaladım. Çok odaklıydım. Gözlerimi kısıtım. Onu sınamak istedim.

“Seni serbest bıraksam... Ne yaparsın?”

“Sizinle misafirleri ağırlarım,” dedi başını yukarı aşağı sallarken. “İlk işim bu olur, patron.”

Yalancı şeytan. Gülümseyerek ayaklandım.

“Neden uslanmıyorsun? Zincirlere bağladım seni ama hâlâ aklın fikrin fitne fücür. Benden niye korkmuyorsun? Korksan da devam ediyorsun?”

“Çünkü sizin bana bir şey yapmayacağınızı biliyorum!” diye bağırdı arkamdan heyecanla. “Bana ihtiyacınız var. Benim de size!”

Yalaka şeytan.

“Hep böyle misin?”

“Nasıl, patron?”

“Cahil.”

“Hayır, cahil değilim. Aksine çok detaylı düşünüyorum. Siz peki? Hep böyle misiniz?”

“Nasıl, Nergis?”

“Acı çektirip sonra gülümseyen?”

Evet.

“Hayır,” dedim.

Bazen sadece bakarım. Ve içimden derim. Bana bu kadar yaklaşan ilk kişi. Ama en az güvenmem gereken de o. Beni çözmesi beni tehlikeye atıyor. Çünkü biri seni anlarsa, seni zayıflatır. Savunmasız bırakır.

“Ben sizden nefret etmiyorum ve sizden korkmuyorum.”

Ukala şeytan. Bitti. Sadece orada içimden bir cümle yükseldi.

“Sorun da bu zaten.”

Depodan çıktım. Yukarı doğru. Temiz havaya. “Helga!” diye bağırdım. Çiftlik gümbürdedi. “Ne anlattın lan Nergis’e! Gel lan buraya!”

Çıktıkça içim karardı. Sessizlik. O sessizlik bir krallığın çöküşü, bir celladın doğuşu. Cellat olunmazdı zaten. Öyle doğulurdu.

Kurul toplantısında'ydık o zamanlar. Yaşım on dokuz o dönem. Delikanlıyım. Kendimi bir bok sanıyorum. Adam oldum diye horozlanıyorum. Her siki erkeklik gururuna bağlıyorum.

Sıkıcı. Boş adamların beleş muhabbetleri. Okunan martavallar. Partizanların laklakları. Bu lavukların hiçbirini sevmem, hâlâ da sevmem. Önümdeki viskiye gözlerim dalmış. Yanımda babam var.

Sadullah Uluhan.

Muğla'nın kralı.

Para değil, korku da kiralardı.

“Sadullah,” dedi Viktor. Benim gibi genç bir çocuk o dönem. Ama cümleleri kodamanlara bedel. Sesi yağ gibi. Amına soktuğumun o aptal aksanıyla. Yanında o dönemki Alman sevgilisi. Arada bir başkalarına iş atan, bedeniyle ekmek kazanan bir kahpe. “Senin koltuğunu istiyorum. Koskoca Almanya'yı fethettim. Fethiye'yi mi edemeyeceğim?”

Babam güldü. Güldüğünde ayrı bir kurşun dökülürdü.

“Demek koltuğu istiyorsun, evlat. Koltuk basit iş,” dedi neşeyle. “Taşıyabilirsen ancak.”

Diğerleri sustu. Zaten bu orospu çocuklarında laf edecek yürek de yoktu. Anca laf ebeliği. İki laklak, üç beş karı ve hayatları bundan ibaretti.

"Ben taşıyım," dedi Viktor başını öne eğerken. "Yeter ki, senin eski yüklerini sırtından alalım. Sen yaşlısın zaten. Taşıyamazsın o yükleri."

"Sen önce karını kucağında taşıyan Alman piçlerinden al yükleri. Amına koyduğumun sünnetsiz gavur gavatı seni," dediğimde babam şaşkınlıkla bana döndü.

"Ali?" dedi sorar gibi. "Böyle savaşılmaz, oğlum. Küfürle rinle değil." Parmağını şakağına tuttu. "Zekânla cevap ver."

"Zekâmla cevap veriyorum ki, bu Viktor tam bir orospu evladıdır," dediğimde Viktor hızla araya girdi.

"Af buyurun!" dedi gülerken. "Gavat mı dediniz? Kim gavat?" Yanındaki kahpeye baktı. Yanağından makas aldı. "Benim sevgilim benden başkasına bakmaz."

Alman kahpe elindeki sigarayı küllüğe ezerken, "Ne o, koca bebek?" diye sordu. "Benim ahlak elçiliğime mi başladın?" Dilini şaklattı. "Bu neler diyor bana böyle, Yüce İsa aşkına? Viktor? Bir şey desene hayatım."

"Dur, bebeğim. O şeytanla konuşma."

Ellerini çırpı. "Arkadaşlar! Almanya çok soğuk bir ülke. Malum, Muğla sıcacık. Biz biricik sevgilimle Muğla'yı almak istiyoruz. Oylamaya sunuyorum!"

"Reddedildi."

"Ama?" dedi şaşkınlıkla. "Bu adam yaşlandı artık. Gençlerin önünü açın."

"Viktor bitte, " dedi kız sırnaşarak. "Bitte, aşkım. Lütfen. Ben Muğla'yı istiyorum."*

"Bir daha oylayın kurul!"

"Yalnız," dedi biri araya girerek. "Belirtmek isterim ki, Sadullah abi buraların paşasıdır. Bence şansını zorlama. Sana Konya'yı verelim."

* (Alm.) Lütfen. (c.n.)

“Konya ne ya?” dedi Vîktor şaşkınlıkla. “Ben Muğla’yı istiyorum!”

İnsanlar konuşmaya başladı sonunda. Birinin konuşmasını bekliyormuş hepsi. Amcıklar.

“Evet, beyler. Haddimizi bilelim. Çoluk çocuğa meze mi ettireceğiz Sadullah abiyi?”

“Babasına güveniyor bu Nazi dölü.”

“Çocuklar... Çocuklar,” dedi Vîktor ayaklanırken. “Ben yalnızca gavatın kim olduğunu göstermek için buradayım.”

“Ne demek lan bu?”

“Daha karısına sahip çıkamayan adam, koskoca Muğla’ya nasıl çıksın ki? Değil mi ama?”

“Ne diyorsun lan sen?” dediğim sırada herkesin telefonlarına aynı anda bir mesaj sesi düştü. Benim bile.

“İyi izlemeler,” dedi odadan çıkarken. “Haftaya tekrar oynamaya yapacağım. Bay bay! Tschüß!”

İnsanlar telefonlarından merakla videoyu açtı. Babam da. Gözucuyla babamın telefonuna baktım. Beyaz bir yatak.

Tanıdık bir ses. Tanıdık bir nefes.

Annemin nefesi.

Ve o adam. Ölüsünü siksem bile nefretimi köreltmeyecek o adam. Noyan Polatlı. Babamın dostu. Annemle bir olmuş, babamı aldatıyorlar.

Hızla başımı yana çevirdim. Ben elimi yumruk yaptım, babamsa hiç konuşmadı o video boyunca. Gözleri donuktu. Ölü gibi. Adeta içinden biri yavaşça kalbini çıkarıyordu. O da devam etmelerini söylüyordu.

Annemi tanıyan herkes hızla videoyu kapattı. Babam sandalyesini geri çekti. Yerinden kalktı. Bana bir kez baktı. Gözlerinde ilk defa yardım isteyen bir çocuk vardı.

Ama ben de çocuktum. Evet, on dokuzdum ama çocuk yaştı bana göre. Belki şu anki yaşımda olduğumdan on dokuz çocuk

* (Alm.) Hoşça kal. (e.n.)

geliyordur. Bilemiyorum. Yardım edemedim babama işte. Sadece onun yardım isteyişini izledim.

Üç gün sonra bir haber geldi. Sadullah Bey... Benim babam... Sahildeki evinde canına kıymış. Babam... Benim babam. Önce o orospu çocuğu Noyan'ın kafasını, sonra kendi kafasını kurşunlamış. Anneme kıyamamış.

Annem? Firar. Benden kaçıyor yarım akıyla. Babamın yapmadığını, ar namus muhabbetini ben yaparım diye korkuyor. İstesem bulur muyum? Evet. Buldum da zaten. Amerika'da. Korkuyla arkasına baka baka yürüyor hâlâ. Böylesi daha iyi. Acı çeksin. Daha keyifli.

Babamın alnı masaya yaslı bulundu. Masadan zemine kan damlamıştı. Anneme bir veda mektubu bırakmıştı. Sandalyenin üstünde falan başka hiçbir bok yok. Sigara içmiş sadece ölmeden. Fakat benden başka kimsenin bilmediği bir şey vardı.

Babam ölmeden bir gece önce odama gelmişti. Yanıma oturdu. Ve ilk kez bana ilk ismimle seslendi.

"Tufan."

"Buyur, baba," dedim balkonda sessizce atları izlerken.

"Bazı insanlar yıkılmak için doğar, bazıları yıkmak için. Sen hangisisin, evlat?"

Cevap vermemiştim. O da cevabı beklememişti. Ama gözlerimi atlardan çekip ona baktığımda gülümsedi.

"Ben yıkıldım. Sen yıkma."

Helga karşıma çıkmadı. Korkudan muhtemelen kendini odasına kilitlemişti.

Arşiv odasına girdim. Masaya oturdum ve derin bir nefes verdim.

Tak. Yine geldi amına koyduğumun kargası. Cama vurdu.

"O videoda sadece ihanet yoktu," dedim ve camı açtım. "O videoda bir hüküm vardı. O hükmü veren adam babamı aldı benden."

Karga her günkü gibi pervazda duruyor, benden yemek bekliyordu. Ona doğru eğildim ve gülümsedim. "Hüküm var," de-

dim kargaya. “O hükmü veren çocuk bu şehre geçti. Babamın yerine.” Gözlerim kısıldı. “Bu ne cüret?”

Karga şaşkın şaşkın bana bakıyordu. “Annemi izletti tüm adamlara. Ne cüret?” dedim ve bir anda kargayı tek elimle yakaladım. Çirkince bağırıyorsa, kanat açmaya çalıştı ama yapamadı.

Sıktım. Diğer elimle kafasını tuttum. Hıncımı ondan alır gibi. Durmadım ama. Çocukluğumdaki gibi korkmadım da. Aklım başka yerdeydi.

“İyi de o koltuğun gölgesinde doğan benim?” diye sordum.

Karga öfkeyle çırpınıyordu. Kanatlarını açmaya çalışıyordu.

“Ben bilerek senin çocuğunu öldürmedim, orospu çocuğu! Bırak lan artık benim peşimi!” Kafası artık elimde ezildi. Kemikleri kırıldı avucumun içinde. Sesi kesildi.

“Ben bir gölgeyim.” Elimdeki karganın boynu kırılınca onu camdan aşağı attım. “Gölgeler boyun eğmez.” Yere düşen bedenine kutudaki son birkaç solucanı döktüm. Üçüncü kattan düştüler. Muhtemelen onlar da öldüler.

“Ben yıkıldım. Sen yıkma.”

Artık büyüdüm. Babam öldüğünde adam oldum. Babamı toprağa verirken insanların ağzında dua, gözlerinde fırsat vardı. Ancak ben dişlerimin arasında yemin tuttum.

“Viktor denen sik kırığı. Seninle görüşeceğiz, duydun mu lan beni? Babama yaşattığın şey sana da yaşatılacak. Dişe diş... Kana kan... Misilleme yapılacaktır.”

Ve o gün geldiğinde herkes yeniden sessiz olacak. Ama bu kez, sessizlik benim krallığım olacak. *Gerekirse, tüm nergisler tufan rüzgârlarında savrulup parçalanacak.*

15. BÖLÜM

PATRON KİM?

Günah, herkesin kendi gölgesinde sıkıca sakladığı bir sırdır. Kimisi için bu sır karanlık bir köşede beklerken kimisi için ise her gün yüzeye çıkar. Bu nedenle altı meleğin gözetiminde, kendi günah havuzunda boğulmak üzere olan bir nergis çiçeğinin koruyucusu olmuştu tanrıçanın gözyaşları.

Seçmek istenilen hayatların kenarından dönülen virajlarda takla atardı arabalar. Seçilmek ise, bahşedilen bir lütfun yanı sıra bir yalnızlığın çaresizliği gibi kırpabilirdi gözleri. Yakar kavururdu, eser savururdu.

Hey, sen.

Tanrıçanın gözyaşlarını sen de hissediyor musun? Ben hissediyorum.

Başım öne eğik, sessiz sessiz duruyordum. Onların tabiriyle *uslu*. Bu pis cellatlar, kalpsiz canavarlar.

Saçlarım gözümün önüne döküldüğünde, aklıma bir anı daha geldi. Garsonluktan bir zaman.

Sipariş fişleri önümdeydi. Mutfağın camı buğulanmıştı. İçerideki yağ kokusunu içime çekiyordum. Dönen küçük bir vantilatör dışında nefes alamıyorduk.

“Nergis,” dedi Aytaç abi önündeki dönere marul eklerken. “Masa üç! Hemen!”

Ellerim titriyordu. Beş saattir hiç oturmamıştım. Sigara içmemiştim.

“Tamamdır, abi.” Yana bıraktığı iki tabak ve içeceği tepsiye dizip mutfaktan çıktım. Yavaş ama sık adımlarla kalabalık dönerciadaki bir masaya yürüdüm. “Afiyet olsun,” dedim. Tam arkamı dönecekken adamın sesiyle duraksadım.

“Gel buraya sen bir,” dediğinde gülümsedim ve ona döndüm. Birkaç adım attım.

“Bu ne şimdi?” diye sordu ağzı aralanırken.

“Döner,” dedim sanki o bunu görmüyor gibi.

“Yok ya,” dedi siniri katbekat artarken. “Salak mıyım ben? Görmüyor muyum?”

“Sorun nedir, beyefendi?” derken yutkundum.

“Bu et az pişmiş,” dedi çatalıyla döneri iteklerken. “Git bana çok pişmiş getir. Utanmasanız hızlıca yiyip gidelim diye önümüze bütün dana koyacaksınız.”

“Kuzu,” dedim gülümserken. “Kuzu eti bu. Dana değil.”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?” diye sordu ayaklanırken. “Garson müsveddesine bak. Bana dikleniyor musun sen, bu rezil halinle?”

Yutkundum. “Alayım ben onu,” dedim tabağa uzanarak. “Yenisini getireyim.”

“Zahmet olacak sana da kusura bakma,” dedi gülerken. “Karının aylık maaşı benim günlük çerez param, gelmiş bir de bana ukalalık yapıyor.”

Tabakla tekrar mutfağa girdim. Tezgâha bıraktığım sırada, Aytaç abi yeni tabaklar hazırlıyordu.

“Daha pişmiş istedi,” dediğimde şaşkınlıkla bana döndü.

“Kızım, dalga mı geçiyorsun? Önümde bin tane sipariş varken bir de bununla mı uğraşacağım? Geri götür tabağı. Daha bunları dağıtacaksın.”

“Abi, bana kızıyorlar sonra,” dediğimde sinirle tabağı eline aldı ve tepsiye bıraktı.

“Hadi, Nergis!” diye bağırdı. “Senin şu uyuz hareketlerinden bıktım ben!”

Tepsiyi alıp tekrar içeri geçtim. Sinirden gözlerim bulandı. Bundan hep nefret ettim.

Tabağı masaya bıraktım. “Buyurun,” dedim yavaşça.

“Aynısı bu?” dedi şaşkınlıkla önündeki tabağa bakarken. “Yahu sen benimle dalga mı geçiyorsun? Kimsin kızım sen? Seni satın alırım ben, duydun mu? Paramla seni köpek ederim kendime.”

Derin bir nefes verdim. Yavaşça öne doğru eğilip tabağın üzerine hızla tükürdüm. “Al,” dedim doğrulurken. “Al şimdi paranı da dönerini de.”

Ağzı açılırken hızla önlüğü çıkardım ve kenara bıraktım. Çantamı alarak oradan telaşla çıktım. Sinirden bedenim yanıyordu. Ellerim titriyordu. Sigara yakıp bir parka adımladım. Hem yorgundum hem bıkkın. Çaresizdim aynı zamanda. Ağlamaya başlarken Mürekkep’i görüntülü aradım.

“Selam,” dedim ağlayarak gülümserken. “Ne yapıyor benim bal bebeklerim?”

“Senin aramanı bekliyorduk,” dedi Mürekkep. Telefonu tuvaletin aynasına dayadı. “Hazır mısın?”

Gülümsedim. Ağlayarak başımı salladım.

“Evet, Nergis Tanyeli, bugünkü kuaför programımızda Sena Tanyeli isimli bu güzel kızın saçlarını kısaltacağız.” Mürekkep eline Şahin’in tıraş makinesini aldı.

“Kemoterapi sonrası doktorla konuştum. Saçları dökülmeye başlamadan önce bizim kesmemiz gerekiyormuş,” dedi Mürekkep makineyi açarken. Sesi çatallı çıkmıştı.

“Sena!” diye bağırdı içeri doğru. “Gel buraya! Mür ablan seni baştan yaratacak!” Ekranı doğru eğildi gülümserken. “Avatar izlettim ona bugün. Oradaki keltoş çocuğu gösterdim. Alnına ok çizeceğiz sonra, çizgi filmdeki gibi.”

Sena yavaşça tuvalete girdi. Konuşmuyordu. Mürekkep’in

önüne geçti ve bana el salladı. Sonra o minik ellerini önünde birleştirip yavaşça beklemeye başladı.

“Hazır mısın, güzellik?” dedi Mürekkep.

Sena başını öne eğdi. Ağlamıyordu ama omuzları titriyordu.

“Hazırım,” dedi şirin sesiyle.

Mürekkep, makineyi Sena’nın alnından yavaşça geriye doğru tuttu. Elimle ağzımı kapattım. İpek gibi saçları tuvaletin zeminine dökülmeye başladı.

Sonra bir daha. Ve bir daha. Sessizlik oldu.

Sena gözleri kapalı, hıçkırarak ağlamaya başladı. Elleriyle gözlerini ovuyor, hiç durmadan ağlıyordu.

“Ne oluyor?” dedi Mürekkep hızla duraksarken. “Ne konuştuk seninle, bebeğim?”

“İstemiyorum!” diye bağırdı. “Alma saçlarımı lütfen!”

“Ama bebeğ...”

“İstemiyorum dedim!” diye çığlık attı. “Okulda bana gülecekler! Çirkin olacağım işte! İstemiyorum! Sakın kesme artık!”

“Yapma, hayatım,” dedi yere çökerken. “Sana gülenleri ben döverim. Mürekkep ablanı tanımadın mı sen?”

“Hayır dedim! Kıyma saçlarıma, lütfen! Allah bu saçları benim için yarattı! Şimdi kesme ne olursun, ablacığım. Ne olursun!”

“Ya benim ballı turtam,” dedi Mürekkep onun avuç içlerini öperek. “Şimdi keseceğiz ama sonra daha güzel uzayacaklar. Sana yemin ederim.”

“Hayır istemiyorum! Lütfen bana bunu yapma! Benim saçlarım prenses saçı! Ablam her gece örüyor benim saçlarımı! Şimdi ne öğrecek?”

“İyileşmen için, bebeğim.”

“Niye hastayım ki ben? Kötü bir çocuk olduğum için Allah bana böyle bir ceza mı yapıyor yoksa? Ben hiç yaramaz değilim ki.”

“Hayır, bebeğim,” dedi Mürekkep telaşla. “Bu sana bir ceza değil. Bu sadece bir sınav. Allah sana bir sınav yapıyor. Onu çok seviyorsan bu sınavda hiç ağlamaman lazım.”

“Nasıl yani?” dedi Sena burnunu çekerken. “Ağlamazsam sınavı geçer miyim?”

Mürekkep gülümseyip başıyla onayladı. “Evet,” diyerek parmaklarının arasına Sena’nın minik burnunu alıp çekiyormuş gibi yaptı. “Bu sınavda hiç kızmazsan ve dua edersen Allah sana çok büyük bir ödül verir.”

“Ne verir?” diye sordu heyecanla. “Çikolatalar mı yoksa?”

Mür gözlerini kıstı. “Çikolata dolu bir oda, hatta şehir verir. Koskoca bir dünya verir.”

“Ne? Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi Mür. “Yahu ne var bu saçta? Bak,” dedi ve hiç düşünmeden kendi upuzun saçlarına makineyi tuttu. Hızla geriye doğru saçını tıraşladı.

Mürekkep’in saçları çok özeldi. Simsiyah, capcanlıydı. Bunu yapmasıyla dumur oldum. “Al bak,” dedi Sena’ya bakıp gülerken.

Makinenin sesi kulaklarımda çınlarken Sena’nın ağlaması durdu. Şaşkınca baktı Mür’e. “Abla,” dedi merakla. “Sen hasta değilsin ki. Neden kesiyorsun saçını? Senin de mi sınavın var? Allah sana da mı sınav yapıyor yoksa?”

Kendi saçını hiç durmadan dökerken, “Herkes yapıyor. Tüm insanlara. Hem sen saçın değil de canın dökülüyor sandın,” dedi Mür. Bukleler bir bir yere aktı. “Biz dökülsek de direniriz. Biz kızlar saçtan ibaret değiliz.”

Kendi saçını kazıdıktan sonra eğilip Sena’nın saçını tıraş etmeye devam etti. “Sen de söyle bakayım, duyayım.”

“Biz kızlar saçtan ibaret değiliz, Mürekkep abla.”

Boğazıma koca bir taş oturdu. Gözümden yaş süzüldü. Gözümün önündeki saçları üfledim. Geçmişte bıraktım o sürekli ezilen garson kızı. Kafasından aşağı çay dökülse bile sabah koşarak işe giden Şahin’i. Mürekkep’in kendi upuzun saçlarından vazgeçtiği o günü.

Mürekkep o zamandan beri saçları uzadıkça kısacık kesti.

Sena’ya hep eşlik etti.

Sena'nın ağlarken bile gülümseyen yüzünü düşündüm. Şimdi burada zincirliydim ama o gün, o banyoda, o küçük ekranda bana hayatta kalmam için gerekenden daha fazlasını vermişlerdi.

Aile, erdemlerden önce gelirdi.

Çetin'in, "Uyanma vakti," sesiyle başımı kaldırdım. Uyumuyordum zaten ama belki de iki gündür bu sessiz odada tutuluyordum. Günleri anlayamıyordum. Güneşi alamıyordum.

Islık çalarak arkama doğru adımladı. Türkü söylüyordu. Bir eliyle arkamdaki zinciri çözüp bedenimden kurtardı. Doğrulduğumda bacaklarım tutmuyor, kalçam yanıyordu. İki gündür oturuyordum. Yere düştüğümde hızla doğruldum ve telaşla çıkışa doğru adımladım.

Çetin arkamdan sakince ilerliyordu. Çıkacağım yer zaten Tufan'ın çiftliği idi. Tepede iki keskin nişancı, kapıyı aynı anda onaylayarak açıp kapatabilen iki güvenlik ve çitlerin önünde, ardında korumalar... Çıkmam pekâlâ imkânsızdı. Bundan bu kadar rahatlardı.

En üste çıkarken bacaklarım karıncalandı. Yalpalayarak merdivenleri çıktım. Kapıyı iki elimle iterek hızla tepeye kaldırdım ve başımı havaya tuttum. Akşam vaktiydi.

Güneşi kaçırmıştım.

Soğuk hava bir anda yüzüme vurunca gülerek toprağa sırtüstü uzandım. Gökyüzüne baktım. Sırıtiyordum. Sanırım deliriyordum.

"Nergis Hanım bacım, sen ne yapıyorsun böyle?"

"Nefes alıyorum," dedim gülümserken. Derin bir nefes aldım. Saçlarım taze kesilmiş çimlerin arasına dökülmüştü. Rüzgâr tenime üfledi. Gökyüzü sonsuzdu. Yıldızlar yeni yeni belirginleşiyordu.

Sanki bayılmışım gibi, "Tövbeler olsun. Bu bayana ne oldu len, Çeto?" diye sordu bir başka güvenlik.

"Valla birader ben de anlamadım ki," dedi Çetin manidar biçimde.

“Kaldır bence. Patron görürse yanlış anlayacak,” dediğinde Çetin beni kolumdan tutup bir anda ayaklandırdı. Başım çalkalanırken hafifçe öne doğru itti.

“Hadi, bacım bak benim başımı belaya sokacaksın. Patron seni dövdüm falan sanacak, sonra kellemi alacak,” dediğinde ağır ağır içeri giriyordum. Sineye çekildiğimi fark ettim ama elimden bir şey gelmiyordu.

Asansörün orada Çetin üçüncü kata bastı ve çekildi. “Odada hazırlan. Patron gelip sana yapman gerekenleri söyleyecek.”

Başımla onayladım ve asansöre girdim. Üçüncü kata gelince ilk olarak koridorun en sonundaki Tufan’ın odasına baktım. Kapalıydı kapısı.

Bana ayrılan odaya girdim. Burada kalmak zincirlerden çok daha iyiydi. Kenarda kırmızı bir elbise duruyordu. Bu sefer bana üç seçenek sunulmamıştı. Uzun eteğinde derin bir yırtmaç vardı. Sırtı dekolteliydi. Dibinde siyah topuklular diziliydi.

Onlara bakarken önce lavaboya gittim. Çıktığımda yatağa oturdum ve kollarımı bir süre ovmaya çalıştım. Ayaklarımı kıpırdattım. Doğrulup volta attım. Omuzlarımı salladım. Her yerim ağrıyordu.

Kapı yavaşça tıklatıldı. Bakışlarımı kapıya çevirdim. Tufan başını uzattı. “Geliyorum müsaitsen.”

“Ne kadar da düşünceli bir adam?” diye mırıldandım kinaye dolu ama duymadı. İçeri girdi. Ellerini ceplerine attı.

“Nasılsın? Özlemiş misin yerüstünü?”

“Özlemişim,” dedim usulca. Beni tekrar oraya sokmasından çok korkmuştum. “Cezamı yeterince çektiğime inanıyorum.”

“Dur bakalım,” dedi ve sağa sola baktı. “Bu akşam göreceğiz.” Bıkkın nefes verirken bir elini cebinden çıkardı ve kumaş ceketinin iç cebinden bir krem alıp bana uzattı. “Doktor bunu sürsün demiş. Omzun için.”

Kremi ondan alıp birkaç saniye inceledim ve başımı Tufan’a kaldırdım. “Helga nerede?”

“Sana gereksiz bilgiler sunduğu için çenesi kırılmış,” dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onun da açıldı.

“Sikeyim,” diye mırıldandı. “Şaka yaptım. Onu dövmeceyim diye odaya kilitlemiş kendini. Yarın çıkar meydana.”

“Onu dövüyor musunuz?”

“Hayır,” dedi odadan çıkarken. “Ona bir kere vursam ölür muhtemelen. O nedenle dayak atmıyorum. Yarım saate aşağıda ol.”

Kapıyı kapattığı sırada, “Şerefsiz,” diye mırıldandım. Elbiseyi çekip aldım ve üzerime tuttum. Kıyafetlerimi çıkarıp elbiseyi giydim ve topukluları ayaklarıma geçirdikten sonra lavaboya yöneldim. Hızlıca bir duş aldım. Saçlarımin kurummasını beklerken pakette duran malzemelerden birini açıp gözlerimin altına sürdüm.

Kahve bir allık ve bu kadarı yeterli geldi. Fazlasına gerek yoktu. Aslında buna da yoktu ama Tufan’ın yanında kokona Meltem gibi görünmek için mecburdum.

Odadan çıkıp asansöre adımladım. Üçüncü kattan zemin kata indim. Diğer iki katta ne vardı hep merak etmişim.

Alt kata indiğimde Tufan’ın geniş ama loş salonuna girdim. Masada her şey hazırdu. Bir ziyafet vardı. Tek sandalyesi olan masaya yeni koltuklar eklenmişti. Fonda kısık bir caz çalıyordu.

Boğazımı temizlediğimde bana döndü. Televizyon izliyordu. Masada duran uzun tülleri alıp yanıma yaklaştı. “Sana ne sorarlarsa ben cevaplarım,” dedi ve elini bana uzattı. Elimi onunkinin üzerine koydum.

“Meltem çok konuşur, kafa sikerdi.” Elindeki tülü biraz uzattı ve elime yavaşça geçirdi. Dantelli, simsiyah bir eldivendi. “Senin de gevezelikte ondan pek farkın yok ama,” dediğinde dirseğimin biraz üzerine kadar ince eldiveni giydirmişti.

“Unutma, onlar seni Meltem biliyor. Ama ben seni tanıyorum. O yüzden hata yaparsan düzeltirim.” İkincisini de yavaşça diğer elime geçirdi. “Yeter ki, kontrolü kaybettiğinde eline almaya kalkma. Bana bırak.”

Başımla onayladım. Birkaç adım geriye gidip bedenimi inceledi. “İyi oldu, iyi,” dedi ve nefes verdi. “Kollarındaki döv-meleri sorarlarsa sildirdim dersin.”

“Tamam.”

“Tamam ne?”

“Tamam, patron.”

İki kodaman sonunda geldi. Bir bir içeri adımladılar. Onlarla tokalaştım. Çok konuşmuyorlardı ama bana yargılayıcı gözlerle bakıyorlardı.

Tufan’a ev hediyesi bir tablo gelmişti. Tufan zaten tablo meraklısıydı. Bunu evinden ve gece kulübünün üst katındaki ofisinden anlamıştım.

“Orişinal eser,” dedi Kayseri böbürlenerek. “Senin için müzeden çaldırttım.”

“Eyvallah,” dedi Tufan önündeki tabloya bakarken. İçten gülümsedi. Gerçekten hissettim. Samimiydi. Başını Kayseri’ye kaldırdı. “Sağ olasın.”

Seçilmiş Kişi tablosu.

Kimi zaman ellerindeki çiçeklerle dualar eden meleklerin huzurunu anımsatırdı. İnsan huzursuzlukların içinde huzurla kucaklaşırdı. Ortadaki çıplak oğlan çocuğı masumlüğün simgesiydi. Kendisini çevreleyen altı meleğın onu koruduğı, onun için dualar edildiğı düşünölürdü. Masumiyet, nergis çiçeğıyle taçlandırıldı zihinlerde. O halde bu melekler Tufan Yeli’nin savurduğu birkaç günah olmalıydı.

Şeytan, Allah’a başkaldırarak kovulmuştu. Sonrasında kini ve öfkesiyle dokunduğı bedenleri günahlarla yakmıştı. Nergis çiçeklerinin bu yel eşliğinde alev alma nedeni belki de buydu.

Tüm sular bir bir yutulduğunda yeller ateşlere dönüşmüştü. İnsanların arta kalan ömürleri yavaş yavaş sonraki hayat için düzenlenmeye başladı. Şeytan insanlara üflediğı sıcak nefesle yavaşça cehennemi genişletti.

Altı meleğın altısı da onlara dualar ederdi, ortadaki masu-

miyet ise kahkahalar eşliğinde gülerek bu ikilinin günahlarını savurmaya yeltenirdi.

Bir Nergis Tufanı'nda alev alan iki beden.

Böyle hissettirdi tablo bana. Bu sırada Tufan çoktan tabloyu salonda bir yere astırdı. Yemek masasına oturduğumda tabağın ortasındaki et salyalarımı akıttı. Açlığım midemi oymaktan vazgeçmiş, yerine beynime tırmanmıştı. Ellerim titriyordu.

Bastonunu yana bırakıp, “Ne iyi oldu böyle yakinen, değil mi ama? Uzun süredir seninle karşılıklı rakı içmek istiyordum, evlat,” dedi Kayseri. “Hem şu çarpık ilişkili olayı da duymak isterim.”

Benden bahsediyordu ama benim gözüm o etteydi. Yanına konmuş tereyağlı pilav bile cennetten düşmüş gibi parlıyordu.

Tufan'ın sessiz bakışı sırtımda bir tabanca gibi duruyordu. Onun masasında, onun kurallarına göre oturuyordum. Ağzımı açmak bir yana, çatalı kaldırmak bile riskti.

Geriye yaslanırken, “Duyulacak pek bir şey yok,” dedi Tufan. Gözlerim açık, ona bakıyordum. Çatalını eline bir türlü almıyordu. “Meltem, o sarı taşak Viktor'dan sıkılmış, bana gelmiş. Bizde de gelene *git* denmez.”

Sonra bana baktı. Benim ona yalvarır gibi baktığımı fark edip kaşlarını çatı.

“Olağandışı geliyor,” dedi Kayseri heyecanla. “Bu kız, Viktor denen o herife tapardı.” Durup gözlerini kıstı. “Evlat? Bunlar bir plan peşinde olmasınlar?”

Hâlâ bana bakarken, “Ne planı yapacaklar ki?” diye sordu Tufan. “Meltem doğru ata oynadı sadece. Zeki görünmezdi pek ama bak, akıllı kadınmış.”

“Ummadık taş baş yarar, değil mi?” dedi Kayseri ağır ağır gülerken. “Haklısın, evlat. Gelene *git* denmez bizde. Viktor'un haberi olmuştur elbet.”

“Sivas söylemiş,” dedi Tufan. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Benim ona neden böyle baktığımı anlamaya çalışıyordu. “Sivas demişken, bu eleman Sivas'ın boşalan koltuğu için mi burada?”

“Konuş, söylediklerimi, ezberlettiklerimi söyle,” diye fısıldadı Kayseri. Yanında oturan adam hızla boğazını temizledi.

“Namınızı çok duydum, Tufan Bey,” dedi adam başını sallarken. “Bendeniz Hasan... Hasan Baltacı. Doğma büyüme Sivas Gemerek’liyim. Çevrem çoktur. İsmim de bilinir.”

Tufan hâlâ bana bakıyordu. Bu durum Kayseri’nin bile dikkatini çekmiş olacak ki, gözleri ikimizin arasında gidip geldi.

“Adam yol bilir, yordam bilir. Orada işlerimizi büyütmek istiyorsak bu herif lazım bize,” diye girdi araya Kayseri. “Diğer salak yok piyasada. Kaçmış herhalde. Onun koltuğuna Hasan’ı oturtmak istiyorum. Ben kefilim bu çocuğa. Rahmetli babası çok yakın dostumdu.”

Tufan sonunda gözlerini adama çevirdi. Eline çatalını aldı. Ben ise hâlâ yemek ve yememek arasındaydım.

“Adım ne demiştin?”

“Hasan,” dedi hızla. “Hasan Baltacı.”

Tufan, “Afiyet olsun,” dediğinde hızla diğer elime bıçağı aldım. Heyecandan kafayı yiyecektim. Eti kestiğim sırada Hasan devam etti.

“Tufan abi... Dediğim gibi, ben oldukça saygın biriyim orada. Babamdan dolayı da pek sevilirdim. Hem girişte iki kangal gördüm. Benim de köyde var, altı yedi tane.”

“Baban olmasa ne bok olurdun peki bu hayatta?”

Hasan şaşkınlıkla duraksadığında ağızımdaki lokmayla onları izliyordum.

“O ne demek, abi?”

“Diyorum ki,” dedi ve mırıldandı. “Bıktım kendimi açıklamaktan amına koyayım. Şu hayatta ben bir şeyi demeden anlayacak bir siktiğimin kulu yok mu?”

Bize baktığında şaşkınlıkla onu izliyorduk. Gülümsedi. Hasan’a döndü. “Başarıların baban tarafından önüne sunulmuş. Baban olmasa ne baktun, onu soruyorum.”

Yardım ister gibi Kayseri’ye dönerken, “Yani, bilemedim,” dedi korkuyla.

Kayseri konuyu değiştirmek için kaşlarıyla beni gösterdi. “Meltem kızım da maşallah, pek acıkmış. Günlerdir aç gibi yiyor.”

Hızla lokmamı yuttum ve gülümseyerek önümdeki bardağı elime aldım. Kocaman bir yudum su içtim.

“Benim için senin ya da babanın adının ne olduğu önemli değil,” dedi Tufan. “Senin ne kadar doğru konuştuğun önemli. Kaç kişiye para verdin? Kaçı geri getiremedi? Kaç kişiyi gömdün? Ve kaç kişiyi öylece bıraktın?”

Hasan gülümsedi. “Eyvallah, abi,” dedi mertçe. “Ben anladım seni, hiç merak etme. Gerektiğinde mezar kazmasını da bilirim, dua etmesini de. Sana ne lazımsa o olurum.”

Kayseri tekrar bana döndü. “Meltem sen ne diyorsun bu işe? Sivas’ta olsan, bu herifin yanında korkar mıydın?”

“Meltem yengede tam benden para alıp kaçacak cesaret var gibi duruyor,” dedi Hasan gülerek. Sonra aç bir köpek gibi önündeki ete yumuldu.

“Bu nereden çıktı?” diye sordu Kayseri şaşkınlıkla. “O kadın senden zengin.”

“Latife ettim,” dedi boğazını temizlerken. “Çok duydum isminizi. Erkeklerle önünüzde diz çöktürüp iltifat ettirirmişsiniz.”

İçtiğim su boğazımda kaldığında hızla bardağı masaya sertçe bıraktım ve Tufan’a döndüm. Gülümsedim yutkunurken.

“Hak ediyorlar bazıları,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “İyi oluyor öyle. Erkekleri bazen köpek etmek lazım.”

Tufan hemen, “Tamam,” diye mırıldandı. Devam etmemi istemiyordu. Geriye yaslandı. “Kayseri benim babam sayılır. Onu kıramam elbet.”

Başıyla onaylayıp, “Çok teşekkürler, abi,” dedi Hasan.

“Sana ayda on müşteri yollarım. Her bir müşteri geri ödemenden yüzde otuz alırım.”

“Tamam, abi.”

“Müşterilere bir aydan fazla müsamaha göstermeyeceksin.”

“Anlaşıldı, abi.”

“Benim adamlarımı bilgilendirmeden dışarıdan birine borç verirsen, koltuğunu seninle birlikte ateşe veririm.”

“Yok, abi. Olur mu öyle şey?”

Tufan gülümsedi. “Hoş geldin ailemize.”

Hasan hızla ona elini uzattı ve tokalaştılar. Bir mezarı kazarken kendi çukurunu da kazdığını bilmeyen Hasan. *Yazık.*

Ellerini birbirine vurup, “Harika!” dedi Kayseri. “Bu güzel anlaşmaya! Şerefe beyler... Ve güzel patroniçe!”

Elindeki rakıyı kaldırıp ortamıza tuttu. Kendi rakımı alıp onlara eşlik ettiğim sırada, önümdeki yemeği çoktan bitirmiştim. Gözlerim canlandı sanki.

Rakıdan küçük bir yudum içip masaya bıraktım. Tadını se-verdim ama böyle bir ortamda içince çok acı gibi gelmişti. Bir an için gözüm Tufan’a takıldı. Bir süre bana baktı ama hiçbir şey demedi. Kibarca etini kesti.

Onu tanımak hâlâ imkânsızdı. Beni neden bu kadar rahat susturuyordu? Neden her seferinde bir tek bakışıyla içimdeki fırtınayı bastırıyordu?

Ancak bu gece başka bir geceydi. Dilimin ucundaki zincir kırılmıştı bir kere.

Rakıyı başıma dikip geriye yaslandığımda Tufan’ın gözü etine indi ve gülümsedi. “Sakin ol,” dedi.

Dudaklarımı yalayıp şişeye uzandım ama bir başka hizmetli benden önce davranıp hızla rakıyı bardağıma ekledi.

Masadaki her şey biraz buğulu görünüyordu. Rakı, bir kadeh... Bir kadeh daha. Burnumun ucundan sızan anılarla birleşiyordu. Karnım saatlerdir boştu ama masadaki dolmalar, ez-meler, etler. Hepsi başka birinin sofrası gibiydi.

Ben orada yalnızca figürandım. Rolüm Meltem. Maskem suskun bir kadın.

Fakat içtikçe bir şey çözülmeye başladı. Çözülmem gereken zincir değildi bu sefer. Dilimdi.

Kayseri kafasını geriye atıp bir yudum daha aldı. Şişenin ya-

rısı gitmişti ama sanki adam hâlâ ayıktı. Gözucuyla bana baktı, sonra Tufan'a döndü.

“Bir şey soracağım, evlat. Siz nasıl...” Çatalıyla bizi gösterdi. “Bu kıvama geldiniz?”

İçtim biraz daha. O ise devam etti.

“Yani, sen Viktor'un kızını öldürmek istiyormuşsun gibi anlatılıyordu. Ama şimdi bakıyorum da karşısındasın. Bayağı karşısında. Sen de öyle, Meltem. Aşkından öldüğün Viktor'la savaşıyor herifin yanındasın.”

İçimden bir çatırtı duyuldu. Tufan hiçbir şey demedi. Sadece rakı bardağını tepeden kavradı. Benim rakı kadehime sessizce tokuşturdu. “Sus,” der gibi yaptı bunu. Ben ise refleks olarak kadehimi içtim.

Sonra kelimeler dilimin ucuna dizilmeye başladı.

“Tufan'da yanan bir nergis çiçeği gibiydim, üfledi sönuverdim,” dedim.

Bir anlık sessizlik. Kayseri kaşlarını kaldırdı. Tufan başını çevirdi ama bir şey demedi. Hep böyleydi. Bazen onun susuşları bütün kelimelerin yerine geçerdi.

“Sen Viktor'un yanındayken daha neşeliydin sanki,” dedi Kayseri sigarasını yakarken. “Gülüyordun, konuşuyordun. Ciller yapardın. Şimdi sus pus olmuşsun.”

Gülümsedim ama Kayseri'nin gözünü artık seçemiyordum. “Af buyurun, Kayseri amcacığım ama Viktor gibi şen şakrak adamdan sonra bu öküzün yanına geldim. Herhalde ona ayak uyduracağım, değil mi?”

Kayseri kahkaha atarken Tufan yutkundu. Tüm bu buğuda onun hareket eden âdemelmasını seçebildim.

Yüzümü ekşittim. “Aha böyle,” dedim kaşlarımı çatarak. “Suratsız, meymenetsiz. Ketum herif.”

Bardakta kalan son yudumu da içtim. Tufan, “Yeter,” diye mırıldandı ama yetmezdi. Hizmetliden önce davranıp bir daha doldurdum.

“Biliyor musun, Kayseri amca?” dedim bardağa baka baka.

“Viktor’un yanında oynadığım rol daha kolaydı. Ama bu adam...” Başımı Tufan’a çevirdim. “Bu adamın yanında hiçbir rol işlemiyor.” Gülümsedim. “Çünkü hiçbir şey kalmıyor. Ne maske ne ben. Puf olup gidiyor.”

“Valla kızı kendine benzetmişsin,” dedi Kayseri ağzı açık kalırken. “Ne dediğini anlamıyorum. Edebiyat mı yapıyor, felsefe mi çözemedim.”

“Sus artık,” dedi Tufan bıkkınlıkla. “Çok içtin. Bomboş konuşuyorsun.”

Ama susmadım. Sanki içtikçe çözülüyordum. Her kelime içimden akıyordu artık.

“Meltem’den ibaret değilim ben. Hiç olmadım,” dedim. “Senin bu kurduğun sofrada ben yokum aslında. Yerim burası da değil benim.”

“O ne demek, evladım?” diye sordu Kayseri şaşkınlıkla.

Durdum. Boğazım yandı. Devam ettim.

“Ben,” dedim ellerimi göğsüme vurarak. “Tufan’a da mecbur kaldım ama kimse anlamıyor. Anlamıyorsunuz. Çünkü bu adam bana zincir değil. Ama özgürlük de değil. Bir tür...” Durakladım. “...tutsaklık biçimi.”

Kayseri gözlerini kısmıştı. “Bu nasıl bir aşk lan?” dedi hayretle.

“Aşk mı?” dedim ve kahkaha attım. Gülerek Tufan’a döndüm. “Bu dediklerime aşk dedi. İnanabiliyor musun, Tufan?”

“Ya, ya,” dedi Tufan ve nefes verip başını Kayseri’ye kaldırdı. “Viktor’a bu güzel sohbetlerimizden bahsedersin diye düşünüyorum.”

“Ederim tabii,” dedi başıyla onaylarken. “Mesaj alındı, evlat. Kuşlar haber yollar ona. Hatta dur,” dedi ve kumaş pantolonunun ceplerini kontrol etti. “Bizim şu Tefeci sohbet grubuna bir resim çekin de atın. Ona gider o görsel zaten.”

“Ben çekeyim!” dedim hızla ayaklanırken. Kalkınca başım döndü. Fakat hiç umursamadan Kayseri’nin telefonunu elime aldım ve masadan birkaç adım ileri gittim. Ön kamerayı açıp

kocaman gülümsedim. “Herkes baksın! Mutlu, güzel aile tablomuz!”

Fotoğrafi çektiğim sırada bir şarkı dönmeye başladı plakta. Bir tango şarkısı. Heyecanla ellerimi çırpıp Kayseri’nin telefonunu masaya bıraktım. “Meltem, yani ben çok güzel tango yaparım! Kayseri, sen bizi Tufan’la çeker misin? Viktor’uma gönder videoyu, tamam mı?”

“Otur şuraya,” dedi Tufan bıkkınlıkla. “Oturma hatta. Git yat sen artık.”

“Hadi ya!” dedim onu daha da sinir etmek için. “Hadi! Viktor benimle çok güzel dans ederdi!”

“Kırmasana kızı,” dedi Kayseri kaşlarıyla. “Bak deli dolu. Eşlik et. Bayanların enerjisi çoktur maalesef ama ayak uydurmak gerekir.”

“Abi, ne enerjisi kızın kafa pilot oldu amına koyayım,” dedi Tufan bıkkınlıkla.

“Hadi kalk. Kız doğru diyor. Çekerim sizi öyle dans ederken, atarım gruba.” Kaş göz yaptı. “Anladın sen. Gider mesaj gerekli yerlere.”

“Gelmezsen gelme!” dedim ve kendi kendime salonun ortasında mırıldanmaya başladım. Şarkıya ayağımdaki topuklularla bir ritim tutuyordum.

Salonun ortasında kendi kendime dönüyor, ellerimle sağı solu gösteriyordum. Hıçkırarak ağlamak istedim. Sena nerede diye sormak istedim.

Işık bile çok geldi yüzüme. Yüzümü parlatan ışığı kesmek için kaşlarıma doğru elimi götürüp dans etmeye devam ettim.

Bir anda Tufan bileğimden tutarak beni kavradı ve kendine çevirdi. Çok ani. Ters düz oldum. Yüzü ışığın altında görkemli bir rüzgâr gibiydi. “Ne yapıyorsun sen?”

Vücutlarımız birbirine yapıştığında eli belimden sıkıca kavradı ve başını hafif yana atarak eğildi. “Bu kirpiklerin, her

bir saç telin, soluduğun nefes...” dedi ve zift siyahı gözlerini birkaç saniye yüzümde gezdirdi. “Her bir zerren kime ait gibi yapacaktın?”

“Sana,” dedim nefes nefese. Elim omzuna gittiğinde diğer ellerimiz yanda kenetledi. “Sana ait gibi yapacaktım.”

Uzun ve şaşalı bedenine ayak uydurmaya çalışıyordum. “Sana ne?”

“Sana, patron.”

Onunla eşzamanlı iki adım geriye doğru atarken müziğin ritmini duyamayacak kadar çok sarhoştum. “O halde neden ağzından Viktor kelimesi çıkıyor?” diye sordu hırslı ifadeyle.

Bedenlerimizi birkaç adım ileriye götürürken gözlerimizin arasına lavlar karıştırdı. Kemanla piyanonun kucaklaşarak akıttığı melodiler, Tufan’ın vücuduyla birleşmişti. “Planım onun intiharını izlemektir ama sen bana o herifi öldürteceksin.”

Elimi havaya kaldırdı ve birkaç kez beni döndürdü. Belimi sıkıca tutarak üst bedenimi geriye doğru yatırdı. Eteğimin uçları uçuşmuştu. Saçlarım yerle neredeyse öpülecekken, bana doğru eğdiği başıyla ve koyu gülüşüyle sırttı.

Boynuma doğru ürpertici nefesini üfledi. “Patronun kim senin?”

“Sensin.”

Eli yırtmacımdan açılan bacağıma gitti. Çıplak bacağıma sertçe tutarak beline kadar çıkardı ve sıcak nefesini boynuma tekrardan verdi. “Kime çalışıyorsun?”

“Sana, patron.”

Beni doğrulttuğunda sarhoş bedenim adeta uyuşmuştu. Ellerim hızla omuzlarından tutundu. Düşmemek için çırpınıyordum. Belimden sıkıca kavradı ve bacağıma kendi bacağının arasına dolayarak beni tekrardan aşağı doğru eğdi.

Bir eli bu sefer ensemden, diğeri ise bacağımdan sıkıca tutmuştu. “Haklısın dediğinde, küçük şeytan. Sen benim köpeğim değilsin.”

Doğrulduğumuzda bir elimden tutarak iki adım ileri attı.

Yalpalyordum. Sarhoştum. Ölüyordum. Sert kokusuyla nefes alamıyordum. “Ama ben?”

Beni yana doğru savurdu. Kollarımız havada birbirlerine uzandılar. Elimden sıkıca tuttu. Ona doğru zar zor ilerlediğimde belimden kavradı ve bedenini aşağı doğru eğdi.

“Ben bir intikam uğruna seni şuracıkta öldüremeyecek kadar çaresizim.”

Doğrulduğumuzda hızla arkama yapıştı. Soluk soluğa bir şekilde kalakaldığımda arkamdaki kocaman bedeniyle gözlerimi sıkıca kapattım. Müzik bir anda kesilince gözlerimi açtım. Işıklar kesilmiş, tüm salon karanlığı öpüyordu.

Nefes nefese bir şekilde öylece enseme onun göğsüne yaslamıştım. “Şimdi iyi izle, küçük şeytan. Bu güzel tabloya ayak uyduracağız seninle,” diye fısıldadı. Koyu sesindeki hırıltı bedenimi hapsetti.

Işıklar bir anda salonun büyük camından dışarıya doğru parladığında sessizce inledim. Alman olduğunu ve Viktor’un çok sevdiğini tahmin ettiğim dört takım elbiseli adam vardı. Üst kattaki camdan sarkıyorlardı. Boyunlarından halatla asılmışlardı.

Kayseri büyülenmiş bir şekilde fotoğrafımızı çekerken, Hasan denilen herif korkudan yerinden kalkamadı.

Tufan son kez konuştu. “Patron benim ve sen küçük şeytan, *benden ibaretsin.*”

16. BÖLÜM

PAVLOV'UN KÖPEKLERİ

Pavlov, bilim için etkileyici; etik açısından tartışmalı bir bilim insanıydı. Köpeklere zil çalarak salya akıtmayı öğretti.

Köpekler, çalan her zilde bir et gelecek sandı. Onlara böyle öğretildi. Sonra bu köpekler et gelmese bile zil sesiyle heyecanlanmaya koşullandırıldı.

Sovyetler, bu konuda yardım dilendi. Pavlov'un köpekleri günlerce aç bırakıldı. Sonunda tankların altına yerleştirilen etlere kavuştu.

Köpekler artık tankların altında et olduğuna inandı.

Almanlar ile savaşa giren Sovyetler, köpekleri aç bir şekilde savaş meydanına bıraktı. Köpeklerin üzerlerinde *bombalar* bağlıydı.

Köpekler Alman tanklarının altında et olduğuna inanıyordu artık. Onlara doğru koştular. Açlardı. Alman tanklarının dibine et aramak için gittiklerinde bombalar patlatıldı. Sovyetler, köpekleri bu şekilde kullandı.

Ne acı ki, insanlık Pavlov'un köpekleriyle psikolojide yeni bir çağ atladı.

Klasik koşullanma. Muhtaçlık ve itaat. Kendimi Pavlov'un köpeklerinden biri gibi hissettim. Tek fark, onlar benim gibi zincirli değildi.

Ben ne yaşandığını anlamazken gecenin sonu gelmişti bile.

“Muazzam bir akşamdı,” dedi Kayseri. Zorla gülümsedim. Tüm alkol bedenimden akıp gitmişti o dans sonrası. Belki de Tufan’ın dans adı altında beni kontrol etmesi sonrası.

Zorla gülümsediğim sırada, *yeni* Sivas başını eğdi. “Teşekkür ederiz her şey için.”

Yanımdan geçtikleri sırada Tufan hiç konuşmuyordu. Bir an evvel onların gitmesini bekliyormuş gibiydi.

Ve kapı kapandı. Nefesim sıkışırken hızla salona doğru adımladım. Tekrar yeraltına girmek istemiyordum. Hiçbir şey olmamış gibi salona girdiğimde hemen arkamdan geldiğini hissettim.

“Ne güzel oldu değil mi, patron?” dedim güçlkle. Ona döndüm, gülümsemeye çalıştım. “Çok güzel ağırladık onları.”

Bana bakıyordu. Hâlâ sarhoş olduğumu sanıyordu ama değildim.

“Manyak mısın kızım sen?” diye sorduğunda yutkundum. Sesi öylesine sertti ki... Uzağımda olsa bile iki metre boyuna yetebilmek için başımı kaldırdım.

“Anlamadım, patron?” diye sordum şaşkınlıkla. “Ben ne yaptım ki?”

Bakışı. Sessizliği. Duvarları delerdi.

“Ne dedim ben sana?” diye sordu. Ağzı hafifçe aralık kaldı.

Bana doğru bir adım attığında, iki adım geri gittim. Giderken yutkundum ve sandalyenin tepesinden tuttum.

Daha da geldi üzerime doğru. Donakaldım.

“Nergis,” diye fısıldadı. Bana o kadar yaklaştı ki, kokusunu alabildim. Buzulların arasında alevlendim. “Senin her şeyin bana çok batıyor, Nergis,” diye sitem etti. Bana doğru eğildiğinde geri adım atacak yerim yoktu.

“Senin konuşman,” dedi gözlerimizi eşitlerken. Bir şeytanla bakışıyor gibi hissettim. Her an boynumu koparacak ya da kellemi alacak gibi. “Senin konuşmaman,” diye fısıldadı. Gözleri boynuma indi, sıkmak ister gibi. “Susman,” dedi yavaşça. “Susmaman.” Başını bana kaldırdı. “Ne yaparsan yap, benim başıma beladan başka bir şey getirmiyorsun.”

“Ben aslında iyi iş çıkardığımı düşünmüştüm,” derken boğazımı birkaç kez temizledim çünkü korkudan ses tellerim bile Tufan’a doğru savrulmak istemedi.

“İyi iş mi?” diye sordu doğrulurken. Birkaç saniye gözlerime baktı. “İki bardak daha içseydin soy ağacını çıkartacaktın. Bilmem farkında mısın?”

“Ben yukarı çıkayım,” derken elimle üst katı işaret ettim. “Uyuyayım.” Başımı yukarı aşağı salladım. “Sanırım bu bana bir ders oldu. Bir daha alkol içmem.”

Yanından geçeceğim sırada kolumu tuttu. Eli her zamanki gibi soğuktu. “Cezan bitmedi.”

“Anlamadım, patron?” diye sordum, yutkundum. “Bodrum katına inmek istemiyorum.”

“İneceksin.” Bir adım geri çekildi ve kapıyı gösterdi. “Yürü. Düş önüme.”

“Ya her dediğinizi yaptım,” derken sesim yükseldi. Sonunda çokça bağırdım. “Beni oraya sokup duramazsınız, artık yeter!”

“Bak o sesini bana yükseltme, seni defaatle uyarmaktan bıktım,” dedi başı eğik bana bakarak. O kadar düz, o kadar soğuktu ki bir an tekrardan korkularım öfkelerimin arkasına saklandı.

“Yalan bir şey mi dedim?” dedim ezilip büzülürken. “Onlara hiçbir şey demedim. Olan her şeyi söyledim işte! Aksi bir şey demedim!”

“Diyemezsin zaten.” Hâlâ boynuma kayıyordu gözleri. Sürekli kendini tutmaya çalışıyormuş gibiydi. “Düş önüme.”

“İstemiyorum,” dedim başımı iki yana sallarken. “Ben artık köpek muamelesi görmek istemiyorum.”

Dayanamadı.

Bir anda elini boynuma dolamasıyla nefesim kesildi. Gözlerim kocaman açık bir şekilde ona baktığım sırada, yüzündeki hırs o an orada ölmek isteyeceğim kadar çok korkutmuştu beni. “Sana fikrini soran oldu mu?”

Ellerim boynumu sıkan eline gittiğinde korkudan gözlerim

yanmıştı. Nefes almama izin veriyordu ama kendini durdurmak için çok çabalıyordu.

“Seni küçük şeytan,” dedi yavaşça. “Senin bu ses tonuna bile tahammülüm yok. Öldüresim geliyor seni. Koparıveresim geliyor bu boynu.”

Bir anda elini boynumdan çektiğinde, hızla yere bakarak öksürmeye başladım. Aslında tamamen korkudandı çünkü canımı acıtmamıştı. Çok usta bir el ayarı vardı.

Nefesimi düzenlemeye çalışırken başımı korkuyla ona kaldırdım.

“Bu evde sadece kontrolü ben sağlarım,” dedi alçak sesle. “Bir daha sakın kendine ayak uydurmak zorunda bırakma beni. Ayaklarını keserim.”

Onu daha da delirtmek istedim. “Ama o zaman Meltem olamam ki, patron?”

“Seni mahvederim, çocuk,” dedi tek eliyle yanaklarımı tutarak. Tufan’ın gözlerindeki alevler bedenimi yakıyordu.

“Yemin ederim hayatında gördüğün tek insan olarak yaşatırım seni. Kapatırım o depoya, ölene kadar orada kalırsın.”

Eli yanaklarımı bıraktığında iki elimle birden yanaklarımı tuttum. Vücudumun girdiği şok yüzünden ağlayamamıştım bile.

“Kardeşimi istiyorum.”

Gözünün seğirdiğini gördüm. Mimikleri donarken yüzü dikkatle bana baktı. Ellerimi yanaklarımdan çekip nefes nefese bir şekilde ona hızla vurdum.

“Beni artık bu evden çıkartın, gerçekten dayanamıyorum!”

O kadar sert vurmaya başladım ki, parmaklarımdan kırılacağını düşündüm. Tepkisiz bir şekilde bana bakmaya, ona vurma izin vermeye devam ediyordu.

Bir anda ağlamaya, haykırmaya başladım.

“Köpeklerinin bile tasmaı yok, beni zincirliyorsun! Allah belanı versin! Öldür hadi! Öldürebiliyorsan öldürsene beni!” diye ııııık attım.

Kolumdan tuttu ve beni evden çıkardı. Bahçede sürüklediği sırada sinirle onun koluna yumruk atıyordum.

“Bırak!” dedim öfkeyle cebelleşerek. “Bırak! Ruh hastası seni!”

“Bırakmam,” dedi sinirle beni sarsmaya devam ederken. “Hoplayıp zıplamasaydın buralara gelmezdik.”

“Ben parayı almaktan vazgeçmiştim!” dedim sinirle ağlamaya başlarken. “Ama o an o parayı zorla bana veren sizsiniz! Millete bir ay müsamaha deyip bana bir hafta var diyen sizsiniz!” diye çığlık attım.

Bodrum katın girişine vardığımızda cebelleşiyordum.

“Gitmem!” diye çığlık attım. “Oraya beni sokamazsın artık! Seni mahvederim! Kardeşim için yapabileceklerimin sınırı yok benim!”

Tek eliyle belimden kavradı ve beni bir anda yan bir şekilde havaya kaldırdı. Merdivenlerden aşağı doğru indiğimiz sırada bağıırıyordum.

“Kardeşim için neler yapabileceğimi sana göstermemi istemezsin!” diye çığlık attım. Kolunu ısırmaya çalıştım. “Bırak! Ne istersen yaptım ben! Bırak artık! Küfredeceğim şimdi sana!”

“Etmedin hiç sanki,” dedi Tufan sakince. Bodrum kattaki koridorda tek elinde beni taşıyarak ilerledi. Kapının önünde durdu ve bir anda beni içeri fırlattı.

Kapıyı üzerime kapatarak kilitledi. Yere düşmüştüm. Avuç içlerim acırken topuklu ayakkabımın biri ayağımdan çıkmıştı. Sinirle diğerini de çıkardım ve hızla kapıya doğru koşturup kapıyı açmaya çalıştım.

“Çıkar!” diye çığlık attım. “Sadist ruh hastası! Çıkar beni hemen!”

Ellerim hiç durmadan kapıyı yumrukluyordu. Etraf zifiri karanlıktı. Işık yoktu.

“Lütfen! Yalvarırım çıkartın beni!” diye bağıırarak ağlıyordum. Güvenliklerin sesimi duymasını istiyordum. “Polisi arayın! Lütfen!”

Beni duymalarına rağmen bir şey yapmamaları canımı çok sıkmişti. Yere oturdum ve yanan gözlerimi ovuşturdum.

“Çıkartın!” derken ellerimi yere birkaç kez vurdum. “Hava istiyorum!” Doğrulup köşedeki güvenlik kamerasına doğru baktım. “Polise vereceğim hepinizi! Eğer şimdi beni çıkartmazsanız hepinizi süründürürüm! Orospu çocukları! Duyun beni! Tufan’ın köpekleri! Orrrospu evlatları!”

Sağa sola bakıp nefes verdim. “Allah’ım yardım et,” derken tekrar yere oturdum. Karşıda zincirler vardı. En azından onlara bağlı değildim. Halim öyle bitaptı. Buna şükredecek kadar acınası.

Yerde bacaklarımı kendime çekip kollarımı bacaklarıma sardım. Köşedeki televizyonun ekranı açıldığında gözlerimi kırptım. Yüzüme düşen beyaz huzmelerle ağzım aralandı.

“Bir-iki!” dedi bir kadın elindeki ayıcığı Sena’ya tutarken. Bir hastane odasındalardı. Odanın içi bembeyazdı. Sena şaşkınlıkla kadını izliyordu. Diplerinde oturan adam... Dr. Petar. Has, sahte olmayan. Sena’nın Montenegro’daki doktoru.

Yerde emekleyerek televizyona yaklaştım.

“Tahlillerimiz iyi,” dedi doktor elindeki kâğıda bakarken. Demek ki, Sena hâlâ Montenegro’daydı.

“Sena?” derken sesim titredi. Elimi kaldırıp televizyona tuttum. “Ablacığım?”

Bir güvenlik kamerasından çekiliyordu. Sena oturduğu yerden şaşkınlıkla kadını izliyordu. Kadın ise şaklabanlık peşindeydi. “Ağlamazsan ablan gelecek!”

Hastane yatağında kollarını birbirine bağlarken, “Ağlamıyorum!” dedi Sena. “Çok usluyum. Hiç ağlamıyorum.”

Ekran bir anda kapandığında gözlerimi kırptım. Televizyonun her tarafını elledim. Bir tuş aradım ama yoktu. Bu görüntü beni sakinleştirdi. Belki de küfrettiğim Tufan’m köpekleri beni susturmak için bunu yapmıştı. Bilemiyordum.

Televizyonun dibinde oturup öylece gözlerimi yere indirdim. Sena, Montenegro’da tedaviye devam ediyordu. Doktoru da aynıydı. O halde Mürekkep ve Şahin de oralardaydı.

“Güzel,” dedim yutkunurken. “Bebeğim iyi.”

Kapı açıldığında hızla ayaklandım. Tufan elinde bir sigarayla içeri girdi.

“Gördün mü kardeşini?”

“Gördüm, patron,” dedim yavaşça. Yutkundum. “Onun tedavisini devam ettirdiğiniz için teşekkür ederim. Az önceki hareketlerim için de özür dilerim. Sena’yı görünce kendime geldim bir anda. Biliyorsunuz, tek derdim onun iyi olması.” Elimi göğsüme tuttum. “İçim rahatladı yemin ederim.”

Koltuğa oturdu ve geriye yaslandı. O girdiğinde odanın ışıkları biraz açıldı. Kaşlarıyla zincirlerden irak sandalyeyi gösterdi. “Otur yerine.”

Hızla sandalyeye oturdum. “Pavlov gibisiniz,” dedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Pavlov’un köpekleri vardı ya... Onlara komut verir gibi komutlar veriyorsunuz.”

Varla yok arası sırttı. Elindeki sigaranın kokusu küçük, penceresiz yeraltı odasını doldurdu. Gözlerimin onun sigarasına kaydığını fark etti.

“Bana da ona verdikleri gibi Nobel verirler mi?”

“Bilmem,” dedim sigaraya bakarken. “Sizin zekânıza layık bir ödül olduğunu sanmıyorum, patron.”

“Ben de kendimi dengesiz bilirdim,” dedi oturuşunu düzelterek. “Sen benden de sıkıntılısın.” Bir an duraksadı. “Üniversitede ne okumuştun sen?”

“Üniversiteyi yarıda bırakmak durumunda kaldım,” dedim yavaşça. “Asıl hayalim mimar olmaktı. Siz ne okudunuz?”

“Bankacılık mezunuyum,” dedi Tufan sırtırken. “Muhasebe işlerinden çok iyi anlıyorum.”

Birkaç saniye anlamsızca ona baktığımda sırtışı soldu. “Şaka yaptım, Nergis. Tefeciyim ya hani. Banka... Tefeci. Anlamadın mı espriyi?”

“Ha?” dedim ve yapay bir şekilde sırttım. “Ha! Evet,” dedim gülerken. “İlahi, Tufan Bey. Şakalarınıza bayılıyorum.”

Sırtışı belirginleşti. Bir müddet yüzümü inceledi. “Bana bu

laflar hiç işlemiyor, biliyor musun?” dedi geriye yaslanırken. “Beni memnun etmek istiyorsan, bana sadık kalman yeterli.”

“Öyleyim,” dedim hızla. “Ben size oldukça sadık biriyim. Alkol içtiğimde size öküz ve benzeri hakaret dolu kelimeler sarf etmiş olabilirim ama siz kız kardeşimi hâlâ aynı doktora tedavi ettirecek kadar yufka yüreklisiniz.”

Başını öne eğdi. Güldü. Gerçekten güldü. Belki de sinirleri bozuldu. “Manipüle nasıl yapılır sana göstereyim mi, küçük şeytan?”

Yutkundum ve başımı iki yana salladım. “Hayır, ben sizi katiyen manipüle etmiyorum. Gerçekleri söylüyorum.”

Sigarasından bir duman daha aldı. İfadesi düzleşti. Bana dikkatle bakıyordu. “Sakinlediyse seni yukarı çıkartacağım. Kayıp başvurusunda bulunmuş senin dolandırıcı arkadaşların. Gelip bir görünmen lazım, polisler soruyor.”

“Tabii,” dedim yavaşça. “Merak etmeyin. Onlara her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim.”

Tufan, “Canın mı çekti?” diye sorduğunda hiç düşünmeden başımla onayladım. Karşımdaki koltuktan kalktı. Bana doğru adımladı.

“Arala,” dedi dikildiği yerden. Ağzımı araladım, başımı ona zayi şekilde kaldırdım. Dudaklarımın arasına, yarısına geldiği sigarayı yerleştirdi. İçime doldurdum zifti.

“Özlemiş misin, küçük şeytan?”

Gözlerimi kapattım. Nikotinle bedenim rahatladı.

“Titreme,” dedi dumanı üflediğim sırada. Sigarayı kendi dudaklarının arasına yerleştirdi. Arkasını döndü. “Toparlan. Oyna dönüyoruz.”

Hızla ayaklanıp arkasından ilerledim. Yürürken yerdeki topuklularımı aldım ve merdivenlerin basamaklarını onun arkasından bir bir çıktım.

“Sorduklarında telefonunun kırıldığını, burada zorla tutulmadığını söyle.”

“Elbette, patron.”

Tepeye vardığımızda ilk olarak yıldızlara baktım. Topukluları ayağıma geçirip onun arkasından ilerledim. Girişte iki memur vardı. *Üniformalı*.

Elbette bunu yemedim. Polis kılığında onun adamları olduğunu düşündüm. Yine bir sadakat testi. Bu sefer tamamen geçecektim.

Gözüm telsizlerine, bellerindeki silahlara takıldı. Omuzlarında taşıdıkları işaretlere, kemerlerindeki coplara, belki de gerçek polis olduklarını fısıldayan o detaylara. Bir yanımda da Tufan vardı. Onu artık öğrendiğimi ya da en azından öğrenmeye başladığımı düşündüm.

Onun oyunlarının sınırı yoktu. Bu konuda bana benziyordu. Üniforma da dikerdi, telsiz de taktırırdı. Gerekirse bir karakol sahnesi bile kurardı.

Bana baktılar. Biri gençti. Diğerinin göz çevresi yorgunluktan çizilmişti.

“Nergis Tanyeli?” dedi genç olan. Sesi şaşırtıcı şekilde nazikti.

Bir adım geri attım. “Evet, benim. Ne vardı acaba, memur bey?”

Birbirlerine baktılar. Diğeri bir deftere not aldı. “Hakkınızda kayıp başvurusu var. Telefonunuza ulaşamadıkları için yakınlarınızdan...” Kâğıdı okudu. “Şahin Tunç isimli bir dostunuz.” Başı bana kalktı.

Burnumun direği sızladı. İçimde bir şey öyle hızlı çarptı ki, nefesimi tutmam gerekti. “Telefonum kırıldığı için onlara yazamadım ama ben gerçekten iyiyim. Kayıp falan değilim yani.”

Yüzümü incelediler. Hâlâ inanmadığımı düşündüler belki de. Gözlerimden şüphemi okuyorlardı. Tufan gülümsüyordu. Elleri arkadan bağlıydı.

“Bir saniye bizimle gelin,” dedi yaşlı olan. Beni Tufan’dan uzaklaştırdılar. Tufan onların arkasında kaldığında, Çetin de hemen yanına gidip sırttı. Bana el salladı.

“İsterseniz sizi karakola götürebiliriz. İfade vermeniz yeterli. Buradan çıkmanız güvenli olacak gibi.”

Dudaklarım aralandı ama tek kelime dökülmedi.

“Sadakatin sinanıyor, küçük şeytan.”

Başımı sağa sola salladım.

“Hayır. Gerek yok. Ben buradayım çünkü burada olmak istiyorum. Kimse beni zorla tutmuyor.”

Telsizlerinden bir ses geldi. Net. Mekanik bir erkek sesi. “Bir sekiz otuz üç. Anlaşıldı.”

Gerçektiler... Ya da her şey fazla inandırıcıydı.

“Pekâlâ, Nergis Hanım,” dedi yaşlı olan. Sesi biraz boğuktu. “Eğer bir gün yardıma ihtiyacınız olursa karakolun yeri belli. İyi olmanıza sevindik. Şuraya bir imza alacağım.”

İmzaladım. Bana bir kart uzattı. Titreyen elimle aldım. “Şahsi numaram. Burada kalmakla ilgili fikriniz değişirse haberdar ediniz.” Hiçbir şey demedim ve kartı aldım.

İkisi de arkasını dönüp çiftlikten çıkmaya başladığında, onların ardından bakakaldım. Yıldızlar tepemde sabitti ama içim yerinden oynamıştı. Boğazım düğümlendi.

Polis aracına binip uzaklaştıklarında, Tufan’a döndüm. Bana doğru adımlarken gülümsüyordu.

“Aferin,” dedi yavaşça. “Sınavı geçtin.” Bana doğru eğildi. Boynuma doğru fısıldadı. “Ama ya gerçekten polislerse? Ya bu defa gerçekten bir kaçış yolunu elinin tersiyle ittiysen, Nergis?” Nefesini boynumda hissettim.

“Burada kalmak benim görevim,” dedim yavaşça. Zar zor nefes aldım. “Burada olmaktan dolayı mutluyum.”

“Öyle mi?” dedi doğrulurken. Nefesime kokusu doluyordu yine de. “İstersen gidebilirsin.”

“Asla.” Başımı iki yana salladım. “Daha sizinle bir sürü Meltem rolüne bürüneceğim.”

Güvenlikler çıkan polislerin ardından kapıyı kapatmamıştı.

“Bana eşlik etmek ister misin, küçük şeytan?”

Onun peşinden 1984’e adımladım. Atların yanına gitti. İlk

olarak Torino'ya yöneldi. Bu sırada Helga hâlâ korkudan kendini odasında kilitli tuttuğu için viskisini kendi aldı. Masaya bıraktı.

“Size bir şey söylemeliyim,” dedim bakışlarımla onu takip ederken. Plakçalara klasik bir müzik derlemesi yerleştirip şöminenin dibindeki koltuğa oturdu. Geriye yaslandı.

“Dinliyorum.”

“Helga'nın telefonundan Viktor'u aradım,” dediğimde viskisini kristal bardağa döküyordu. Hiç tepki vermedi bu söylediğime.

“Ama onun haberi yok,” diye ekledim. “Onun telefonundan arayıp son çağrılardan sildim. Helga'nın bilgisi yoktu. Gizlice yaptım.”

“Anladım,” dedi ve viskiyi eline aldı. Diğer elini sandalyeye tuttu. “Var mı böyle başka?”

“Ne gibi?” derken yanına adımladım ve karşısına, gösterdiği sandalyeye oturdum.

“Bilmediğimi sandığın ama itiraf edecek kadar cesur olduğun başka bir şey var mı?”

Ellerimi önümde birleştirip birkaç saniye onu izledim. Şöminenin kırmızısı yüzünün yarısına vuruyordu. Bana cehennemde bir zebaniyi anımsattı.

“Şey,” dediğimde gözleri bana odaklandı. Söylemekten vazgeçtim. Başımı iki yana salladım. “Hayır, yok.”

Kaşları çatıldı. “Var gibi sanki,” dedi ölüm gibi sesle. “Dinliyorum. Bak hiç kızmıyorum.”

Boğazımı temizledim ve sandalyeyi biraz daha masaya doğru çektim. “Tufan Bey,” dediğimde kendimi düzelttim. “Patron. Bir kere bir şey oldu.”

“Ne oldu?”

“Ben size küfrettim,” dediğimde anlamsızca bana baktı. “Yani şey,” derken elim ayağım istemsiz oynadı. “Çetin, sizin benim telefonlarımı dinlediğinizi ima etti. Montenegro'dayken. Ben de sokak ortasında telefonumdan siz duyuyormuşsunuzcasına küfrettim.”

Dudakları yukarı kıvrıldı ve gözlerini viskisine indirdi. Ateşin kırmızıları yüzüne dalgalı ışık vurmaya devam ediyordu. “Ne dedin?”

“Manyak gibi bir şeydi, tam hatırlamıyorum,” dedim hızla. Yutkundum. “Bu kadardı. Başka sizden gizlediğim bir şey yok.”

“Manyak mı?” dedi viskisini başına dikerken. “Böyle *r* harfini bastırarak söylemiştin diye hatırlıyorum ben.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ağzım aralandı. “Hayır,” dedim hızla. “*R* harfini bastırarak söylemedim. Öyle bir küfür bilmiyorum bile.”

“Anladım,” dedi gülümserken. Nefes verip geriye yaslandı. “Biliyor musun? Annem gerçekten de üzerine basarak söylediğin o küfürdeki gibi kötü bir kadındı.”

“Nasıl yani?” diye sordum yavaşça.

“Babamı aldattı,” dedi gözleri boş viski kadehine dalmış bir şekilde. “Amcam dediğim adamla hem de.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Viski şişesini alıp tekrar doldurdu. “Bizi sevmezdi pek. Bizi çocukları gibi değil, köleleri gibi büyüttü.” Sırıttı kendi kendine. “Şimdi bakıyorum da,” dedi bardağı atlara doğru kaldırarak. “Belki de biz de onun aynasıydık. O nefretten doğmuş iki gölge.”

Birkaç saniye sessizlik oldu. İçimin ağırlaştığını hissettim.

Tufan başını hafifçe yana eğdi. Gülümsedi. “Ama mesele bu da değil,” dedi. “Mesele Viktor.” Gözleri simsiyah oldu yine. Kadehi dizinin üzerine koydu fakat içmedi.

Sesi sakindi ama tonunda başka bir şey vardı. İlk defa bir yarasını açık açık konuşuyordu sanki.

“O videoyu,” dedi duraksayarak. “Kurula gönderen oydu.”

Ona öyle dikkatli bakıyordum ki, bana baktığı an hızla başımı atlara çevirdim.

“Sadece ailemi mahvetmedi. Babamı mahvetti. Adam bunu izledikten sonra...” Kelime boğazında düğümlendi. Elini havada hafifçe savurdu. “O silahı şakağına dayadı. Tetiğe bastı.”

Güldüğünde tekrar ona döndüm. “En komiği ne biliyor musun, küçük şeytan?” diye fısıldadı. “Annemi yanında götürmeye kıyamadı.”

Hiçbir şey söyleyemedim. Nefes alırken göğsüm daraldı. Sanki onun acısı kendi bedenimde yankılanıyordu.

“Bu intikam,” diye devam etti. “Kanla ilgili değil. Onurumla ilgili de değil. Bu, şeytanla aynı masada oturmak zorunda bırakıldığım o güne ait.” Sesi çatladı. “O videoyu izlerken babamın gözlerinde hem ihanet hem de utanç vardı. Benden yardım istedi ve hiçbir şey yapamadım.”

“Sizin suçunuz değildi,” dedim. Hemen sonra nefesimi tuttum.

Elini yavaşça göğsüne götürdü. “O gün buramda bir delik açıldı. Kapanmadı,” dedi kan gibi sesiyle. “Biliyor musun? Her gece gelip benden yemek bekleyen karga bile bıraktı beni.”

“Üzülmeyin. Belki yemek bulmuştur ondan gelmiyordur.”

“Yok, yok,” dedi başını olumsuz sallarken. Gözleri doldu. “Karga bile istemiyor artık beni.”

“Tufan Bey yapmayın böyle lütfen,” dedim telaşla. “Sizin bir sürü hayvanınız var. Bekir var, akrepler var, kangallarınız var, atlarınız var, Torino var.”

Gözlerini ovdu. İlk kez bu kadar insandı. *İlk kez bu kadar çıplak.*

Sonra başını bana çevirdi ve öyle bir ifadeyle baktı ki, içindeki bütün savaşları, kayıpları ve hatta pişmanlıkları gördüm. “Nergis,” dedi yavaşça. “Seninle ne yapacağımı bilmiyorum.”

İçim ürperdi. Siyah gözlerini yere indirdi.

“Ben... Bilmiyorum,” dedi tekrar. “Seninle ne yapacağımı bilmiyorum.”

Ve o an içim parçalandı. Çünkü bu kadar güçlü, bu kadar kontrol manyağı bir adamın çaresizliği her şeyden daha gerçektir.

Başımı iki yana salladım. “Ne olur üzülmeyin, Tufan Bey,” dedim sesim çatlarken. “Çok zor şeyler yaşamışsınız. Sizi anlayabiliyorum. Her şeyin üstesinden gelebilirsiniz.”

Yanında durmak istedim. Çünkü onun yalnızlığına belki de ilk defa saygı duydum.

“Teşekkür ederim,” dedi buruk gülümserken. Durduğunda atların homurtusunu dinledim. Sessizce başını yere eğdi. Yeni doldurduğu içkiyi de fondipleyip bitirdi.

Parmakları arasında o boş kadchi çevirip durdu.

“Tek derdim, babamın kanı yerde kalmasın,” dedi gözlerini silerken. “Seni bu yüzden burada tutmak istedim.” Başını bana kaldırdı. “Sen burada kalmak istiyor musun?”

Düşünmeden başımı olumlu salladım. “Elbette, patron.”

“Hayır,” dedi gülümseyerek. “Sırf elemanım olduğun için değil, gerçekten kalmak istediğin için kalmalısın bu çiftlikte.”

Birkaç saniye ne diyeceğimi bilemedim. Burada kalmayı elbette istemiyordum.

“Burada seni tutsak etmek istemiyorum. Söyle, ben daha ne yapayım? Kardeşini hâlâ tedavi ettiriyorum. Dostlarına zararım dokunmadı. Ben daha ne yapayım?”

“Merak etmeyin sizin yanınızdayım.”

“Olmak zorunda değilsin.”

“Olurum,” dedim hızla. “Viktor’dan intikam almanızda sizin yanınızda olacağım.”

“Seni mecbur bırakmak istemem.”

Gözlerim büyüdü. Kalbim bir an durdu sanki. O sırada bana bakmıyordu. Sadece konuşuyordu.

“İstersen gidebilirsin.”

Sesi çok netti. Çok nahifti. Bu kadar merhamet dolu olmasına alışkın değildim.

“Kapılar açık. Arabalar da. Kimsenin seni durdurmasına izin vermem.”

“Yo...” Duraksadım. Hatta varla yok arası sırtıttığında gözlerim dehşetle açıldı.

Kulaklarıma yeraltında söylediği cümle geldi. “Manipüle nasıl yapılır sana göstereyim mi, küçük şeytan?”

Tufan Ali Uluhan... Seni manipülatif orospu çocuğu.

Kendini az daha bana acındırıyordu. Öyle üzüldüm ki ona, her şeyi unutup onunla bile isteye bu intikamda var olmayı bile kabul edecek gibi oldum. Ama hayır. Onun istediğini ona vermedim.

“Ne bu?” dedim şaşkınlıkla. “Kendinizi acındırıp yanınızda kalmamı mı sağlayacaktınız?”

Gülmeye başladı. O sırada kendine yeni bir içki doldurdu. “İtiraf et, küçük şeytan. Az daha bana acıyacaktın.”

“Gerçekten kötü birisiniz. Size inanamıyorum.”

Pis bir oyunla dahi olsa bana ilk defa gerçekten bir yol açtı ve ben tek bir saniye bile düşünmedim. Ayağa fırladım. O şaşırmadı.

“Gidiyorum o zaman,” dedim hızla.

“Gidemezsin,” diye mırıldandı.

“Giderim.”

“Gidemezsin.”

“Kaçarım.”

“Bulurum.”

“Kimsenin beni durdurmasına izin vermeyeceğinizi söylediniz. Azıcık lafınızın arkasında durur musunuz?”

Gülerek viskisini eline aldı. “Dururum.”

“Sadece istersem burada kalmam gerektiğini söylediniz. Kalmak istemiyorum. Gidiyorum.”

“Git bakalım.”

Atların kişnediği arka taraftan hızla yürüdüm. Ayak seslerim taş zemine çarpıyordu. Her adımda içimde bir bağ kopuyordu. Ama durmadım.

Koşar adımlarla eve girdim. Asansöre binmeden bir görevliyi buldum ve Helga’nın odasını öğrendim. Birinci kattaydı. Merdivenleri çabucak çıkarak onun odasını buldum ve kapısını tıklattım.

“Helga benim,” dedim nefes nefese. “Açar mısın?”

Kapı birkaç saniye sonra şaşkınlıkla açıldı. Üzerinde beyaz bir saten elbise vardı. Saçları tepeden topluydu. Makyajsız duru güzelliği bile çok dikkat çekiciydi.

“Beni dinle,” diye fısıldadım. “Ben gidiyorum. Tufan gitmeme izin verdi.” Kulağına eğildim ve elimle ağzımı kapattım. “Çocuğunun kreşini hatırlıyorum. Oraya mektup yollayacağım. Gerekirse konsolosluga gideceğim. Annene para yollayıp seni de kurtaracağım, tamam mı?”

“Hanımefendi ne diyorsun?” dedi korkuyla. “Patron gitmene nasıl izin verdi, benim kafa çok karıştı!”

“Verdi işte,” dedim sırtırken. “Salak. Cin olmadan adam çarpacaktı. Beni ayaküstü ağlama numaralarıyla kandırabileceğini sandı ama yemezler,” derken kendimle gurur duydum. “Şimdi ağzından çıktı o laf. Geri adım da atamaz. Gidiyorum. Çocuğunu da kurtaracağım, seni de. Sana yemin ederim.”

“Yapma! O asla böyle bir şeye izin vermez!”

“Verdi,” dedim gülerken. “Sen bana güvenmiyor musun?”

“Hayır, çıkma. Seni test ediyor,” dedi telaşla. “Canım hanımefendi, bu bir test eminim. Lütfen çıkma.”

“Bana ne?” dedim omuz silkerek. “Kardeşim zaten Montenegro’da. Şahin de beni arayıp polislerle kadar gitmiş. Herkes yerinde. Viktor’dan korkacağımı sanıyorsa, yanılıyor. Viktor Meltem’i arıyor, Nergis’i değil.”

Sıkıca ona sarıldım. “Kurtaracağım sizi. Söz veriyorum.”

Hızla asansöre binip birinci kattan üçüncü kata çıktım. Helga arkamdan korkuyla bakakaldı.

Odadan çantamı alıp telaşla aşağı indim. Tufan bu sırada bahçenin ortasında, Çetin’le sohbet ediyordu. Sırıtıyorlardı. Beni gördüğünde el salladı.

Başımla selam verdim ve yanlarından çekip gittim.

“Gerçekten kendi rızanla bu evde kalmanı isterdim.”

Durup ona döndüm. “Bu pek mümkün değil gibi, Tufan Bey.”

“Anladım,” dedi gülümserken. “Senin canın sağ olsun, Nergis. Ben kalman için elimden geleni yaptım. Tercih senindi. Dikkat et kendine.”

Uzaklaştığı sırada birkaç adım attım. Durup arkamı dön-

düm. Dış kapılar hâlâ açıktı. Güvenlikler kangalların oraya gitmiş, onlarla oyun oynuyorlardı. Tekrar Tufan'a baktığımda yürümeye devam ediyordu.

“Çıkarsan,” dedi ilerlerken. Durup bana döndü. “Bu çiftliğe adım atmak için ayaklarıma kapanmayı kabul ediyor musun?”

“Nasıl?” dedim şaşkınlıkla.

“Çıkabilirsin elbette,” dedi kaşlarıyla açık kapıyı gösterirken. “Dediğinde haklısın. Laf ağzımdan çıktı artık. Sadece kendi isteğiyle bu evde kalabilirsin. Ama tek şartım, geri gelmek istersen ayaklarıma kapanıp yalvaracaksın.”

“Neden geri gelmek isteyeyim ki?” derken boğazımı temizledim. “Siz hiç merak etmeyin. Sizin manipülasyonunuza gelmem ben. Bu eve de bir daha asla dönmek istemem.”

“Pekâlâ. Keyfin bilir,” dedi tekrar dönerken. “Defol, git hadi. Meraklısın da dış dünyaya. Ben şimdiden uyarayım.”

Birkaç adım geri attım. Bahçede güvenlikler ve ben kaldık. Başımı tepeye kaldırdım. Keskin nişancılar yerlerinde değildi.

Kapıya baktım. Gidersem neden geri dönecektim ki? Viktor'dan korunmak için Tufan'a mı sığınacaktım? Viktor bana en fazla ne yapabilirdi ki?

Şahin de beni çok merak etmişti. Mürekkep kim bilir ne haldeydi? Yavaş yavaş çıkışa doğru adımlarken durup tekrar Tufan'a baktım. Akreplerin oraya doğru gidiyordu hâlâ. Duraksadı ve bana döndü.

Duraksayıp gülümsedim. Ona el salladım.

“Almam içeri bir daha.” Kaşlarıyla ayaklarını gösterdi. “Yalvaracaksın. Yürü git kavuş bakalım özgürlüğüne.”

“Gelmem ki zaten!” dedim ancak duymadı. Sonra topuklu ayakkabılarımı çıkartıp bir anda çıkışa doğru koşmaya başladım. Öyle hızlı koşuyordum ki, güvenlikler başlarıyla beni takip ediyordu.

“Çıkıyorum,” dedim nefesimi tutmuş şekilde. “Viktor'u hallederim ki! Viktor'dan korkup sana mı geleceğim sanki! Aptal herif!”

Koşarak çıkışa vardığımda durup içeri döndüm. Tepceye de baktım, beni öldürmek isteyen keskin nişancılar hâlâ yoktu.

Özgürdüm. Çıktım işte. Kendi bıraktı beni. Manipüle etmeye kalktı ama ben laf ebeliğiyle onu altüst ettim.

Geri de dönmem, arkama da bakmam.

“Sizi ağırlamak bir şerefti, Nergis Hanım,” dedi Çetin girişe adımlarken. “Ancak kendi isteğinizle geri döneceğiniz ana kadar sizleri uğurlamaktan onur duyuyoruz.”

“Dönmeyeceğim ki,” dedim başımı sallarken. “Kafanızda ne var bilmiyorum ama Viktor’dan korkup size sığınacağımı sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz.”

“Estağfurullah,” dedi sırtarak. İki güvenlik aynı anda kendi önlerindeki farklı tuşlara bastı. Kapı kapanmaya başladı.

“Biz ikinci adımı düşünmeden ilk adımı atmıyoruz.”

“Abla!” sesiyle şaşkınlıkla duraksadım. Bakışlarım çiftliğin ikinci katma kaydı.

Sena...

En başından beri buradaydı. İkinci katta tutuyorlardı. Tufan, Sena’nın doktorunu da alıp buraya getirtmişti.

Sena, benim hapsoldüğüm evde tedavi oluyordu. Ben yerin altında onun adını sayıklarken o üst katta Montenegro’dan gelen doktorla tedaviye devam ediyordu.

Gülerek bana pencereden el salladı. “Geldin mi sonunda?” diye bağırdı heyecanla. “Gel! Burası çok güzel! Seni çok özledim!”

İçeri doğru bir adım attım ama kapı çoktan kapanmıştı. Geri geri gittim. Başımı kaldırdım. “Sena!” diye çığlık attım.

Başımı güvenliklere indirdim. Hızla kapıya adımladım. “Açın ne olur,” dedim çaresizce. “Açın kapıyı. Lütfen.”

Nefes nefese geri adımladım. “Tufan!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. “Taşak mı geçiyorsun sen benimle, manipülatif şeytan!” diye çığlık attım.

Klasik koşullanma. Muhtaçlık ve itaat. Kendimi Pavlov’un zavallı köpeklerinden biri gibi hissettim.

Artık benim de zincirlerim yoktu ama belki de onlar benden çok daha özgürdü.

Viktor Von Rath.

Gece vaktiydi.

Viktor Von Rath, terk edilmiş Azize Meryem Kilisesi'ndeydi. Kilisede vaftiz edilmek için tutulan mermer küvetin içindeydi. Küvetin dibinde, üzerindeki kıyafetlerle bir süredir nefesini tutarak uzanıyordu.

Bedeni küvetin dipteki Katolik desenli mermerine uzanmışken, sarı saçları suyun içinde hafifçe dalgalanıyordu. Düşünüyordu tuttuğu nefesini umursamadan.

Aklında sürekli hazinesi vardı.

Gözleri suyun içinde tamamen açık, tozlardan yanıyordu. Su yüzeyindeki minik akıntıdan, kilise camından içeri vuran ayın kesiştiği noktayı izliyordu. Dolunaylıydı gökyüzü. Ay, Viktor'un içinde uzandığı vaftiz küvetinden tenine ulaşip ona dokunuyordu.

Nefessizlik ciğerlerini kavurmaya başladığında, avuç içlerini küvetin tabanından çekerek bedenini yukarı çıkardı. Suyun yüzeyine çıktığı gibi ağzını araladı ve kocaman bir nefes aldı. Göz çevresi tozdan kıpkırmızı olmuş, göz damarları çatlak çatlaktı.

Başını sağa sola çevirerek yüzündeki ve saçlarındaki damlaları savurdu. Küvetin dışına elini uzattı. Telefonunu ıslak eliyle aldı.

Telefon arka planında güzel Meltem, onun deyişiyle Brise vardı. Kırmızı şaraptan nefret ederdi Brise. Buna rağmen Viktor'un elinden şarap içtiği bir fotoğrafı duruyordu ekranda.

Onu kendine çok yakıştıırıyordu.

Aynı zamanda ona yakışmadığını düşünüyordu.

Meltem kadınların en üst mertebesiydi ona göre. Asil, cesur ve zeki. Erkeklerle zulüm de ederdi, kadınları göğsüne de çıkartırdı. Viktor'a sırlıslıkla âşıktı.

O halde şimdi Tufan denen o şeytanla ne işi vardı?

Aynı videoyu başa sarıp sarıp durdu küvetin içinde. Üzerindeki siyah gömlek pantolon takımı sıırılsıklamdı. Telefona uzandığı kolundan yere sular damlıyordu.

Dans... Tango... Şeytanın eli Brise'nin belinde. Onu eğdi. Boynuna doğru bir şeyler fısıldadı. Brise yine kıpkırmızı giymiş. Daracık elbisesi. Bir eli sıkıca şeytana tutunuyor. Destek arıyor. Düşmekten korkuyor.

"Bu işte bir iş var," dedi başı olumsuz sallanırken. "Brise'nin vardır bir planı. Benim karım zekidir," dedi küvetin içinde. Başını, tepesinde dikilen papaza kaldırdı. "Tanrı'nın oğlu İsa adına, sen söyle bana. Bunlar benim Brise'ma büyü mü yaptı yoksa?"

"Haç kolyesini çıkartmış," dedi papaz gözleri videodayken. "Bu iblisler onun aklını karıştırmış olmalı."

"Öyle olmalı," dedi Viktor. Videoyu bir daha izledi. Ve bir daha. Başını onu şaşkın şaşkın izleyen yoldaşlarına kaldırdı.

"Brise sizden biriyle iletişime geçmeye çalıştı mı? Yardım istedi mi? Ya da zorla tutulduğuna dair ibareler sergiledi mi?"

"*Nein*", lider." Yutkundu göz kapakları bile dövmele Alman yoldaşı. "Zaten videoda belli. Ben onu büyüyle kandırdıklarına inanmıyorum. Oldukça mutlu duruyor."

Viktor'un yeşil mavi gözleri güvenliğe çıktı. Birkaç saniye adamın yüzünü izledi, sonra doğruldu. Üzerindeki sıırılsıklam kıyafetler yere su damlattı.

"Ne dedin sen, yoldaş?"

"Kabullenmelisin, lider," dedi hızla. Yanındaki diğer güvenliğe başıyla onay verdi. İçinde tuttuğu zehri akıttı. "Hitler ne dedi? Halk, arzusu bir kere tatmin edildi mi, kendini idare edenlere körü körüne bağlanır ve kavga kuvveti olmaktan çıkar."

"Hitler'in adını ağzına almadan önce o pis ağzını yıka," dedi bir yoldaş sinirle Almanca. "Liderimizin eşi patroniçe hakkında saygısızlık yapamazsın."

* (Alm.) Hayır. (c.n.)

“Bir şey demedim, *Leute**,” dedi diğeri gülümserken. “Ben yalnızca patroniçenin güç kimdeyse ona gitmesine şaşırıyorum. Sırf Tufan’a yalakalık olsun diye bu kadının yanarken görüntülerini kurul toplantısı sırasında bizim liderimize göndermediler mi?”

“*Ach*, lider,” diye devam etti. “Meltem için sembolik bir mezar bile yaptırmıştı. Cesedi bulunamayan kadının boş mezarında geceleri uyurdu. Öyle âşıktı.” Dudak büktü. “Meğerse bu kadın hiç yakılmamış bile. Bir başkasını koymuşlar oraya. Lideri üzme içinmiş her şey.”

“Biraz daha konuşursan sikini kırarım,” dedi Viktor küvetten çıkarken. Sonra kahkaha attı. Göz çevresi kısıldı. “Brise asla bana ihanet etmez. Siz Türk diye güvenmiyorsunuz, sevmiyorsunuz. Ama o birçok Alman’dan daha üstün bir kadın.”

“Tanrı seni korusun,” dedi papaz gözleri açılırken. “Alman ırkı üstüne çıkan bir ırk henüz doğmamıştır.”

“Bu video nereden çıktı?” diye sordu bir tanesi sigara yakarken.

“Bunların karı gibi mesajlaştığı bir laklak grupları vardı ya,” dedi diğer yoldaş yavaşça. “Oraya göndermişler. Kayseri isimli moruk göndermiş.”

“Hayır,” dedi Viktor başını olumsuz sallarken. “Hayır, hayır.” Alnını duvara dayadı. “Brise bunu yapmaz. Bir planı vardır. Bensiz nefes dahi almaz.”

“Hayır,” dedi tekrar. “Nasıl da dans ediyor öyle o şeytanla?” Gözleri kısıldı. “Bu görüntüler gerçek olamaz.”

“Üzgünüm. Yapay zekâ olup olmadığını kontrol ettik. Gerçek maalesef.”

“Değil,” dedi Viktor eliyle duvarı severken. O görüntülerde Meltem oldukça heyecanlı duruyordu.

“Arkada asılı olan herifler,” dedi yoldaş. “Hans, Johannes ve Philip. Onları da öldürmüşler.”

* (Alm.) Arkadaşlar / Beyler. (e.n.)

“Hayır,” dedi Viktor gülerken. Duvarı sevmeye devam etti.
“Bu gerçek değil. Bu Meltem değil.”

“Üzgünüm, patron.”

Viktor’un gözleri karardı. Doğruldu ve karşısındaki adama doğru adımladı. “Hitler’in çok güzel bir sözü daha vardır,” dedi sırtırken. “Neydi o?”

“*Ach*,” dedi yoldaş ve yere baktı. Düşündü. Almanca devam etti. “Zayıfa acımak doğaya ihanettir.”

“Hayır,” dedi Viktor sırtırken. “Bir tane daha...” Gözlerini kıstı. “Düşün, yoldaş.”

“Eğer her şey çok çalışmakla olsaydı ormanın kralı aslan değil eşek olurdu.” Merakla başını kaldırdı. “Bu mu bahsettiğin alıntı, liderim?”

“*Nein!*” dedi sinirle. “Bir tane daha! Söyle derhal!” Geri geri adımladı. Elini uzattı. “Verin bana şu silahı!”

“Meryem aşkına, ne yapıyorsun lider? Bulacağım o sözü! Ne olur bir şans daha ver!”

“Sen çok kafa sikiyorsun,” dedi Viktor gözlerini kısarak. Silahı kendi kafasına koydu ve kahkaha attı. Kafasına sertçe vurdu. “Benim!” Bir daha. “Kafamı!” Tekrar vurdu kendine. “Sikiyorsun! Amına koyduğumun çocuğu! *Hurensohn! arsch-geige!*”

Belki de tüm sinirini kendi adamından çıkartırcasına eline bırakılan Alman tipi silahı ona doğrulttu.

“Ben biliyorum, lider!” dedi bir yoldaş heyecanla. Kahkaha attı. “Vedalar zamansızdır.”

“Evet! Evet! Evet!” dedi Viktor heyecanla gülerken. “Bildin lan! Aferin!” Gözleri karardı. “Zamansız bir elveda.”

“Dur!”

* (Alm.) Amına koyduğumun çocuğu. (e.n.)

Ateş etti. Yoldaşı öldürdü. Bu yoldaş zaten Meltem'i ilk günden beri hiç sevmemişti. Belki Viktor geç bile kaldığını düşündü.

Yoldaş bir anda geriye doğru düşerken alnından kan fışkırdı. Elleri iki yana açık, terk edilmiş kilisenin ortasında sırtüstü can verdi.

“Kutsal bir ölüm oldu,” dedi papaz sırtırken. “İsa'nın huzurunda can verdi.”

Viktor derin nefes verip yanındaki bir diğer adama döndü.

“Zengin altyapısı olan ve rasgele, bizimle bağlantısı bulunmayan bir adam bulun. Tufan'dan borç istemişçesine kiralayın. Fethiye'deki gece kulübüne yollayın.” Gözlerini kıstı. “Gerekirse kendiyle bir o gece kulübünü patlatsın.”

“Emrin olur, lider,” dedi yoldaş hızla. “Verecekli gibi birini bulacağız hemen.” Elini şıklattı. “Lukas, fırlayın!”

Viktor son kez videoya baktı. “Biliyorum, hazinem,” dedi yavaşça. “Zorla oradasın. Kimse göremez.” Gözleri kısıldı. “Kimse anlamaz o bakışları ama biliyorum. Orada zorla tutuluyorsun. Bunu görebiliyorum.” Ve seni oradan çekip alacağım. Ant içerim ki, cehennemden kurtarıp tekrar sana cenneti yaşatacağım.

17. BÖLÜM

BİR ADAMIN KUKLASI

Adım atılan bazı yollarda dönüş yoktur. Çünkü rüzgâr seni istemese de savurur ve bazen de bu rüzgârlar ayaklarını bile üfürürken yakıp kavurur.

Kolay yoldan elde edilen hiçbir şey, ardına bakmadan ilerlemeni sağlamazdı. Bunlardan en büyüğüdü para. İnsanlara biçilen altmış, yetmiş kaftanlık ömürlerden ibaret miktarları elbette elimi kolumu sallayıp alamayacaktım. Bunun farkındaydım.

Ama bu kadarı çok fazlaydı.

Ben de insandım...

Bu doğruydı, kardeşim içindi tüm savaşlarım fakat artık aklımın ucuna kadar karartıldım. Gururum hiçe sayıldı. Oradan oraya oynatıldım. Bir adamın ayaklarına kapanmam beklendi.

O kadar da değildi...

Geri geri adımlarken nefesimi düzenliyordum. Zihnim de zannımca bedenim gibi çalkalanıyordu. Ellerimi saç diplerime götürürken, “Yeter!” diye çığlık attım. Dursun istedim. Durulsun istedim.

Çünkü nergis çiçekleri tufanlarda savrulmak için uygun değildi. Onlar narin ve huzurlu toprakların nefesiydi. Kor alevler değildi onların yeri.

“Yeter!” diye haykırdım gözlerim alevlenirken. Her zerrem

Tufan'ı boğmak istedi. Ellerimle onu boğazlamak, hatta gözlerinin içine baka baka onun canını almak istedim.

“Bıktım,” derken fütursuzca geri geri gitmeye devam ettim. Yolun karşısındaki kaldırıma topuklarım dokununca geriye düştüm.

“Bıktım!” diye çığlık attım. Ellerimi kaldırıma vurdum. “Bıktım senin oyunlarından! Akıl hastası, sorunlu ruh emici seni!”

Doğrulurken ileri doğru sekteye uğradım. İşaretparmağımı girişteki güvenliklere savurdum. Avazım çıktığı kadar bağırdım. Haykırdım. Son nefesime kadar.

“Bana bakın, Tufan'ın kuçu kuçuları! Söyleyin o patronunuza, onun ayaklarına kapanmaktansa bu dünyadaki tüm nergisleri köklerinden koparır ateşe veririm!” diye çığlık attım.

Bana şaşkınlıkla bakıyorlardı.

“Duydunuz mu! Babası sikişikler!” diye haykırdım. “Küçük bir çocuğu alet edecek kadar alçalmış herifler!” Bir an gözlerimi kocaman açtım ve onlara doğru başımı eğdim. “İtlaf edilmeniz lazım,” dedim kontrolsüz mimiklerle. “Sizin bu çiftliğinizi komple havaya uçurmak lazım!”

Çantamdan telefonumu çıkardım. Günlerdir dokunulmamasına rağmen pili ölmüştü. “Ne oldu?” dedim bana hâlâ şaşkınlıkla baktıkları sırada. Kahkaha attım. “Noldu, he? Polisten mi korktunuz!”

“Bu kadarsınız işte,” dedim yüzümü ekşiterek. “Siz kendi çöplüğünüzde adamsınız anca! Sizi mahvederim! Siz beni daha tanımadınız.” Başımı yukarı aşağı salladım.

“Göreceksiniz siz. Siz beni daha tanımadınız.”

Kapı açıldığında nefesimi tuttum. Tufan bıkkınlıkla ellerini ceplerine atmış, uzaktan bana bakıyordu. Kocaman cüssesi. İki metreye yakın boyu. Başı hafif yana eğik, ifadesi kasvetli.

“Ne yaygara kopartıyorsun, Nergis?”

Hızla ona doğru adımladım ve çiftliğe doğru, cama baktım. Sena çoktan içeri geçmişti. Zaten o cama bilerek çıkartmışlardı onu. Ben göreyim diyeydi.

“Siz beni hiç tanımadınız,” dedim bir gözüm seçirirken. Başımı tepeye kaldırıp onun yüzüne baktım. “Ben sizin gibi adamları dolandırmakta bir numarayım.”

Varla yok arası sırttı ve sağa sola baktı. Bana doğru eğildi. “Ben de senin gibilerin hayatını sikmekte bir numarayım,” diye fısıldadı.

Doğrulduğu sırada yüzüne yumruk atmamak için birkaç adım geriye gittim.

“Kapanacaksan bekliyorum,” dedi alaycı bir gülüşle.

Dudaklarımı yaladığımda gözleri kısaca dudaklarıma kaydı. “Siz beni hiç tanımadınız,” dedim tekrar. “Size bunu ödeteceğim.”

“Sen önce borcunu öde,” dedi arkasını dönerken. “Çiftliğimin önünde sesini yükseltme bir daha. Hayvanlarım tedirgin oluyor.”

Durup bana döndü. Sırıtiyordu. “Kapanmak istersen,” dedi ayaklarını göstererek. “Buradayım.”

“Bekle sen,” dedim arkasını döndüğü sırada. Çetin ise gülümseyerek bana el salladı. Bakışları tam bir keşmekeşti.

Kapı kapandı.

Cüzdanıma gitti elim. Kartım vardı.

“Düşün, Nergis,” dedim hızla. Çiftlik yolundan aşağı doğru inmeye başladım. İpsiz sapsız, bomboş bir araziydi. “Düşün, bulursun sen.”

Dakikalarca yürüdüm. Sürekli durarak hep arkamı döndüm. Takip edilmek istemedim. Sena orada kalmıştı.

Sena, orada kalmıştı.

Kaçtığım, kurtulmak için dua ettiğim o evde onu bırakmıştım.

Bodrum’un bir ara sokağına vardığım gibi yola atladım. Arabaları bir bir durdurmaya kalktım ama kimse benim için durmadı. İnsanlar kuvvetle muhtemel bu saatte bu kıyafetle beni eskort sandı.

Bir taksi gördüğümde hızla bağırdım. “Dur lütfen!” diye elimi salladım. Dibime yanaşıp durdu.

Oturduğum gibi yaşlı adam başını bana çevirdi. “Hayrola, kızım?” dedi anlamış gibi. Akli dengemle oynanmasına rağmen, bedenimin de sanki dayakla öldürülmek istendiğini hissetmiş gibi.

“Abi merkeze gideceğiz, Muğla’ya,” dedim geriye yaslanırken. Yutkundum.

“Sen iyi misin, evladım?” derken çekinerek üzerime baktı. “Birileri sana bir şey mi yaptı?”

“Yok, abi. İyiyim,” dedim. Camı açtım. Elimi çıkardım.

Arabayı Bodrum’daki çiftlikten uzaklaştırdığı sırada elimi camdan uzatmış, yoldaki ağaçları izliyordum. Bir bir önümden geçiyorlardı. Hava sabahın beşi civarlarıydı. Güneş doğmak için dakika sayıyordu.

Muğla’ya iyice yaklaştığımızda aklımda sürekli aynı şeyler dönüyordu. “Yeterince sabrettim,” dedim kendi kendime. “Yeterince alttan aldım. Yeterince...” Gözlerim kısıldı. “Hep...” dedim hırsla. “Hep kendimden ödün verdim,” diye mırıldandım. “Ne istese yaptım.”

Yandaki taksici abiye döndüm. “Ama bu adam benim tepeme çıktı,” dedim başımı olumlu sallarken. “Bu adam...” Sesim yükseldi artık. “Bu adam benim gururumla oynamaya kalktı. Neden?”

“Neden, evladım?” diye sordu adam şaşkınlıkla. Belki de benim gözleri dönmüş halimden korktu ve sadece ayak uydurdu.

“Çünkü...” dedim gülerek. “Çünkü Nergis köle. Nergis kalk. Nergis otur. Nergis ağzını arala.” Durup adama döndüm. “Sigara içirdiği için öyle demişti yani.” Tekrar dışarı baktım. “Nergis kurul toplantısı var. Nergis, Meltem olacaksın. Nergis. Nergis. Nergis.” Gözlerim kısıldı. Yan aynadan arkamızda bizi takip eden siyah bir jip olduğunu fark ettim ve taksici abinin omzuna vurdum.

“Çek sağa, abi.”

“Anlamadım, kızım?”

“Çek, çek,” dediğim sırada otobanda dörtlüleri yaktı. Yavaşça acil şeridine arabayı sürdü ve durdu. Arkamızdaki jip bizim biraz önümüze geçtiğinde aynı şekilde acil şeridinde duraksadı.

“Bekle, abi,” dedim arabadan inerken. “Sakin bir yere ayrılma lütfen.”

Kapının kapısını sertçe kapattım. Yüzüme bir anda buz gibi bir rüzgâr esti. Yandan süratle geçen arabaların ışıkları bir bir gözlerimi aydınlattı. Öne doğru adımladığım sırada park eden jipten biri indi.

Çetin.

Sırıtarak bana döndü. Biraz öne eğilirken, “Nergis Hanım!” diye bağırdı. “Ne oldu da durdunuz? Yoksa sizi takip etmemizde bir mahsur mu gördünüz?” Ellerini kaldırdı. “*La! La! La!* Nergis’i Viktor’dan korumak için Çetin *bu-ra-da!*”

Birkaç saniye onu izledim. Çantamdan telefonumu çıkardım ve kulağıma götürdüm. Kapalıydı telefon ama o bunu bilmiyordu.

“Alo polis mi!” derken bir gözüm seğirdi. Bir anda ağlamaklı yaptım sesimi. “Evet... Bir ihbarda bulunacaktım,” dedim ve başımı hafif yana eğdim. Gözlerimi kısıp jipin plakasını okudum.

“48 TAU 1984!”

Ben konuştukça Çetin’in sırtan ifadesi soldu. Orkestra şefi gibi kaldırdığı ellerini indirdi yavaşça. En sonunda yutkundu.

“Siyah bir jip,” diye kekeledim. “İçinde bulunduğum taksiyi yol boyu takip ve taciz etti. Bir kadın olarak çok korkuyorum! İçerisinde ayı gibi bir adam var! Otobandayız! İlk çevirmede kendisini durdurup kimlik kontrolü yaparsanız çok sevinirim!”

Ağlamaklı bir şekilde telefonu kapatıp çantama koydum. “Bir daha beni takip etmeye kalkarsan, bu sefer çiftliğinize ve zincirli bodrum katınıza şafak operasyonu yaptırırım.”

“Hanımefendi bacım kadını, sen ne yaptın amma koya-yım?” diye sordu şaşkınlıkla. “Araba patronun üzerine kayıtlı! Lan sen manyak mısın! Polise niye verdin plakayı!”

Omuz silktim ve taksiye doğru adımladım. “Bir daha beni sakın takip etme. Kardeşime dokunmaya kalkarsanız yalnızca polisi değil, tüm dünyayı haberdar ederim; ne bok olduğunuza dair.”

Ben taksiye binerken Çetin telefonuna sarıldı. Birilerini aramaya başladı ama arabasını ileride bir çevirme varsa diye hiç çalıştırıp yola devam etmedi.

“Gidebiliriz, abi,” dedim kapıyı kapatırken. İlerlediğimiz sırada Çetin’le göz göze geldik. Bana hep el sallardı. Bu sefer de ben sallamak istedim. O telaşla telefonda bir şeyler anlatırken, ben gülerek ona el salladım.

Sanırım artık son damlamı da aşmıştım. Akli melekelerimin yerinde olmadığını düşündüm. Bir cinnet belki, belki de bir patlama. Büyük bir sıfır noktasından sonsuzluğa ulaşma. Delirdim ama. Delirttiler beni.

Yola devam ettik. Ondan kurtulduğumu düşündüm. En azından bir süreliğine arkamda değildi.

Sonunda büyük evin önünde taksi durdu. Ona çokça para verdim ve arabadan indim. Eve baktım. Evime. Zamanında tek derdimiz akşam pişecek yemeklerin vegan olup olmadığı olan evime. Şahin ve Sena’nın top oynadığı, Mürekkep’in dövmeler yaptığı evime.

Akşamları terasta yaptığımız alkollü sohbetler, sabahları Sena’yı okula bıraktıktan sonra yaptığımız serserilikler.

Sena kansere yakalanmadan önce ne kadar büyük bir nimetin içinde yüzdüğümü fark ettim. Bunu o zamanlar tam anlayamıyordu insan. Elinden gidince fark ediyordu bazı şeyleri.

Keşke öyle olmasaydı ama olmuştu artık, giden zaman geri gelmiyordu.

Evin ışıkları kapalıydı. Saksının altından anahtarı aldım ve dış kapıyı açtım. Kapıyı iterken gıcırdadı. Evin içi bana baktı, ben evin içindeki maziyle bakiştım.

Burayı da yabancılaştırdım kendime. Burası değildi belki de evim zaten, buradaki insanlardı burayı güzelleştiren.

Çantamı koltuğa koyduğum sırada mutfağın loş ışığını gördüm. Topuklularımı çıkarıp kenara bıraktım ve mutfağa doğru adımladım.

“Mür?” diye seslendim gece sessizliğine doğru. “Şahin? Ben geldim.”

“Nergis?” sesiyle ışığı açtım. Şahin gözleri kocaman olarak bana baktı. Mutfaktaki masada oturmuş, önündeki bilgisayardan kodlama yapıyordu. Muhtemelen benim koordinatlarımı arıyordu.

İnanamamış gibi birkaç saniye yüzüme baktı ve bir anda sandalyesini geriye itip ayaklandı. Bana doğru adımlayıp beni sarmaladı. Kollarımı onun boynuna sardığım sırada gözlerim kapandı.

“Allah’ım şükürler olsun,” dedi yüzünü omzuma gömerken. “Buradasın.”

“Şahin... Sena,” dedim ağlarken. “Onlarda kaldı. Elimizden aldılar. Bebeğimi orada bıraktım.”

“Şşt,” dedi saçlarımı severken. “Tamam, dur. Hayattasın. Dur.”

“Aldılar!” dedim, sesim boğuk çıktı. Basbayağı kahroldum. Şahin’i beklemişim ağlamak için. Öyle özlemişim. Ya da güçlü durmaya çalışmaktan sıkılmışım. Belki de güçsüzlükten.

Karmakarışık işte.

Benden ayrılıp hızla üst kata doğru bağırdı. ”Mürekkep, kalk lan! Bırak, manifort mu manifesto mu ne sikimse işte onu yapmayı bırak! Lan geldi geri! Nergis geldi lan!”

“Ne!” diye bir çığlık duydum üst kattan. Mürekkep, merdivenleri ikişer ikişer inerek bir anda bana doğru adımladı ve beni kucakladı.

“Biliyordum!” diye bağırdı. “Biliyordum işte kız kardeşim tek parça!” Geri çekildi ve yanaklarımı tuttu. “Var mı bir şeyin?” Kollarıma, boynuma, sonra da sırtıma baktı. “Yok,” derken nefes verdi. “Nergis, öldük öldük dirildik.”

“Sena,” dedim gözlerimi silerken. Altdudağım büzüldü ama gülüyordum. “Sena’yı aldı. Geri vermiyor.”

“Bizi adamlar yaka paça hastaneden kovdu,” dedi Şahin hızla. “Montenegro’daydık, gözümü bir açtım buradayım. Bayılttılar mı, ne yaptılar anlamadım. Bir baktım Sena yanımızda yok amma koyayım. Meğer çiftlikteymiş. Doktoru da onun yanındaymış.”

“Sen nereden biliyorsun?” Bir an duraksadım. “Şahin?” dedim merakla. “Sen hiç ben kayıp olduğum için polise gittin mi?”

Gözleri açılırken Mür’e döndü. “Hayır, gitmedik. Giderse-
niz Sena’yı bir daha göremezsiniz, dediler. Hem zaten,” dediği sırada Mürekkep onu susturmak için boğazını temizledi.

“Hem zaten ne?” diye sordum.

“Şey işte,” dedi ve bir an dayanamadı. Çocuk gibi sesini inceltti. “Gayet iyi duruyordun, Nergis. Dans ettiğin bir video yolladılar bize. Keyfin yerindeydi o adamla. Yani şaşırdık.”

Sinirden gözüm seğirdi. Gülümsedim. “Anlamadım?”

“Yani ne bileyim aman...” dedi ve duraksadı. Gözlerimin inine doğru aklındakileri akıttı. “Bu kadar yakın olmanıza gerek var mıydı? Tango falan...”

Gözlerim kocaman oldu ama şaşkınlıktan değil, kırgınlıktan. Ne diyeceğimi bilemedim. Gülümsedim.

“Beni hiç mi tanımadın?” diye hesap sordum yavaşça.

“Hayır, tabii ki o anlamda söylemedi,” dedi Mürekkep araya girerek. “Biz senin kardeşin için verdiği savaşta yanındayız. Ne yaparsan yap da arkandayız.”

“Ne yaparsan yap mı?” dedim ama gülümsemem ağlamaklı oldu. “Ben onunla keyif sürmedim.”

“Yok, yok!” dedi Şahin bana adımlarken. Saçlarımı sevdi. “Keyifteydin demiyorum ama iyi duruyordun yani. Sena da iyiydi. Aynı evde birlikte yaşıyormuşsunuz.”

“Size böyle mi dediler?” dedim gülümserken. Şahin’in elini itekledim. “Benim Tufan’la birlikte o evde kız kardeşimi tedavi

ettirdiğimi mi söylediler? Böyle mutlu aile tablosu... Sizi unuttuğumu ya da bıraktığımı mı düşündünüz?"

"Hiç aramadın, Nergis," dedi yavaşça. "Her aradığımda yüzüme kapattın. Hem yemekte bir sürü adamla oturuyordun. Gördük fotoğraflarda. Yolladılar diyorum sana."

"Peki," dedim gülümserken. "Özür dilerim sizi sattığım için."

Arkamı döndüğüm sırada Mür kolumu tuttu. "Biz öyle bir şey düşünmedik," dedi fakat kolumu çekiştirdim. "Sadece biraz kırıldık."

"Ya siz benim ne yaşadığımı biliyor musunuz? Nasıl sizi bıraktığımı düşünürsünüz?" dedim ama devam etmedim. Etme- me gerek yoktu. O an için benden bir açıklamayı hak ettiklerini düşünmedim.

"Ben keyif sürmedim," dedim yavaşça. Yalnızca hesap sormak istedim. "O şeytanın kollarında kendimi iyi hissettiğimi mi düşündün, Şahin?"

"Hayır, sadece neden polise gitmediğimi açıklıyorum," dedi ve derin bir nefes verdi.

"Anladım," dedim gülümserken.

Paramparça hissettim. Gözlerime bakıp sustular. Mürekkep bir şey söyleyecek gibiydi ama ben ona sırtımı döndüm.

"Odamdayım."

"Nergis Çiçeğim!" dedi Şahin arkamdan. "Yemin ederim kötü anlamda demedim. Sabah Sena'yla ilgili tekrar konuşuruz. O çiftlikten onu almamız gerekiyor!"

"İyi geceler," dediğim sırada Mürekkep sinirle Şahin'e baktı.

Basamakları bir bir çıktım. Odaya girdim.

Kapı kapandıktan sonra ruhum sessizliğe gömüldü ama sessizlik huzur değildi. Sessizlik, Tufan'ın ta kendisiydi.

"Ne yapsam olmuyor," dedim yere çökerken. İnledim sessizce. Ağlamaya başladım. "Ne yapsam olmuyor."

Şahin'in söyledikleri ve imaları beni daha da parçaladı.

Günlerce kapalı bir odada ışıksız bir şekilde zincirlenmenin sonucuydu belki de tüm bunlar.

Aklımı sağlıklı kullanamıyordum artık.

Aklım var mıydı?

Doğrudum.

Komodinin çekmecesine yürüdüm. Kendime çekip içindeki büyük metal silahı aldım. Sessizce ağlarken kolumu ısırđım. “Yapamıyorum,” dedim ağlarken. “Ben iyi bir abla olamadım. Beceremiyorum.”

Yere çöktüm. Baktım tavana. Gülümsedim.

“Nereye baksam olmuyor,” dedim, gözyaşlarım hiç durmadı. “Olduramıyorum.”

Telefonu şarja taktım ve kamerayı açtım. Parmaklarım titrerken kayda bastım. Kendi yansıamamdan kameraya değil de Sena’ya baktım. Onun minicik gözlerine. Kendi gözlerimde.

“Sena, benim güzel prensesim,” dedim silahı bacağıma koyarak. Güldüm ekrana bakarken. Bir yandan da gözlerimi sil-dim. “Bal kızım, her şeyim. Ablan biraz deli bugün ama sana her zaman söz verdim ya... Her hikâyeyi anlatırım dedim. Bu da benim hikâyem.”

Burnumu çekip güldüm. “Her hikâyeye mutlu bitmeyebilir. Bazen ablalar da yorulabilir.”

Yüzüm ekşidi. İçim kaynadı. “Korkma, tamam mı?” derken sesim titredi. Gözlerimi ovdum, silah bacaklarımın arasında beni ürperti.

Birkaç saniye yüzümü kapatıp ağladım. Sessiz ama içten. Bilhassa yürekten.

“Ben bazen kendi içimde kayboluyorum ama seni hiç bırakmadım. Bırakmam da. Benim küçük yıldızım, ışığım.” Güldüm ağladığım sırada. “Siz Mür ablanla Montenegro’daki hastane-de yıldızları sayarken ben uzaktayım diye bir eksik saymıştınız ya? Beni artık hep tam sayacaksınız.”

Derin bir nefes verdim. Yutkundum. Boğazımdan bir kurşun aktı sanki. Boğuldum.

“Belki bir gün bu videoyu izlersin. Belki hiç izlemezsın ama bil ki, ben seni hep korumak istedim. Hep senin için yaşamak istedim. Hep seni yaşatmak istedim.”

Altdudağım büzüldü inlerken. Yine hırs dolu ağlamaya başladım. “Ama bazen yaşamak beni çok yoruyor, bal kızım.”

Duraksadım. Gözlerimi ovdum. “Bazen ablalar da savaşmaktan yorulabilir. Anneyle babayı özleyebilir ablalar. Onların yanına gitmek isteyebilir.” Silaha indirdim başımı.

“Ablan seni hep çok sevdi.” Gözlerim karardı. Ekranı görmedim. “Ve bu abla artık bir adamın kuklası olmaktan vazgeçti.”

Kameraya eğildim. “Seni çok seviyorum, bal kızım,” diye fısıldadım. “Mürekkep ve Şahin’e emanetsin. Onlar bir yol bulur. Bulamazlarsa tüm yolları sen çizeceksin. Öyle güçlü, öyle güzelsin.”

Videoyu kapattım.

Telefonu yere koydum. Derin bir nefes aldım. Silaha parmağımı sürttüm. Yatağın dibinde otururken karanlık odada bir tütün sardım ve ateşledim. Dumanı yavaşça üfledim. Başımı kaldırdım ve son kez, telefonumdan bir müzik açtım.

Kanun mu bu yalnızlık?

İçindeki yabancı.

El üstünde dururken kuyuya düşen.

Alnımda yazanlar mı?

Aklımda kalanlar mı?

Oyunbozan mı haklı, biri söylese.

Sigarayı içime doldurdum. Tavana doğru konuştum.

“Biliyor musun, Tufan?” dedim sanki beni bir yerden izliyormuş gibi. Belki gerçekten izliyordu. Şarkı çalmaya devam etti.

Dumanı üfledim. “Artık senden korkmuyorum. Ne senin zincirlerinden ne kameralarından.”

Silahı şakağıma dayadım. Sigaradan bir kez daha içtim.

“Çünkü sen beni ne kadar kilitlersen kilitler, ben senden önce çıkmayı öğreniyorum.”

Sigara bitti. Yine bir sigara sardım. Onu yakma fırsatım olmadı.

Çünkü tam o anda alt kattan bir ses duydum. Mürekkep bağırdı. Biri zorla kapıyı kırdı. Gözlerimi kapattım. Ellerim titriyordu.

Gözlerim köreldi. Derin bir nefes aldım. *Artık her şey bitti.*

Üst kata doğru çıkan büyük adım seslerini duydum. Öfkeli. Hırslı.

Kapı açıldığında gözlerimi açtım. Başımı ona çevirdim. Karanlık odada göz göze geldik.

Tufan Ali Uluhan.

Panik. Telaş. Dağılmış bir ifade. Yenilmekten korkuyordu. Hâlâ çözmeye çalıştığı bir denklem gibiydim onun için. Farkındaydım bunun.

“Nergis,” dedi elini bana uzatırken. Nefes nefeseydi. Hemen arkasında Çetin vardı. Şahin ve Mürekkep ise onların dibinde, içeri bakmak için an kolluyorlardı.

“Patron?” dedim gülümserken. “Ne oldu? Meltem ikinciye ölüyor. Ondan mı korktun?”

Korktuğunu gördüm. İlk kez o paniklemişti ve ben çok sakinim.

“Bırak onu.” Bana uzattığı elini salladı. “Gel. Konuşalım.”

“Bir veda videosu çektim, patron,” dedim. Önüme döndüm. Namluyu şakağıma daha sert bastırdım. “Sana değil. Sena’ya.” Gülümsedim. “Ama korkma. Bu bir ölüm değil. Bu bir özgürlük videosu ve ben hâlâ hayattayım.”

“Bırak onu,” dedi eli hâlâ havadayken. Yutkundu. Siyah gözleri ölümden korkuyormuş gibi duruyordu. “Bırak, tamam. Gel kardeşinin yanına. Seni özlemiş kardeşin. Yanında ol onun.”

Gözlerimi kırpmadan ona baktım. “Neden hâlâ hayattayım, biliyor musun? Çünkü artık seninle ölmeyeceğim. Seninle yaşamayacağım da.” Gözlerimi kıstım. “Ben sadece kendimle var olacağım ve sen de artık bunu izlemek zorundasın.”

“Çocuklaşma.” Koyu sesi telaşlı geldi. “Bak, tamam. Gel çiftliğe götüreyim seni. Ayağına kadar geldim. Gel hadi.”

“Cık,” dedim gülümserken. “İstemiyorum. Artık yoruludum.”

“Özür dilerim,” dedi. Kendi dediğine sinirlenmiş gibiydi ama mimiklerini çok ustaca kontrol etti. “Tamam, özür dilerim. Gel, ne bok yapıyorsan yap. Sesine de katlanırım, boynunu da kopartmak istemem artık senin.”

“Cık,” dedim sırtırken. Başımı iki yana salladım. “Senin özürün bana işlemez.”

“Bak tam ileride,” dedi hızla camdan ileriye göstererek. “Bir keskin nişancı var. Elindekine vurmak üzere. O vurmadan sen bırak.”

“Bırakmam ki!” dedim gülerken. “Senin dediğin hiçbir şeyi yapmam artık. Çünkü sen insanın beynini yiyorsun,” dedim kahkaha atarak. “Sen insanı delirtiyorsun, patron. Beni döv-müyorsun ama psikolojimi sikip atıyorsun.” Gözlerimi kıstım. “Sen beni mahvediyorsun, patron.”

“Özür dilerim,” dedi üçüncü kez. Ömründe özür dilediği ilk insan olduğunu düşündüm. Yutkundu. Loş odada bile âdemel-masını gördüm.

“Tamam, gel. Sana bir daha bir şey demeyeceğim. Gel hadi, çiftliğe götüreyim seni.”

Ayaklandım silah şakağımdayken. Komodinde duran sarılı tütünü aldım ve ağzıma götürdüm. Tufan’a doğru adımladım. Başımı ona kaldırdım.

“Çok mu korktun?” dedim altdudağımı büzerek. Dudağım-daki sigara izmariti ezilip büzüldü. “Kıyamam sana ben.”

“O silahı elinden alırsam ne yaparım biliyor musun?”

“Duyduk!” dedim gülerken girişe dönerken. Şahin ve Mür anlamsızca beni izliyordu. Çetin ise şaşkın ve telaşla bana bakıyordu. Sanırım Tufan’ı vurmamdan korkuyordu.

“Silahlarla kadınlara yaptığın şeyi duyduk!” Altdudağımı büzdüm. “Pompalı mı, yoksa benimki gibi mi o silahlar? Kadınlara soktuğun yani.”

“Bunun kafa uçmuş,” dedi Çetin hızla. “Abi, ne yapsak?”

“Bekle bir,” dedi Tufan gözlerini kısarak. Karanlıkta seçmeye çalıştı. Elimdeki silaha baktı. “Ne lan bu?”

“Ne mi?” dedim ve hızla silahı şakağımdan çektim. Dudaklarımın arasındaki sigaraya doğru tuttum. Ateşledim.

Ateş yandı. Ateş... Bildiğin. Ateş.

Tufan gözlerini anlamsızca kırparken, ben sırtarak yaktığım sigaradan bir duman çektim. Gerçeğinden ayırt edilemeyen bir çakmak. Silah görünümlü. Şahin’in işleri işte. İşe yarama konusunda benim elime düştü.

Biliyordum, Tufan beni gözetliyordu. Ya telefon kameramdan ya da evimin bir yerlerine sokuşturduğu gizli kameralardan. Kendimi öldüreceğimi sanıp beni almaya geldi ve şimdi beni paşa paşa kardeşimin yanına götürecekti.

Dudaklarımı yaladım.

“Len!” dedi Çetin şaşkınlıkla. Mürekkep’e döndü. “Çakmak mı len o manyağın elindeki!”

“Evet,” dedi Mür hâlâ anlamsızca bana bakarken. “Ne yaptı böyle şimdi bu deli?” Çetin’e baktı ve onu itekledi. “Uzak durur musun benden? Parfüm yalamışsın sanki. Buram buram erkek kokuyorsun.”

Çetin şaşkınlıkla yakasını koklarken ben Tufan’a bakmaktan hiç vazgeçmedim.

Sigarayı parmaklarımın arasına aldım. Dumanı tekrar yana üfledim.

“Canın çektiyse ağzını arala, patron,” dedim hırs dolu.

Gözbebeklerimin büyüdüğünü hissettim. “Titreme lütfen. Daha beni paşa paşa arabana bindirip kardeşimin yanına götüreceksin.” Gözlerimi kıstım. “Kapanmamı istediğin o ayaklarını kullanarak.”

Dudakları yukarı kıvrılırken benimkilere baktı.

“Ben sana değil, sen bana muhtaçsın. Meltem ikinci kez ölsün istemiyorsan,” dedim ve kaşlarımla kapıyı gösterdim. “Çiftliğe dönebiliriz.” Gözlerimi belerttim. “Tamam mı, patron?” diye fısıldadım.

“Seni küçük şeytan,” diye mırıldandı sırtırken. Gözleri benimkileri buldu. “Beni kendinle mi tehdit ediyorsun, o çocuk aklınla?”

“Hım hım,” diye gülümsedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. “İşine gelirse, patron. Gidelim mi? Kardeşimi özledim.”

Sigara dumanı tavan arasında asılı kaldı.

Tıpkı senin gölgen gibi, Tufan. Ama ben artık o gölgeyi de yakarım, kuklaların başlarını da koparırım. Çünkü senin ayaklarına kapanmaktansa seninle birlikte cayır cayır yanarım.

18. BÖLÜM

İMZALAR VE KALINTILAR

Bir rivayete göre Hasan Sabbah, fedaileri kendine bağlamak için hem cenneti hem cehennemi sunar. Alamut Kalesi'ndeki bahçede gençleri haşhaşla bayıltıp, onları cennet gibi süslenmiş bir bahçeye taşır.

Birbirinden güzel ve ilgi çekici kadınlar, akan şırl şırl ırmaklar ve egzotik meyveler vardır odada. Bu büyümlü ortamda vakit geçiren gençler, bir süre sonra tekrar bayıltılıp eski yerlerine taşınır.

Uyanan gençlere Sabbah, oranın cennet olduğunu ve itaat ederlerse ölünce oraya gideceklerini söyler.

Peki birini itaate itmenin yolu ona güzellikleri sunmaktan mı geçer?

Hayır. En azından rivayette, Sabbah'a göre öyle değildi. Ona karşı gelen, kuyusunu kazan, sözünden çıkanları tıpkı cennet tiyatrosu gibi cehennem tiyatrosuna uyandırır.

Fedaileri bir zindanda uyandırıp korkutucu sesler dinletir, kapkaranlık zindanlarda aç susuz bırakır ve işkence ettirirdi.

Sözünden çıkanları cehenneme göndermekle tehdit ederdi. Böylece kendine itaat etmelerini sağlardı. Dediğim gibi, bunlar rivayetti. Kaynakları kesin değildi ama bu olay benim aklıma tek bir isim getirdi.

Tufan'ın da çok sevdiği, Torino ismini çok değerli atına bu

adam yüzünden verdiği; benim ise gece gündüz birbirine getirerek okuduğum o adam.

Friedrich Nietzsche.

“Köleler, efendilerinin yasalarına sadakatle bağlanırlar. Çünkü içlerinde yaratacak kudret değil ancak itaat edecek korku vardır,” der Nietzsche. Haklı mı? Belki.

Ama Tufan’ın Nietzsche ile neden bu kadar ilgili olduğunu anlamak zor değildi. Aynı düşünce yapısı, aynı monarşi. Aynı düzen ve aynı duygusuzluk zayı.

Sessizce camdan dışarı bakıyordum. Gidiyorduk. Bodrum’daki çiftliğe ulaşmak üzereydik. Yolu izlerken Tufan’ın çiftliği bana Sabbah’ın ikilemini, Nietzsche’nin aklını anımsattı.

Orada, Tufan’ın çiftliğinde; yemyeşil ve taze kesik kokan çimler, yarı çıplak gezen hizmetliler ve gösterişli hayvanlar vardı. Akşamları leziz kocaman etler yenir, fonda caz şarkılar çalardı.

Çiftliğinin arka kısmındaki, Tufan’a ait ormanlık alanda uzun ve huzurlu bir göl, kenarında minik bir iskele ve kuş cıvıltıları... İnsan, Tufan olmasa o çiftlikte gerçekten cenneti yaşırdı.

Cehennem ise bizzat Tufan’dı. Onun varlığıydı. İnsan tüm o güzelliğin içinde her zaman ona itaat etmek zorundaydı. Aksi takdirde onun rüzgârında yanardı.

Tufan selleri.

Tanrı’nın insanlığa ceza olarak yolladığı o lanet. Büyük felaket. İnsanlığı yok edecek o kudret. Ardından estirdiği korkunç rüzgâr ve hiddet.

Tufan bir cezaydı.

Güneş doğmuştu ama henüz hiç uyumamıştım. Gözlerim istemsiz kapanıyordu. Hızla kendimi toparlıyordum. Sena’ya sıkıca sarılıp uyuyacağım anı düşünüyordum. Hem mutluydum, hem heyecanlı.

Tufan yanımda oturuyordu. Sert kokusu buram buram içime

doluyordu. Gözucuyla ona baktım. Dövme kaplı elinde yakmaya hazır purosunu bekletiyordu. Tufan gerçekten öfkeli durmuyordu fakat haysiyetine birkaç mermi atılmış gibiydi. Zedelenmişti ama geçer gibiydi.

“Tufan Bey?”

“Evet?”

Düzeltilmedi. Patronum değildi artık belki. Boğazımı temizledim ve ellerimi önümde birleştirdim. “Montenegro’daki doktoru çiftliğinize gelmeye, Sena’nın özel doktoru olarak çalışmaya nasıl ikna ettiniz?”

“Para vererek.”

“Anladım,” dedim. Ellerime baktım. “Şey peki?”

“Ney peki?”

“Bu para borcuma eklendi mi?”

Bir an cevap gelmedi. Arabada yalnızca motorun uğultusu ve purosunun çakılmayı bekleyen çakmağı vardı. Başını çevirmeden konuştu.

“Hayır.” Kısa ve kesikti. Tartılmamış bir kelime gibi ama dürüsttü.

Gözucuyla ona baktım. Sol elindeki dövmeleri inceledim. Elindeki belirgin damarların üzerinden geçilmiş o mürekkeplere gözüm çarptı. Elini izlediğimi anlamış gibi puro çakmağının ucunu çevirmeye başladı.

“Ben teşekkür ederim yine de. Sena artık uzakta değil, yanımda olacak. Doktoru da oldukça iyi bir adam. Onu da buraya getirtmeniz çok ince bir hareket olmuş gerçekten.”

Parmaklarının arasında döndürdüğü çakmağa bakarken kaşlarını çattı. “Senin için yapmadım. Kardeşin için de yapmadım. Kendim için yaptım. Üzerine alınacağın ya da teşekkür edeceğin bir durum yok.”

Yutkundum. Bunun ben de farkındaydım ama yine de kardeşime kavuşacağım için heyecanlandım. Bir de tabii Tufan’ın getirttiği doktora sonsuz güveniyordum. Çok başarılı bir geçmişi vardı. Umutlandım.

O adamı aylarca araştırmıştım. En iyilerinden bile iyiydi. Belki de Tufan'ın çiftliği gibi bir cehenneme dökülen cennet damlası gibiydi.

“Yine de teşekkür ede...”

“Rica ederim,” dedi susmam için sanki.

Kafamı salladım, dışarı baktım. Toprak yollar hâlâ nemliydi. Kahverengi, griyle karışmıştı. Bodrum'a yaklaşıyorduk.

Şahin ve Mürekkep'e kırgındım. Onlar da bana kırgındı. Haklılar mıydı? Evet. Tufan'la arabaya binmeden önce onlara sıkıca sarıldım ve iyileştiğinde Sena'yla birlikte o eve döneceğime söz verdim.

“Siz hep böyle zengin miydiniz?”

Gözleri kısaca kapandı. Sabır diler gibi. “Zenginlik ne ki, Nergis?”

Gözlerini açtığı anda ona bakıyordum. Omuz silktim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Hımm. Aslında bana kalırsa Tufan Bey, her zenginlik paradan geçiyor. Ne olduğu önemli değil. Her mutluluğun başında illa para oluyor.”

“Benim zenginliğim suskunluktan geçiyor.”

Bozulmadım ama yuttum. Kafamı çevirdim, camın buğusuna parmağımı dayadım. Muğla çok yorgun duruyordu.

“Ne zaman sustunuz peki?”

Anlamamış gibi yaptı veya anlamadı. Ya da anlamazdan geldi. “Yani,” dedim cevap vermediği için. “Sizi suskun yapan şey neydi?”

Çakmağını da çakmadı. Purosunu da yakmadı. Bana da bakmadı.

“Konuşmakla düzelmeyen şeyler öğrendiğimde.”

“Kaç yaşındaydınız bunu ilk öğrendiğinizde?”

“Yeterince olgundum.”

Bıkkın bir nefes verdim. “Tamam da yani yaşıınız kaç?” deyiverdim.

Dediğim şeyle başını bana çevirdi. “Sana ne, Nergis?”

Duraksadım. “Manipüle edip ayağıma kadar getirdiğim adamın yaşını merak edemez miyim?”

Birkaç saniye yüzümü izledi. Dudakları yukarı kıvrıldı. Önüne döndü.

“O dilin yine de öyle çok uzamasın da kiminle konuştuğunu unutup şımarma,” diye mırıldandı. Fakat sesi tehditkâr çıkmadı.

“Merak ettim. Neyse boş verin,” dedim ve camdan baktım. “İtiraf edin ama.”

Ağzı aralandı nefes verirken. “Neyi itiraf edeyim?”

“Çok iyi manipüle ettim sizi,” diye sııttım. “Yani hiç benden bekler miydiniz? Dürüst olun.”

“Beklerdim.”

“Öyle olsa ayağıma gelmezsiniz,” dedim kıkırdarken. Onun bana bu konuda kızmamış olması, aksine sııtması beni daha da cesurlaştırdı sanki. Üzerine gitmek istedim. Onu sinirlendirmek nedense beni hep çok keyiflendirdi.

“Aferin,” dedi yavaşça. “Sence peki?”

“Bence ne?” derken ona döndüm.

“Sence?” dedi purosuna bakarken. “Yaşım kaç?”

Hayatımın sınavı gibi hissettim çünkü olduğundan fazla söylersem kızabilir, az söylersem dalga geçtiğimi sanabilirdi. Boğazımı temizledim.

Tufan’ın gücünü düşündüm. Cümlelerini. Dövmelerini. Birikimlerini. Yüzünü inceledim. Gözlerini, çenesini. Kaş yapısını, adım atışını. Ses tonunu. Parfüm kokusunu.

“Otuz?” dedim sorar gibi.

Gülmedi ama kafasını sanki onaylar gibi eğdi. Cevabım onu memnun etti. “Eyvallah,” dedi.

“Az mı söyledim? Kaç ki?” diye sordum. Bu konu onu bıktırmış olacak ki, gülümsedi. Sanırım artık sohbeti devralıp beni susturmayı hedefledi.

“Nereden çıktı?” diye sorduğunda gözlerim hafif kısıldı.

“Ne nereden çıktı, Tufan Bey?”

Purosunu dilinin ucuyla hafif yalayıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Puro çakmağıyla ateşledi.

Arabayı esir alan kokusuna, yaktığı puronun aroması da eklendi.

Konuşurken ağzından beyaz duman çıktı. “Şu kadınlar ve silahlarla ilgili söylediğin muhabbetten bahsediyorum. Nereden çıktı? Kimden duydun?”

Camdan dışarı baktım hızla. Yutkundum. Gözlerim istemsiz kocaman oldu. “Kimseden duymadım. O anki gafletle söyledim.”

“Duydum dedin,” diye mırıldandığında ona döndüm. Elindeki puroya bakıyordu. “Kimden duydun?”

“Kimseden duymadım,” dedim. Gülümsedi ve bana baktı. “Gerçekten.” Başımı yukarı aşağı salladım. “Kimse öyle bir şey söylemedi bana.”

Hafifçe öne eğildi. Siyah gömleğiyle kemeri arasına sıkıştırdığı silahı çıkardı. Bana tuttu. “Bu boyutta oluyor kadınlarla münasebete giren silahlarım.”

Hâlâ gülümsüyordu. “Yeterli mi?” diye sordu.

“Ne yeterli mi, Tufan Bey?” derken nefesim daraldı. Silahın boyutundan bahsettiğini düşündüm. Kalbim çok sert çarptı.

“Bu cevap,” diye mırıldandı. “Bu cevap yeterli mi?”

“Evet,” dedim ve konuşmayı kesmek için tekrar camdan baktım. “Yeterli.”

“Bazılarına yetmiyor bile. İnanabiliyor musun, küçük şeytan?” diye sorduğunda hızla ona döndüm.

Dehşetle baktım. “Ne yetmiyor?” derken nefes nefese kaldım.

Gülümsedi. “Cevap.”

“Anladım,” dedim ve tekrar boğazımı temizledim. Sesli bir nefes verdim. Bıkkın ve usanmış. Susmasını diler gibi.

Sanırım o susmamı istediği için bu konuyu açmıştı. İsteddiği de oldu. Yol boyu bir daha konuşmadım. Dışarı baktım. Purosunu istemsiz kokladım.

Çiftliğe geldiğimizde, şoför koşarak arkaya dolaştı ve kapımızı açtı. İlk inen ben oldum. Kocaman bir nefes aldım. Kardeşime kavuşacak olmanın hararetiyle sııttım.

Kapının önündeki iki güvenlik bana şaşkınlıkla bakıyordu.

“Koskoca herif beni bizzat evimden gelip aldı diye şaşırdınız, değil mi?” dedim onlara bakarken. Duruşumu dikleştirdim. Kapıyı açtıklarında salınarak içeri girdim. Başlarıyla beni takip ediyorlardı. Saçlarımı geriye savurdum. “Ne sandınız? Sürüneceğimi ya da patronunuzun ayaklarına kapanacağımı mı?” Kendi kendime fısıldadım. “Çok beklersiniz, babası sikişikler sizi.”

Tufan arkamdan geliyordu. Hissediyordum büyük bedenini. “Nergis,” dediğinde hızla dönüp ona baktım.

“Buyurun, Tufan Bey,” dedim. Yanımdan geçip gittiğinde onunla bir ilerledim. “Onlara dedim. Size değil. Onlarla aramda bir husumet var da.”

“Ne?” dedi ilerlerken. Kaşları çatıldı.

“Yok bir şey. Ne vardı acaba?”

“Akşama kadar kardeşinle vakit geçir. Akşam benimle gece kulübüne geleceksin. Bundan sonra her akşam benimle orada boy göstereceksin.”

Onun adımlarına yetişmek için koşar gibi ilerliyordum. “Her akşam mı geleceğim?”

“Her akşam geleceksin.”

Evin büyük yolundan ilerlediğimiz sırada, yandaki *Bekir'in Mamaları* adlı kümese gözüm çarptı.

“Sena’yla biraz çiftlikte dolaşabilir miyiz?” dedim koşarken.

“Dolaşabilirsiniz,” dedi ağır ağır ilerlerken.

“Buradaki tavşanlarla oynamak isterse ne diyeyim?”

“İstemesin, Nergis. Oyuncak değil onlar. Hayvan.”

“Yılanınız için beslediğiniz hayvanlar,” diye mırıldandığımda adımları duraksadı.

Bana döndü. Bıkkın nefes verdi. “Bekir’in de bir hayvan

olduğunu unutmamalısın,” dediğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

“Bir şey demedim, patron. O da bir canlı tabii. Onu da Allah yarattı sonuçta. Aç mı kalsın? Haklısınız.”

Birkaç saniye yüzümü inceledi. Bu beni pekâlâ rahatsız etti. Sırıttı.

“Sen her ödün kopunca patrona mı bağlayacaksın?” Ona cevap vereceğim sırada evin girişinde bekleyen bir diğer hizmetliye döndü. “Helga nerede?”

Elleri önünde birleşik kadın başını öne eğmişti. “Geliyor, patron. Dün çok halsiz olduğu için çalışamadı ama bugün daha iyi.”

“Atların oraya gelsin,” dedi ve 1984’e adımladı. “Benim siparişlerim?”

“Hepsi hazır, patron. İsteddiğiniz gibi tam olarak at çiftliğinin içinde.”

Tufan içeri girdiğinde, Helga üzerindeki kıyafeti düzeltip koşarak çiftliğe adımlamaya başladı. Ayağındaki topuklular çiftliğin mermer yer döşemesine ritmik olmayan bir ses bırakıyordu.

“Bö!” sesiyle sessizce çığlık attım. Bir anda elimle kalbimi tutup arkamı döndüm. Çetin bir arkamızdaki arabayla gelmişti çiftliğe. Yanımdan geçip içeri girerken sırtıyordu. “Mürekkep de iyi kız aslında da işte, haşın biraz.”

Durup tepeye baktı. “Yarkın’ım! N’abersin? Dikizlemeye devam mı?”

“Aynı, abi!” sesi geldi çatıdan. “Saygılarımla.”

“Canını yerim,” dedi Çetin ve içeri girerken gözucuyla Helga’ya baktı. “Çıktın mı deliğinden sonunda? Patron seni çok özlemiş. Öpecek diyorlar.”

Helga durup ona döndüğünde göğüs kafesi hızla kalkıp indi. Derin bir nefes verdi. “Ben ondan özür dileyecek. Ama o bana ne ceza verirse versin ben hak ettim.”

“Ettin tabii,” dedi Çetin ve içeri girdi. “Karı değil mi? Anca

dedikoduya yarıyor kafaları.” Islık çaldı. “Vay! Suzan teyzem! Bana bir kahve getir, gülüm!”

Tamamen gözden kayboldu. Helga beni gördüğünde ağzı aralandı. “Hanımefendi,” dedi heyecanla. “Döndünüz mü?”

“Döndüm,” dedim yavaşça. Yutkundum. “Helga özür dilerim,” derken ona bir adım attım. “Senin bana anlattıklarından vurdum Tufan’ı. Bu kadar hassas konular olduğunu bilmiyordum. Gerçekten çok özür dilerim. Senin yerine gidip konuşmayı denememi ister misin?”

Kaşları kalktı. “Hayır, hayır! Önemli değil. Ben bir hata yaptım ve patron bana hep en uygun cezaları verir,” dedi neşeyle. Gülümserken mavi gözleri kısıldı içten. “Ben patrona bakmalıyım. Onu daha fazla kızdırmak istemiyorum. Görüşürüz, canım hanımefendi.”

Başımı at çiftliğine çevirdim. Sonra eve baktım. Sena ikinci kattaydı.

Birkaç dakika daha orada kalabilirdi.

Sena’nın yanına çıkmak yerine Helga’nın arkasından yavaş yavaş 1984’e doğru adımladım. Belki korkudan, belki meraktan. Ne yapacağını, kıza ne diyeceğini merak ettim. Müdahale etmem gerekebilirdi. Sivas’ın Helga’ya yapacaklarını anladığımda ettiğim gibi araya saçma bir şekilde girebilirdim.

Helga içeri, Tufan’ın yanına girdi.

Atların sessizce ahırlarında durduğu odanın penceresinden içeri güneş süzülüyordu. Tavandan sarkan çıplak ampul hafifçe salınıyordu.

Helga ellerini önünde birleştirdi ve sustu. Tufan ona döndüğünde ahır kapısından biraz geri çektim başımı. Hâlâ onları görebiliyordum.

“Bağışlayın, patronum,” dedi Helga. Sesi atları bile üzerdi. “Ben çok özür dilerim. Sizin gizliliği ihlal etmek istemedim. Ben sadece hanımefendiyle sohbet etti.”

İkisinin arasında bir çuval vardı. Tufan gözleriyle çuvalı gösterdi. “Aç.”

Helga hızla onun önünde diz çöktü ve çuvalın halatlarını çözmeye başladı. Sindiğim köşede kaşlarımı çatıldı. Ne yaptıklarımı anlamadım ama kalbim her saniyede daha sert çarptı.

Helga çuvalı sonunda açtı. İçinde şeffaf bir kutu vardı. “Bunu ne yapacak ben?”

“Bunu yiyecek sen,” dedi Tufan. Dikildiği yerden başını kıza indirdi. “Senin ağzını kapatacak bu. O siktiğimin ağzını açma diye sana ceza. Ye onu.”

“Ama patron ben bunu nasıl...”

“Lafımı ikiletme.”

Kız kutuyu açtı. Göremedim. Kaşlarımı çattım, gözlerimi kısıtım. “O ne lan?” diye mırıldandım. “Ne veriyor kıza bu ruh hastası şimdi?”

Tufan ellerini arkasında birleştirdi. Başı, yerde diz çöken Helga’ya doğru eğikti.

“Bazı şeyleri yıllarca sakladım çünkü bana kelimelerin her insana emanet edilmeyeceği öğretildi. Kimi insan konuşur kimi ise konuştuğu her harfle ihanet eder denildi.”

Helga ürkek bir sesle doğrulmaya çalıştı fakat elindeki her neyse hareket edemiyordu. “Patron,” diye inledi. “Ben yemin ederim dedikodu yapmadı! Ben patronun sırlarını asla kimseye söylemez! Ben sadece Nergis Hanım’a yardım etti. Kötü niyet yok! O, zincirlerle bağlıken çok zor durumdaydı ve ben yardım için onunla sohbet etti!”

Tufan başını hafifçe yana eğdi. Eliyle Helga’nın çenesinden tutup başını kendine kaldırdı.

“Yardım mı?” dedi yavaşça. “Benim en özel anlarımı,” diye fısıldadı. Kaşları kalktı. İfadesi ağlamaklı oldu. Helga’yı taklit etti. “Benim babamdan dolayı açılan yaramı Nergis’e anlattın. Sen anlattın. Ben değil. Kimsin kızım sen?”

“Patron...”

Tufan’ın gözleri kısıldı. Helga’ya ölüm gibi baktı. “Sen kimsin kızım benim özelimi o pis ağzına malzeme ediyorsun?”

Elini kızın çenesinden çektiği anda, Helga başını korkuyla yere indirdi.

“Bana bak,” dedi usulca. “Gözlerime bakacaksın korkarken.”

Helga hızla başını ona kaldırdı. Saçları yüzüne düşmüştü. Üflledi.

“Sen anlatınca ne oldu, biliyor musun?” diye sordu Tufan. Yere çöktü. Helga’yla başlarını eşitledi. “Sen anlatınca o anlar bana ait olmaktan çıktı. Senin sesin karıştı. Tadı kaçtı senin sesin benim anılarıma karışınca.”

Helga zangır zangır titriyordu ama Tufan hiç önemsemiyordu. Şuuru gitmişti. “Tercih senin. Ya şimdi çeker gidersin ya da bedelleri ödersin. Hangisi?”

“Ben, ben çok üzgünüm, patron. Yaptığım hatanın bedelini ödemeye hazırım,” dedi Helga hiç düşünmeden.

Tufan başıyla onayladı. “Aç ağzını o zaman.”

“Ben bunu nasıl ağzıma koyacağım?”

“Sakin tarantuladan korkup sesini çıkarma,” dedi Tufan yavaşça. “Madem bedel ödemeye hazırsın, o sesini duymayacağım korkarken. Sok ağzına.”

Helga derin bir nefes aldı ve bir anda avucundaki tüylü, tarantulayı ağzına soktu. Titriyordu. Ağzını kapalı tuttuğu sırada Tufan gülümsedi.

“Aferin,” dedi ifadesi deliye dönerken. “Kapalı tut. Açma ağzını.”

Helga başını olumsuz sallarken ağzını aralar gibi oldu. Ağzında bir sürü ayağı olan, tombik bir örümcek vardı. Korkudan inledi.

“Ağzın, Helga,” derken kızın dudaklarına baktı. Şehvet ya da ihtiras dolu değil, ölü bir beden gibi.

“İş yapmak hariç her şeye çok yarıyor. Ya güvenliklerin siki oluyor ağzında, ya benim anılarım.” Gülümsedi kendi kendine. “Baksana... Ağzını kapalı tutmak bu kadar kolay.” Gözlerini hafif kıstı. “O ağzındaki küçük tüylü canavarı yerinde olsam ısırarak yerdim. O biraz şey,” diye mırıldandı. “Sinirli bir tür.”

Helga öğürdü. Ağzını açmamak için direnirken ellerini öne doğru koydu, gözleri dehşetle büyüdü.

Isırdı. Bir ses çıktı. Tekrar ısırdı. Öğürdü. Isırdı ve yuttu. Bedeni bağırdı. Kusmak istedi ama yapamadı.

“Neden ağzına örümcek soktum biliyor musun?” dedi kızı izlerken. “Çünkü ağzın kira bedeli ödemiyordu. Örümcek oraya ip gersin, ev yapsın diye... Nasıldı bu seferki şakam?”

Bir anda bana baktığında korkudan sessizce inledim. “Sana diyorum, küçük şeytan. İyi miydi? Tam şu an düşündüm bu şakayı. Bence çok yaratıcıydı.”

En başından beri orada olduğumu biliyordu. Helga gözleri kan çanağına dönmüş halde doğruldu ve son kez yutkundu. İfadesi zombileri anımsatıyordu. *Öyle paslı, öyle puslu*. Dudaklarını yaladı hemen sonra. Ağzını açıp kocaman bir nefes aldı. Zoraki gülümsediğinde geri geri ilerledim.

“Bedelleri ödedim, patron,” dedi gülümserken. Elinin tersiyle dudağını sildi. “Korktuğum kadar da kötü değilmiş tadı.”

Hızla arkamı döndüm ve koşarak evin içine girdim. Güvenlikler şaşkınlıkla bana baktı. Bense hiç durmadan merdivenleri çıkıyordum.

“Allah belam versin!” diye bağırdım sessizce. “Orrrrospu çocuğu! O kızı da buradan kurtarmazsam bana da Nergis demesinler!” derken sertçe duvara yumruk attım.

Sinirden gözlerim doldu. Kalbim ağrıdı. İkinci kata gittiğimde birkaç saniye sinirle sırtımı duvara dayayıp gözlerimi sildim. Durdum.

“Sabret. Sabır... Sabır... Sabır. Güçlü ol kızım,” dedim kendi kendime. “Sena’yı da Helga’yı da alıp bir gün bu pislik yuvasından çıkacaksın. Şimdi değil.” Gözlerim kısıldı. “Şimdi sırası değil.” Yutkundum. “Toparla kendini.”

Saçlarımı düzelttim ve gözlerimi iyice sildim. Sena beni böyle görmemeliydi. Boğazımı temizledim ve odaları tek tek açıp içlerine bakmaya başladım. Sonunda açtığım kapının ardında onu gördüm.

Başımı uzattım. Oradaydı. O minik vücudu, zayıf elleri ve yorganın üstünden çıkan başı. Tüm savaşlarımın nedeni, yaşamımın sebebi.

“Sena,” dediğimde bana döndü. Gözleri büyüdü.

“Ablacığım!” diye bağırdı şeker gibi çıkan sesiyle. İçeri girip kapıyı kapattım. Yatağının dibine koştum. O da bana doğru zayıf kollarını uzattı. Sarıldık sımsıkı.

“Çok şükür,” dedim sessizce. “Allah’ım sana şükürler olsun.”

“Çok özledim seni!” dedi burnunu boynuma gömerek. Ağlamaya başladı. “Abla, sensiz günlerim çok zor geçti! Her gece seni düşündüm!”

“Ben de öyle, hayat anlamım. Her gün, her dakika, her saniye, bal kızım,” dedim kokusunu içime çekerek.

Onu kucağıma aldım. Yatağa uzandık birlikte. Yanağımı onun küçük alnına koydum, nefesini dinledim. “Ablan geldi artık. Ablan hep burada. Tamam mı?”

Başını salladı. Gözlerini kapadı. Ben de öyle. O kadar huzurlu hissettim ki, gülümsedim. Kollarını kısaca sıktım. “Biraz kilo almışsın,” dedim yavaşça.

“Bana burada çok yemek veriyorlar,” dedi burnunu çekerken.

“Seni üzecek bir şey oldu mu?”

“Hayır, buradaki abla benimle hep oyun oynuyor. Bir de tablete bakmama izin veriyor. Ama Şahin abimi ve Mür ablamı çok özledim. Roza’yı da artık hiç göremiyorum. Onu tabletten arıyorum ama açmıyor.” Başını kaldırıp bana baktı. “Onlar nerede ki?”

“Onlarla da kavuşacağız. Çok az kaldı,” dedim usulca. Onu kollarımla daha da kendime bastırdım. “Roza’nın annesinin numarasını hastaneden istesem bana vermezler. Şahin abinden onun numarasını isteriz, o bize bulur, tamam mı?”

“Tamam, ablacığım,” dedi yavaşça. “Ben seni camdan gördüm. Sana el salladım. Gördün mü beni?”

“Gördüm, bebeğim. Uzaktan ilk tanımadım hatta. Bu güzel kız da kim dedim kendi kendime.”

“Ya abla ya,” dedi sırtırken. “Beni övmeye devam et.”

“Seni ısıırırsam görürsün,” dedim gözlerim kapanırken. “Doktorun nerede?”

“O şimdi benden kan aldı ve gitti. Bir şeyler inceleyecekmiş. Tam anlamadım ki! Türkçe bilmiyor ya... Bana bakan abla öyle söyledi. Çok iyileşiyorsun dedi.”

“Çok iyileşiyorsun, bal kızım.”

Günlerdir uyumamanın verdiği yorgunluk, bir anda Sena'nın sesiyle huzura evrildi. Esnedim. “Biraz uyuyalım mı birlikte?”

“Tamam, uyuyalım,” derken benim gibi esnedi. “Seni çok özledim, abla.”

“Seni çok seviyorum, Sena.”

Uyukladığım sırada kapı kibarca tıklatıldı. Gözlerimi açtım. Hava kararmıştı. Akşam olmuştu.

Hemen doğruldum, Sena da gözlerini araladı.

“Gel!” diye bağırdı. Bana doğru uykulu şekilde mırıldandı. “Odanın sahibi ben olduğum için gel dedim.”

“İyi yaptın, bebeğim,” derken başının tepesini öptüm.

Kapı açıldı. Sena'ya bakan hemşire elinde bir tepsiyle gülererek içeri girdi. “Günaydın, Sena Hanım!” dedi heyecanla. “Yemek saatiniz, efendim.”

“Ne yemek yiyeceğim?” dedi Sena doğrulurken. Gözlerini ovdu. “Dünkü gibi bir şey olmasın lütfen, hemşire ablacığım.”

“Bugünkü menümüzde en üst kaliteden haşlanmış bir tavuk ve börülce salatamız bulunmakta. Sizler için bahçemizden topladık.”

“Tavuğu bahçeden nasıl topladın ki, akıllım!” dedi gülerken. Esnerken başımı dışarı doğru çevirdim. Gözlerim bir anda kocaman oldu.

Kapının eşiğinde Tufan'ı gördüm. Odadaki gölgeler değişti adeta.

Duygusuz ve dimdik duruyordu. Neredeyse sisli bir mezar taşı gibi. Elleri cebinde, yüzü dikkatli bakınca gergin gibi. Birlirsiniz, her zamanki hali.

“Sena,” dedim yavaşça. Sena önündeki yemekleri yerken hemşire çoktan diğer kapıdan çıkmıştı.

“Bak bu Tufan abin. Bu çiftliğin sahibi.”

Sena, Tufan’a baktığında elindeki çatalı bıraktı ve korkuyla bana sokuldu. Hemen biraz arkamda saklanıyormuş gibi yaptı.

“Abi mi?” diye sordu Tufan.

“Amca mı deseydi?” dediğimde Tufan şaşkınlıkla bana baktı.

“Yok artık, Nergis ebenin a...”

“Ay!” diye bağırdım. “Sena! Tufan abinin bir sürü tavşanı var, biliyor musun? Onları sevmene izin verir belki.”

“Selam,” dedi Sena yavaşça. Sesi çıkmadı bile. “Sen niye böyle bakıyorsun?”

“Merhaba,” dedi Tufan. “Nasıl bakıyorum?”

Sesi düz ve kararlıydı ama içinde çatlak bir erdem gizli gibiydi. Sena’ya o kadar duygusuz baktı ki, bu beni üzdü. Evet, Sena’ya belki acınılacak bir halde yaklaşması doğru değildi fakat en azından Tufan’ın ona daha merhamet dolu bakmasını isterdim.

Sena onu uzun uzun inceledi. Sonra kısık sesle, biraz korkarak bana döndü.

“Abla?” dedi merakla fısıldayarak. “Bu adamın gözleri neden siyah?”

“O nasıl laf, bebeğim?” diye fısıldadım. “Allah öyle yaratmış.”

Bu sefer Tufan’a dönerek, “Neden ki?” dedi Sena. “Neden öyle yaratmış Allah senin gözlerini? Siyah siyah?”

Tufan bir saniye sustu. Anlamlandıramadı sanki. Sonra çok ciddi bir ifadeyle, “Göz damlası yerine akrebimin zehrini dökmüşüm gözüme,” dedi.

“Tufan Bey...” diye mırıldandım.

“O ne demek ki?” dedi Sena şaşkınlıkla.

“Benim akreplerim var,” dedi Tufan. “Simsiyah, adamı öldürür zehirleri. Ben de gözlerime yanlışlıkla o akreplerin zehirlerini akıttım. Gözlerim zehirli benim. Ondan siyah rengi.”

Sena’nın gözleri kocaman açıldı. Bir nefes çekti. “Ne!” diye çığlık attı.

Tufan kaşlarını çatı. “Lan yine mi komik olmadım ben?”

“Tufan Bey, on bir yaşında çocuğa ne diyorsunuz ya?” derken yerimden kalktım. Adeta fırladım.

Sesi ne pişmandı ne utanmıştı. “Yine mi beceremedim?” diye kendi kendine söylendi. Sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. “Nasıl olur da iyi olmadığım bir şey olabilir ki bu hayatta amına koyayım?”

“Lütfen,” derken ona adımladım. “Bakın zaten o çok hassas bir çocuk. Böyle şeyler söylemeyin. Rüyalarına giriyor.”

Sena hâlâ onu süzüyordu. Ürkmüş ama bir yandan da meraklıydı. “Tufan ne demek?”

“İnsanlığı bitiren rüz...”

“Ablacığım, çok şirin ve tatlı esen rüzgâr demek,” dedim onun sözünü keserek. “Çok ama çok tatlı. Pofuduk, sıcacık bir rüzgâr demek.”

Sena sessizce mırıldandı. “Bana az önce şaka mı yaptı yani? Akrepler şaka mıydı?”

“Evet, bebeğim,” dedim. “Biliyorum çok garip şakaları var ama bu abi aslında gerçekten çok minnoş...”

Sena’nın bir anda gülmeye başlamasıyla şaşkınlıkla sustum. Kıkırdıyordu. Minik ellerini ağzına götürdü.

“Çok komikmiş, ablacığım!” dedi şirin sesiyle gülerken.

Tufan’a döndüğümde en az benim kadar şaşkındı. “Çocuklardan nefret ederim ama itiraf etmeliyim ki, sonunda kaliteli şakadan anlayan birileriyle karşılaşmak beni memnun etti,” diye mırıldandı. Arkasını döndü. “Yürü hadi, Nergis. Fethiye’ye gidiyoruz. İnsanlara borç verip topuklarına sıkacağız.”

“Tufan abi.” Durup Sena’ya döndü.

“Bana patron de lütfen,” dediğinde Sena kaşlarını çatı.

“Niye?”

“Ablan caka satıyor ya sana,” dedi ve elini kaldırıp etrafı gösterdi. “Seni ben kurtardım, ben iyileştiriyorum havaları atıyor ya sana...” Durup başını salladı. “O değil, ben yapıyorum hepsini. Seni iyileştirip kurtaran benim. Ablana kalsa,” diye sırtıttı. “Neyse. Bil ki, seni düşünüp iyileştiren benim.”

“Hayır,” dedi Sena kaş çatarak. “Benim ablam, benim kahramanım.”

“Tufan Bey, ne diyorsunuz ya?” diye içime doğru mırıldandım. “Çocuğa neler söylüyorsunuz?”

“Yalan mı?” dedi bana dönerken. “Onu ben kurtardım. Sana kalsa dolandırıcı doktora kaptırdığın parayı almaya çalışıyordun hâlâ.”

“Tufan abi?”

“Patron,” diye düzeltti onu Tufan. On bir yaşındaki çocuğu. On bir...

“Sen çok mu paralısın?”

“Bu da ablası gibi,” dedi bıkkınlıkla. “Ne istiyorsun? Oynacak? Bez bebek?”

“Hayır!” Yüzü kızardı. “Şey... Benim arkadaşımı bulur musun?” dedi ve bir an dudaklarını birbirine bastırdı. “Roza diye bir arkadaşım var. Arıyorum ama hiç açmıyor. Onunla konuşturur musun beni?”

“Ablacığım, Şahin abin bulacak dedim ya sana.”

Tufan sırtarak bana döndü. “Elbette bulurum,” dedi yavaşça. Ben ise sinirden gözüm seğirerek yapmacık bir şekilde sırtıyordum.

“Teşekkürler,” dedi Sena esnerken. “Biraz uyuyacağım. Abla, ne zaman geri gelirsin?”

“Uyandığında gelmiş olurum, bebeğim.”

“*Bay bay.*”

“İyi uykular, bal kızım.”

Odadan çıktığımızdan beri sinirden kırmızıya dönmüştüm.

Tufan ise keyifliydi. Ego tatmini yaşamıştı. Asansöre adımlayıp tuşa bastı.

“Bir şeyler ye ve odadaki kıyafeti giy. On dakikaya aşağıda ol.”

Asansöre binerek en alt kata bastı. Ben asansörün dışında ona bakıyordum.

“Sena bir iyileşsin, sen gör o zaman beni kendine oyuncak etmeyi,” diye mırıldanırken asansör kapısı kapanıyordu. Elini uzatıp kapıyı tuttu. Asansör kapısı açıldı.

“Viktor denen sarı taşak kendini bir öldürsün, sen gör o zaman sana bu kadar müsamaha gösterdiğimi.”

Asansörden çıktığında, istemsiz bir adım geriye gittim. Başımı ona kaldırdım. Gözleri yavaşça boynuma kaydı. “Viktor öldüğünde, Meltem de ölecek. Peki ya Nergis ne olacak?”

“Ne olacak?” diye sordum yavaşça.

“Düşün,” diye fısıldadı. Bana doğru eğildi. Korkudan üç adım daha geriye giderek duvara sırtımı dayadım. Bana doğru bir adım attı ve yüzlerimizi iyice eşitledi. “Sena iyileşene kadar bana müsamaha gösterecekmişsin ya hani.”

“O anlamda demek istemedim,” derken hızla nefesimi tuttum.

“Sen geçici sanıyorsun kendini.” Sesi öyle ağır öyle toktu ki, istemeden gözlerim dudaklarına indi. “Kalıcısın ama. Ben ne zaman istersem o zaman gideceksin. Bedeninde benden bir iz taşımak ister misin?”

“Anlamadım?” diye mırıldandım. İfadem darmadağındı. Münferit sonsuzluğun Tufan’la bozulması gibiydi.

“Dövme yaptıracaksın,” dedi eli yavaşça belime giderken. Gözlerim kocaman açıldı. Başımı yana çevirdim.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Kalite kontrol.” Parmağı belimden başlayıp yavaşça sırtıma doğru çizgi çekti. Ağır ağır konuştu. “Meltem orospusunda varmış. Viktor her seferinde söylerdi. O sarı taşak için yaptırmış. Şimdi neden Tufan için yaptırmasın ki?”

“Ne dövmesi yaptıracam?” dedim ama sesim çıkmadı. Kokusu buram buram içime doldu. Parmağı sırtımı alev aldırdı.

“Bekir.”

Şaşkınlıkla onun zift gözlerine baktım. Çok ciddiye. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama o bunu hiç komik bulmadı.

“Bekir?” dedim yavaşça.

“Bekir,” dedi yavaşça. “Yılan yaptıracaksın.” Gözleri tekrar boynuma indi. Parmağını eşzamanlı sırtımdan belime doğru çizgi çeker gibi indirdi. “Buradan buraya kadar,” diye fısıldadı. “Upuzun bir yılan.”

Yutkundum. Ses tonu harabe tozu yutmuşum gibi beni boğdu. “Acır ama,” dedim.

“Elini tutarım acırsa,” dedi alayla. Gözlerimi ona kaldırdığımda beni aşağılayan bakışlarıyla kaşlarımı çattım.

“Siz de yaptırın o halde,” dedim. Neden bunu dediğimi ben de bilemedim. Çok gereksiz ve saçma konuştuğumu fark ettim.

Gözlerine baktığımda dikkatle benimkilere bakıyordu. Her bir bakışımı ezberlemek ya da anlamak için özenle inceliyordu.

“Ne dövmesi yaptırayım?”

“Bilmem.” Konuşmak çok zordu. Nefesi dudaklarıma çarpı. “Nergis çiçeği yaptırın,” dedim. Neden? Hâlâ bilmiyordum.

Birkaç saniye dudaklarıma baktı. Alayla. Anladım ben. Hissettim. Bedenim artık titremeye başladı gerginlikten. Kokusu da etkiliydi belki.

“Bedenimde dövme olmayan çok az yer var,” diye fısıldadı yine. “Değerlendirebilirim ama bu teklifini.”

Ağzımı aralayıp konuşacağım sırada, Sena’nın sesiyle biraz benden uzaklaştı.

“Öpüştünüz!” diye bağırdı Sena. Elinde elma vardı. Yanağı dolu bir şekilde işaretparmağını bize tuttu. “Gördüm işte! Siz sevgilisiniz!”

“Ablacığım, delirdin mi?” dedim gergin bir şekilde gülerken. Tufan bir anda üzerimden çekilince boşluğa düştüm. Elim

ayağım titredi. “Ne diyorsun? Deli deli konuşma. Biz sohbet ediyoruz abiyle,” diye ekledim.

“Gördüm işte, gördüm!” dedi hızla. “Bu adam senin sevgilin!” Tufan birkaç saniye bana baktı ve Sena’ya döndü.

“Bilemedin,” dedi ona adımlarken. Yanına çömeldi ve sırtı. “Biz sevgili değiliz,” diye fısıldadı. “Karı kocayız.”

Sena şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Gerçek mi bu?”

“Ben asla yalan söylemem,” dedi Tufan. Siyah kumaş ceke-
tinin içinden bir defter çıkardı.

“Senin ablan çok zeki bir kız,” dediği sırada Sena defteri onun elinden aldı. İncelemeye başladı. Bir yandan da elmasını yiyordu. “Ama ablan hâlâ her kâğıda imza atmaması gerektiğini bilemeyecek kadar acemi bir dolandırıcı.”

Hızla yanlarına gittim ve Sena’nın elinden defteri çekip aldım. Bir evlilik cüzdanıydı. Açıp içine baktım. Kalbim deli gibi attı.

“Bana kaşe imza tasdiklendiğinin belgesi. Devlete onaylattım. Evlendik biz seninle.”

Her yeri okudum. Tek tek. Doğru ve gerçek gibiydi. Gerçektir. İmzam da vardı. Benimdi.

“Sena git içeri,” dedim ellerim daha da titrerken. Tufan’ın kokusundan zaten bedenim afallamıştı ama şimdi gördüklerimizle iyice şuurum kaçtı.

Sena içeri gittiğinde, hızla başımı Tufan’a kaldırdım. Gözlerimin dolduğunu hissettim. “Siz ne diyorsunuz acaba şu an tam olarak?”

“Ne güzel işte bak,” dedi sırtı. “Millet evlenme teklifi eder. Havalı havalı. Benimki en kıyağı oldu.” Kendi kendine tekrarladı. “Teklif falan yok. Dümdüz bilgilendiriyorum. Evlendik biz seninle.”

“Ne hakla?” derken nefesim kesildi. Hızla elimi boğazıma götürdüm. Tufan benden biraz uzakta duruyordu ama kokusu sanki boğazımı acıttı.

“Sena ister iyileşsin ister ölüp gitsin,” dediğinde başımı tekrar cüzdana indirdim. “Beni bir daha kendini öldürmekle tehdit

etmeyeceksin. Çünkü ben ne zaman istersem sen o zaman benden gideceksin.”

“İyi de bunu neden yaptınız?” derken içimde bir yerlerde bir cehennem göründü.

“Öldüğün an Sena’nın tüm hakları bana geçsin diye.”

Başımı hızla ona kaldırdım. Sena’nın koruyucu ailesi bendim. Ablası olarak onu yetimhaneden ben almıştım. Şimdi ise bu ailede üçüncü bir isim vardı.

Tufan Ali Uluhan.

“Ne Mürekkep’e ne Şahin’e veririm. Kendi ellerimle büyütürüm o çocuğu,” dediğinde ona dehşetle baktım. “Bir daha beni sakın kendini öldürmekle tehdit etme, küçük şeytan. Bil ki, ölürsen içerideki şu saf kızı bir canavar olarak yetiştiririm. Cehenneme zebani diye işe gönderirim.”

Nefesim kesildi. Ölmek istedim.

“Birlikte alacağımız güzel nefeslere,” dedi arkasını dönerken. Asansöre yöneldi. Çaresizliğin kokusunu aldım o an. “Git ve hazırlan. On dakikan var.” Üzerine basa basa söyledi.

“Nergis *Uluhan.*”

19. BÖLÜM

AİDİYET VE TESLİMİYET

Narsist bir adamla geçirilen vakitte ona ait olmak ve teslim olmak arasındaki çizgiyi bilemezsiniz. İçinizde hep bir huzursuzluk matemi öterdi.

İlmek ilmek ruhunuzu kemirirdi bu adam. Manipüle ederdi, boğazınızı sıkmasa bile gözleriyle boynunuza baktığında nefesinizi keserdi.

Uyarılar da olurdu. Ancak siz bunları fark edemezsiniz. Ait olmak ve teslim olmak... Bunu o adamdan kurtulmadan göremezsiniz.

Böyle adamlardan kurtulmanın iki yolu vardı. Ya siz ölürdünüz ya da onu öldürürdünüz. Fiziksel değil belki ama kalbiniz de aklınız da ondan kurtulmak için oradaydı.

Olmalıydı.

O halde kendime baktığımda nedendi bu gördüğüm yabancı?

Aynada kendime bakıyordum. Paramparçaydı ruhum.

Sırtım, belime kadar açık dekolteli elbisem. Ölü odanın soğuk ışığı, tenimi daha da çıplak hissettirdi. Üzerime zorla giydirilmiş bir yabancının tenine aitti bu elbise. Tıpkı soy ismim gibi.

Bunlar kabul edilemezdi. Nefes almak bile artık zaruri geldi.

“Seni şerefsiz,” diye mırıldandım. Aynada üzerimdeki elbi-

seye baktım. “İnsanları satranç oyunu gibi görmek de ne? Bu kadar mı duygu yok kalbinde?”

Saçlarım omuzlarımın üzerine dökülürken gözlerim kendi bakışlarımdaki nefreti yakaladı. Mutaassıp toplumların içinde bir mahkûm gibi. Özenle hazırlanmış bir hediye paketi, metruk kafesin içindeki küçük bir serçe gibiydim.

Dudaklarımın kenarları belli belirsiz güldü. Bu halim bana laçkalaşmış sabrımın kırıntıları gibi göründü.

Derin nefes aldım. Aynadan uzaklaştım. Odadan çıkıp ilk olarak koridorun diğer kısmına baktım. Gözleriyle açabildiği o kilitli dünyasında, kim bilir daha kendine münhasır neler vardı?

Asansöre bindim ve zemin kata bastım. Helga’yı merak ediyordum ama onu görmeye hazır değildim. Belki ağlardım. Belki sinirle bir şeyler yapardım. Oyunları bozardım.

Kapılar açıldığında dışarı adım attım. Akşam karanlığı ve Muğla’nın keskin soğuğu hemen yüzüme çarptı. Güvenlikler evin kapısından geçmemi beklerken birkaç saniye bedenimi soğuk havaya alıştırdım. Ardından tek tük basamağı inip çiftliğin sonuna doğru bahçede ilerlemeye başladım.

Çimen kokusu, uzakta belli belirsiz kişneyen at seslerine karışıyordu. Ömrümde gördüğüm en düzenli bahçeydi. Bağlı olmayan, benden iri duran kangallar bile biblo gibi başlarıyla beni takip etti.

Sağda solda dolaşan güvenlikler ve tepedeki keskin nişancılar artık bana öyle alışmıştı ki, gözucuyla bakıp başlarını çeviriyorlardı. Bu sahnede zorla, istemeden oyun oynayan tek oyuncu bendim.

Taş duvar örülü kulübelerindeki güvenliklerin aynı anda tuşlara basmasıyla kapı açıldı. Siyah, büyük bir arabanın yanında duran Tufan’ı gördüm. Kalçasını arabaya yaslamıştı. Elinin teki cebinde, sessiz bakışı ağır ve hesaplıydı. Ona doğru yürüdüm, ayaklarımın sesi çakılların üzerinde yankılandı.

Kapımı açtığı anda arabaya bindim. Ön koltuğa oturmuştum. Önden dolaştı ve şoför kısmına yerleşti. Bu kaşlarımı çatma-

ma neden oldu. Evet, yoldaydık. Her zamanki gibi. Ama birkaç farklılık vardı. Bu sefer ben Tufan'la hiç konuşmuyordum ve arabayı o kullanıyordu. Onu ilk kez araba kullanırken görüyordum. Genelde şoförleri olurdu çünkü.

Bir eli bacağındaydı, diğeri direksiyonu alttan kavramıştı. Üzerinde siyah takım elbisesi vardı. Keskin ve sert kokusu arabayı hemen donatmıştı. Uzun bacakları büyük ve lüks arabaya sığamazmışçasına aralıktı. Oturuşu rahattı. Koltuklar kocamandı ama yine de Tufan'ın bedeni tam geliyordu. Öyle kocaman bir adamdı.

“Ne güzel bir akşam?” diye mırıldandığında gözucuyla ona baktım. “Sessiz,” dedi. Sırtıyordu yola bakarken. “Huzurlu.”

Yüzümü ekşitip onun taklidini yaptım ama görmedi elbette.

“Nergis?” dediğinde sesi vakur geldi. Her zamanki gibi. “Beğendin mi sana yaptığım kıyağı?”

Cevap vermedim. Öyle keyfi yerindeydi ki, adeta zaferini kutluyordu kelimelerle. “Bir gün boşanırsak çiftlik bende kalsın, olur mu, hayatım?” dedi ve kahkaha attı. “Amına koyayım, Tufan,” dedi kendi kendine.

“Uluhan,” dediğinde bakışlarım tekrar ona çevrildi. “Nergis Uluhan,” diye fısıldadı. Hemen sonra kendi kendine güldü. Gözleri kısıldı. Göz çevresi hafif kırıştı. Avucunu direksiyona dayadı ve yavaşça okşadı.

Söylendi. Bir an yaptığı şeyin farkına vardı sanki. “Ulan Tufan, ne hallere düştün amına koyayım?”

Küstahça yapmadı bu son dediğini. Aksine kendi haline güldüğünü ya da ağladığını düşündüm. Belli ki, bu yaşa kadar evliliği hiç seçmemişti ve şimdi sırf hırs uğruna bir kadınla ortak bir yola girmişti.

“Ben o imzayı attığımda henüz kendimi öldürmekle ilgili bir planım yoktu,” dedim gözlerimi kısmış halde. “Tüm bunları öngörerek mi attırdınız yani bana o imzayı?”

“Senden böyle çocukça hareketler beklediğimi söylemiştim,” diye yanıt verdi. “Tahmin etmek zor değildi.”

“Ne olacak şimdi?”

“Ne gibi?”

“Yani şöyle,” dedim camdan bakarken. “Benimle zorla evlendiniz ya...”

“Gerdek gibi geleneksel muhabbetlerden bahsediyorsan şayet...” dediğinde hızla ona döndüm. Dehşetle baktım.

“Bir daha benimle sakın bu tarzda konuşmayın,” dedim ağızım aralık kalırken. Bedenim titredi sinirden.

“Şaka yapmıştım,” dedi dümdüz bir şekilde.

“Siz şaka falan yapmayın,” dedim aynı tonla. “Asla komik değilsiniz. Yapmayın.”

Muğla’nın boş arazilerinin karanlığı yıldızlarla deliniyordu. İçeride klimalar açıktı, yine de camı sona kadar indirip elimi dışarı çıkardım. Nefes verdim. Biraz daha sakinledim.

Tam o anda karnım guruldadı. Gözucuyla ona baktım.

“Sen en son Kayseri misafırlığe geldiğinde bir şeyler yedin,” derken yola bakıyordu ama bana odaklanmıştı. “Doğru muyum?”

“Evet,” deyiverdim. Direksiyonun üzerindeki parmakları hafif tıkırdadı.

“Deniz ürünleri sever misin?” diye sordu dingin bir sesle. Karnım biraz daha guruldadı. Yutkundum.

“Severim,” diye yanıtladım.

Direksiyonu yana kırdı ve sahil yoluna saptı. Sokak lambaları geçtikçe yüzümde kısa süreli sarı huzmeler oluşuyor, sonra hemen karanlık geri dönüyordu. Bakışlarım iyice Tufan’da sabitleşti.

Emin olduğum tek şey, Fethiye’nin sosyete kesiminin takıldığı şatafatlı bir restorana gideceğimizdi. Kesin orada herkes Tufan’ı tanıyordu. Peşinde dolaşacaklardı. O da en güzel masaya oturup purosunu yakacaktı. Sonunda on binlerce para ödeyip kalkacaktı.

Ancak öyle olmadı.

Muğla’nın dar sokaklarından geçtik. Yol kenarlarında paslı

tabelalar, kapalı dükkânlar vardı. Zengin zümrenin sokaklarından uzaklaşırken kaşlarımı çattım.

Burnuma yoğun bir deniz kokusu geldiğinde arabayı limanda durdurdu. Fakat buradaki tekneler birkaç katlı yatlardan ziyade balıkçı tekneleri doluydu. “Geldik.” Ellerini bacaklarına koymuş, başını bana çevirmişti. “İnebilirsin,” dedi soğukkanlı bir netlikle.

Kapıyı açtığımda soğuk hava yüzüme vurdu. Deniz dalgalıydı. Karşımda mavi önlüklü, ak saçlı, iri bir adam vardı. Tabelasında, “Zühre Balıkçılık,” yazıyordu.

“Ali!” dedi babacan bir neşeyle. “Nerelerdesin, oğlum sen?”

Şaşkınlıkla kapıyı kapattım. Üzerimdeki askılı elbise yüzünden bedenim tir tir titriyordu. Onlara doğru adımlarken topuklularım bozuk amavutkaldırımında dengemi bozuyordu.

“Meşguldüm, abi,” dedi Tufan gülümserken. Elini ona uzattı.

“Bırak lan tokalaşmayı şimdi,” dedi adam ve ona omuz atıp elini birkaç kez sırtına vurdu. “Hayırsız herif! İnsan bir Sabri abisi olduğunu hatırlamaz mı lan arada?”

Donakaldım. Lüks yer dediğim şeyin yerinde tahta masalar, oltalara karışmış tuzlu rüzgâr ve büyük bir tencerenin içinde pişen midyeler vardı.

Sabri abi bana döndü. “Bu zarif ve güzel hanım da kim, Ali?”

Tufan, “Bir misafirim,” derken kısaca bana bakıp adama döndü. Hemen sonra tekrar bana baktı. Gözleri bedenimde dolandı. Sanırım üşüdüğümü anladı.

“Öyle mi?” derken Sabri abinin kaşları kalktı. “Anladım, evlat.”

“Ne anladın, abi?” dedi Tufan. “Misafir işte.”

Bizi seyyar arabasının dibindeki küçük taburelere yönlendirirken, “Geçin hadi,” dedi heyecanla. Tepede çıplak ampullerin ledleri yanıyordu.

“Ne yersin, kızım? Balık? Ahtapot?” dediğinde adama bakıp yutkundum. Gözlerim midyelere kaydı. Baktığım yöne döndü.

“Midyeleri siz mi dolduruyorsunuz?” derken gözlerimi onlardan hiç ayırmadım.

“Herhalde ben dolduruyorum. Fethiye’de benden iyisini bulamazsın. Rahat rahat otursana, evladım.” Masada önüme bir bira koydu. “Midye bira ikilisinden şaşmamak lazım. Aferin Ali, sevdim bu kızın zevklerini.”

Oturup ellerimi bacaklarımın arasına soktum ve denize baktım. Yakamoz denizde dalgalanıyordu. Sırtımda hissettiğim sıcaklıkla hızla başımı kaldırdım. Tufan kumaş ceketini omuzlarıma bırakıp karşımdaki sandalyeye geçti.

Ona şaşkınlıkla baktım. O da bana şaşkınlıkla baktı. “Ne var, kızım?” dedi fısıltıyla. “Üşütüp başıma kalma diye yaptım. Senlik bir durum olmadığını biliyorsundur.”

“Biliyorum,” dedim. Bu yüzden ona teşekkür de etmedim. Ceketin uçlarından tutup kendime iyice sardım. Tufan’ın kokusu bir anda ceketinden buram buram içime dolmuştu. Deniz ve rüzgâr da eklenince hızla adama döndüm. Aklım karışsın istedim.

Önüme buharlanan midyelerden bıraktı heyecanla. Daha önce yemişliğim vardı ama böyle değildi. Burada taze, sıcacık, limonla parlayan türdendi.

“Yesene,” dediğinde başımı Tufan’a kaldırdım. Beni izliyordu. “İşim gücüm var. Biraz acele edersen,” dediğinde midyeye indirdim başımı.

Bir tabureye oturan Sabri abi, “Adın ne kızım?” diye sordu. Gözleri parlıyordu. Belli ki Tufan’ı seven tek tük insandan biriydi bu adam.

“Ner,” derken hızla başımı Tufan’a çevirdim. “Meltem.”

“Meltem,” diye yineledi beni Sabri abi. “Çok memnun oldum, Meltem. Ben bu hayırsızın babası sayılıyım. Bak bunu da herkese yapmam,” dedi ve önümdeki plastik tabaktan bir midye alıp kabuğu ustalıkla açtı. İçine limon sıkıp önüme bıraktı.

“Teşekkür ederim,” dedim. Dikkatle aldım. Sıcak, baharatlı kokusu burnuma geldi. Ağzıma götürdüğümde Sabri abi beni

izliyordu. Midyeden yedim. İstemsizce gözlerim kapandı. Denizin tuzu, limonun keskinliği bir anlığına neredede olduğumu unutturdu. Gözlerimi açtığımda, Tufan bana sakın bir sessizlikle bakıyordu. Bakışları midyeden daha keskin bir tat bırakıyordu üzerimde.

Sabri abi merakla benden bir tepki bekliyordu. O sessizlik herkesin ortasına dalga sesleri bıraktı. “Nasıl? Beğendin mi, Meltem kızım?”

“Çok güzel,” dedim yavaşça. “Çok leziz. Ellerinize sağlık.”

Sabri abi böbürlenerek Tufan’a döndü ve yerde duran kapalı şişe biralardan iki tane alıp masaya bıraktı. “Duydun mu len?” dedi gülerken.

Rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken Tufan başını yana eğdi. “Toplasana.”

“Anlamadım?” derken hızla bir midyeyi daha açtım. Öndeki limonlardan alıp sıktım ve ağzıma tıktım. Yanağım şiş bir şekilde ona baktığım sırada boynuma bakıyordu.

“Saçlarını diyorum. Toplasana.”

“Tokam yok,” dedim ve midyeyi çiğnemeyi bile unutup kocaman bir şekilde zar zor yuttum. Hemen bir tane daha açtım. Ağzıma tıktım.

“Siz ne zamandır birliktesiniz?” dediğinde onları dinliyordum ama aklım hep midyelerdeydi.

Tufan oturduğu balıkçı taburesinden denize doğru baktı. “Düşündüğün gibi bir durum yok, abi. Olsa biliyorsun, ilk sen duyardın.”

“Biz iş yapıyoruz,” dedim elimle ağzımı kapatırken. Başımı Sabri abiye çevirdim. Bir yandan da midyeyi hapur hupur yiyordum. “Bunlardan paket de yapar mısınız bize?”

“Yapmam mı hiç? Hep gelin, kızım,” dedi gülerken. “Hatta bir gün balığa çıkarayım sizi.” Yüzünü alayla astı. “Bu hergelelin o lüks yatına benzemiyor benim tekne ama gün doğumunu izlemek keyifli oluyor.”

Önümdeki buz gibi biradan bir yudum içtim. Tufan’ın ceke-

ti omuzlarım için çok büyüktü, istediğim gibi hareket ediyordum fakat hiç düşmüyordu.

“Bu kadar uslu durması beni şaşırttı,” dediğinde başımı ona kaldırdım. Bana bakıyordu. Sabri abi de bana döndü. “Normalde yaramaz oluyor.”

“Tufan Ali Uluhan,” dedim başımı midyeye indirirken. Limon sıktım. “Koskoca lükslerin ve zenginliğinden ödün vermeyen bir robotun bu denli samimi bir ortama ayak uydurması da beni şaşırttı.”

“Ne demek kızım o öyle?” diye sorduğunda Sabri abiye baktım.

“Narsist ve her olayı kendi lehine çeviren bir sosyopatın, sizin gibi mülayim bir adamla ne işi var çözemedim açıkçası.”

Sabri abi birkaç saniye şaşkınlıkla bana baktı ve kahkaha atarak Tufan’a döndü. “Senin gibi bu da Ali,” dedi heyecanla. “Sivri dilli. Kendin gibi bulmuşsun.”

Dudak kenarında belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Bulmadım, abi,” dedi Tufan. “Kendi buldu beni. Atladı kollarıma. Şimdi de kaçmaya çalışıyor. Kendini çok akıllı sanıyor.”

“Gidebilir miyiz artık?” dedim ayaklanırken. “Teşekkür ederiz. Ellerinize sağlık.”

“Dur, kızım,” dedi ve telaşla benimle bir kalktı Sabri abi. Tufan cebinden cüzdanını çıkarıp masada duran tabağın altına büyük bir tomar para bıraktı.

Sabri abi bu sırada bir poşete midye doldurup bana uzattı. “Bugün bitir ama. Yarına bayatlar,” dediğinde poşeti aldım.

“Teşekkürler.”

“Yine gelin, kızım,” dedi ve el salladı. Arabaya bindiğim gibi üzerimdeki Tufan’a ait ceketini yan koltuğa attım. Elimdeki midyeleri arabanın arka koltuğuna bırakıp kemerimi taktım.

Tufan arabaya binerken Sabri abi arkadan bağırdı. “Bu ne lan! Gel al bu parayı! Senin paran geçmez burada! Alo?”

“Hadi, abi. Hadi,” dedi arabaya binerken. İçeri girdiği gibi

durup ceketini aldı ve tekrar üzerine giydi. Kapısını kapattıktan sonra arabayı kokladı. “Arabadan çıkar o midyeleri.”

“Ne yapayım şu an onları?” dedim ve arabayı çalıştırdığı gibi camı açtım. Elimi dışarı çıkardım.

Bıkkın bir nefes verdi ve arabayı yola çıkardı. “Yemin ederim, her hareketin bana zarar,” diye mırıldandığında dışarı bakıyordum. “Ben arabadan çıkar diyorsam çıkaracaksın. Kocanın sözü geçer buralarda.”

Birkaç saniye yüzünü izledim. “Şaka mıydı bu?”

“Komik değil miydi?”

“Hayır, siz gerçekten komik değilsiniz. Yemin ederim, asla değilsiniz. Şaka yapmayın ya da yapmaya çalışmayın lütfen.”

“Eyvallah.”

Oturuşunu düzeltti ve hafif sırttı. Sinirlenmemden keyif alması beni daha da kızdırdı. Ben de onu kızdırmak istedim.

“Sizin araba sürebildiğinizi bilmiyordum,” dediğimde birkaç saniye bana baktı.

“Sen ilkokula yazıldığında ben ehliyet almıştım,” dedi alayla sırttırken.

“Ellerinizi, ayaklarınızı tutmasına rağmen hep bir şoför eşliğinde seyahat ediyorsunuz ya... Dedim bu adamın herhalde araba kullanma fobisi var.”

“Ne kadar saçma çıkarımların var senin öyle?” diye sordukça omuz silktim.

Yola bakmasını bekledim ama bir türlü bakmadı. Ben yola dönmek zorunda kaldım.

“Tufan Bey, baksanıza yola.”

“Benim herhangi bir şeyden korktuğumu nasıl düşünürsün?” diye sordu hâlâ bana bakarken.

“Tamam, yola bakar mısınız?” dedim telaşla. “Bakın bir araba çıkacak şimdi önümüze.”

“Çarparız en fazla,” dedi bana bakıp sırttırken. Biraz daha gaza bastı. “Hislerimle bile, bakmadan sürerim bu arabayı.”

“Tamam, Tufan Bey en mükemmel süren sizsiniz, şimdi Al-

lah aşkına yola bakın!” diye bağırdım. Elimle kemerimi tuttum. Daha da gaza bastı. Sonunda sırtıp yola döndürdü başını.

“Sen biliyor musun sürmeyi?”

“Evet, bazen sürüyorum,” dedim yutkunurken. Elimle kalbimi tuttum. Biraz daha yavaşlattı arabayı. “Haşa, sizin gibi yüce ustalıklarda değil tabii ama eskiden yarışırdım.”

“Bak sen,” dedi normal tonla. “Bence kadınlara ehliyet verilmesi suç sayılmalı. Hepsinin ehliyetini toplamak gerek. Süremiyorlar. Zorlamamak lazım.”

“Pardon?” dediğimde yola bakıp sırtıyordu. “Sizden daha iyi sürdüğüme eminim.”

“Muhakkak.”

Omuz silktim ve camdan baktım. “İsterseniz yarışabiliriz bile.”

“Büyük hata,” diye yanıtladığında ona döndüm. Sırtıyordu. “Hız aptallıktır.”

“Hız sabır ister,” dedim. O, parmakları direksiyonda ritim tutarak beni dinliyordu. “Sizin sabrınız var mı, bilemiyorum. Ben midye yerken bile bitireyim diye gözümün içine baktınız.”

Gözlerimi tekrar camdan yıldızlara kaydırdım. “Yediğimden de bir şey anlamadım.”

“Söylenme,” dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Burnundan kısa bir nefes verdi. “Hem midye yemekle araba sürmek aynı şey değil, Nergis.”

“Neden olmasın?” diye sordum heyecanla. “İkisi de el mahareti, ikisi de dikkat istiyor. Üstelik ikisinde de boğulma ihtimali var.”

Bir an durdu. Sonra alçak bir sesle, “Bir de bana edebiyat yapıyor dersin amma koyayım,” dedi.

Sesi şaka mıydı, yoksa gerçekten mi sitem dolu söylüyordu, anlayamadım. Bakmadım ona. Camdan giren rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu.

“Şimdi bana dövme mi yaptıracaksınız?”

“Evet.”

“Dövmeyi kim yapacak? Usta biri mi bari?”

“Bilmem.”

“Ne demek bilmem?” derken ona döndüm. Yollar boştu. Tek tük benzin istasyonlarının ışıkları geçip gidiyordu. Asfaltın kokusu hafif deniz tuzuyla karışıyordu.

“Çetin bulmuş birini,” dediğinde hâlâ onu izlediğimi anlamış gibi yola bakarken kaşlarını çattı. “Önüne dön.”

Sabır dilercesine önüme döndüm. “Sizin dövmelerinizi kim yapıyor? O yapsaydı bari. Ben ilk kez dövme yaptıracağım. Bunun için zaten gerginim.”

Cevap vermediğinde ona baktım. Altdudağı hafif bükük, bayık bayık sırtarak yolu izliyordu. “Çok mu korktu bu küçük şeytan?”

“Korkmadım. Gerginim. Arada büyük bir uçurum var.”

“Uçurumlar güzeldir,” dedi usulca. “Ya atlarsın ya bakar kalırsın. Ya da uçurum sana bakar.”

Nietzsche’den alıntı yapmıştı. Sanırım gerçekten o adama takıktı. Gözleri yola dönük olsa da dudak kenarı belli belirsiz kıvrılıyordu.

“Atlarsam?” dedim sorar gibi.

“Ya dibe batarsın ya da kanatlanırsın.”

Bir süre sessizlik oldu. Arabada müzik açmıyordu. Tek ses bizimdi. “Sizin kanatlarınız var mı, Tufan Bey?” diye sordum hafif alayla.

“Varsa da seninkilerden önce kırılmasın bana kafi,” dedi gözlerini bir anlığına bana çevirip tekrar yola dönerken. Yavaşça şehir merkezine yaklaşıyorduk. Ufukta neon ışıklar görünmeye başlamıştı.

“Merak etmeyin, bunun için elinizden geleni yapıyorsunuz,” diye söylendim ve geriye yaslandım. “Bir kadını nasıl olur da böyle bir katakulliyle evliliğe zorlarsınız? Bunu yaparken hiç mi vicdanınız sızlamadı?”

“Sızlamadı.” Bir an bana baktı. “Ayrıca zoraki bir şey yapmadım. Sadece bilgilendirmeyi geçe bıraktım.”

“Teşekkür mü bekliyorsunuz? Kız kardeşimi kullanarak sürekli bir şeyler yapmayı bırakacak mısınız?”

“Seni yanımda tutmanın başka yolu yok. Bilmem farkında mısın ama tüm yaramazlıklarına rağmen seni zincirlemiyorum bile. Teşekkür edeceğin yerde hâlâ söyleniyorsun, Nergis.”

“Allah razı olsun,” dedim şaşkınlıkla. “Eksik olmayın, Tufan Bey.”

“Her zaman.” Sırıttı. “Güzeldi bu şakan. Kinaye dolu.”

Gece kulübünün önünde arabayı durdurdu. “Ağzını açma. Yanımda dur yeterli.”

Sinirle arabadan indim ve kapıyı çarptım. O da indiği an bir vale koşarak arabasını aldı.

“Patronum, hoş geldin,” dedi gece kulübünün arka kısmındaki büyük ofisin önünde duran güvenlik. Başıyla bana selam verdi.

“Merhaba, yenge.”

“Yenge anandır,” dedim yanından geçip içeri girerken. Arkamda onun şaşkın bakışlarını hissettim fakat umursamadım.

Topuklarım zemine vururken merdivenlere yöneldim. Karanlıkla birlikte gözbebeklerimin istemsiz büyüdüğünü hissettim. Kırmızı halı serili merdivenlere ilerledim ve daha önce de yaptığım gibi tırabzanlara parmak izlerimi bırakıp yavaşça üst kata çıkmaya başladım.

Tufan hemen arkamdan geliyordu. Merdivenlerin sonundaki upuzun koridorda duraksadım ve yandaki boydan boya camda durdum. Aşağıdaki direk dansçılara ve onlara tomarla para ödeyen adamlara gözüm daldı. Tufan’ın arkamda durup bakışlarımı takip ettiğini hissedebiliyordum. Onunla aynı noktada gözlerimiz birleşti sanki.

Zengin ve tanınan insanların ellerindeki alkollerini başlarına diktiği, bir DJ sanatçısının onları coşturduğu müzik neredeyse hiç duyulmuyordu.

“Gürültüden nefret ediyorsunuz, değil mi?” diye sordum.

Birkaç saniye arkamda sessizce durdu. “Sen seviyor musun?”

“Sevmek denmez ama,” derken omzumun üzerinden ona baktım. Tahmin ettiğim gibi, aşağıdaki kalabalığa bakıyordu. “Ben yüksek ses ve eğlenceli ortamlardan pek rahatsız olmam.”

“Ben olurum.”

“Niye gece kulübünüz var ki o zaman? Üstelik Fethiye’nin en ünlü gece kulübü size ait. Tezat bir durum.”

“Çok para var bu işte.”

“Anladım,” derken tekrar aşağı baktım. “Helga da zamanında burada direk dansı yapıyormuş. Ne oldu da yanınıza aldınız?”

“Ne o?” dediğinde önce anlamadım. “Kıskandın mı?”

Şaşkınlıkla ona tekrar omzumun üzerinden baktım. Bayık bayık aşağı izliyordu. İnsanlardan ve gürültüden nefret eden adamın, insanlardan ve gürültüden oluşan bir dünyası vardı.

“Karımsın artık sonuçta,” dediğinde hâlâ şaşkın şaşkın onu izliyordum. Sonunda yavaşça sırttı ve gözlerini bana çevirdi. “Kıskandıysan kovabilirim onu.”

“Siz ve şakalarınız hiç komik değil ve hiçbir zaman da komik bir şaka yapamayacaksınız,” dedim gözlerimi kısarak. “Asla sempatik olmuyorsunuz şaka yaptığınız zamanlarda.”

“Şaka yapmadığım zamanlarda?” dedi sırtarak tekrar aşağı bakarken. “O zamanlarda sempatik mi oluyorum yani?”

Yüzümü ekşittim ve yanından ayrılıp koridorun sonuna adımlamaya başladım. “Sana okkalı bir küfrededim de kulakların iyi duyuyor, sen dua et, Trafo,” diye mırıldandım. Kapının yanındaki güvenlik benim gelişimle yana kaydı ve kapıyı açtı. İçeri geçtim.

Gözlerime ilk *Guernica* tablosu çarptı. Devasaydı. İçindeki gizli bölmede belki de milyonlarca dolar vardı; çanta çanta dizili, kurbanlarını bekliyordu. İçeride bir başka güvenlik bekliyordu.

Yanda gördüğüm kadınla duraksadım. Tufan’a döndüm.

Tufan içeri girdiği gibi masasına yöneldi. Saatine baktı. “Evet?” dedi yerine otururken. “Var mı Bekir’in bir problemi?”

“Aşılarını yaptım, patron,” dedi kız ellerindeki eldivenleri çıkartırken. “Şuruplarını da içirdim. Bekir’imiz gayet sağlıklı.”

“İyi,” dedi ve önüne kâğıtları çekti. “Sincaplar?”

“Onlara da bolca vitamin verdim. Bekir bu akşam bir tane yiyebilir. Protein ağırlıklı bir beslenme hazırladım sincaplara. Bekir’in mineralleri için ayrı bir yemek listesi oluşturdum. Sağlıklı sincaplar, sağlıklı Bekir demek.”

Tufan başını kıza kaldırdı. Ağzı hafif aralık kaldı. “Var mı başka bir şey?”

“Hayır, patron,” dedi kız kibarca. “İki hafta sonra gelip tekrar kontrol ederim. Şu an her şey yolunda.”

“Çıkabilirsin,” diye kâğıtlara döndü.

Kız odadan çıkarken Çetin içeri girdi. “Vay vay,” dedi sırtarak. “Veteriner hanım da buradaymış. Nasılsınız? Benim gibi bir gorili de muayene etmek ister miydiniz?”

Kız sırtarak ilerlerken Çetin peşine takıldı. “Ela Hanım! Bir dursanıza! Bana da aşı yapın! Havlayayım mı?”

Odadan çıkacakken durup hızla bize döndü. Tufan şaşkınlıkla Çetin’e bakıyordu.

“Oğlum sen niye liseli abazalar gibi karı peşinde koşuyorsun?” diye sorduğunda Çetin hızla ellerini önünde birleştirip boğazını temizledi.

“Özür dilerim, patronum. Şaka maksatlı laf attım.”

“Atma bir daha,” dedi ve kâğıtları bırakıp geriye yaslandı. “Güncelle beni.”

Boğazını temizleyerek, “Hemen,” dedi Çetin. “Bu akşam borç istemeye biri gelecek. Oldukça zengin ve varlıklı.”

“Zengin ve varlıklıysa niye borç alıyor?” dediğimde Çetin bir an durup bana baktı.

“Yani ödeyebilecek potansiyelde, Nergis Hanım.” Başımı onaylarcasına salladım ve geriye yaslandım.

“Kimlerden?”

“Marmaris’teki bir otelin sahibi,” derken gözleri kısıldı. “Viktor’la bir bağlantı bulamadım. Ama şüphelerim var.”

“Tamam, çık,” dedi ve bir an duraksadı. “Dövmeci?”

“Geldi. Aşağıda bekliyor. Yalnız biraz tırstı bizim ortamdan. Sürekli, ‘*Abi bu mekân biraz mafyamsı duruyor, aniden silahla taramazlar bizi değil mi?*’ diye soruyormuş güvenliklere.”

“İyi, getir,” dedi Tufan ayaklanırken. Bekir’in yanına doğru adımladı. “En sevdiğim. Korkak herifler.”

“İnsanların korkmasıyla nasıl zevk alabilirsiniz ki?” diye sorduğumda Bekir’in yanına gitmiş, onu izliyordu.

“Salak insanlar gördükçe kendime olan hayranlığım artıyor.” Kafesin dibindeki eldiveni aldı. Durup bana döndü.

“Sevmek istemem,” dedim hızla. “Sevmeyceğim sincap falan. Sağ olun.”

“Yok, onu değil,” derken eldiveni bana uzattı. “Beslemek istemez misin?”

“Neyi?”

“Oğlumuzu,” dedi sırtarak. “Bekir’in cici annesi oldun ya artık.”

Yüzümü ekşitip onu taklit ederken, Çetin bir oğlanı peşine takarak içeri girmişti. “Burası da bizim fakirhane,” dedi gülererek. Çocuğun elinde büyük bir çanta vardı. Etrafa merakla ama korkuyla bakıyordu. Tufan bu sırada Bekir için bir sincap seçiyordu.

“Sen şimdi koskoca patronun eşine dövme yapacaksın. Yanlışlıkla tek bir milim yana kaydır, yüce ulu patronumuz senin o dövme makinenle gözlerini yuvalarından oyar. Tamam mı, koçum?” diye fısıldadı Çetin.

Çocuk, “Anlamadım, abi?” dediğinde Çetin hızla ellerini kaldırdı.

“*La la la!*” dedi fısıldayarak. “Burası Tufan Ali Uluhan’ın cehennemi! Burada dövmeciler bile bazen döverek öldürülme-
li!”

Tufan’ın, “Siktir git, çık dışarı,” demesiyle Çetin hızla yüzü bize dönük bir şekilde geri geri odadan çıktı. Çıkarken gülümseyerek başıyla bana selam verdi.

“Alışırıysun bir süre sonra,” dedim ayaklanırken. Bunu dememle Tufan, elindeki sincapla durup bana baktı. Dövmeci çocuğa adımladım ve elimi uzattım. “Canımı acıtmazsın, değil mi?”

“Elim gerçekten çok hafıftır, efendim,” dedi telaşla elimi sıkarken. Arkamı döndüm ve elbisenin dekoltesini gösterdim.

“Ben ilk kez yaptıracığım için çok korkuyorum. Upuzun bir yılan olacak.”

Tufan sincabı tekrar kafesine bırakıp tamamen bana döndüğünde, ben saçlarımı bir omzumda toplayıp derin bir nefes verdim. “Ne kadar sürer?”

“İstedığınız model tek seansta hallolur aslında ama acıyabilir. Gölgelendirmeleri bir başka gün yapalım derim ben. Aksi halde teniniz zarar görür.”

“Birader, sen sohbeta mi geldin iş yapmaya mı?” sorusuyla aynı anda Tufan’a döndük. Oğlan hızla çantasını açtı.

“Buyurun, siz geçin oturun,” dedi kekeleyerek. Etrafa baktım.

“Nereye oturacağım ki? Koltuklar kocaman. Sırtım size dönük oturabileceğim bir yer yok.”

“Yüzüstü uzanın diyeceğim ama,” derken sesi soldu ve Tufan’a döndü. “Ne yapalım, efendim?”

“Nergis, geç benim masama otur,” dediğinde bunun bir an önce bitmesini ister gibi masaya çıktım ve bacaklarımı aşağı uzattım. Önümdeki camdan, aşağıdaki gece kulübünün boydan boya manzarası görünüyordu.

Masanın arkasında duran dövmeci, eldivenlerini giyip sırtıma bir jel sürdü. “Önce taslağımızı yerleştireceğiz. Sonra başlayacağım.”

Soğuk jel sırtımdan belime doğru kayarken ürperdim. Tam o sırada Tufan masanın kenarına dayanıp dövmeciye öyle bir baktı ki, çocuk aniden duraksadı.

“Ters takmışsın eldiveni. Salak herif,” dedi Tufan. Oğlan hızla eldivenlerini çıkardı ve bir yenisini giydi.

“Daha eldiven giyemeyen elemana dövme yaptırmak pek mantıklı gelmedi bana şimdi,” diye mırıldandı.

“Anlık kork...” Hemen düzeltti kendini. “Anlık heyecandan oldu, efendim.” Masaya bir dosya bıraktı. “Yaptığım işler burada. Sizi asla hayal kırıklığına uğratm...”

“Fazla konuşmaktan hep,” diye kesti Tufan. “Çizgiyi düzgün çek, yoksa ben sana bir silah çekerim.”

Oğlan arkamdan başını eğdi. Sırtıma doğru kâğıdı yerleştirirken gözücuyla camdaki yansımama baktım. Tufan kollarını göğsünde kavuşturmuş, öylece izliyordu. Bakışları her hareketinde dövmecinin bileğine iniyordu sanki. “*Yanlış yaparsan elini kırarım,*” der gibiydi.

“Yılanın başını nereye koyacağız?” diye sordu dövmeci. Sesi titriyordu. “Aşağı kısımda mı olsun, yukarıda mı?”

Tufan ellerini ceplerine soktu, arkama yaklaştı. O kadar yakındı ki, nefesini ense kökümde hissettim. “Yılanın kafası neden kızın belinde olsun? Sen geri zekâlı mısın, oğlum?” dedi sakın ama tehdit gibi bir tonla. Parmağıyla sırtıma dokundu. Huylandım.

“Burada başı olsun. Ben ona bakınca o da bana doğru baksın. Gözlerime bakıyor gibi hissettirsin.”

Oğlan başını salladı, kâğıdı yerleştirmeye çalıştı ama elleri o kadar titriyordu ki, jel bir damla belimden aşağı süzüldü ve iç çamaşırama kadar aktı. Ürperdim.

Tufan hafifçe eğilip kulağıma konuşur gibi mırıldandı. “Neden oran buran oynuyor, küçük şeytan? Üşüdün mü, yoksa bu herifin eli yanlış yerlerde mi dolandı?”

“Sadece gerginim,” dedim uyarır gibi fakat sesim sanki bana ait değildi.

Dövmeci boğazını temizledi. “Şey... Taslağı bastıktan sonra iğneye geçeceğim.”

Oğlan iğneyi hazırlarken kulaklarım uğuldu. O ince vızıltı başladı, sanki odadaki tek ses oydu. İğne ilk defa tenime değdiğinde refleksiyle nefesimi tuttum. Acı değildi ama çok yabancıydı.

“Acıyor mu?” dedi Tufan. Masanın diğer tarafına geçerek yüzümü görebileceği açığa geldi.

“Biraz,” dedim gözlerim yarı kapalı.

“Daha başındayız,” dedi dövmeçi.

“Bir daha araya girersen senin ağzına silah sokar, mermiyi götünden çıkarırım,” dedi Tufan yavaşça. Hemen sonra bana baktı. “Kusura bakma küfür için.”

Oğlan neredeyse duraksadı. İğneyi kaldırmadan, tek elle alındaki teri sildi. “Şey,” dedi titrek sesle. “Sustum, efendim.”

O an başımı Tufan’a çevirdim. Dövmeyi değil de oğlanı izliyordu. Gözleri sırtıma kaydığında bir an parıltı yakaladım onda. Sanki eseriyle gurur duyar gibi.

Çetin odaya girdi. “Başladınız mı?” dedi heyecanla. “Patronum, güzel yapıyor mu bu kamil?” Eğilip gözlerini kıstı. “Bakayım.” Ellerini birbirine vurdu. “Bu aynı Bekir olmuş len!”

Başım öne eğik, sırtıma dokunan iğneyi hissettiğim sırada Tufan’ın cümlesiyle ona döndüm. Dibimde dikiliyordu. Elleri ceplerindeydi. Takım elbisesinin ceketini yana bıraktığı için siyah gömleğinin bedenini sarması gözüm çarptı.

Arkamda dövme yapan çocuğa bakıp, “Kaç yaşındasın sen?” diye sordu.

“Yirmi yaşındayım, efendim,” diye ses geldi arkamdan. Tufan çocuğu dikkatle izliyordu.

“Şuna bak amına koyayım,” diye söylendi. “Heriften yaşlı dövmemi var. Gelmiş bana sık kadar boyuyla ukalalık taslıyor,” dediğinde çocuk bir an makineyi kapatıp ona döndü. Oda sessizleşti.

“Estağfurullah, efendim,” dedi çocuk şaşkınlıkla. “Ben bilmişlik taslamak istemedim. Öyle anlaşıldıysam özür dilerim.”

“Öyle anlaşıldın,” dedi Tufan.

“Özür dilerim, efendim,” dedi ne yapacağını bilemeyerek. Çetin’e baktı. “Abi, gideyim mi ben?”

“Ona ne soruyorsun?” dedi Tufan. Sanki çocuk ne dese araya girmek ister gibi. “Ben buradayken üstelik.”

Çocuk ne yapacağını bilemedi. Ben ise şaşkınlıkla biraz

daha onlara döndüm. “Hani çocuğu lafa tutmasanız da dövme-
y bitirse mi artık?” dediğimde Tufan’ın gözleri çocuktan çekildi.
Kısaca bana baktı.

“Kötü yapıyor ama.”

“Ben gördüm yaptığı dövme-
leri,” dedim başım olumlu sal-
lanırken. Çocuğun masaya bıraktığı dosyayı elime aldım. “Çok
yetenekli aslında.”

Gülümsedi. “Öyle mi?”

“Evet,” derken tekrar önüme döndüm. “Bitirir misiniz artık?
Gerçekten sıkıldım.”

“Şey...” dedi çocuk şaşkınlıkla. “Ne yapacağım şimdi? De-
vam edeyim mi?”

Çetin gergin bir şekilde güldü. “Korkma, korkma,” dedi hız-
la birkaç adım ileri atlayıp. “Patronun mizacı böyle. Sen güzel-
ce yap Nergis Hanım’ın dövmesini, bize kâfi. Tamam mı, aslan
parçası? Hadi bakalım.”

“Pekâlâ,” dedi oğlan ve tekrar makineyi çalıştırdı.

“Senin getireceğin elemanı sikeyim,” diye mırıldandı Tu-
fan. Gözleri çocuktaydı.

Çetin de çocuğu izliyordu. “Patronum, bu çocuk alanında
en iyisi. Baksana, şimdiden sanatıyla ortamı coşturmuş. Şahsen
ben bacımın sırtına baksam, bunun Bekir olduğunu anlarım.”

Tufan mırıldandı. “Coşturacağım ben onu. Az kaldı.”

Aşağıdaki insanlara baktım bir süre. Tufan ve Çetin’in ses-
leri de kesilmişti. Yansımada onları göremedim.

İğnenin sesi hâlâ kulağımda uğulduyordu ama bir süre son-
ra tuhaf bir şey fark ettim. Dokunuşlar değişmişti. Az önceki
tedirgin ve temkinli titreşim yerini daha kararlı, daha sert ama
aynı zamanda acıya dönüştürmeyen bir baskıya bırakmıştı.

“Gittiler sanırım odadan,” dedim başım yere eğik bir şekil-
de. “Sen de daha rahat yapmaya başladın. Az önceki kadar acı-
mıyor.”

Cevap gelmediğinde camdaki yansımaya baktım. Dövme-

ci hâlâ oradaydı ama odanın en köşesindeki duvara yaslanmış, elleri boştu.

İğneyi tutan Tufan'dı.

Gözlerim büyüdü. “Tufan Bey?” dedim bağırır gibi. “Arkamdaki siz misiniz?”

“Sus,” dedi. Sesi öyle sakindi ki, sanki bu anı önceden planlamış gibi. “O geri zekâlı herif dövmeyi mahvedecekti.”

Hızla önüme döndüm. Şaşkınlıkla yere doğru baktım. “İyi de siz dövme yapmayı biliyor muydunuz ki?”

“Kıpırdanıp durma,” dedi yavaşça. Sonra sessizce güldü. “Sana bir şey itiraf edeyim mi, küçük şeytan? Benim bir şeyleri bilmediğimi sanman çok hoşuma gidiyor. Çünkü yapabildiğim anda yüzünde oluşan o şaşkın hayal kırıklığı çok keyif verici.”

Belimde gezinen iğne acıtmaktan çok sinirlerime dokunmaya başladı. Nefesim hızlandı. Dövmeci ise kenarda sanki sınıfta azarlanmış bir öğrenci gibi duruyordu.

“Bakın sırtımı mahvetmeyin sakın,” dedim ama sesim cılız çıktı.

“Sırtını gören ben olacağım. Mahvetsem bile sen görmeyeceksin.”

“Ya ben o dövmeye bir bakabilir miyim?” dedim öne doğru hareket ederken. Bir anda belimden tutup hareket etmemi durdurdu.

“Kızım oynaşma demedim mi ben?” dedi ve masada tek eliyle beni tekrar kendine doğru yavaşça çekti. “Çok güzel yapıyorum,” dedi fısıltıyla. Sesi odaklanmış çıktı. “Nergis, sana yemin ederim çok kıyak oldu.”

Makineyi kapatıp geri çekildi. Birkaç saniye sırtımı inceledi. “Birader bir adam her konuda nasıl böyle yetenekli olabilir ki amına koyayım?” dedi kendi kendine. Çetin ise hayranlıkla sırtıma bakıyordu.

“Patronum, siz yemin ederim gördüğüm en marifetli tefecisiniz,” dedi heyecanla. “Bayıldım!”

“Tamam, şımarma sen de,” dedi Tufan ona dönerken. “Çık git hadi. Al şu piçi de.”

Dövmeci çocuğu da alıp çıkarken, “Gel len zırtapoz!” dedi Çetin. Çocuk telaşla çantayı topladı ve birkaç kez selam verip hızla odadan çıktı.

Tufan masanın kenarındaki küçük kavanozu aldı. Kapağını açtığında keskin ama ferahlatıcı bir koku yayıldı. “Eğil biraz.”

“Bitmedi mi hâlâ?”

“Bitirdiğim işi koruyorum,” diye karşılık verdi. Parmaklarının ucuna aldığı soğuk kremi sırtına sürdüğünde tenim ürperdi. Önce dövmenin çizgilerini nazikçe takip etti, sonra parmakları yavaşça belime doğru indi.

“Soğuk,” dedim fısıltıyla.

“Hızlı iyileşsin diye,” dedi ama sesindeki ton bambaşkaydı. “Görmek istemiyor musun dövmeni?”

Parmakları kremi sürdükçe daha yavaş hareket etmeye başladı. Neredeyse masaj yapar gibi. Her dokunuşta hem yanmayı hafifletiyor hem de başka bir ısı yayıyordu içime. Camdaki yansımamızda onun bana odaklanmış bakışlarını gördüm.

“Patron,” dedim ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Evet, küçük şeytan?” dedi sakın bir şekilde.

Krem bitip de parmakları sırtımdan çekildiğinde, sanki o dokunuşun eksikliği birden üzerime çöktü. Buzullara atıldığımı hissettim.

Telefonum çaldığında hızla çantama atıldım ve telefonu çıkardım. Sena görüntülü arıyordu. Telaşla açtım.

“Ablacığım!” dedim nefes nefese. Neden bilmiyordum ama belim hâlâ onun parmaklarının bıraktığı iz yüzünden kasılıyordu.

“Tufan abim Roza’yla konuştu mu acaba?” dedi Sena karşıdan. Tabletinden arıyordu beni. Yanda birkaç oyuncak yapboz vardı. Muhtemelen oyun oynamaktan sıkılmıştı.

“Konuştum,” dedi Tufan telefonu elimden çekip alırken.

“Gerçekten mi?” dedi Sena heyecanla. “Neredeymiş? Beni neden aramadı ki hiç!”

“Çünkü artık seninle arkadaş olmak istemiyormuş,” dedi-

ğinde ağzım aralandı. Hızla telefonu elinden çekip aldım. Sena şaşkın şaşkın ekrana bakıyordu.

“Abla?” dedi altdudağı büzülürken. “Neden benimle arkadaş olmak istemiyor ki Roza?”

“Ablacığım, Tufan abin şaka yaptı sana,” dedim ama nefesim yetmedi. Dehşetle Tufan’a baktığımda oldukça sakindi.

“Üzgünüm, Sena,” dedi telefonu tekrar elimden alırken. “Yeni arkadaşlar ara kendine. Roza artık seni sevmiyor.”

Sena’nın yüzüne kapattığında gözlerim kanlandı. Sena, kendi gibi sabi duygularla aramıştı beni. Şimdi Tufan’ın sözleriyle neye uğradığını şaşırmıştı. Hızla masadan indim ve onun koluna sertçe vurdum.

Ona vurmamla odanın içindeki güvenlik hızla silahına sarıldı. Tufan elini ona kaldırdı, avucunun içini tuttu. “Sakın,” dedi. Bu hareketle güvenlik silahını tekrar beline sardı.

“Ruh hastası mısın sen?” dedim hınçla. “Manyak mısın sen! Ne diye çocuğa böyle konuşuyorsun? Deli misin!”

“Ben ona çok önemli bir duygu öğrettim.” Masasına oturup viski şişesini eline aldı ve bir bardağa doldurdu. “Nefret duygusu.”

Yaptığı vicdansızlık ruhumu emdi. Sinirden kendime bile vurmak istedim.

“Küçücük, kanserle savaşan bir çocuktan bahsediyoruz!” diye çığlık attım. Bu sırada elindeki viskiyle ayaklandı ve Bekir’in kafesine doğru adımladı.

“Ne diye nefret duygusunu öğrensın ki! Hasta mısın sen be!”

Bekir’in kafesine parmakları dokundu. “Nefret etmeseydi, çok daha pislik bir duyguyla savaşacaktı.”

“Ne diyorsun sen?” dedim güçlkle.

“Hangi duygu o biliyor musun?”

Nefes nefese baktım ona. Cevap vermediğimde bana döndü.

“Ölüm korkusu.”

Nefesim hafif sakinledi. Yutkundum zar zor. “Ne demek bu?”

“Birkaç saat önce arattım Çetinlere. Roza dediğiniz şu çocuk,” diye yanıt verdi. “Kansere yenilmiş.” Bana döndü ama yüzünde duygu ibareleri yoktu.

“Ölmüş.”

Neye uğradığımı şaşırdım. Yavaşça yere baktım. Gözlerimden bir anda yaş aktı. Kalbim parçalandı. Elimle boynumu tuttum.

“Temiz hava,” dedim ağlamaya başlarken. İstemsiz yüzüm titredi. “Gitmem lazım.”

Hızla odadan çıktım ve koşarak merdivenlere adımladım. Ağlamam şiddetlendi.

Roza, bu savaşı kaybeden lösemi çocuklardan bir tanesiydi.

Gözyaşlarım yanaklarımı yakarak akıyordu. Merdivenleri hızla indim, ofisin ağır kapısını itip dışarı çıktım. Neon ışıklar gözlerimi kamaştırdı ama durmadım. Burnuma gelen sigara, alkol ve esrar kokusu bile beni durduramadı.

Adımlarım beni doğrudan Tufan’ın alt kattaki gece kulübünün içine sürükledi. Müzik bir anda bedenimi sardı. Baslar göğsümde patlıyordu. Tepede hiç durmayan ve sürekli parlayıp sönen ışıklar gözlerimi kanatıyordu.

İnsanlar o kadar şık ve zengin duruyordu ki, onları iteklerken bir kızın binlerce dolarlık kıyafetine dökülen içkiyle daha da şuurumu kaybettim. “Özür dilerim!” dedim bağırarak. Cam zeminin altında dolanan böceklere başımı indirdim. Bir bir kalabalığı yarmaya başladım.

İçeride pencere yoktu. Buna rağmen çok temiz bir hava vardı. Oksijen salındığı için insanların hemen sarhoş olmayıp sürekli içmeleri empoze ediliyordu.

Bara oturup bardağı işaret ettim. “Ver!” diye bağırdım. Ne vereceğini bile söylemedim. Barda takım elbiseli adamlar vardı. Bir tanesi elindeki tekilayı ateşledi. “Bunu ver bana!” diye bağırdım. Müzikten duymaya alışıkta sanırım. Bana doğru eğildi.

“Önce para, hanımefendi!” diye bağırdı.

“Tufan’ın karısıyım ben!” diye geri bağırdım. “Kocam o benim! Buranın sahibinin eşinden para mı alacaksın!”

Hızla geri adım attı ve korkuyla sağa sola baktı. “Çok özür dilerim, ben buranın sahibini hiç görme fırsatı bulamadım,” dedi ve yanan tekilayı telaşla bana uzattı. Alıp bir anda başıma diktim ve boş bardağı önüne sürdüm.

“Ver bir daha!”

Yaktı, yine bitirdim.

Bir tane daha. Bir tane daha. Ve bir tane daha.

Alkol midemde değil, kanımda dolaşıyor gibiydi. Hatta sırtımdaki yılan dövmesini bile yakıyordu sanki. İçtikçe başım hafifledi ama içimdeki o ağır taş hâlâ yerindeydi.

Roza’nın utangaç gülüşünü, incecik sesini düşündükçe boğazım düğümlendi. “Çocuktu ya,” dedim kendi kendime. “Sadece çocuktu,” diye mırıldandım. Gözlerim yine doldu. Sena’yla yaşıt bir çocuktu sadece...

Hayalleri olan, okula başlamayı planlayan bir çocuktu. Akranlarıyla evcilik oynamak isteyen, annesinin makyaj malzemelerini çalıp evde şarkılar söyleyecek bir çocuktu.

Kanser.

Tüm insanlığın en büyük kötülüğüydü belki ama çocukların cehennemiydi. Çocuklar hiç cehenneme gider miydi?

Yan masada kahkahalar atanları, dans edenleri gördüm. Bir anda istemsizce ayağa kalktım. Kalkmamla düşer gibi oldum. Hemen arkamdan biri beni tutup tekrar oturttu. “Ben de güleceğim,” dedim etrafı seçemezken. “Gülmezsem deliririm!”

Koku çok tanıdık geldi. Arkamdan ellerini uzatıp beni kollarının arasına aldı. Yavaşça kulağıma doğru fısıldadı. “Ne yapıyorsun, Nergis?”

“Sen mi geldin, pis şeytan!” diye bağırdım. Ona dönerken kahkaha attım. “Trrrafo seni! Deccal herif! Git başımdan!”

Gözlerini yavaşça kapattı sanırım. Tam seçemedim. Gülümsemeye çalıştı. “Çalışanlara evlendiğimizi söylemişsin. Sebebi nedir?”

“Beleşe içmek için!” dedim ve onu itekledim. “Çekilir misin arkamdan! Bekir’e dayıyorsun şu an!”

“Bak tüm gece buradayız,” dedi yavaşça. “Tüm gece. Senin sarhoş hallerinle bakıcılık oynayamam. Kalk çık odaya, otur uslu uslu.”

“Roza!” diye bağırdım ayaklanmaya çalışırken. “Allah bu kanserin belasını versin!” Bir anda Tufan’ı itekledim. “Çekil be, şam şeytanı!”

İnsanların arasına karıştığım sırada artık dengede duramıyordum. Bir an durup gülmeye başladım. Kimse beni görmedi. Ben de kimseyi görmedim. Herkes kendi halindeydi.

Ben de halime yanmaktan bitaptım. Gözüm bir adama kaydı. Tepede dans eden yarı çıplak kadına para saçıyordu. Sonra diğer köşeye baktım. Kırmızı led ışıkların çerçevelediği bir sahnede direk dansı yapıyordu. Müziğin ritmiyle kıvrılıyordu ama bana fazla cilalı geldi. Yanaştım, sahneye çıktım.

Kadın şaşkınlıkla baktı. Güvenlikler bana doğru adımlayacakken duraksadılar. Tufan’ı göremedim, gözlerim seçemedi. Sanırım ne yapacağımı merak ederek beni kendimle baş başa bıraktı.

“İn kız aşağı, zilli!” dedim ama cevap yoktu. Kolumla kenara ittirdim.

“Çekil... Çekil bak şimdi!” dedim. Direğe tutundum, dönmeye çalıştığımda ayağım kaydı. İzleyicinin bir kısmı kahkaha attı, bir kısmı alkışladı. Toparlanıp saçlarımı savurdum, yere diz çökerek kollarımı iki yana açtım, sanki dünyanın en büyük şovunu yapıyormuşum gibi.

Tam o sırada önümde siyah gölgeler belirdi. Yüzü hem sinirli hem de belli belirsiz eğlenmişti. Yerde ona doğru emekleyerek ilerlemeye başladım.

“Kimsin sen? Kocam seni döver! O koskocaman bir Trafo!” dedim gülerken. “O son kadehi içirmeyecekti işte bana!” Kelimeler ağzımdan yuvarlanarak çıktı.

“Daha kendini ne kadar rezil edeceğini merak ediyorum ama yeterli,” derken sağa sola baktı. “İn aşağı.”

“Sen kimsin be?” Cümlelerim hep bozuk bozuk çıktı. “İyi izle beni, köpek!” derken doğruldum.

Metal direği göğüslerimin arasına sıkıştırıp yavaşça yere çöktüm.

Kulüpte dans eden kimsenin dikkatini çekmedim. Bir adamla göz göze geldim sadece. Işıklar onun yüzüne vurdukça anladım. Bana, beni ister gibi baktı.

Doğrulduğum sırada direği hiç bırakmadım. Bakışlarım davetkârdı. Alkol tenime imza attı.

Direği avucuma alıp etrafında yavaşça döndüm. Ağır ağır. Müziğe ayak uydurdum. Işıklar bana parladı sanki. Hayat güzelleşti. Şehvet bedenimde çoktu. Göz göze geldiğim adamın olduğu yere baktım. Yoktu.

Onu orada görmek isterdim. Çünkü onun olduğu yere baktığımda, Tufan’la göz göze geldim. Nasıl olduğunu anlamadım ama onun yüzünü seçebildim.

Bakışı öyle keskindi ki, direğin soğuk metalinden bile daha sert hissettirdi. Gözlerim onun gözlerinden başka hiçbir yere kaymadı.

Yavaşça cebinden bir puro çıkardı. Tekli koltuğa oturdu. Bana dönük bir koltuktu. Bacak bacak üstüne attı, puroyu dudaklarına yerleştirdi. Çakmağın alevi yanak kemiklerini aydınlatırken duman yüzünü yarı yarıya sakladı.

Bir parmağıyla havayı işaret etti. O küçücük hareket, kulübün tamamını susturdu. Ne bağırdı ne öfkelendi ama o hareketi sanki bütün müziği ve gürültüyü susturacak kadar buyurgandı.

Önce barmen elindeki şişeyi tezgâha bırakıp hızla kapıya yöneldi. Ardından garsonlar. Fakat dans eden müşteriler olayın tam farkına varamamıştı. Birkaçı gülüp, “Ne oluyor?” diye sordu.

Güvenlikler hemen içeri dağıldı. “Buyurun, beyefendi. Çıkış bu tarafta.”

Omzuna dokunan iriyarı bir adamın kolunu savuran zengin bir oğlan, “Ne oluyor ya! Biz tonla para verdik buraya kardeşim! Bu saatte mekân mı kapatılır?” diye bağırdı.

Dışarı kadar eşlik ederken, “Zorluk çıkarma, birader,” dedi adam.

Bir başka müşteri, “Burda dans ediyorduk, ne saçmalıyor-sunuz!” diye söylendi. Güvenlikler sertçe kollarına girip sürük-lerken homurdanmalar, hakaretler ve sandalye gıcırtiları kulü-bü doldurdu.

Bir kadın topuklu ayakkabısını eline alıp kapıya çarptı. Bir adam, “Neyin artistliği bu! Sizi şikâyet edeceğim!” diye bağırdı ancak kapıdan çıkarıldığı anda sesi kesildi.

Müziğin sesi birden susturuldu. Işıklar loşlaştı. Gidenlerin ayak sesleri yavaş yavaş azaldı. Kapılar kapandığında içeriye bir sessizlik çöktü. Sadece klimadan gelen hafif uğultu ve puro-nun yanış sesi kalmıştı.

Şimdi kulüpte yalnızca ben, direğin soğuk metali ve kar-sımdaki koltukta oturan Tufan Ali Uluhan vardı. Bakışları hiç üzerimden çekilmedi.

Puroyu küllüğe bastırırken sırtını iyice geriye doğru yasladı. Bir ışık sadece benim olduğum sahnenin tepesinde yandı. Sesi-ni neredeyse fısıltıya indirdi.

“Sendeyim, Nergis,” dedi. Dudaklarım aralandı ama ne di-yeceğimi bilemedim. Salonun boşluğunda kendi nefesim bile yankılandı. Başı hafif yana eğildi ve gülümseyip devam etti. “Ve işin daha acısı, sen de bundan sonra sadece bendesin.”

20. BÖLÜM

HERR MANNELIG

Maske altındaki yüzler aydınlıkta ortaya çıkarıldı. Bu yüzler genelde hep bir şeylerden saklanırdı. Ya çirkinlerdi, ya ürkütürlerdi. Ya da sadece kötülerdi.

Çirkin bir kadın olduğumu hiç düşünmedim. Olağanüstü bir güzelliğim de yoktu nitekim. Erkeklerin istediklerini vermekte genelde iyiydim. Onları iyi gözlemlerdim.

Pohpoh, yalakalık ve onlardan bir adım geride durmak... Bunlar, tüm o ataerkil egomanyayı kuvvetlendirirdi. Aslında erkekleri dolandırmak çok basitti. Yollar belliydi. Erkekler düzdü. Hiç engebeleri yoktu.

Tufan'da afallama sebebim tam da bu oldu. Yollarına gizli taşlar örmüştü. Kendi namı gibi bir sel bazen, bu sel ardındaki sert üfüren rüzgâr ya da dengeyi şaşırtan.

Elini sadece kaldırmasıyla on binlerce dolar kazanacağı bir geceyi bitirdi. Oysa ben çok iyi bilirdim, Tufan parayı çok severdi.

Bana kalırsa gece kulübünü boşaltma emri verirken aslında hiç de öfkelenmedi; aksine, bana gücünü ve gücünün yapabileceklerini göstermek istedi.

“Neler oluyor? Bunu neden yaptınız?” diye sordum. Hemen ardından nefesimi tuttum, boğazıma ip dolanmış gibi.

Cevaplamadığı için öylece kalakaldım. Direğin soğukluğu

parmaklarımdayken, dizlerimdeki titreme kalbimin ritmiyle yarıştı. Bir ara nefesimi tuttuğumu fark edince boğazımdan istemsiz bir hırıltı çıkmıştı.

Tufan mezarlıkları anımsatan sessiz bakışlarıyla dans etmemi bekliyordu. Karanlıkta simsiyah parlayan iblis gözleri, parmaklarının arasında tuttuğu taze yanmış aromalı purosunun ince dumanı. Bir adam sadece oturarak bu kadar yer kaplamalıydı ama o kaplıyordu. Bütün salonu doldurmuş gibiydi.

“Canım böyle yapmak istedi.” Sesi ağır ve sakindi ama altında başka bir şey vardı. Pekâlâ tahmin ettiğim gibiydi, bu onun güç gösterisiydi.

Yutkundum. Dilim damağıma yapıştı. Bir an gözlerimi kaçırmak istedim fakat yapamadım. Nefret ediyordum ondan. Gerçekten ediyordum. Üst üste sert alkoller içmiş olsam da hatırlıyordum işte her şeyi. Bana yaşattıklarını, söylediklerini, az önce odada döktüğü zehri, sırtıma mezara götüreceğim bir yılan dövmesi yapmasını, Roza’nın ölümünü söylerken hiç üzülmeişini. Hepsini.

Kalbim bundan mütevellit çok sert çarptı belki. “Tufan?”

Şaşıtm. Direğe tutundum düşmemek için. Alkolden dengede durmak zorlaştı iyice.

“Nergis?”

“Dans eden insanları niye kovdunuz? Yoksa siz manyak mısınız?” diye sordum, kelimelerim çatallandı. Cümlelerim yavan çıktı. Alkollüyken ona söyleyebildiğim her şeyi söylemek istedim. En kötü sarhoşluğuma verirdi.

Tufan puroyu küllüğe bastırıp yavaşça arkasına yaslandı. Koltuğun derisi gövdesinin hareketiyle gıcırdadı. “Alkollü olman, benimle bu şekilde konuşabilme hakkı mı verdi sana?” İblis gözleri daha da koyulaştı. “Bak kızım, seni son kez uyarıyorum. Bir daha kiminle konuştuğunu unutursan Viktor, o, bu, şu sikimde olmaz, yemin ederim öldürürüm seni.”

“Sen benimsin ne demek?” derken aynı sarhoş ve inişli çıkışlı tonla tekrar ettim. Korkmam lazımdı ama korktuğumu

belli etmemem de lazımdı. Sesim yükseldiği için çıkardığım gürültü boşluğa çarpıp geri döndü. O kadar sessizdi ki kulüp, kendi yankımı duydum.

“Benimsin demedim,” dedi ve varla yok arası sırttı. Az önceki öfkesi bir an gitti sanki. “Devam etsene.”

Kaşlarım çatıldı. “Neye devam edeyim?”

“Devam et şaklabanlığa hadi.” Parmaklarını birleştirip aralık bacaklarının arasına ellerini indirdi. Oturuşu film izler gibiydi. Kaşlarıyla beni işaret etti. “Biraz daha rezil ol bana. Bekliyorum.”

Yumruğumu sıktım. Nefretin sıcağı avucumu yaktı. “Senin için mi yapıyorum ben tüm bunları sanıyorsun?” derken direğe tutundum yoksa düşecektim. “Sen benim hayatımı mahvettin. Benim kardeşim şimdiye belki iyileşmişti. Seni öldürmek istiyorum, Tufan Bey. Sana küfretmek istiyorum, Tufan Bey.” İfadem sarsıldı ama sarhoşluktan uyuşmuştu yüzüm. “Senden nefret ediyorum, Tufan Bey.”

Gülümsemesi soldu. Zaten çok da yoktu. Bir süre yüzümü inceledi. O inceledikçe, tenimi sanki bıçaklar kesti.

“Hâlâ nefes aldığına şükretmen gerektiğinin farkında değilsin.” Ağzı aralık, anlık kaşlarını kaldırdı. “Hadi et bakayım bir küfür bana. Ben de duyayım o küfrü.”

“İster ederim, ister etmem! Sana mı soracağım?” Bir adım geri çekildim. Direği bıraktım ancak parmaklarım hâlâ metalin soğukluğunu hissediyordu. Buna eşzamanlı vücudum yanıyordu. “Ne istiyorsun benden?” diye fısıldadım.

Eliyle yanı başındaki boş koltuğu işaret etti. “Gel bakalım yanıma.”

Aklımın içi hayır diye haykırsa da ihanet eden bacaklarım yavaşça hareket etti. Adımlarımın sesi kulübün boşluğunda yankılandı. Yere düşmemek için çırpındım. Yer altımdan kayıyordu sanki. Tökezleyerek bir bir merdivenleri inip yanına adımladım ve yavaşça koltuğa oturdum.

Koltuğa oturduğumda bacaklarım titriyordu. Aşırı alkolden

ya da Tufan'dan. Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım ki belli olmasın. Tufan sönen puronun ucunu ateşledi. Duman yüzünü yarı yarıya gizledi.

“Unutuyorsun her seferinde,” dediğinde başımı çevirdim, gözlerine bakamadım. Onun yüzüne bu denli yakından baktığımda alkolün de etkisiyle iyice korkardım.

“Neyi unutuyorum?” derken yüzümü ekşittim. “Tamam, kardeşimi sen tedavi ettiriyorsun. Tamam, en usta şoför sensin. Tamam, Muğla'nın mafyası sensin. En zengin de sensin... Hiçbirini unutmadım.”

Kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. “Başka bir şeyi daha unutmuşsun.”

“Ne?” derken gözlerimi belerttim. “Kendini övme saatin mi?” Elimle sağa sola tutundum. “Vaziyet alın! Herkes sussun! Tufan Ali Uluhan *asssla* komik olmayan bir şaka yapacak! Gü-lüyor gibi yapın, yoksa topuklarınıza sıkar!”

“Sana ne içirdiler bunlar acaba?” Sessizlik kadar ağır bir tonla mırıldandığı sırada, onun taklidini yapıp geriye doğru yaslandım.

“Söylesene neyi unuttum ben? Alo!” derken güldüm. “Ya konuşsana be adam, sen ne yavaşsın ya? *Mıy mıy*, ruhumu sö-mürdü senin bu yavaş hareketlerin,” diyerek yüzüme elimle hava çarptım. “Yemin ederim fenalık geldi.”

“Benden nefret ettiğini söyledin ya. Ben de nefret ediyorum.” Ses tonu küf tutmuş gibi ölüydü.

Durup bir an sııttım. Sonra kahkaha attım. “N’olur benden nefret etme, Tufan Bey,” dedim gülerken. “Ya adam! Sen kendini bile sevemiyorsun zaten. Başkalarını nasıl seveceksin ki?”

“Bir kadın hiçbir zaman mı sempatik olmaz? Ne alkollü ne ayıkken,” derken kaş çatı Tufan. Bense onunla bir kaş çatıp alt-dudağımı büzdüm. Onu taklit ediyordum sürekli. “Sen değil,” dediğinde anlamadım. “Siz diyeceksin. Sen diye hitap etme bir daha bana.”

Ona kısık gözlerle bakarken gözlerim masaya çarptı. Bir si-

gara paketi gördüğümde aldım ve ateşledim. Geriye yaslanıp dumanı yana doğru üfledim.

“Bence siz Meltem’e âşıktınız,” dediğimde bir süre gözlerimin inine doğru baktı. Dediğim şeyi ya anlamadı ya da neden böyle bir çıkarımda bulunduğumu çözmeye çalıştı.

“Hayatımda bundan daha sikik bir şey hiç duymadım,” dedi yavaşça. “Bunu sana düşündüren nedir?”

Boğazım kurudu ama bakışlarımı çekmedim. İstemsiz titreyen dudaklarımı araladım. “Eğer öyle değilse... bana neden bu kadar iyi davranıyorsunuz?” Omuz silktim. Gece kulübünün ortasında baş başa oturuyor ve hiçbir şey olmamış gibi sohbet ediyorduk.

“Araba kapılarını açıyorsunuz, kardeşimi en iyi doktorla tedavi ettiriyorsunuz, üşüdüğümde ceketinizi veriyorsunuz. Bekir’in dövmesi canımı acıtmasın diye bir ton takla attınız.”

Dinledikçe dudakları yukarı kıvrıldı ama bir şey demedi.

“Şimdi ben ne anlamalıyım? Meltem’e değil de bana mı tüm bunlar? Bunu mu anlamalıyım?” diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı gülmemek için. Sonra dayanamadı, kahkaha attı; çok soğuk ama çok kısık. İçtendi yine de. O güldükçe ben de güldüm. Sarhoş olmanın verdiği cesaret emareleriyle yaptım bunu.

“Ah, küçük şeytan,” dedi dudaklarını yalarken. Sanırım dediklerimle çok eğlendi. Devam etti. “Meltem’i isteseydim zamanında çoktan alırdım.” Sesi buzlaştı. “Ama ben onun gibi ucuz kenar mahalle orospularıyla ilgilenmiyorum. Hiç de ilgilenmedim.”

Başımı hafifçe yana eğdim, dudaklarım titredi ama geri adım atmadım. “Peki ya ben?” dedim neredeyse fısıldayarak.

Bakışları sertleşti. “Sana gelince...”

Derin bir nefes aldı, gözleri karanlık bir oyuk gibi üzerime indi. “Sen elini tuttuğum düşmandan farksızsın. Yakıp geç diye buradasın ama o yangının ortasında beni de yakmadan var olman imkânsız.”

“Pardon kafam *taşşşak* gibi de... Dediklerinizi anlamıyorum. Yani cdebiyat yapmazsanız sevinirim,” dedim alkol nede- niyle sesim kırık çıkarken.

Güldü. İçten değil bu kez, daha da gaddarca. “Kafan ayık- ken çok anlıyorsun sanki,” diye mırıldandı.

“Ne?”

“Diyorum ki, ben seni iyi olduğum için korumuyorum. Seni kötü olduğum için bırakmıyorum. Sen Meltem rolünde bir mas- keli olabilirsin. Bu durumdan şikâyetçi de olabilirsin. Fakat ben de Meltem’in kocası rolünde bir maskeliyim. Ve ben de oldu- ğumuz bu durumdan memnun değilim.”

“Eşit miyiz o halde?” diye sordum. Kulübün kapıları hâlâ hiç açılmamıştı. İçeride sadece biz vardık. Saat kaçtı bilmiyor- dum, zamanın akışı bile durmuş gibiydi.

“Değiliz,” dediği sırada sigaradan bir duman daha çektim. “Çünkü benim hırslarım, senin çaresizliklerinden daha güçlü.” Duraksadı. “Senin o küçük beynin bunu da anlamaz şimdi. Daha açık söyleyeyim. Ben Viktor’u öldürmek için tamamen keyfi tutuyorum seni. Sense zavallı bir şekilde, kardeşin nefes alabilsin diye yanımdasın.”

Nefesim kesildi. Bir şey söylemek istedim ama dudaklarım kıpırdamadı. Sadece dumanı izledim. “Anlaşıldı mı?”

Gözlerimi ona çevirdim. “Sonuç olarak ikimiz de maske ta- kıyoruz ama.”

“Sen maskenin ardına saklanırsın,” dedi ayaklanırken. Purosunu küllüğe ezdi. “Ben maskemi kullanırım. Senin mas- ken seni korur, benimki avımı korkutur.”

Başımı ona kaldırdım. Bir şey diyecektim fakat gözlerinde- ki karanlık beni susturdu.

“Biraz burada dur ve söylediklerimi düşün. Gelip alırım seni iki üç saate.”

“Ne yapacağım burada tek başıma?” dedim şaşkınlıkla sağa sola bakarken. “Koskoca gece kulübünde bir başıma?”

Arkasını dönüp çıktığı sırada hızla sigarayı küllüğe bıraktım ve ayaklandım. “Bekle!” dedim bağırarak. “Ben de geliyorum!”

Kulüpten hiddetle çıktığımda yüzüme sertçe Fethiye soğuğu çarptı. Tufan durup güvenliklerle bir bana döndü. Etrafa bakıp gülümsedi ve elini uzattı. “Çıkma demedim mi ben sana?”

O elimi, ben nefesimi tuttum. Teni soğuktu, güçlüydü. Ayağa kalktığımdan beri dizlerim titriyordu.

“Korkarım orada tek başıma,” dedim. Elimden tutarak ofisine doğru adımlamaya başladı. Elini sıkıca tutuyordum. Girişteki kalabalık insan kümesi gitmişti. Sadece güvenlikler vardı. Başımı çevirip geriye, büyük ve ışıklı binanın tepesine baktım. İki büyük neon figürlü yılanın tam ortasındaki o yazı.

Deluge Night Club

Gece, dışarıda kapkara bir örtüydü. Muğla ışıkları bile neonların berisinde kalmıştı. Yolun yarısında öyle yoruldum ki, duraksadım.

“Hadi, Nergis,” dedi bana dönüp gülümserken ama ellerimizi ayırmadı. “Hadi bak, yemin ederim seni çok kötü yapacağım. Çok sınırdayım.”

“Yoruldum,” derken onun koluna tutunup topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

“Ne yapıyorsun?” dedi yüzündeki sahte gülümsemeyle. “Müşterilerim var sağda solda. Ne yapıyorsun?”

“Oh be!” dedim ve çıplak ayaklarımı asfalta basıp kocaman kıkırdadım. “Bir topuklu ayakkabıları bir de yatmadan sutyeni mi çıkarınca böyle rahatlıyorum, biliyor musunuz, Tufan Bey?” diye bağırdım.

Elimi bıraktı. Önümden ilerlemeye başladı. “Ay dursana! Beni de bekle!” Sağa sola dengem şaşarak koşturdum peşinden. Adımlarım çok minikti ama sık sıkı.

İçeri geçtiği sırada peşinde hâlâ bağıırıyordum. “Tufan!” dedim sesim yayvan şekilde. “Trafo! Tufo!”

Sinirden güldüğünü duyduğumda koşarken gülmeye başladım. “Tufo!” dedim gülerken. “Dur ya korkma! Isırnam! Bekir mi sandın beni?”

Kapının önündeki güvenlikler bize şaşkınlıkla bakarken durup bana döndü. “Seni öyle bir öldüresim var ki,” dediğinde ona dil çıkardım.

“Hadi!” dedim omzumu birkaç kez silkerek. “Yiyorsa öldür! Hadi, hadi, hadi!”

Birkaç saniye yüzümü izledi. Nefes verdiğiğinde göğüs kafesi kalkıp indi. “Git gece kulübünde otur. Ben gelip alırım seni.”

“Hayır,” dediğim sırada düşecek gibi oldum. Geriye doğru gittiğimi fark ettiğinde kolunu uzattı ve beni kucağına aldı. İki eliyle tutması gerekirken o sadece tek eliyle, bacaklarımdan beni yan bir şekilde yukarı çekmişti.

Kollarımı ona sardım, diğer eli hâlâ sırtımda değildi. Sanırım Bekir dövmesine dokunursa canım acır sandı. Ya da ben yine kendimce anlamlar aradım.

“Tek elinizle beni nasıl böyle yan bir şekilde kucakladınız?” dedim kaşlarımı birkaç kez kaldırırken. Kokusunu tenimde çok güçlü hissettim. “Nesiniz siz? *Trafo Man* mi?”

“Ne?” derken içeri ilerlemeye başladı. Merdivenleri bir bir çıktı. Yüzünün yan profili oldukça sakindi.

“Süper kahraman işte! Düşmanlarının götüne trafo sokan bir kahraman,” dedim sırtırken. Merdivenleri çıktığı sırada, başımı göğsüne yasladım. “Benim de götüme bir şey sokmazsınız inşallah. Gerçi bu aralar pek insani hareketler sergilediniz. Çok şaşırttınız beni.”

Cevap vermeden bizi odasına doğru götürmeye devam etti. Sinirliydi ama. “Viktor’un adamları izliyor. Her anımıza bakıyorlar. O yüzden ceketimi verdim sana balıkçıda. O yüzden açtım kapını.”

“He, he, ondan,” dedim gülerken. “Tufan ya bir şey soracağım.”

“Sus artık,” dedi güvenlik kapıyı açarken. Beni koltuğa

oturttuğu gibi gözlerini kısaca kapattı ve derin nefes verdi. “Sus. Bir daha sesini duymak istemiyorum. Sus.”

“Peki,” dedim esnerken. Koltuğa kıvrıldım ve gözlerimi kapatırken Bekir’in kafesine doğru baktım. Ona yavaşça el salladığımda, Tufan’ın da bakışları benimle birlikte o tarafa kaydı. Hemen sonra gözlerim kapandı.

Gözlerimi açtığımda arabanın içindeydim. Kemerim takılıydı. Kapımın kapanma sesini duydum. Önden dolaştı. Yerine yerleşip arabayı yola çıkardı.

Ellerimle gözlerimi ovdum. Asfaltın üzerindeki çizgiler farların ışığında kayıp gidiyordu. Arabada ne müzik vardı ne konuşma, yalnızca klima sesi ve içimdeki kaos.

Camdan dışarı bakıyordum, sessizliği parçalamaya cesaret edemedim. Dudaklarım kurumuştı. Dilim damağımdaydı. Başım ağırlaşmaya başladı. Alkol, göz kapaklarımı çekiştiriyordu.

“Ah, Nergis,” dediğinde gözlerimi kırptım.

“Ha?” dedim şaşkınlıkla ona dönerken. Uyukluyordum. “Hımm?”

“Bu gece için çok farklı planlarım vardı,” dedi yola bakarken. “Müşteriler seni koltukta öyle uyurken görüp borç almaktan vazgeçti amına koyayım. Sana bir şey yaptım sandılar.”

“Daha ne yapacaksınız?” dedim esnerken.

“Hem Viktor’un herifini vuracaktım daha. O iş de patladı. Yemin ederim varlığın zarar.”

“Ay, ne üzüldüm?” dedim tekrar dışarı bakarken. Esnedim. “Kısa günün kârı sırtımdaki Bekir dövmesi oldu bence,” derken sonlara doğru sesim iyice kısıldı. “Müzik açar mısınız?”

“Açamam.”

“Ben müzik dinlemek istiyorum.”

“Ben istemiyorum.”

Öne doğru eğildim ve büyük ekrandan bir şeylere dokundum. Beceremeyip geriye yaslandım. Tam uykuya dalacakken bir melodi duyuldu. Önce çok hafif. Sonra sonra netleşti. Radyoda bir kadın sesi. Tanıdık bir ezgi.

“Herr Mannelig...” Gözlerimi araladım. Tufan müzik açmıştı. Bu da mı Viktor’un adamları bizi izlediği içindi? Yoksa aklımla mı dalga geçiyordu? Belki de çok gerçekti. Belki de insanlaşıyordu.

Yüzümü ona çevirdim. Sessizce yola bakıyordu. Çalan şarkıyı çok derinlerden tanıyordum. “Bu şarkı radyoda mı çalıyor şu an, yoksa sizin bir şarkı listeniz mi var?” diye sordum, sesim uykulu ama meraklıydı.

Direksiyonu alttan sakince tutuyordu. “Yolda müzik dinlemiyorum. Haliyle özel bir listem yok. Tuşa bastım, bu çaldı işte. Çok anlam arama her şeyde.”

Gülümsedim ama gülüşüm kırıktı. Mırıldanmaya başladım. Melodiyi önce içimden söyledim, sonra dudaklarımdan fısıltıyla döküldü. “*Herr Mannelig, trolofven i mig*...”

Yola bakarken kaş çattı. “Hangi dil bu?”

“İsveççe,” dedim heyecanla. “Siz bu şarkının hikâyesini biliyor musunuz, Tufan Bey?”

Dudaklarında belli belirsiz bir çizgi oluştu. Gözlerini yoldan ayırmadan konuştu. “Bilmiyorum. Bilmek istiyor muyum peki?”

“Anlatayım yine de. Ben çok seviyorum,” dedim heyecanla. Ortamımızdaki dev konsola uzandım ve kapağını açtım. Tufan dönüp ne yaptığıma bakarken ben soğuk dolaptan bir su alıp birkaç yudum içtim.

“Çirkin bir kadın,” dedim yutkunurken. “Bir dev belki de. Çok yakışıklı bir şövalyeye âşık oluyor. Ona evlenme teklif ediyor. Adam reddediyor. Çünkü aşk o şövalyenin gözüne göre değil. Belki de çirkin devi beğenmiyor...”

Gözlerim doldu, nedenini bilmiyordum. Belki hikâyeden, belki geceden, belki alkol, belki Roza. “Sonra ne oluyor, biliyor musunuz?” diye sordum ağlamaklı bir şekilde. Sudan biraz daha içtim.

Tufan’ın, “Kadın adamı öldürüp hayatına mı bakıyor?” demesiyle kaşlarımı çattım.

* (İsv.) Bay Mannelig, benimle evlenir misiniz? (e.n.)

“Hayır... Adamı neden öldürsün?” dedim duygular bedenimden akarken.

“Ne bileyim?” diye mırıldandı.

“Kadın yok oluyor. Bir anda kayboluyor. Kimine göre ölüyor, kimine göre başka bir dünyaya taşınıyor. Ama asıl olay şu,” derken gözlerim kısıldı. Fısıldadım: “O şövalye, asla eskisi gibi olmuyor.”

Yola bakarken, “Niye? Şövalye o çirkin karının arkasından pişmanlık mı duymuş?” dedi hafif alayla. Başını kısaca bana çevirdi. “Suyu dikkatli iç, dökme arabanın koltuğuna.”

“Pişmanlık duyuyor, evet,” dedim heyecanla. “Çünkü reddettiği kadın belki de onun kaderiydi.”

“Saçma sapan bir hikâyesi varmış.”

“Çok duygusal bir hikâye,” dedim iç çekerken.

“Neden böyle sik sik aşk konularını bu kadar ciddiye alıp ağlıyorsun ki? Kendine acı çektirmek hoşuna mı gidiyor?”

“Hayır, sadece aşkın büyüğü bu. Siz pek anlamazsınız ama kadınlar duygusal varlıklardır.”

“Kadınlar şeytandır.”

Derin bir sessizlik oldu. Camın dışındaki karanlık, büyük siyah arabaya daha da bastı. İçimde bir şey kıpırdadı. Nefret mi, merak mı, korku mu bilmiyordum.

Başımı cama yasladım. Gözlerim kapanırken mırıldandım. “Ben kimim acaba? Benim de bir Herr Mannelig'im var mı? Şöyle yakışıklı ama beni sevemeyecek kadar korkak...”

Tufan cevap vermedi. Ben de zaten uykuya teslim oldum. Yol kıvrıldıkça farlar karanlığı kesiyordu. Bir ara gözlerimi araladım. Limandaki teknelere gözüm çarptı. Refleksle gülümsedim.

“Ne güzeldi?” dedim gülümserken. “Midye savaşı yapmıştık.”

Tufan hafifçe kaşını kaldırdı. “Savaş mı?”

“Evet,” dedim kıkırdarken. “Çok eğlenceliydi.”

“Ne diyorsun, Nergis?”

Güldüm, kahkaha attım. “Ya bu akşamdan bahsetmiyorum. Seneler önce annemin canı midye çekmişti,” dedim kıkırdarken. “Hamileydi. Babam da midyeciyeye götürmüştü gece bizi. Orada savaş yapmıştık.”

Cevap vermedi. Sadece arabayı sürdü. Elleri direksiyondayken sessizliği bıçak gibi kesiyordu. İçimden o an şarkı tekrar çaldı. *Herr Mannelig*. Bu kez daha yüksek. Sanki kaderin kendisi bağırıyordu.

Ya evet ya hayır...

Gözlerimi kapadım. Kelimeler zihnimde yankılandı.

Yüzüme vuran güneşle gözlerimi kırptım. Başımın içi hâlâ gece içtiğim alkoller vuruyordu. Ağır ve uğultu, Tufan’ın kokusu ve ses tonu. Beyaz tavanı görene kadar her şey bulanıktı. Üzerimde elbisem vardı. Hâlâ çıkarmamıştım. Sırtım açıktı. İnce askılar omuzlarımda yamulmuştu, sırtımdaki yeni dövme yanıyordu.

Topuklu ayakkabılarımı biri çıkarmış, yatağın dibine koymuştu. Bir an neyi neden yaptığımı hatırlamaya çalıştım. *Alkol, boşluk, çaresizlik*. Hepsi birbirine karıştı.

Yanımdaki hafif gövdeye döndüm. Sena. Kıvrılmış, minik burnunu yastığa gömmüştü. O kadar küçüktü ki. O kadar kırılı-gandı ki. Parmaklarım titredi, başını yavaşça okşadım. Eskiden ördüğüm saçları yoktu artık belki ama ben var gibi düşündüm.

“Ben gece nasıl senin yanına geldim ki acaba, bal kızım?” diye fısıldadım. Derken kapı tıkırdadı. Hemşireler.

Ellerinde tepsiyle geldiler. Beyaz önlükler içinde iki kadın. Helga ve diğerlerine göre oldukça normal, iş üniforması gibiy-di. Belki de bu Sena’nın çevresinde dolandıkları içindi. Gülüm-semeye çalışıyorlardı ama yüzlerinde yorgunluk vardı.

“Günaydın, Nergis Hanım,” dedi biri. Sesi fazla neşeliydi. Belki sahteydi, belki içten. “Siz de mi buradaydınız?”

“Günaydın,” dedim boğuk sesle. Beni ve ismimi bilmele-

rine şaşırdım. Tepsiyi yatağın yanındaki komodine koydular. Kahvaltı için Sena'ya minik peynir dilimleri, haşlanmış yumurta, birkaç dilim salatalık ve ballı süt getirmişlerdi.

Sena uyanırken gözlerini ovaladı. “Abla?” dedi, sesi uyku-
luydu.

“Buradayım, bebeğim,” derken yavaşça başından öptüm.

Hemşireler çıkarken biri fısıldadı. “İlacını yemekten sonra unutmayın.”

Kapı kapandı, odada sessizlik vardı. Sena bana baktı. “Sen ne zaman benim yanıma geldin? Ben hiç görmedim. Hem neden benim yanımda yattın?”

Kaş çattım. “Ben mi? Üşüdüm, korktum. Hem kime sarılacağım başka? İstiyorsan gideyim.”

“Hayır gitme! Tufan abiyle yattın sandım, ondan sordum,” dedi ve burnunu kapattı. “Sen alkol kokuyorsun. Çok çirkin.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yok öyle bir şey,” derken doğruldum ve tepsiyi alıp kendi kucağıma koydum. “Rüyanda belki öyle görmüşsündür. Ben alkol içmem.”

“Yok, gerçek,” dedi ve ona uzattığım çataldan sonra ağzını açtı.

“Ye hadi, sonra sana bir sürprizim var.”

“Ne sürprizi?” diye sorarken yanağı şişti. Lokmasını çiğniyordu.

“Önce ye.”

Ona bir çatal daha salatalık uzattım.

“Sen neden yemiyorsun?”

“Ben sonra yerim,” dedim. “Sen ye ki büyü.”

Sena mırıldandı. “Dün iyice plan yaptım. Bazı kararlar verdim. Ben iyileşince ilk ne yapacağız, biliyor musun?”

“Ne yapacağız, bal kızım?”

“Denize gideceğiz,” dedi kocaman sırtarak. Sonra ona uzattığım çataldan bir ısırık daha aldı. “Soğuk olursa bile gireceğiz, tamam mı? Senin elini tutup gireceğim. Ve denize bir sürü nergis çiçeği bırakacağız.”

Yutkundum. “Tamam, bebeğim.”

“Sırtındaki ne?” dedi birden. Parmağını sırtıma uzattı. “Abla bu ne!” diye çığlık attı. “Bu çok korkunç! Yılan mı bu! Neden yaptın?”

“Ablacığım, o da Allah’ın yarattığı bir hayvan, öyle deme-sene,” dedim telaşla. “Ye bakayım şunu da.”

Ağzı dolu bir şekilde dövmemi incelediği sırada merakla mırıldandı. “Acıyor mu?”

“Biraz,” dedim ve konuyu kapatmak için elimi çırpıttım. “Hadi bitir şunu. Sürpriz seni bekliyor.”

Sena gözlerini kısıp gülümsedi. “Yoksa aşağıdaki o şeker hayvanların yanına mı gideceğiz?”

Önce ağzım aralandı, sonra kahkaha attım. “Kızım sen cadı mısın? Nereden biliyorsun onlara gideceğimizi?”

Omuz silkti ve sırtarak son lokmasını da yedi. Gözleri uy-kulu ama merak doluydu. “Evet, ben bir cadıyım ve buraya ge-lirken görmüştüm onları. Hepsini sevebilir miyim, ablacığım?”

“O minik parmaklarını ısırmaslarsa neden olmasın?” dedim şaka yapmaya çalışarak. İçimde bir yer hâlâ dün geceyi düşü-nüyor, ruhumdaki karanlık alkolle birlikte akıyor gibiydi. Fakat Sena’nın varlığı ve gülüşü içime küçük bir güneş koymuştu.

O sırada hemşire tekrar kafasını uzattı. “Nergis Hanım, ilaç saatiniz geçmesin.”

“Aklımda, sağ olun,” dedim başımla işaret ederek. Kapı ka-pandı.

Sena küçük dudaklarını büzdü. “Benim için bu kadar uğra-şıyorsun ya. Çok şanslıyım, biliyor musun?”

Sanki bir yumru boğazıma saplandı. Gözlerimden ateş çık-masın diye başımı yana çevirdim. “Sen beni hiç yormuyorsun. Gördüğüm en akıllı kız çocuğusun. Hiç de uğraştırmıyorsun beni. Asıl ben çok şanslıyım, senin gibi güçlü bir kardeşim ol-duğu için. Seninle gurur duyuyorum.”

“Keşke normal bir kardeşin olsaydı da böyle çok uğraşmak zorunda kalmasaydın,” dedi yataktan aşağı inerken. Dolaba

doğru adımladı ve kapağını açtı. “Hangisini giymeliyim? Hemşire abla bunların hepsini benim için almış ve yıkamış. Şu uğur böcekli elbiseyi giyeyim mi?”

İncecik kolları titredi. Vücudu çok halsizdi. Elbiseyi aldı ama yere düşürdü. Elleriyle ağzını kapatıp bana döndü.

“Tutamadım,” dedi korkuyla. O an sırtımdaki dövme daha da yandı sanki. Tenime değil de ruhuma kazınmış gibiydi.

Hemen yanına çöktüm. “Ben varım, sen düşürdüğünde ben hep kaldırıyorum.”

Sena’nın minik bedenini kollarımın arasına aldım. “Bakalım tavşanlar nasıl?”

“Bakalım,” dedi ve başını omzuma koydu. “Nerelere gideceğiz şimdi tam olarak?”

“Tufan’ın çiftliğini gezeceğiz.” Bahsettiği elbiseyi alıp onu oturttum ve üzerini değiştirdim.

Gözleri parladı. “Tufan abi de orada mı?”

Bir an yutkundum. Elbiseyi üzerinden geçirdim yavaşça. “Bilmem. Belki.”

“Görürsem ona teşekkür ederim. O da benimle uğraşıyor, diğer tüm insanlar gibi,” dedi masumca.

Onu susturmak için başını öptüm. “Hadi, güneş var. Güzel bir gün olacak.” Duraksadım. “Bir dakika bekle burada, hemen geliyorum.”

Odadan dışarı çıktım ve hızla gözlerimi ovdum. Öylesine çok bağırarak ağlamak istedim ki, kendime yavaşça vurdum. Ellerimi yanaklarıma götürdüm ve gözlerimi kapattım. Bu yaşta bunları düşünmesi beni kahrediyordu. Bu yaşta elbisesini düşürmesi beni kahrediyordu.

Sinirle gözlerimi silip içeri adımladım, Sena’nın ilaçlarını içirdim ve onu kucakladım. Hemşirelerin bıraktığı, üzerinde etiketleri duran spor ayakkabıları giydim. Üzerimde hâlâ dünkü kısa elbise vardı ama umursamadım. Asansöre bindik, Sena aynada kendine bakıyordu. “Abla?”

“Söyle dünyanın en güzel kızı?”

“Sen o adamla öpüşüyor musun?”

Kapı açıldığında yere inmek ister gibi aşağı eğildi. Onu yere bıraktım ve elinden tuttum. Bahçeye doğru adımlamaya başladık.

“Ablacığım, saçma salak konuşmazsan sevinirim.”

Benle bir yavaş yavaş ilerlerken, “Ya ne var!” dedi çocukça bir ciddiyetle. Normalde kalabalık ortamlara girmemesi gerekiyordu. Ama Tufan’ın çiftliği hastanelerden de steril olduğu için ona maske bile takmamıştım.

“Benimle paylaşabilirsin sırlarını. Ben fark ediyorum. Sen o adama çok garip baktın. Senin gözlerin birini düşünürken farklı bakar hep. Deniz abimle sevgiliyken ona da böyle bakıyordun.”

Gülmeye çalıştım ama beceremedim. “Ne çok şey fark ediyorsun sen?” dedim patikada ilerlediğimiz sırada.

“Çünkü sen benim kahramanımsın,” demesi adımlarımı durdurdu. Ona döndüm. Göz kıptı. “Kahramanların sırları olur. Bana anlatabilirsin.”

Sena orada beni cümleleriyle paramparça etti. Ancak onun yüzü ışıldıyordu. Bana bakıp gülümsediği için ruhumda huzur kıpırdandı. Koca ağaçlar, taş döşeli yollar, ilerde serin serin akan bir dere. Tufan’ın dünyası da kendi gibi düzenli, sessiz ve ürkütücü bir güzelliğe sahipti. Bu benim sürekli duygu değişimleri yaşamama sebepti.

Eğildim. Yavaşça Sena’nın yüzünü sevdim. “Sen benim her şeyimsin. Sen bana hiçbir zaman bir zahmet değilsin. Senin için yaşıyorum. Bunu unutma, tamam mı?” Başını olumlu salladı. Ardından etrafında dönüp çiftliğe göz gezdirdi.

“Burası,” derken nefesini tuttu. Gözleri büyümüştü. “Gerçek mi?”

“Gerçek,” dedim gülerek. Onu izlemek bana terapi gibiydi. “Çok güzel değil mi?”

Başıyla onayladı. “Çok büyük,” dedi kollarını iki yana açarak. “Kocaman! Ben burada sonsuza kadar yaşasam bile hiç sıkılmam!”

Kümeşe doğru ilerledik. Büyük çam ağaçlarının uğultusu vardı; uçuşan kelebekler, yandaki ahırdan gelen at sesleri. Sena durup her sese hayran kaldı. “Bak, ablacığım! Kocaman çiçekler var! Acaba nergis de var mıdır bu bahçede!”

“Bak şuradaki ahırda bir sürü at var,” dedim işaretparmağımle.

Sena’nın gözleri parlıyordu. Tufan’a böyle anlarda hep minnet duydum. *Sena’nın gözlerini parlattığı anlarda.*

“At mı? Gerçek mi? Onları da gezecek miyiz?”

“Belki sonra,” dedim. “Önce sürpriz.”

“Dünyanın en güzel yeri!” dedi heyecanla. Uzun süredir onu böyle heyecanlı görmemiştim. Üstelik hastalığından beri ilk defa çocuk gibi heyecanlanıyordu.

Sonunda ahşap çitlerle çevrili, *Bekir’in Mamaları* kümesinin önüne vardık. Çitlerin ardında beyaz, gri, kahverengi tavşanlar koşuşturuyordu. Kimi havuç kemiriyor, kimi toprakta yuvarlanıyordu.

Sena’nın gözleri kocaman oldu. “Çok şekerler!” dedi neredeyse çığlık atar gibi. “Sevmek istiyorum!”

Sağa sola baktım. Bize bakan eden yoktu. Çitin kapısını açtım. “Hemen iki dakika sevip çıkacağız.”

Koşarak içeri daldı. Tavşanlardan biri hemen ayağının dibine geldi. Sena eğilip onu kucağına aldı. “Ablacığım, bu yumuşacık!” dedi kıkırdarken. “Çok sevimli. Bana benziyor.”

“Yavaş yavaş sev, ısırmasınlar sakın,” dedim ama o kadar mutluydu ki, dokunuşu bile şefkatti.

“Ben sonsuza kadar burada yaşamak istiyorum,” dedi ciddi bir sesle. Yavru tavşanın kulaklarını okşadı. “Her gün geleceğim buraya.”

“Sen bırak geleceği, anın tadını çıkar,” dedim.

“Hayır! Söz ver!”

Söz boğazımda düğümlendi. “Söz,” dedim yutkunarak.

Tavşanları sevdikçe yüzü pembeleşti. “Bunların hepsi Tufan abinin, yani senin mi şimdi?”

“Hayır,” dedim istemsizce gülerek. “Bekir’in.” Dediğim şeyle anlık duraksadım ve gözlerim kocaman açıldı.

“Bekir?” Başını kaldırdı. “O kim, ablacığım?”

Telaşla eğildim ve bir tavşanı elime aldım. “Ay Sena, şuna bak aynı senin gibi sevimli ya!”

“Evet!” dedi tavşanların arasında dolaşırken. “Abla, seni çok seviyorum.”

Öyle içtendi ki, kalbim ikiye bölündü. Bir süre onu izledim. Sonra gölgemin üzerine başka bir gölge düştü.

“Yok artık!” diye bir erkek çığlığı duyuldu. “Bizim çiftlikte bir prenses göründü!”

Başımı çevirdim. *Çetin.*

Siyah gömleğinin kolları dirseğine kadar sıyrılmıştı, döv-meli parmaklarının arasında bir sigara... Saçları geriye taran-mış, gözleri kısılmıştı, beni tepeden tırnağa süzüyordu. Boştaki eliyle sertçe ıslık çaldı. “Lan beyler! Çiftlikte uğur böceği elbi-sesi giymiş bir prenses var, kalkın lan!”

Sena hemen tavşanı bırakıp bana yaklaştı. Biraz utanarak sıırttı ve başını öne eğdi. “Sen oyuncak silahınla kuş vuran abi değil misin?”

Ona doğru eğilirken, “Lan sana ölürüm, sen beni hatırladın mı kız?” dedi Çetin. Ağzı aralık, ifadesi ürkütücüydü ama Sena hiç korkmadı. “Evet,” diye ekledi hemen sonra. “Şahin avlıyo-rum hatta.”

“Bu tavşanlar çok güzel,” dedi Sena bana sarılırken. “Ben de bir prensesim. Doğru dedin.”

“Ya bu tavşanlar al senin olsun be prenses,” dedi Çetin doğ-rulurken. Gözlerimiz buluştuğunda başıyla selam verdi. “N’a-ber yenge bacım?”

“Tufan’dan izin aldık buraya gelirken,” dedim hızla.

“Estağfurullah, hesap sormaya gelmedim,” derken sağa sola baktı. “Mür ne yapıyormuş?”

“Bilmem,” dedim ve boğazımı temizledim. “Peşinden hav-ladığın veterinerler ne yapıyormuş?”

“Bak şimdi,” dedi sırtırken. “İlla diyorsun ki Çetin pislik yap bana.” Nedense Çetin bana her an her şeyi yapabilecek bir deli gibi geliyordu.

“Ne istiyorsun?”

“Ne isteyeceğim, sohbet,” dedi sigarasını dudaklarına götürüp dumanını savururken. “Dün gece bayağı şov yapmışsın. Tırışkadan böyle... *Fethiye'nin en ünlü gece kulübü dün gece ansızın kapandı, zengin zümre mağdur oldu* diye haber atmışlar bugün sosyal medyaya.”

“Ne yapabilirim?” derken nefesim hızlandı. “Seni oyalamayalım biz. Sen işine bak istersen.”

“İşim bu,” dedi. “Yengemle sohbet edemez miyim?”

“Senin konuşmaların sohbet değil, hep imalı tehditler oluyor.”

Çetin güldü. “Demek farkındasın.” Bir adım yaklaştı. “Bak, Nergis ya da... Meltem mi demeliydim?” Ellerini iki yana açtı. “*La la la!*” dedi gülerek. “Meltem bu gece si...”

“Sussana çocuk var,” dedim hızla. Sena bana baktı, gözleriyle soru soruyordu. İçimden küfürler geçerken soğukkanlı görünmeye çalıştım. “Bizi rahat bırakır mısın?”

“Yeterince rahatsınız,” dedi sırtırken. Eğildi ve Sena’ya baktı. “Bu hayvanlar ne oluyor biliyor musun, prenses?”

“Ne oluyor?” dedi Sena merakla.

“Bizim patronun Bekir diye bir yı...”

“Çetin,” dediğimde doğruldu, bana bakıyordu. “Lütfen.”

Tam bir şey diyecekken Sena’nın elimi sıktığını hissettim. “Abla gidelim. Korkuyorum,” dedi kısık sesle.

“Tamam, bebeğim,” dedim ona dönerek. Sonra Çetin’e bakıp sesimi alçalttım. “Allah belanı versin, çocuğu korkuttun,” diye mırıldandım. Dudaklarımı okudu.

“Sabırsızlıkla bekliyorum belamı,” dedi sigarasını yere atıp topuğuyla ezerek. Gözleriyle beni deldi, sonra ağır ağır uzaklaştı. Uzaklaşırken Sena’ya el salladı. “*Bay bay*, prenses!”

Onun arkasından bakarken içimde buz gibi bir şey aktı. Sena’ya dönüp gülümsedim. “Hadi gel, daha güzel yerler var.”

“Bu adam iyi biri mi, yoksa kötü mü?”

“Manyanın teki,” dedim bıkkın nefes vererek. Sena’yı kucakladım.

Çitleri geçip ahırların yanından yürürken Sena tekrar sorular soruyordu ama ben yarım ağız cevap veriyordum. Çünkü zihnimde Çetin’in sözleri yankılanıyordu. Ana binanın yanından geçerken Sena bir katı işaret etti. “Burada kimler yaşıyor? Çok büyük bir ev burası!”

“Helga ve diğer çalışanlar,” dedim istemeden.

“Helga kim?”

“Bir kadın. Burada çalışıyor,” diye geçiştirdim. Helga’nın penceresinin camları örtülüydü. Ardında sessizlik vardı. İçimde tuhaf bir huzursuzluk yükseldi.

“Sena bak şu arkada bir gölet var,” dedim adımlarım hızlanırken. “Oraya da bakalım mı?”

“Tamam!” dedi sevinçle.

Göl, çiftliğin arkasında gizlenmiş bir mücevher gibiydi. Berrak su güneşin altında gümüş gibi parlıyordu. Kenarları sazlıklarla çevrili, birkaç beyaz kuğu suyun üstünde süzülüyordu. Sena kucağımdayken taşların üzerinden dikkatle geçtim ve onu göletin yanındaki düzlüğe bıraktım.

Gözleri yine parladı. “Ben buraya da âşık oldum, ablacığım!” dedi kollarını açarken.

Gülümsedim. “Baksana kuğulara. Çok güzeller, değil mi?”

“Evet! Burası bizim yeni evimiz, değil mi?”

“Hayır,” dedim hafif bir gülüşle. “Sen iyileşince gideceğiz buradan.”

“Ben hep gelmek istiyorum,” dedi Sena kuğuları izlerken. Dibimizde yüzen ördek ailesine baktı. “Her gün gelmek istiyorum. Tavşanlardan sonra burası en güzeli.” Suya eğildi, avuçlarını daldırıp serinliği hissetti. “Baksana, buradaki ördekler hiç korkmuyor benden.”

“Buradaki hayvanlar insanlardan güzel muamele görüyorlar da ondan,” dedim farkında olmadan. Tam o anda arkadan ayak

sesleri geldi. Döndüğümde beyaz önlüklü bir adam gördüm. *Dr Luke*.

Sena gülerek el salladı. “Hello!” Bana döndü. “İngilizcemi çok geliştirdim, farkında mısın, ablacığım?”

Adamın yüzünde ciddi ama umutlu bir ifade vardı. Bana yaklaştı. “Göletin orada olduğunuzu duyup geldim,” dedi alçak sesle.

Kalbim hızlandı. “Bir şey mi oldu?”

“İlik bulundu.”

Sesindeki sakinlik kelimelerin ağırlığını hafifletmeye yetmedi. Nefesim kesildi.

“Ne?”

“Uyumlu ilik bulundu. Ama...” Duraksadı, gözlerimin içine baktı. “Vücudunun ameliyattan önce biraz toparlanması gerekiyor. Birkaç hafta içinde hazırlanacağız.”

Bir damla yaş gözümde aktı. Sonra bir tane daha. Gözyaşlarım durmadı. “Kurtuluyor yani?”

“Şans çok yüksek. Çok olumluyuz.”

Dizlerimin bağı çözüldü. Sena bir şeylerin farkında değildi, ördeklere gülüyordu hâlâ. Ben ise arkamı döndüm, boğazımı tutarak uzaklaştım. Adımlarımın beni nereye götürdüğünü bilmiyordum, ta ki onu görene kadar.

Tufan. Göletin ötesindeki koyu kahve iskelenin üzerinde duruyordu. Elleri cebindeydi, siyah gömleğinin üzerine giydiği siyah kumaş ceketin uçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu.

O an hiçbir şey düşünmedim. Koştum. Gözyaşlarım yanaklarımı yakarken koştum. Ona doğru adımladığımda şaşırdı.

“İlik bulunmuş!” diye çığlık attım. Bir anda Tufan’a sarıldım.

Kollarım onun sert bedenine çarptı, yüzümü göğsüne gömdüm. Ellerim beline sarılınca belindeki silahı koluma çarptı ama umursamadım.

“Tufan Bey!” dedim hıçkırarak. “Bulunmuş! İlik bulunmuş! Kurtuluyor!” diye çığlık attım.

Ancak o kıpırdamadı. Elleri hâlâ ceplerinde, taş kesilmiş gibiydi.

Ona sarılırken başımı kaldırdım. Gözleri benimkilerle buluştu. Simsiyah, buz gibi. Hiçbir şey yoktu orada. Ne sevinç ne öfke. Sadece boşluk.

Ağlarken gülmeye başladım ve hızla çekilip gözlerimi sil-dim. “Bulunmuş!” dedim hıçkırırken. İstemeden yere oturdum. Ellerim toprağa gitti. “Allah’ım, sana şükürler olsun!” diye ba-ğırdım. “Allah’ım, sana çok teşekkür ederim!”

“Allah’a değil, bana et,” dediğinde başımı hızla ona kaldır-dım. Bana bakıyordu tepeden. “Ben buldum iliği. Allah değil.”

Hızla doğruldum. Gözlerimi silerken Sena’ya baktım. Ör-dekleri izliyordu. Gözlerimden yaşlar daha hızlı aktı.

Tufan’ı sarsmak istedim. Ona hem sarılmak hem de onu boğazlamak istedim. Birkaç adım geri gittim ama aramızdaki mesafe, sanki dünyanın en uzun yolu oldu.

Derin bir nefes aldım, gözyaşlarımı silip fısıldadım. Başımı ona kaldırdım. “Size de teşekkürler,” dedim yangın gözlerimin arasından sızıp kayarken.

Bakışları bir an üzerimde durdu, sonra başka yere kaydı. “Önemli değil. Akşam kuruldan insanlar gelecek. Ona göre ha-zırlanırsın.”

Gözleri göletin ötesine takıldı. O an anladım. Ne yaparsam yapayım, ya da Tufan ne yaşarsa yaşasın asla memnun bir adam olmayacaktı. İçten sevinmeyecekti. Merhamet gibi duygular barındırmayacaktı. Her iyiliği kendinden, her kötülüğü karşı-sındakinden bilecekti.

Ama Sena için ben bu adama katlanmak zorundaydım.

Arkamı döndüğümde Sena hâlâ ördeklere gülüyordu. Göz-yaşlarımı gizleyip yanına yürüdüm. “Hadi, bal kızım,” dedim sesime zorla neşe katarak. “Geri dönelim. Yorulmuşsundur. Akşam misafirler gelecekmiş zaten.”

“Misafirler mi?” dedi Sena merakla. “Kimler?”

“Bir sürü insan.” Döndüğümde Tufan çoktan gitmişti. “Ama sen yorulacaksın, odanda dinlenirsin.”

Elini tuttum, yürürken içimde hâlâ Tufan’ın boş bakışlarının soğuğu vardı.

Sena odaya girdiğinde üzerini değiştirip onu yatırdım. Uykuya daldı. Bu sırada evin içinde dolaşmaya başladım. Şimdi-den evde telaşe vardı. Helga ise odasındaydı.

Odasının kapısını tıklattım fakat açmadı. “Helga?” dedim, ses vermedi. “Helga?”

Sonunda kapısının kilidini açtı ve başını yavaşça dışarı uzattı. Dudakları hafif aralıktı. Saçları tepeden dağınık bir topuzdu. Üzerinde pijama takımı vardı. Ellerini önünde birleştirdi.

“Nasıl oldun?” dedim merakla onu incelerken. İlk defa onu bu şekilde makyajsız ve salaş giysiler içinde görüyordum. “Miden nasıl?”

“Gayet iyi,” dedi gülümserken. Gerçekten de iyi duruyordu. Cümleler çok da rahat çıktı ağzından. “Midemle ilgili bir sorun yok. Gerçekten iyiyim, canım hanımefendi. İzin günümde dinleniyorum yalnızca.”

“Emin misin? Doktora gitmek ister misin?”

Gülümsedi neşeyle. “Ben iyiyim. Teşekkür ederim. Hem Uzakdoğu’da böcekleri ve bunu hep cips gibi yiyorlar? Ben protein aldım onu yiyerek. Patron her zaman benim iyiliğimi düşünür. Sadece izin günüm bugün. Akşam çok kalabalık olacak ev. Ben en iyisi yatacağım. İşten kaçıyorum.”

Bir süre onu izledim ve nefes verdim. “Tamam,” dedim. “Bir şey istersen bana söyle, tamam mı?”

“İyi ki varsınız,” dedi yavaşça kapısını kapatırken.

Çiftlik akşamüstü daha da hareketlendi. Bahçede çalışan adamlar içeri koltuklar taşıyor, aşçılar kâğıt poşetlerdeki alış-veriş ürünlerini alıp mutfığa koşuyordu. Havada ağır bir yemek kokusu vardı.

Sena’yla camdan onları izliyorduk. Ellerim çenemde, pencere pervazından aşağı bakıyordum.

Gözlerini kocaman açıp burnunu havaya kaldırdı. “Ne garip kokuyor!”

“Çok kalabalık olacak,” dedim. İçim daralıyordu. Çetin’in sözleri hâlâ zihnimde yankılanıyordu. “Meltem mi desek diyor bir de... Geri zekâlı pislik.”

Camdan dışarı bakarken, “Ha?” dedi Sena. “Ne dedin, ablacığım?”

“Sana demedim, bebeğim,” dedim ve başından öptüm. “Sen biraz tabletinle oyna. Ben gece tekrar uyumaya yanına geleceğim, tamam mı?” Bir an duraksadım. “Gece beni yanına kim getirdi, gördün mü? Tufan abi miydi beni bu odaya getiren?”

“Roza keşke benimle arkadaş olmak isteseydi,” dediğinde derin nefes verdim. Bir süre Sena’nın yüzünü izledim. “Bugün ona uzun bir mesaj atacağım. Arkadaşken onu çok sevdiğimi ve çok özlediğimi yazacağım. Belki benimle arkadaş olmaya devam eder.”

“Etmezse üzülme, tamam mı?” dedim yavaşça. “Belki sana başka arkadaşlar buluruz.”

“Ama onlar hiç Roza gibi değil,” dedi dışarı izlerken. “Kendimi öldürmemi söylüyorlar.”

“Kim onlar?” sesiyle nefesimi tuttum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sena’yla aynı anda odanın girişine baktık. Tufan ellerini arkadan birleştirmiş, dümdüz bize bakıyordu. “Kim sana kendini öldürmeni söylüyor?”

“Bizim sınıftaki kızlar,” dedi Sena ve tekrar camdan dışarı baktı. “Beni çok üzüyorlar öyle diyerek. Bana canavar da diyorlar.”

“İsim?”

“Ne?” dedi Sena ona dönerken.

“İsimleri ne onların?”

“Periliçe ve Sakura,” dediğinde Tufan kaşlarını çattı.

“Ne?”

“Periliçe ve Sakura,” dedi Sena kıkırdayarak. “İsimleri de

kendileri gibi çok saçma, değil mi? Sen bir kızın olsa ismini ne koyardın, Tufan abi?”

“Ben çocuk istemiyorum,” dedi odadan çıkmadan. Bana baktı. “Hazırlan artık.”

Başım la onaylarken Sena’nın yanından doğrudum ve yataktan indim. Üst kata merdivenlerden çıktım çünkü Tufan asansöre yönelmişti. Onunla aynı asansörde olmak istemedim.

Odaya girdiğimde askılıkta sadece kırmızı kısa bir elbise vardı. Altında ise simsiyah pabuçlar.

Duşa girdim. Kendi evimde, kendi duşumda kullandığım şampuanların birebir aynıları konulmuştu. Aynı şekilde parfümümün açılmamış, yeni alınmış hali raftaydı. Duştan çıkıp saçlarımı havluya sildim ve yüzüme biraz renk sürdüm. Gözlerimin altlarını kapatıcıyla kapattım ve gözlerimi açık kahve tonlarıyla belirginleştirdim. Telefonumdan gruba mesaj yolladım.

KÜÇÜK BURJUVALAR

Nergis: *Sizi çok özledim*

İkisi de gördü ve aynı anda yazdı.

Mürekkep: *Sena nasıl?*

Nergis: *Sen beni özlemedin mi?*

Mürekkep: *Özledim...*

Şahin: *Ben seni hiç özlemedim*

Nergis: *Ama ben şahin görünümlü civcivimi çok özledim...*

Şahin: *Özleseydin gelirdin...*

Nergis: *Adam götüme yılan sokacak diyorum size*

Nergis: *Keyfime burada değilim.*

Şahin: *Senin yerine bana soksun sen evine dön... Tülay...
Nolur dön Tülay!*

Mürekkep: *Bu da götüne yılan sokturma derdinde asıl*

Şahin: *LGBTQIJKLMNOÖPRSŞT+ tercihlerimi sorgulatmam!*

Mürekkep: *Tercih değil yönelim diyeceksin*

Şahin: *Nergis çiçeğim bu enayi var ya bugün dolandırıcılara- pardon falcılara para verdi*

Mürekkep: *Kadın her şeyi bildi, en çok da senin isminde Ş harfı olan mal bir arkadaşın var mı dedi bana. Seni hildi yani.*

Şahin: *Hadi oradan dümbük*

Nergis: *Sizi özledim...*

Mürekkep: *İçtin mi len sen*

Nergis: *Hayır ama bir müjdem var size. Yarın buluşabilir miyiz? Buradan kurtulmama az kaldı. Hissediyorum.*

Şahin: *Tufan'la evleniyor musun yoksa amk?*

Nergis: *NE ALAKA ŞAHİN*

Şahin: *Bilmem en son çok mutsuzum deyip herifle tanga yapmıştın ya şimdi de kurtuluyorum deyip evlenme diye dedim...*

Mürekkep: *Tanga ne orsbuçocuğu tango onun adı*

Nergis: *PUAHSASHASHASHA*

Şahin: *Yav klavye otomatik düzeltmiş kardeşim işine bak hadi yallah tazzik*

Nergis: *Yarın sizleyim*

Mürekkep: *Tamam yavrum*

Şahin: *Eyv*

Aşağı inerken mutluydum. Sena'ya ilik bulunmuştu. İyileşecekti. Sonrasını hiç düşünmedim. Tek odağım buydu ve artık hedefime varıyordum.

Salona girdiğimde masa çoktan kurulmuştu. Uzun ahşap masanın üstünde kristal kadehler, ağır tabaklar vardı. Tavanın ortasında büyük avize parlıyordu.

Tufan içeri girdi. Siyah takım elbisesi, her zamanki gibi düğmelerine kadar kapalı. Yüzünde boşluk ifadesi. Gözlerinin

ini hissiz. Onu görünce elimi bir koltuğa koydum, hafif sırtıyordum.

“Bugün tek bir damla bile alkol içmeyeceksin,” dedi masayı kontrol ederken. “Tek bir hata yapma. İkimizi de yakacak hareketlerde bulunma.”

“Anlaşıldı, patron,” dedim şirin bir sesle. Birden gözü bana takıldı.

Şaşkındı. “Ne bu?” dedi, kaşları hafif çatıldı.

“Ne ne?” dedim sırtıtmayı sürdürürken.

“Şeytanlıklar mı geçiyor o küçük aklından?”

“Yoo,” dedim omuz silkerek. “Sadece çok mutluyum. Moralimi siz bile bozamazsınız inanın ki.”

Masadaki çatalı düzeltti. Aslında düzgündü ama yerini hafif oynattı. Uzaktan masaya tekrar baktı, sonra dudaklarını belli belirsiz kıpırdattı.

“Anlaşıldı... Ancak şimdiden uyarmalıyım ki, Sena iyileşse bile seni bırakmam.”

Bir an nefesim takıldı. “Nasıl yani?”

“Öyle planların varsa boşuna ümitlenme yani.”

Başımı yana eğip gülümsedim. “Valla Tufan Bey, Sena bir iyileşsin de beni ne yaparsanız yapın.”

Tam o sırada Çetin koşarak içeri girdi, biraz nefes nefeseydi. “Patronum,” dedi hızla. “Tefeci dostlarımız geldiler, efendim. Silahlarını alalım mı, kalsın mı üstlerinde?”

“Kalsın,” dedi Tufan sakın bir sesle. Masaya tekrar göz gezdirdi. Sonra Çetin’e döndü. “Çağır hepsini. Acele.”

“Tabii, patronum. Hemen.” Çetin geri geri çıkarak kapıya yöneldi.

Peşi sıra kodamanlar içeri girmeye başladı. Hepsi jantiydi. Üzerlerinde pahalı kumaş takımlar, milyon liralık kol saatleri parlıyordu. Salon bir anda tonlarca zengin parfümün karışımıyla doldu. Ağır, boğucu bir koku.

En önce Kayseri geldi. Altın kaplama bastonunu salonun parlak zeminine vurdu. İri gövdeliydi, saçları bembeyazdı. Yürürken bile bir kibir yayıyordu etrafa.

“Aslanım,” dedi ellerini açarken. Gür sesiyle kahkaha attı. “Davetimizi kabul ettiğin için teşekkür ederiz.”

“Eyvallah,” dedi Tufan. Başıyla selam vermekle yetindi. Mutlu olmadığını, hatta misafir geldiği için çok öfkelenildiğini biliyordum.

Gülümsemesi genişledi Kayseri’nin ama elleri havada kalınca biraz bozuldu. Ağır ağır yerine doğru adımladı.

Antep hemen ardından girdi, kısa boylu, kır sakallıydı. Gözleri fıldır fıldırdı. Yüzünde sinsi bir sırıtma vardı. Beni görünce heyecanla selam verdi. Hortlak görmüş kadar korkak, bir mucizeye tanıklık ediyor kadar büyülenmişti.

“Tufan merhaba,” dedi başıyla selam verip ama gözleri benden hiç ayrılmadı. “Teşekkür ederiz bizi ağırladığın için.”

İzmir geldi şık kravatını düzelte düzelte. Ardından Mardin, sessiz ve gölgeli bir duruşla köşeye oturdu, bakışları her an tiktleydi.

İçimdeki tüm bu mutluluğa bir anda buz aktı. Kayseri yaşlarında ama bastonsuz bir adam ağır adımlarla yaklaştı ve elini bana uzattı. “Meltem, seni tekrar görmek ne hoş?”

Donakaldım bir süre. Sonra elimi uzattım hemen. “Sizi de, efendim,” dedim yavaşça.

“Eskiden bana moruk derdin, ne bu kibarlık?” derken elimi sıktı.

İzmir hemen araya girdi, kahkahası inceydi. “Valla ayıptır söylemesi biz senden olayları dinlemek için geldik, Meltem,” dedi heyecanla. “Ne oldu ne bitti? Viktor ne âlemde? Tufan’la sen?”

“Oturalım bir, boğmayın kızı,” dedi Kayseri. Kodamanlar teker teker yerlerine otururken, ben Tufan’ın baş köşedeki koltuğunun hemen dibindeki ilk yere geçtim. Kırmızı elbisemin açık dekoltesindeki Bekir dövmesini gören bir tanesi kahkaha attı.

“Bekir’i yapmış lan sırtına!”

Odak bana çevrildiğinde gülümsemekle yetindim. “Yuh!” dedi biri. Sigarasını ateşledi. “Bunlar resmen âşık olmuş amına

koyayım! Kız senin sırtında melek kanatları yok muydu? Ne ara sildirdin de Bekir yaptırdın?”

Cevap vermedim. Aralarında sohbet de ettikleri için garip bir sessizlik olmuyordu hiç. Tam karşımda Kayseri vardı. Onunla burada daha önce de yemek yediğimden ona biraz daha yakın hissettim kendimi.

Ellerini masada birleştirip, “Eee?” dedi Mersin. “Nasıl başladı bu aşk hikâyesi?”

“Hepsinden önce,” derken on sekizlerindeki genç Antalya gözlerini kıstı. “Senin yanık izlerine ne oldu?”

“Siz buraya kızı sorguya mı geldiniz?” diyen Malatya oldu.

“Evet, benim bir sorum var,” dedi Ankara hızla öne doğru eğilerek. “Kayseri baba! Sen Sivas’ın boş koltuğuna neden kendi adamını oturtun? Bana verebilirdin?”

“Gözün doysun, amma koyduğum,” dedi bir diğeri ama herkesin aynı anda öksürmesiyle hızla bana döndü. “Pardon, yenge.”

“O sizden daha çok küfredirdi aslında,” diyen Mardin oldu. Bir anda herkes sessizleşti. Mardin önündeki boş tabağı izliyordu. “Ne olduğunu anlamadım. Bambaşka biri sanki. Sesi bile olgunlaşmış. Yıllar sonra geldi ama yenilenmiş gibi.”

“Viktor’dan sonra Tufan’a geçmiş kız. Bir sürü şey atlattı. Senelerce kuluçkadan bir anda ayyuka çıktı. Eskisi gibi olmasını beklemiyordunuz, değil mi? Elbette olgunlaşacak,” dediğinde gözlerim Kars’a çevrildi. Mardin ise hâlâ masaya bakıyordu.

“Nasıl oldu bu?” dedi Mardin.

“Ben,” dedim boğazımı temizleyerek. Gözucuyla Tufan’a baktım. O ise çoktan benden umudu kesmiş gibi parmaklarının arasında tuttuğu yanmaya hazır puroya bakıyordu. Şimdiden teslim olmuştu. Yakalanacağımızı düşündü. “Uzun hikâye,” dedim.

Antep sırttı. “Uzun hikâyeleri severiz. Hele böyle mezar-
dan çıkan kadınlarınkini seve seve dinleriz, değil mi, beyler?”

“Evet! Tabii!” Sesleri çıktı. Fantezi elbiseli hizmetliler yemekleri getirmeye başladı. Odak kısa süreli dağıldı. Dumanı

tüten etler ve salatalar masanın üzerine ağır gümüş kaplarla yerleştirildi.

Bir hizmetçi kız masaya eğildiğinde Çorum elindeki bıçağı havada salladı. Geriye yaslandı ve kızın açılan eteğinden arkasına baktı. “Bak bak, bunun güzelliğine bak! Hey yavrum hey! Ben bunu tatlı niyetine yerim.”

İzmir hemen laf attı. “Yavaş ol lan, onu ilk ben gördüm.”

Tufan hiç tepki vermiyordu. Sessizdi. Bir anda yerinden kalktı ve masanın kenarındaki pikaba yöneldi. İnce bir plak çıkarıp yerine koydu. İğneyi indirdi.

Cızırtıdan sonra eski bir parçanın melodisi doldu salona. Ağır, nostaljik bir şarkıydı. Yerine oturduğunda Kayseri başını salladı. “Ulan hergele, her zamanki gibi klassın amına koyayım. Biz de sanıyorduk ki, salonda disko toplarıyla eğleneceğiz.” Hırıltılı sesi kısıldı. “Ama sen aldığım duyumlara göre dün gece mekânı kapatmışsın.”

Ankara hemen söze girdi. “Ha evet! Harbi ona ben de şaşırdım lan. Sabah telefonda takılıyorum, bir baktım Deluge gece aniden kapandı yazıyor. Viktor silahlı saldırı yaptı sandım ilk başta, aklım çıktı.”

“O sıkar biraz,” dedi Antep sırtırken. “Tufan bilerek mekânı kapatmış ama. Öyle yazıyordu. Doğruluk payı nedir, patron?”

“Doğrudur,” dedi Tufan dümdüz.

İzmir kıkırdadı. “Viktor değil de daha çok Meltem mekâna sıkılmış gibi.” Bana baktı. “Ne yaptın, direkleri mi devirdin?”

Masada kahkahalar yükseldi. İçimden kan çekildi, yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. Kayseri bastonunu yere vurdu. “Helal sana kızım! Direği devirdin, ha!”

“Viktor’la birlikteyken bir kere masaya çıkıp oryantal oynamıştı, hatırlıyor musunuz?” dedi Antep gülerken. Gözlerim Mardin’e takıldı. Sadece bana bakıyordu. Bir gariplik hissetti bende. Ben de onda hissettim.

Başımı tabağıma indirdim. Bir süre sonra konu dönüp do-

laşıp paraya geldi. Kayseri tok bir sesle, “Malatya, şu kumarbazların borcu ne oldu lan? Ödemediler mi hâlâ?” diye sordu.

Malatya gözlerini devirdi. “Ödemediler, abi. Biz de uyarı maksatlı çocuklarını kaçırdık.”

Ankara lafa atladı. “Kral, sen daha borç verdiklerine laf geçiremiyorsan biz battık amına koyayım. Mekânı bana sal istersen.”

“Siktir oradan. Doyumsuz ibne.”

Mardin sessizce bıçağını aldı, gözlerini hiç kaldırmadan konuştu. “Herkes çalışsın. İyice. Ne de olsa patrona para kazandırmamız lazım.”

Ortam bir an buz gibi oldu. Tufan masanın ucundan hafifçe başını kaldırdı ama ondan önce araya İstanbul girdi. “Derdin ne senin birader?”

“Ne gibi, kardeşim?” diye sordu Mardin sakın ama ölüm sessizliği getiren bir tonla.

“Geldiğinden beri ortamı sık sık tavırlarla geriyorsun, onu diyorum. Karı bulamadın diye kuduruyorsan aha bak,” dedi ve hizmetlileri gösterdi. “İki meme bir göt dolu burada.”

“Hadsizleşme. Tadımızı kaçırma.”

“Nerede olduğunuzu unutmayın,” sesiyle herkes Tufan’a döndü. Yavaşça purosunu ateşledi ve geriye yaslandı. “Kimin karşısında olduğunuzu unutmayın.”

“Yok, abi, estağfurullah,” dedi Mardin bıçağı elindeyken. Etini kesmeye başladı.

Kayseri hemen gülerek havayı yumuşattı. “Tufan’ım, biliyorsun sana canımız feda. Onlar da öyle aralarında kardeş kardeş didişiyorlar da işte yeri değil, haklısın.” Sonra bana döndü. “Meltem, şu Viktor işini anlat hadi. Hepimiz merak ediyoruz. Nasıl Tufan’la denk geldiniz?”

İçimden soğuk bir ter indi. Gözlerim aniden Tufan’a kaydı. Hiçbir şey olmamış gibi masaya bakıyor, parmağıyla purosunu yavaşça oynatıyordu.

Yutkundum. “Özel bir konu. Burada anlatmak istemiyorum.”

Antep sırttı. “Oho! Bizden ayrı gayrınız mı var?”

İzmir güldü. “Bence içsin biraz, sonra dili çözülür.”

Kayseri bastonuyla yere vurdu. “Hah, içki! Kızım! Meltem’e kendi gibi duru ve beyaz bir şarap getir.”

Tam o anda Tufan başını kaldırdı. Sesi soğuk ve netti. “Getirme.”

Sessizlik. Bir an herkes durdu. Sonra Antep kıkırdadı. “Tamam, susalım beyler. Patron kızdı,” diye fısıldadı. “Sağ salim çıkalım şu evden, başka şey istemiyorum. Tufan her an beynimi patlatacak gibi amma koyayım.”

“Hem Meltem şaraptan nefret eder,” cümlesiyle herkes başını Mardin’e çevirdi.

“Bu bilgi sende ne arıyor, yavşak?” dedi biri.

Mardin ise şaşkınlıkla tek tek herkese baktı. “Gizli bilgi miydi bu? Ne bakıyorsunuz puşt gibi? Ananızı mı siktim?”

Başımı Tufan’a çevirdiğimde sadece Mardin’e baktığını gördüm. Aklından geçenleri okumak isterdim. Deli gibi isterdim.

“Mardin,” dedi yavaşça. Onu izliyordu hâlâ. “Çık dışarı.”

Herkes öylesine sessizdi ki, Mardin bile bir an ne yapacağını bilemedi. “Çıkayım, abi ama sen yanlış anladın beni. Meltem şarap sevmez diye biliyordum ondan.”

“Çık,” dedi Tufan ve koltuğunu geri itti. Önden ilerlediği sırada Mardin hızla diğerlerine baktı.

“Öldürecek seni,” dedi İzmir başıyla onaylarken. Elini salladı. “Bay bay! Dua oku son kez.”

“Meltem,” dedi Mardin fısıltıyla ama masadaki herkes bunu duyuyordu. “Koru lan beni.”

“Doğru,” dedi Ankara heyecanla. “Mardin ve Meltem... Siz Viktor’dan gizli aşk yaşıyordunuz, değil mi?”

“Harbi Viktor’u sattın da bu herifi nasıl sattın?” dedi Van gözleri masaya dalmış şekilde. “Arkandan bir sene toparlayamadık bunu. Seni öldürdük diye hepimize küstü şerefsiz.”

Neye uğradığımı şaşırdım. Bu sırada Mardin korkuyla

ayaklanmış, Tufan'ın peşinden gidiyordu. Son kez bana döndü. “Meltem!” dedi fısıltıyla. “Koru beni amına koyayım, git konuş şunla! Öldürmesin lan!”

Hızla önüme dönüp masadaki büyük viski şişesini elime aldım. Su dolu bardaktaki suyu yere döktüm ve hızla içine viski doldurdum.

“Allah hepinizin belasını versin,” dedim viskiyi başıma sek bir şekilde dikerken. “Cayır cayır yaktığınız kadının karşısında konuştuğunuz şeylere bakın.” Hızla bir viski daha doldurdum. İçtim. Boğazım yandı, umursamadım.

“Kişisel algılama, kızım,” dedi Kayseri şaşkınlıkla. “Tufan'ı sevindirmek için ona sürpriz yapmak istemiştik. Yoksa bilirsin, seni severdik hepimiz.”

“Hepiniz aynı şekilde yanarsınız inşallah,” dedim ve hızla ayaklandım. “Sizi iğrenç pis herifler, buraya yakıp öldürdükleri kadınla iki dedikodu yapmaya gelmişler bir de. Yüzsüzler.” Viskiye bir daha başıma diktim ve boş bardağı sertçe masaya bıraktım. “Babası sikişik orrospular sizi.”

Hepsi şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ağzımı araladım ve sırttım. “Hadi, bana bir şey yapın!” Elimi sıktım. “Aha, böyle göt ister. Var mı birinizde o göt?” Hızla bir tanesine döndüm. “Tepsi göt! Sende var mı bana bir şey yapacak popo?”

“Valla bu Meltem,” dedi bir tanesi kahkaha atarken. “Bak nasıl içindeki çingene çıktı, gördünüz mü?”

“Ben dedim size geri zekâlılar,” dedi biri hızla. “Yok klonlanmış da yok ameliyatla ona benzer birini bulmuşlar da... Martaval okuyordunuz. Alın size Meltem. Yüzde yüz.”

“Ama yüzü nasıl böyle?” dedi bir tanesi beni incelerken. “Ben o kadar net hatırlıyorum ki, gözü ermişti.”

“Evet, hatta ben onun gözüne doğru benzin atmıştım.”

Sinirle masanın örtüsünü tutup bir anda kendime doğru çektim. “Susun, Allah'ın belaları!” diye çığlık attım. “Bir kadın hakkında konuşuyorsunuz! Acı çekmiş ve öldürülmüş bir kadın hakkında konuşuyorsunuz! Nasıl böyle rahatsınız!”

Herkesin önündeki içecekler ve tabaklar bir anda savrulurken nefes nefese masaya vurdum. “Nasıl bu kadar rahat konuşabiliyorsunuz!” diye avazım çıktığı kadar çığlık attım. Hepsi telaşla ayaklanırken üzerlerine dökülen içkiler ve yerlere fırlayan yemeklerle geri adım attılar.

“Yengc, sakın ol,” dedi biri telaşla. Üzerine dökülen içkiyi eliyle silmeye çalıştı.

“Siz insanlığınızı kaybetmişsiniz! Allah sizin belanızı versin!” diye çığlık attım.

Nefes nefese girişe baktım. Tufan bana bakıyordu. Elinde purosı vardı. Yavaşça bir duman çekti ve kısaca kodamanlara döndü. “Gel yanıma,” dediğinde onlara bakıyordu. Cevap vermediğimde bana baktı. Ağzı hafif aralıktı. “Gelsene kızım,” dedi. “Bakma suratıma öyle.”

Ne yapacağımı bilemedim. Hızla biraz daha viski doldurdum ve başıma diktim. Tufan’ın peşinden ön bahçeye çıktım. Onu takip ettiğim sırada sinirden gözlerim doldu. “Tufan Bey, Meltem hakkında o kadar pişkin pişkin konuşuyorlardı ki dayanamadım!” dedim korkuyla. “Özür dilerim ama bu iğrençliklerin arasında yapamıyorum. Dayanamıyorum.”

Biraz arkaya dolandı. Durup bana döndü. “Al bakalım.”

Diğer elindeki büyük silahı bana doğru uzattı. Hemen arkasındaki iki güvenlik, Mardin’i bir anda yere fırlattı. Adamın yüzü kan içindeydi.

“Yapmayın, abi! Allah’ınızı seviyorsanız bırakın beni!”

“Gel korkma,” dedi Tufan yavaşça. “Al.”

Ona doğru adımlarken bedenim zangır zangır titriyordu. Elinde tuttuğu büyük silaha baktım. Yavaşça parmaklarımı uzattım.

Silahı elinden aldım. Çok ağırdı. Buz gibiydi. Üzerinde *T* harfi vardı. Özenle oyulmuştu.

Çetin sinirle Mardin’in kafasına vurdu. “Viktor’un arkasından Meltem’le mi sikişiyordun sen he? Seks makinesi seni,” dedi sırıtırken.

Elini bana uzatıp, “Abi, gözünüzü seveyim yapmayın,” dedi Mardin. Gömlek düğmeleri kopmuştu. Yüzündeki kandan sadece gözleri belli oluyordu. “Yapma! Etme! Tufan abi o zamanlar yoktu! Viktor vardı!”

“Ulan isterse Meltem’i tüm kurul siksın, umurumuzda mı lan!” diye bağırdı Çetin sinirle. Sanki az önce buna kızmamış gibi. İnsanları deli etmekte en az Tufan kadar başarılıydı.

“Sen ne orada saçmalığın daniskası muhabbetlere giriyorsun? Yok Meltem değişmiş, yok farklı biri falan? Ne ima ediyorsun amcık!”

“Çetin lan! Abi, niye kızdınız buna bu kadar! Ben eskisinden farklı demek istedim sadece!” diye haykırdı Mardin gür sesiyle. “Kötü amaçla demedim, abi!”

“Vur şunu,” dediğinde dehşetle Tufan’a döndüm. Mardin’e bakıyordu.

“Tufan Bey,” dedim ama sesim çıkmadı. “Siz ne dediğinizin farkında mısınız?”

“Vur,” dedi tekrar. “Meltem gözünü kırpmadan adam vururdu. Sen de vuracaksın. Öldüreceksin ki, bir kat üstteki bir canı yaşatacaksın.”

“Ne diyorsunuz ya?” derken gözüm seğirdi. Diğerleri merakla bana bakıyordu.

“Yardımcı olayım.” Arkama geçti ve elimi ağrıtan silahı benimle bir tuttu. Doğrulttu.

“Tufan yapma,” dedim korkuyla. “Sakın yapma! Adamın ne suçu var şimdi, yapma!” diye bağırdım.

“Ben sana alkol içme demedim mi?” diye fısıldadı. Arkamdaki bedeni sırtımı yaktı. Silahın tetiğine parmağını koydu. “Bak şimdi,” dedi yavaşça. “Güç aslında kocaman görünür ama ne kadar küçük olduğunu sana kanıtlayacağım.”

“Yalvarırım yapma!” dedim bağırırken. “İstemiyorum!”

“Ufacık bir parmak hareketiyle insan nasıl da güçlü oluyor değil mi, küçük şeytan?” diye fısıldadı arkamdan kulağıma doğru. Sesi çok keyifli geldi. “Üçten geriye sayıyorum. Birlikte sıkacağız.”

“Hayır!”

“Üç.”

“İstemiyorum!”

“İki.”

“Lütfen!”

“Bir.”

“Yalvarıyorum diyorum!” derken tetiğe bastı. Silahtan çıt diye minicik bir ses çıktı. İçinde mermi yoktu belki. Ya da kilidi açık değildi.

“Ne oldu lan?” dedi güvenlik şaşkınlıkla. “Ölmedi bu puşt.”

“Sanırım mermi yok silahta,” dedi diğer güvenlik. “Abi silahın kilidini açmadın mı?”

“Yürüyün len!” dedi Çetin enselerine vururken. “Gidin güzelce dövün bu piçi. Arada dinlenmek için çay molası verebilirsiniz. Çok şey biliyor gibi bu Meltem’le ilgili. Belki ağzını kapalı tutmayı öğrenir pezevenk.”

Güvenlikler yerde baygın şekilde uzanan adamı tutup kaldırdı ve yanımızdan çıkıp gittiler. “İyi oldu buna,” dedi adamı taşıırken. “En azından diğerleri bir uyarı aldı. Bir daha patronun karşısında sik kırığı gibi laflar etmezler.”

“Oğlum harbi fena saygısızlık yaptılar,” dedi diğer adamı taşıdığı sırada.

Bense nefesimi tutmuş bir şekilde sağa sola bakıyordum. Çetin sırtarak yanımdan geçti. Geçerken ellerini açtı. “*La la la!*” dedi yavaşça. “*Ama çakmak çakmak o gözleri, tam on iki-den vurdu kalbimi! Olan oldu, bu gönül ferman dinlemiyor!*”

“Ha?” dedim onun arkasından nefes nefese bakarken. Başımı Tufan’a çevirdim.

“Çakmak diyor... Gerçi bu silah görünümlü bir çakmak olmasa da,” derken Tufan silahı elimden aldı. Olduğum yerde tir tir titriyordum. Ne olduğunu anlamamıştım.

“Neydi bu?” dedim hızla ona dönerken. Gözlerim dolmuştu. Başımı ona kaldırdım ama yüzünü seçemedim.

“İntikam şakası.” Avucundaki, silahtan çıkardığı mermileri

tekrar silaha doldurmaya başladı. “Sana şaka yaptım. Komik olmadı mı?”

“Müsaade verin lütfen,” dedim ve hızla yanından koşarak eve girdim. Üst kata doğru çıkmaya başladım. Ağlıyordum. Korkudan ne yapacağımı bilemedim. Merdivenlerde durup boğazımı tuttum ve elimle duvara tutundum.

Korkuyla Sena’nın odasına adımlayıp kapıyı araladım. Uyu-yordu. Hızla kapattım ve bir üst kata doğru çıkmaya devam ettim. İstemsiz inliyordum ağlarken. Çok korkmuştum. Sırf beni korkutmak ve benden intikam almak için bir adamı bu şekilde dövmüştü ya da dövürmüştü.

Odaya gireceğim sırada asansör açıldı. İçinden Tufan çıktı. “Benim odaya geçiyorsun,” dedi yavaşça. “Kayseri bu gece misafirim. Denk gelirsek aynı odada görsün bizi.”

Başım olumsuz sallanırken geri geri odaya girdim. Kapıyı kapattım ama kilitleyemedim. Öyle bir seçenek yoktu.

Kapı bir anda açılınca ne yapacağımı bilemeyip cama doğru koşturdum. “Seni ellerimle öldüreceğim,” dedim başım olumlu sallanırken. “Senden öylesine nefret ediyorum ki... Seni zevkle öldürme planları yapıyorum, biliyor musun?”

Bana doğru adımladı ve sakince eğildi. “Sana alkol içme demedim mi ben?”

“Niye durduk yere adamı dövürdün şimdi?” derken gözlerim yanıyordu. Kokusu daha da çok yaktı gözlerimi.

“Çünkü seni korkarken görmek benim çok hoşuma gidiyor,” diye fısıldadı. Burnu neredeyse benimkine değiyordu. “Bir daha sözümünden çıkarsan senin gözlerini oyarım, Nergis.”

Kolumdan tutup bir anda beni odadan çıkarmaya başladı. Beni sürüklediği sırada, “Bırak,” dedim dişlerimin arasından,

“Bırak, bana sakın dokunmaya kalkma!” Odanın girişine kadar ben çırpınırken, o sakince kapının yanındaki kameraya baktı ve gözlerini okuyan kamera kapısını açtı. Beni içeri fırlattı ve birkaç saniye yüzümü inceledi.

“Şu haline bak,” dedi yavaşça. “Zavallı bir insana döndün

iyice.” Kaşlarıyla yeri gösterdi. “Yerde uyu. Yatağıma girme sakın.”

Kapıyı bir anda kapattığında otomatik kilitlenme sesi duydum. Koşarak ellerimi kapıya vurdum. “Aç kapıyı,” dedim ve hızla kulpunu tutup kendime çektim. Sonra ittim. Ardından tekrar çektim. Açılmadı. “Aç!” dedim avucumu vurarak. “Aç şu kapıyı!”

Sinirle birkaç kez daha vurup hızla etrafa baktım. Baktıkça nefesim düzeldi. Hatta şaşkın şaşkın kaldım. Odada yatak ve duvarlardaki resim tabloları dışında hiçbir şey yoktu.

Ne bir halı ne komodin ne kitaplık ne de masa.

Bomboş bir odaydı. Tavanı gri, resim dolu duvarları siyah-tı. Camlar öyle kalındı ki, kurşungeçirmez olduğunu hissettim. Şaşkınlıkla odada ilerlemeye başladım.

“Bu oda ne ya?” dedim hızla. Bir yandan topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Oda yerden ısıtmalıydı. Ayaklarım sıcacık oldu.

Duvarlarda boydan boya asılı tablolara baktım. Çoğu Picasso’ya aitti. Bazılarının orijinal olduğunu, kaçak bir şekilde satın aldığını bile düşündüm. Elimi bir yağlı boyaya tuttum. “Bu eser gerçek mi yoksa?” dedim kendi kendime.

Picasso’nun çizdiği resme baktım. Büyülendim. “Gerçekten de kendi çizdiği, kendi boyalarını sürdüğü tuval mi bu?”

Parmaklarımı sürüttüğüm gibi resim bir anda otomatik kapıyla iki parça şeklinde yanlara açıldı. İçerisi tuvaletti.

Şaşkınlıkla bir adım attım. O kadar temizdi ki, ayaklarımın tozu gelir diye geri çıktım. Bir başka resme de aynısını yaptım ama kapı açılmadı. Sonra bir başkasına yöneldim. Kapı açıldı. Boydan boya uzanan kocaman bir odaydı. Ahşap kitaplıkların içi yüzlerce kitapla doluydu. İngilizce, Latince, Osmanlı Türkçesi ve bazıları Farsçaydı.

Oraya da girmeye korktum. Geri geri gidip bir başka resme bastım. Burası da Tufan’ın giyinme odasıydı. Bir sürü siyah saat... Yüzlerce siyah gömlek, yüzlerce siyah kumaş pantolon.

Etiketlerine uzaktan baktım. Öylesine kaliteli markalardı ki, o kumaş ceketlerden iki tanesini satsam Sena'nın tedavi masraflarını karşılardım.

Hızla geri gittim tekrar. Yatağa baktım. Adımladım. Elimi çarşafa dokundurdum. Yumuşacıktı. Eğilip kokladım. Mis gibi, tertemiz kokuyordu. Yatağa oturup birkaç kez popomu yukarı aşağı zıplattım.

O kadar rahattı ki, sırtımı yatağa bıraktım ve tepeye baktım. Üzerimdeki elbiseyi biraz aşağı çekiştirip tamamen yayıldım.

Kocaman bir gökyüzü vardı tavanda. Cama tepedeki çiseleyen yağmur damlaları vuruyordu. Yine de yıldızları görebiliyordum.

Gözlerim istemsiz kapandı, viski yüzünden zaten başım dönüyordu. Gözlerimi açtığımda kapı da açıldı. Tufan şaşkınlıkla bana baktı.

“Ben sana yatakta yatma demedim mi?” diye sordu içeri girerken. Kapı kapandığı gibi bir resme basıp başka odaya geçti. Bir yandan gömleğinin düğmelerini çözüyordu.

“Tufan, sen tam bir manyaksın,” dedim uykulu şekilde gülerken.

Gözlerim tekrar kapandı istemeden. “Sen de hâlâ hayat-tasın.” Üzerindeki tişört ve altındaki siyah eşofmanla yatağa doğru adımladı. “Ve ben hâlâ çok sakinim. Bu bir mucize gibi, değil mi, küçük şeytan?”

Başımı yastığa bastırdım. “Zor olmuyor mu böyle insanları öldürüp geçmek yerine zekâ oyunları ile onları delirtmek?”

“Hayır,” diye eğildi. Yüzüme öyle yaklaştı ki, nefesi yanaklarımı yaktı. “İnsanları yaşarken delirtmek öldürmekten daha zevkli,” diye fısıldadı. “Tıpkı sana ilmek ilmek yaptığım gibi.”

Nefesi tenimi acıttı. Bir an yutkunamadım. “Belki de ben seni delirtirim.”

“Ben zaten deliyim,” dedi yavaşça.

Kokusuyla uykum açıldı ama aynı zamanda daha da mayış-

tım. Çok kısık ve çok ağır konuştu. “Buradan kurtulmanın tek bir yolu var. Nedir, küçük şeytan?”

Nefes almakta zorlanıyordum. Burnu neredeyse yanağıma sürtecekti. “Nedir, patron?”

“Benim canım ne zaman isterse o zaman. Ve seni hiçbir yere yollamıyorum. Ancak müsaadenle yatağında uyuyacağım. Kalk ve yere yat,” derken dudakları yanaklarıma sürttü. “Git.”

Ne yapacağımı öyle bilemedim ki, yattığım yerde buz kes-tim. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Misafirler gitmediler mi?”

“Gittiler, Nergis. Sana olan aşkımdan seni hâlâ yalancık-tan bu odada tutuyorum,” dediğinde yanağıma dokunan ateş bir anda buzullara evrildi. Başımı ona kaldırdım. Doğrulmuş, benden uzaklaşmıştı. Kocaman bedeni yatağın dibinde öylece kalkmamı bekliyordu. Ellerini ceplerine soktu.

“Biliyorum,” dedim tekrar yanağıma yastığa bırakırken. Onun kokusu yastıkta vardı. Bu yüzden onun omzuna yaslan-mışım gibi hissettim. “Her şeyin farkındayım ben.”

“Ne gibi?”

“Viktor gördüğü için kapılarımı açıp üzerime ceket koymuş-sun ya hani,” dedim gözlerim kapalı gülerken. “İşte ben bir şeyi fark ettim.”

“Neyi fark ettin?” derken yatağın diğer kısmı biraz çöktü. Gözlerimi araladığımda yatağa oturmuş, bana bakıyordu. Sırtı-nı yatak başlığına yasladı.

“Sen benim sırtıma dövme çizdirdin,” dedim yavaşça. “Son-ra krem sürdün. O zaman Viktor yoktu ki.”

Cevap vermediğinde gözlerimi açtım. “Sırf krem sürdüğüm için sana âşık mıyım yani?” dedi hafif sırıtırken. “Erkeksizlik-ten kafayı yemişsin sen.”

Bakışları tavana kaydı. “Yemin ederim beni delirtiyorsun. Bazen seni öldürdüğümü düşünüyorum ve bu bana çok zevk ve-riyor, biliyor musun?”

“Ben de,” dedim gülerken ama bir yandan da uyuyordum.

“Beni nasıl öldürüyorsun hayallerinde?”

“Boğarak,” dedim kıkırdadığım sırada. “Böyle seni iki elimle tutmuşum, boğazını sıkıyorum. Sen?”

“Ben de,” dedi ama sesi keyifli geldi.

Başımı yana çevirdim, göz göze geldik. Dudaklarım kurumuştur. Bir şey söylemek istedim fakat sesim çıkmadı. Ancak çok da konuşmak istiyordum.

“Meltem’in bir fotoğrafı var mı sizde?” diye sordum güçlkle. “Onu çok merak ediyorum. Gerçekten bana benziyor mu?”

“Meltem’in fotoğrafı bende ne arasın amına koyayım?” dedi şaşkınlıkla. “Araştırıyorum ama geçmişlerinizi. İkiz olduğunuzu düşünüyorum.”

“O kadar mı benziyoruz?”

“O kadar benziyorsunuz.”

“Sizce Herr Mannelig, aslında güzel bir kadın olsaydı o çirkin devle aşk yaşamayı kabul eder miydi?” diye sordum onun yastığına sarılırken. Yavaşça esnedim.

“Hayır.”

Ona döndüğümde sırtı hâlâ yatak başlığına dayalı, gözleri karşıdaki boş duvardaydı. Oturuşu çok rahatsızdı.

“Niye ki?”

Bana dönmedi ama karanlıkta gözlerindeki zehri akıttığını hissettim. “Sen kendini peri masalında sanıp durma da,” diye homurdandı. “Uyuyacaksan uyu. Hadi.”

“Ben o dev gibi çirkin miyim?” diye sordum gözlerim kapanırken.

“Ondan daha çirkinsin.”

Gözlerim kapalı, yavaşça nefes verdim. “Sizde de çirkin devin âşık olduğu şövalye Herr Mannelig yakışıklılığı yok.”

Gözlerimi açtığımda belli belirsiz sırıtiyordu. Sessizliği yuttu. “Zaten şövalyeler güzellik için ölür. Ben hiçbir şey için ölmem.”

“Belki ölümünüz benim gibi bir çirkinden olur,” dediğimde sonunda bana baktı. Gülümsüyordu hâlâ ama samimi gelmedi.

“Ölürsem, seni de yanımda götürürüm.”

Yatakta bana doğru eğildi. Gözlerimi korkudan sıkıca kapattım. “Ben de bir şey fark ettim, Nergis,” dedi yavaşça. Sesi kulağımı ezdi.

“Ne?” dedim ama gözlerimi korkudan hiç açmadım. Koku-su içime çarptı. Nefesim kesildi.

“Bana kapılan sensin aslında.”

“Ne?” dedim fakat konuşmak zordu. Korkudan sarıldığım yastığa başımı iyice gömdüm.

“Kardeşine ilik bulunduğunda ilk ne yaptın?” diye sordu sessizce. “Kardeşine sarılmak yerine ilk ne yaptın? Sevincini kiminle paylaştın?” Gözlerimi yavaşça açtım ve hemen kapattım. Korkudan tuvaletim geldi.

“Benimle, küçük şeytan.”

“Sırf sarıldığım için size âşık olduğumu düşünüyorsanız, kadınsızlıktan kafayı yemişsiniz demektir,” dedim hızla. Hemen sonra nefesimi tuttum.

“Sana kafayı yedireceğim,” dedi alçak bir sesle. Bedenim uyuştı o konuştukça. “Öyle bir yedireceğim ki kafayı sana, kendi varlığını unutacaksın. Adını bile unutturacağım. Kim olduğunu unutacaksın. Kim olduğumu unutacaksın.”

Maske altındaki yüzler, aydınlıkta ortaya çıkardı. Bu yüzler genelde hep bir şeylerden saklanırdı. Ya çirkinlerdi ya ürkütürlerdi. Ya da sadece kötülerdi.

Bu hikâyede ise bir kötü, bir de daha kötü vardı. Hikâyenin sonunda ya kötüler kazanacaktı ya da ikisi de kaybedecekti. İkisi de kaybederse, ikisi de ölecekti.

Öldürecekti. Ya birbirlerini ya kendilerini.

21. BÖLÜM

NIETZSCHE AĞLADIĞINDA

Nietzsche Ağladığında adlı kitap, “Ümit kötülüklerin en kötüsüdür çünkü işkenceyi uzatır,” der.

Avucumdaki kaderi seçen ben olmasam da yaşamak için onu avucumda sıkıca tutmak zorunda olan bendim. Bazen ruhum kanadı, bazen bedenim zincirlendi. Ama bu uğurda umudum, hep yerini kazıkla sabitledi.

Kitabın da dediği gibi, ümit işkencemi uzattı. Tufan’a bir ömür bile katlanırdım. *Yeter ki Sena iyileşsin.*

Odasında uyuduğum bu adamın işlerine birkaç kez çomak soktum. Üç beş kez sözünden çıktım. Anlaşmaları bozdum. Yine de uslanmadım. Uslanmayacaktım.

Kendimden ne kadar az ödün verirsem kârdı.

Annem yanımda olsaydı, ona danışırdım. Doğru yolda mıyım diye sorardım. Bana hiç işaret de yollamadı. Aslında annemle konuşmak için bazen bulutlara bakardım. Cevap alamazdım.

Bazen anneme çok kızardım. Bazen de kızdığım için çok ağlardım. Yine de burada olmasını isterdim. Sena’yla el ele savaşmaya alıştım gerçi. Onunla birlikte ilk savaşımız, yetimhaneye bırakıldığımızda başladı.

Ne teyzemler ne halamlar istedi bizi. Hoş, biz de onlara meraklı değildik. Ama tüm bu yetimhane süresi boyunca aklımdaki tek korku, Sena’yı bir ailenin gelip benden koparması oldu.

Her gece bunun korkusuyla uyudum. Bence çocuklar korkuyla uykuya dalmamalıydı.

Bizi gelip birer vitrin mankeni gibi inceleyen aileler gördüğümde, Sena'yı uykusundan bilerek uyandırırdım ki çok ağlasın. Çocuk akıyla düşündüm bunları. İstedim ki, Sena uykusunu hiç almasın. O ağladıkça da insanlar, *"Bu çocuk yaramaz, hiç susmaz,"* diye bizi ayırmasın.

Yıllar öncesi. Yer, Muğla'da bir yetimhane. Yaşlarımız o zaman çocuk. Hoş, şimdi de pek büyüyemedik ama neyse.

Yetimhanedeki odamız eski ve soğuktu. Bizim hayallerimizle ısınırdı. Odanın kapısı tam kapalı değildi. Soğuk hava burnumun ucunu kızartarak içeri doluyordu. Nefesimden dökülen beyaz buhar havada asılı kalırken Sena'nın mırıldanmasıyla irkildim. Hızla doğruldum ve beşiği sağa sola sallamaya başladım.

"Buradayım, ablacığım," dedim yavaşça. "Az kaldı, bal bebeğim. Çıkacağız buradan. Biraz büyümem lazım." Diğer elim boynumda asılı annemin kolyesine gitti. O gittiğinden beri hiç çıkartmamıştım. Tenimi kızartıyordu artık. Öyle bana zimmetliydi. Metali soğuktu fakat anıları sıcacıktı.

"Yemin ederim, çok az kaldı," diye fısıldadım. Sena tekrar uykuya daldı. Kendi kendime bile inanmadığım bir yalanla baş başaydım. Belki de az kalmıştı gerçekten. Belki bir mucize olurdu. Belki anne ve babam, "Şaka yaptık," deyip bizi buradan alırdı.

Başımı uyuyan diğer yetim kızlara çevirdim. Hepsi ailelerinden kopmuş, koparılmıştı. Bazıları burada olduğu için mutluysa. Anneleri öyle kötüydü. Bazıları ise anneleri artık olmadığı için buradaydı. Benim gibiydi işte. Öksüzdü.

Oda loştu. Pencereden içeri yıldızlar dökülüyordu. Ay ışığı odamıza pek vurmazdı, o nedenle ayrı bir karanlıktı. Köşede bir bez bebek duruyordu. Sırasıyla onunla oynardık. Başka oyuncağımız yoktu. Gözleri düğmelerdendi. Saçları saman parçalarıydı, dağılıp gitmişti. İsim arıyorduk hâlâ ona.

Mürekkep başını kızlar odasından içeri uzattı. "Nergis," diye fısıldadı. Başımı hızla ona çevirdim. Görevli abla bu saatte hizi dışarıda görürse çok kızardı. Eliyle gel işareti yaparken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Uzun saçları dağınıktı, yanağında bir tebeşir izi vardı.

"Çam ağacı görmek çok istiyordun ya, Şahin duvara bir tane yapıyor. Gerçek gibi!"

Sena'yı kucağıma alırken, "Nasıl yani?" dedim heyecanla. Minik parmakları tişörtümü tuttu.

Parmağını dudaklarına götürüp, "Sus," dedi Mürekkep. Gözleri parlıyordu. "Gel, görmen lazım."

Odadan çıktığımızda koridorun taş zemini buz gibiydi. Ayağımızın altında gıcırdayan plastik terlikler bile üşüyordu sanki. Uzaklardan sobanın cılız sesi geliyordu ama bizim bulunduğumuz tarafta sadece gece karanlığı vardı. Dışarıda bir yerlerde çocuklar annelerinden masallar dinleyip uykuya dalıyordu. Bizse duvarlardaki rutubet lekelerine bakarak hayal kuruyorduk.

Şahin yetimhanenin sonundaki yangın merdiveninin başında duruyordu. Elinde beyaz bir tebeşir, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Sena da mı geliyor? Ya ağlarsa?"

"Ağlamaz merak etme," dedim fısıltıyla. "Onunla baş başa ilk yeni yılımız olacak. Çam ağacı görsün."

"Arkamdan gelin."

Onu takip ederken Sena'yı kucağıma daha sıkı bastırdım. Hafif hafif inliyordu, sanki o da biliyordu bu gecenin diğer gecelerden farklı olması gerektiğini. Şahin bizi yetimhanenin en büyük odasına götürdü. Cebinden çıkardığı anahtarla kilitli kapıyı açtı. Yemekhaneydi burası ama masalar çoktan kaldırılmıştı. Yarın için hazırlık vardı. Çocuklara yeni yıl kutlaması namına pek bir şey yoktu, daha çok çalışan ablalar ve abiler içindi.

Yemekhanenin sonuna kadar ilerledik. Başımı yandaki büyük yemekhane duvarlarına çevirdim. Gözlerim parlıyordu.

Kocaman bir çam ağacı çizmişti Şahin tebeşirlerle. Dallarına farklı renklerle küçük yıldızlar eklemişti, sanki gerçekten parlıyorlardı.

“İşte burada,” dedi Şahin böbürlenerek. “Yeni yıl ağacımız.”

Nefesim boğazımda düğümlendi. Bir an için gözlerim doldu. Gülümsemeye çalıştım. “Çok güzel olmuş.”

Pijama cebinden bir avuç kâğıt parçası çıkararak, “Daha bitmedi,” diye fısıldadı Mürekkep. “Bunlar dileklerimiz için. Herkes bir şey yazacak, sonra ağaca asacağız. Sabah bunu görünce ebemizi sikmesinler diye isimlerinizi yazmayın.”

Sessizce güldüm. “Asacağız derken?”

Şahin elini kaldırdı, duvarın üst kısmına çakılmış bir ip parçasını gösterdi. “Buraya. Küçük kâğıtlar asılacak. Gerçek gibi olacak.”

Mürekkep bana bir kâğıt uzattı. “Al hadi, Nergis! Yaz ne istiyorsan!”

Kâğıda baktım. Parmaklarım titredi. İlk, “Annem geri gelsin,” yazmak istedim. Sonra, “Babam saçlarımı sevsin,” yazmayı düşündüm. Boğazım düğümlendi. Mürekkep Sena’yı kucağımdan aldığı anda kâğıda tebeşirle yazdım.

“Sel olsun her yer. Bir daha hiçbir şey yanmasın böylece.”

Ardından Şahin’e uzattım asması için. Mürekkep kıkırdayarak kendi kâğıdını astı. Büyük harflerle yazmıştı.

“SONSUZ PARA.”

Şahin dilekleri astıktan sonra ağacın tepesine heyecanla baktı. “Boyum oraya yetmediği için bir yıldız çizemedim. Ama siz ağacımızın tepesinde bir yıldız var gibi hayal edin,” dedi heyecanla. “Bize ait. Dördümüze.”

Sena mırıldanırken Mürekkep yavaşça onun başından öptü. “Acaba biz de Sena’nın okula başladığı yılları görecek miyiz?”

“Ona kokulu silgiler alacağım,” dedi Şahin çocuk yaşına bakmadan konuştuğu büyük cümlelerle.

Mürekkep gülerek yere oturdu, başını duvara dayadı. Kuca-

ğında Sena hâlâ uyukluyordu. “Ben hüyüyünce bir hayvan barınağı açacağım,” dedi usulca. “Sokaktaki tüm kedi köpeklere bakacağım.”

Şahin yanına oturdu. Bacaklarını yukarı çekip kollarını birbirine bağladı. “Ben araba alacağım. Kırmızı. Sizi gezdireceğim.”

“Bana araba kullanmayı öğretir misin?” dedim hafifçe gülererek.

“Öğreteceğim tabii ki. Kendim bir öğreneyim, ilk size öğreteceğim,” dedi Şahin gözlerini bana dikerek.

“Benim size bir şey söylemem lazım,” dediğinde aynı anda Mür’e döndük. Başı yere eğikti. “Bugün Zahide abla benimle görüşmek istediğini söyledi. Gittim.” Başını bize kaldırdı. “Galiba bir aile beni evlat edinmek istiyormuş.”

Bir an sessizlik oldu. Ne yapacağımı bilemedim. Hızla yere, Mür’ün yanına oturdum. Şahin ise şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

“Ne?” diye fısıldadım. “Bizden ayrılacak mısınız?”

“Galiba,” dedi ve derin bir nefes verdi. “Ben sizden ayrılmak istemiyorum.” Sonra hızla gözlerini ovdu. Sena bu sırada biraz huysuzlandı.

“Yeni bir ailen olacak,” dedim fakat buğudan onu seçemedim. “Biz de seni ziyarete geliriz.”

“Ama sizi bırakmak istemiyorum,” dedi tekrar. Bu sefer alt dudağı büzüldü. Şahin ise bomboş yere bakıyordu.

“Senin için en iyisi bu olacak,” dedi yere bakarken. “Bizi unutmazsın, değil mi?”

Biraz daha sesli hıçkırırken, “Of!” dedi Mür. Ellерinin tersiyle gözlerini ovdu. “Bizim burada birlikte hayallerimiz var. On sekiz olduğumuzda Sena’yı da alıp çıkacağız buradan. Şimdi beni neden almak istiyorlar bilmiyorum. Kim ki? İyi bir aile mi? Sizi çok özleyeceğim.”

Şahin birden ayağa kalktı. “Tamam,” dedi konuyu değiştirmek ister gibi. Gözlerinde yaramaz bir ışık vardı. “Bir şey daha yapacağız.”

Mürekkep başını kaldırdı merakla. “Ne?”

“Yıldızları göreceğiz.”

“Yıldızlar mı?”

Şahin’in dudaklarının kenarı kıvrıldı, kafasıyla tavanı işaret etti. “Çatıya çıkacağız.”

Ben hemen itiraz ettim. “Delirdin mi? Gece yarısı. Hem görürlerse...”

“Kim görecek?” diye kesti sözümü. Sesi alçaktı ama içinde öyle bir özgüven vardı ki, insan kendini onun planına kaptırmadan edemiyordu. “Gelmeyecekler. Hepsi odalarında. Biz de bir saatliğine gökyüzüne bakacağız.”

Mürekkep coşkuyla ayağa fırladı. “Harika bir fikir!” dedi sanki dünyanın en büyük mucizesi olmuş gibi.

Şahin bana baktı. “Sen de geliyorsun. Sena’yı da al. Yetimhaneye yeni geldin ama biz senelerdir buradayız ve sana yemin ederim ki, yıldızları izlemek çok kolay değil burada. O yüzden şimdiden bol bol yıldız görsün çocuk.”

Mür’ün kucağından Sena’yı aldım. İstedğimden değil, korkuyordum sadece. Fakat Sena’nın ufacık elinin parmağını tutuşu sanki bana, “Gidelim,” diyordu. Belki o da görmek istiyordu.

Merdivenlerden usulca çıktık. Basamaklar gıcırdıyordu. Nefesimizi tuttuk. Şahin önde, biz arkadaydık. Kapkaranlık bir tavan arasına geldik. Orada küçük bir pencere vardı ama dışarıya çıkmak için yeterli değildi. Şahin pencereyi açtı, soğuk hava yüzümüze çarptı.

“Hazır mısınız?” dedi bir kahraman edasıyla.

“Şahin düşersek...”

“Ya, ödleğ olma bu kadar be kızım!” Gülümsedi. Sonra kendini attı dışarı. Gerçekten attı. Kalbim duracak sandım ama bir ses gelmedi. Biraz sonra alttan fısıltıyla konuştu. “Hadi tutunun.”

İlk Mürekkep atladı, sonra ben. Sena’yı dikkatle göğsüme bastırarak çıktım. Sonunda çatının en düz yerine doğru adımladık.

"Ay düşeceğim şimdi," dedi Mür Bir anda çatıdaki oğlanı görüp, "Bismillah!" diye bağırdı.

O bağırınca istemsiz ben de inledim. Çocuk da korktu. Şahin düşecek gibi oldu. "Sessiz olun!" dedi fısıltıyla. Bir çocuk çatıda tek başına oturuyordu. Onu tanıyordum ama ismini bilmiyordum. Elinde bir kitap vardı.

"Lan sen ne yapıyorsun bu saatte burada deli?" dedi Şahin hızla onun yanına otururken. Çocuk ise kitabın kapağını kapatıp bize döndü.

"Ben de aynısını size soracaktım," dedi bize bakarken.

"Biz yıldızları izlemeye geldik," dedi Şahin. Elindeki kitaba baktı. "Kitap okumak için başka yer mi yok?"

"Yıldızlardan güzel ışık mı var? Üstelik bunun için senden icazet alacağımı bilmiyordum, Şahin," dedi çocuk bizi süzerken. "Selam. Deniz ben. Yeni geldin, değil mi?"

"Selam," dedim kucacağında Sena'yla zar zor yanlarına gidip bağdaş kurarken. "Evet. Kardeşimle geldik. Sen?"

"Ben ilk günden beri buradayım," dedi sırtarak. Tekrar kitabına döndü. "Bu ikiliyle çok takılma bence. Başını belaya sokarlar."

"Bize mi dedi len bu?" dedi Mür şaşkınlıkla Şahin'e bakarken. "Muğla'nın manyağı çatıya çıkmış bir de kitap okuyor, gelmiş bize bela diyor." Güçlkle dengede durup yanımıza oturdu ve derin bir nefes alarak yıldızlara baktı. "Allah'ım, ne güzel yaratmışsın şu yıldızları be?"

"Uzanalım hadi," dedi Şahin kıkırdarken. Durup bir an Deniz'e döndü. "Kardeşim, aile toplantısı yapıyoruz. Biraz ötede okur musun kitabını?"

"O da katılsın," dediğimde Deniz anlamsızca bize bakıyordu.

"Aman iyi, katılsın," dedi Şahin ve Mür'e döndü. "Sence ben mi daha yakışıklıyım, yoksa bu Deniz denen davar mı?"

"Sen!" dedi Mür gülerken.

"İyi," dedi Şahin ve sırtarak Deniz'e döndü. "Kapat lan kitabı. Gel. Kızlara yıldız saymayı öğreteceğiz."

"Size iyi eğlenceler," dedi Deniz ayaklanırken. Gideceği sırada arkasından baktım.

"Dursana sen de bizimle. Hep tek görüyorum seni. Yemek yerken de bahçede otururken de. Korkma aşağı atmamız seni," diye kıkırdadığımda durup bana döndü.

"Pekâlâ," dedi tekrar yanıma otururken. "Nergis, değil mi?"

"Evet!" dedim elini sıkarak. "Bu da Sena. Kız kardeşim."

"Hiç benzemiyor sana," dedi Sena'ya bakarken.

"Bebek olduğu için olmasın, kardeşim?" dedi Şahin sinirle. Deniz gözlerini kıstı. "Evlatlık olmasın?"

"Annem Sena'yı doğururken yanındaydım," dedim kıkırdarken.

"O zaman sen evlatlıksındır belki," dedi ve kitabı yana koyup sırtını yasladı. Uzandı.

"Yetimhanede konuştuğunuz sohbete bak mallar," dedi Şahin de uzanırken. "Birbirlerini buldular iki mal."

"Niye öyle diyorsun?" dedi Mür sinirle uzanarak.

"Grubun tek erkeği olarak çok havalıydım. Şimdi bu kitap kurdu piç geldi, tüm havam sönecek."

"Sen bizim minnoşumuzsun," dedi Mür onun yanağını sıkarken.

Sena kucağımdayken uzandım. Ay oradaydı. Bütün Muğla karanlığının ortasında, gökyüzü pırıl pırıl yıldızlarla doluydu. Nefesim kesildi. Hayatımda hiç bu kadar çok yıldız görmemiş-tim.

"İşte," dedi Şahin. Uzandığı yerden başını bana çevirirken. "Yılbaşı ağacımızın yıldızı da burada, Nergis Çiçeğim."

Rüzgâr saçlarımızı okşuyordu. Sena minik sesler çıkarıyordu, sanki o da hayran kalmıştı.

Ellerini gökyüzüne uzatırken, "Bir dilek daha tutalım," dedi Mürekkep. "Büyük bir dilek olsun."

"Yakalanırsak tüm suç Deniz'e kalsın, veled dalin amin," dedi Şahin hızla. Güldüğümüz sırada gözucuyla Deniz'e bak-

tım. O da sırtıyordu yıldızlara bakarken. Başını hafifçe bana çevirdi. Hızla gökyüzüne baktım.

“Ben de Mürekkep’in yeni ailesinde çok mutlu olmasını ve bizi hiç unutmamasını diliyorum,” dedim içtenlikle.

Gözlerini ovuşturarak, “Ağlatacaksın beni illa,” dedi Mür hızla. “Ben de yeni bir aileye gitmek istemiyorum. Buradaki ailemle kalmak istiyorum.” Gözleri parladı. “Bir dilek daha! Büyüdüğümüzde ve yetimhaneden çıktığımızda, Şahin’e ailesinden kalan evde birlikte yaşayalım istiyorum. Hepimiz olalım o evde. Gerçek bir çam ağacımız olsun. Sena okula gitsin.”

“Deniz olmasın,” dedi Şahin homurdanarak. Sonra Deniz’e döndü. “Yanlış anlamıyorsun değil mi, kral? Takılıyorum öyle.”

“Anlamıyorum,” dedi Deniz sırtırken.

“Sen ne dilersin?” dediğimde Deniz bana döndü. Birkaç saniye gözlerimiz birbirinde dinlendi.

“Aile.”

Bir kelime insanın içini delebilirdi. Bana da bundan oldu. Tam kalbimin ortasına. Keşke mümkün olsaydı. Keşke hepimizin birer ailesi olsaydı.

Şahin kollarını başının altına koydu. “Ulan Deniz, hadi seni de seveyim azıcık,” dedi sanki Deniz’in o lafından sonra ona karşı sempati duymaya başlamış gibi. “Bir gün buradan çıkacağız. Kendi hayatımız olacak. Babamlardan kalan evde hep birlikte yaşayacağız. Size söz veriyorum.” Sözleri bir yemin gibi havada asılı kaldı. “Deniz, sen de kalabilirsin benim evde büyüdüğümüz zaman.”

“Eksik olma, Şahin,” dedi Deniz sırtırken. Şahin başını ona çevirdi. “Adamsın,” dedi ve tekrar yıldızlara baktı. “Ama yine de senden yakışıklıyım.”

Sena kıkırdadı. Biz güldük. Sonra herkes sustu. Sadece yıldızlar konuştu. O an anladım. Belki hiçbirimiz istediğimiz şeylere sahip olamayacaktık. Belki yarın yine aç uyanacaktık ama bu gece yıldızlar bizimdi.

Ruhsuz odada gözlerimi araladım. Rüyamda geçmişi görmenin verdiği huzurla sırtıyordum.

Tufan'ın odasının sessizliği boşluk gibi değil de içine çekmeyi bekleyen bir duruluk gibiydi. Gözlerim bir süre tavandaki camdan, yıldızlı gökyüzünde dolandı. Gece yarısıydı hâlâ. Tufan'ın nefesi yanımda yoktu. Ne ağırlığı ne kokusu...

Doğrulup bir süre yatağın kenarına oturdum. Ayaklarım parkeye dokunduğunda sıcacık hissettim. Yerden yayılan tatlı bir sıcaklık odayı da ısıtıyordu. Pencereden içeri sızan ay ışığı loş bir çizgi halinde karşıdaki duvara vuruyordu. Odadan çıkmak için ayaklandım ve kapıyı açmaya yeltendim. Kilitliydi.

Başımı çevirip odaya göz gezdirdiğimde fark ettim. *Kalın çerçeveli, koyu renkli manzara tablosu.* Ortası belli belirsiz ayrılmıştı, oraya ait değilmiş gibiydi.

Bir süre baktım. Sanki bir şey beni o tabloya çekti. Ellerim düşünmeden tablonun yağlı boyasına uzandı. Hafifçe bastırdım ve *çıt* diye bir ses çıktı. Neredeyse duyulmayacak kadar ince bir sesle kapak aralandı.

Başımı yavaşça uzattım. Burnuma ağır kütüphane kokusu doldu. Bir de Tufan'ın parfümü karışmıştı bu kokuya. Adımlarım çıplaktı. Ses çıkarmamaya çalıştım ama ahşap döşemeler fısıldıyordu.

İçeri adım attığımda gördüğüm şeyle kuruyan boğazımı yutkunup ıslattım. Tufan koltuktaydı. Ay arkadan ona dokunduğu için yüzü kapkaranlıktı. Bacakları aralık duruyordu. Başı hafif öne eğikti. Tek eliyle sıkıca tuttuğu, yarısı açık kalmış bir kitap vardı. Ona doğru biraz daha adımladığımda ağzının hafif aralık, gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim. Nefesi en derinlerden çıkıyordu. Siyah gömleğini gerekir şekilde göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. Saçlarının bir kısmı alnına düşmüştü.

Bir süre durdum. Nefes bile almadım. Tufan'ı böylesine savunmasız bir halde ilk kez gördüğümü fark ettim. Yüzünde gevşek bir yorgunluk vardı. Şu an onu bir mermiyle öldürsem ruhu bile uyanmazdı.

Ona doğru bir adım daha atarken kolundaki saat titredi. Bu bana kaş çattırdı. Bir adım daha yaklaştığımda tekrar titredi. Sanki ayak sesime cevap veriyormuş gibiydi. Titremeyle birlikte o an Tufan'ın kaşları oynadı. Başı yavaşça kalktı. Siyah gözleri uykunun bulanıklığıyla açıldı, beni buldu.

Birkaç saniye sadece baktı. Uykulu da olsa keskin ve kontrol ediciydi.

“Ne var?” Sesi uykudan uyandığından mıdır bilinmez, cehennemden dibinden gelir gibi boğuk geldi.

Gözlerimi kaçırmadım ama hareket algılayarak kolunu titreten saat beni şok etmişti. “Uyuyamadım.”

Yanma oturmamı istercesine duruşunu düzeltti. Ya da ben öyle anladım. Elindeki kitabı dizine bıraktı ve geriye yaslandı. Dudaklarını yaladı. “Beni mi izliyordun?”

“Hayır,” dedim fısıltıyla. Sesim biraz titredi. Boğazımı temizledim. “Sadece ne yaptığınızı merak ettim.”

Başını kitaba indirdi. Kapattı ve elini kitabın kapağında gezindirdi. Gözlerim kapağa kaydı. Karanlıkta göremedim. “Ne okuyordunuz?”

“Sana ne ki, Nergis?”

Boğazımda yanma oldu. Ondan öylesine nefret ettiğimi fark ettim ki, bir daha onunla asla konuşmama kararı aldım. Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve tekrar yatağa girdim. Gözlerimi sinirle kapattım.

Bu kadardı. Bundan sonra onunla asla konuşmayacaktım. Zaten onunla neden konuşma ihtiyacı duyduğumu anlamadım. Belki böylesine duygusuz bir adama karşı merak, belki kardeşimi kurtaracağı için minnet, belki de beni zincirlediği için nefret...

Sinirle nefes verip yastığa sarıldım. Bedenim kaşınıyordu. Yatağın diğer kısmı biraz çökünce hızla gözlerimi açtım. Bir an doğrulup arkaya döndüm. Yatağa gelmişti. Elinde hâlâ kitap vardı.

“Pardon?” dedim şaşkınlıkla. “Ne yapıyorsunuz?”

“İzninle kendime ait şahsi yatağında uyuyacağım,” diyerek kitabı bana uzattı. “O tarafa bırak.”

Şaşkınlıkla kitabı elinden aldım. Yan tarafa, yere bırakacağım sırada durup kapağa baktım. *Nietzsche Ağladığında*.

“Şu yatağın yanına bir iki komodin mi alsanız? Çok pahalı olmuyorlar,” dedim söylenerek. Yatağının yanlarında eşya koymak için bile komodin yoktu. Bu çok tuhaftı. Tufan’a ait çoğu şey zaten çok tuhaftı.

Kitabı yere bıraktım ve tekrar yastığa sarıldım. Ona döndüm tamamen. Sırtüstü uzandı. Ellerini başının arkasında birleştirdi. Gözleri tavandaki camdan gökyüzüne daldı.

“Gitti mi merakın?”

“Ne?” dedim ve bir an ifadesiz kaldım. Kitabı görmüştüm ncticde. “Evet, gördüm okuduğunuz kitabı. Tefeciler felsefeyle ilgilenir miydi?”

Tavana bakarken kaşları çatıldı. Gözleri belli belirsiz kıvılcımlaştı. “Sen insanları meslek gruplarına göre yargılıyor musun?”

Boğazımda bir yanma kırıntısı oldu. “Hayır tabii ki, Tufan Bey. Sadece siz felsefeyle uğraşan bir tip gibi değilsiniz.”

Hâlâ tepeye bakıyordu ancak aklı söylediklerimdeydi. “Nasıl şeylerle uğraşan bir tip gibiyim?”

“Bilmem,” dedim yastığa biraz daha sokulurken. Bedenim ona dönüktü ama yatakta aramızda oldukça mesafe vardı. “Sizin herhangi bir şeye ilgi duyuyor olmanız bana garip geliyor. Duyguları elinden alınmış bir ruh gibisiniz.” Bir an kıkırdadım. “Doktor Breuer, kitapta Nietzsche’ye psikanaliz yapıyordu ya... Tıpkı onlara benzedik şimdi.”

Başı hafifçe bana çevrildi. “Okudun mu sen de bu kitabı?”

“Evet,” dedim gülümsemeye devam ederken. Gözleri ür-kütmedi o an nedense. “Nietzsche hasta olduğunu inkâr edip psikanaliz desteğini reddediyordu. Size sorsam siz de reddedersiniz. O da ruhsal açıdan gayet iyi olduğunu söylüyordu, siz de söylersiniz.”

Tekrar yıldızlara çevirdi başını. Belli belirsiz sırttı. “Dolandırıcılar felsefeyle ilgilenir miydi?”

Bir an sessizlik oldu. Gülümsemem kaldı, içimde küçük bir öfke kıvılcımı çaktı ama belli etmedim. Yastığı biraz daha çektişirdim.

“Ben insanları dolandırmıyorum,” dedim kısık bir sesle. “Sadece kardeşim için üç beş adamdan para aldım.”

“Böyle düşünerek vicdan mastürbasyonu mu yapıyorsun?” dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Birkaç saniye şaşkın şaşkın yüzüne baktım.

“Ne yani? Siz yapmıyor musunuz?”

Bakışları tavandan çekilmedi. Yüzünün yan profili keskindi. Kirli sakalları biraz uzamıştı. Kısa kirpikleri simsiyahtı.

“Ben neysem oyum, küçük şeytan.”

Gözlerimi kapatmak istedim ama bir yandan da yanımda uzanan bu bedene karşı hissettiğim içgüdüsel bir dürtüyle uyuyamadım. “Vay be... Edebiyat yapmadan konuştunuz. Çok nettiniz. Şaşırdım doğrusu.”

“Bende derinlik arayıp durma,” dedi bana dönerken. Tınısı ağırdı. “Boğulursun.”

Kalbim tuhaf çarpıyordu. Onunla sürekli dalaştığım için kendime kızıyordum ama istemsiz oluyordu her seferinde. Onu elimden geldiğince sinirlendirmek istiyordum.

“Niye bu kadar soğuk birisiniz? En son neye içtenlikle güldünüz mesela? Ya da neye ağladınız?”

“Çocukluğuma da inelim mi?” dedi alayla. Belli belirsiz sırttı. Gözleri yavaşça kapandı.

“Ben yarın birkaç saatliğine Mür ve Şahin’le buluşacağım.”

Cevap vermedi. “Tamam mı?” dediğimde yine cevap vermedi.

Sabır diledim. “Buz gibisiniz.” Gözleri kapalı gülümsedi. Sanırım uyuyacaktı. Onun benden önce uyumasını istedim.

“Buz erirse ne olur?”

Birkaç saniye bekledim. “Su?”

“Cık,” dedi sırtırken hâlâ. “Birilerini boğar.”

Gözlerimi kırptım. “Siz hiç boğuldunuz mu?”

“Herkes birbirini boğar,” dedi yavaşça. Gözlerini hiç açmadı. “Tufan selleri bile bazen boğulur.”

Tufan benimle konuşmayı hiç istemiyordu. Fakat bunun bana özel olmadığını biliyordum. O genel olarak insanlarla konuşmaktan rahatsızdı. O yanımdayken sustuğumda zihnim gürültüden parçalanıyordu, konuşmayı bu kadar çok isteme nedenim belki de buydu.

“Kitapta bir cümle vardı, beni çok etkilemişti,” dedim fısıltıyla. “Tabii ki acı çekeceksin, görmenin bedeli budur. Tabii için korkuyla dolacak, yaşamak tehlike içinde olmak demektir. Büyümek zordur.”

Gözlerini açtı. Bir süre tavana baktı. “Bu iki oldu.”

“Ne iki oldu, Tufan Bey?”

“Okuduğum kitaplarla ilgili alıntı yapıyorsun,” derken bana çevirdi başını. “İki oldu. Üçüncüde affetmem.”

“Ne gibi?” Gözlerim biraz açıldı. “Ben kötü bir şey mi yaptım? Bu kitaplar size özel mi? Sadece siz mi okuyabilirsiniz?”

“Cık,” dedi yavaşça. Bana doğru biraz yaklaştı yatakta. Nefesimi tutarken ellerimi ne yapacağımı bilemedim. “Senin ne yapmaya çalıştığının,” dedi fısıltıyla. “Farkındayım.”

“Ne?” dedim ama sesim çıkmadı.

“Beni etkilemeye çalışıyorsun.”

“Aklımdan bile geçmedi bu,” dedim. Yüzlerimiz çok yakındı. Kokusuyla nefes almak zorlaştı.

“Farkındayım,” diye fısıldadı. Sesi ok gibi kalbime battı.

Korkudan yutkundüğüm sırada zehir gözleri dudaklarıma indi. “Kadınlar bana hep ilgi duydu. Senden farkları buydu işte, küçük şeytan.” Dudaklarıma baktığı için istemsiz yaladım onları. “Çünkü sen bana ilgi duymuyorsun. Benim sana ilgi duymamı istiyorsun.”

Ağzımı bile aralayamadım. Burnu neredeyse benimkine değiyordu. Gözleri dudaklarımı yakıp geçti. “Dolandırdığın

adamlara da böyle yaptığının farkındayım. Benimle ilgili aklımda her ne şeytanlık varsa, olmasın. Bu okuduğum kitaplardan alıntı yaptığın ikinci seferdi, üç olmasın,” dedi ve geri çekildi. Tekrar başını yastığa koydu.

Ne bir şey diyebilirdim ne de bedenimi hareket ettirebilirdim. Dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. Belli ki benimle eğlenmişti. Göğsü ağır ağır inip kalkıyordu.

Bir süre sadece ne demek istediğini düşündüm. O da hep sustu artık. Gözleri yavaş yavaş kapandı. O sustukça gözlerim kapandı. Bir şey daha söylemek istiyordum ama dudaklarım ağırlaştı. Uykunun ince bir perdesi üzerime serildi. “Doktor Breuer haklıydı,” diye fısıldadım. “Siz hastasınız.”

Sonrası yoktu. Nefesim onun derin nefeslerine karışırken yattığım yerde uyuyakaldım. Son gördüğüm şey, cama vuran yıldızların Tufan’ın yüzüne dokunmasıydı.

\$

Gözümü açtığımda, odanın tavanında sabahın bulanık aydınlığı vardı. Bir an nerede olduğumu anlamadım. Başım yastığa gömülüydü. Kollarım yattığım yastığa sarılmaktan uyuşmuş, bedenim yorgundu. Dudaklarımın kenarında garip bir kuruluk hissettim, sanki gece boyu sessizce bir şeyleri düşünmekten ağızım kurumuştu.

Gözlerimi kısıp yatağın diğer tarafına baktım. Boştu. Çoktan kalkmıştı. Sanki hiç burada yatmamış gibi düzenliydi yastığı. Ya sabahın köründe uyanmıştı ya da zaten benim uyuyakaldığım anda gitmişti.

Doğrulup esnediğim sırada kapının tıklatılmasıyla kaşlarımı çattım. Kalkıp kapıya yöneldim. Açıldı. Kilitli değildi. Tufan muhtemelen odadan giderken kilidi açmıştı.

“Nergis Hanım,” dedi hemşire telaşla.

Bir anda kalbimi tuttum. Öleceğimi düşünerek hızla kapının eşiğinden bir adım geri gittim. “Ne?” dedim ama sesimden kan aktı.

“Sena çok ağlıyor,” dediğinde hızla yanından geçtim ve alt

kata doğru inmeye başladım. Telaştan sürekli derin derin nefes alıyordum.

Alt kata kadar koşar adımlarla indim ve kapının girişinde duraksadım. Kalabalıktı. Sena hiç durmadan bağıırıyordu. Yatağın kenarına geçmişti. Dizlerini karnına çekmiş, gözleri boncuk boncuk olmuştu ağlamaktan. Yanakları kıpkırmızıydı. Burnu akıyordu.

“Neden arkadaşlarım Roza gibi değil!” diye bağırdı. Hızla yanlarından geçip içeri adımladım ve Sena’ya sarıldım. Başından öptüm. Bağııması durmadı. “Neden arkadaşlarım hâlâ bana kendimi öldürmemi söylüyor!” diye bağırdı. “Dün çok güzel olduğumu düşünüp bir fotoğraf koydum ama şimdi Periliçe bana hâlâ ölmedin mi sen diye mesaj attı!” diye çığlık attı. Geri çekildim ve hızla onun gözlerini sildim. Kirpikleri de yoktu, yaşları hemen düşüyordu.

“Tamam, ablacığım,” dedim tekrar ona sarılırken.

“Neden Roza benimle artık arkadaş değil!” diye bağırdı ağlarken. Öyle çok bağıırıyordu ki, hemşireler bile merakla kapının ucundan başlarını uzatıyordu.

“Boğazların acıyacak,” dedim o hıçkırırken. “Tamam, bebeğim. Yapma böyle.”

“Beni neden kimse sevmiyor?” dedi içli içli ağlarken. “Fotoğrafıma çirkin dese bile bir şey demezdim, ablacığım. Ama o ölmemi istiyor!”

“Tamam,” dedim tekrar. “Ben halledeceğim tamam mı?”

“Ne oluyor?” sesiyle girişe baktım. Üzerinde sabahın o soğukluğunu taşıyan siyah bir gömlek vardı, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Gözleri kısık, sabırsız ve sinirliydi. Çocuklardan nefret eden bir adamın yüzü nasıl görünürse, tam olarak öyleydi.

Bana bakmadan içeri girdi. Hemşireler dahil herkes birkaç adım geri çekildi. Sena da biraz susmuştu. “Ne var sabah sabah bu kadar bağıra çağıra ev duvarlarını kirletecek?”

Sena başını kaldırdı. Gözleri yaş içinde parladı. “Roza’yla barışmak istiyorum!” diye bağırdı sesi çatlayarak.

Tufan dibimize kadar geldi ama hiç eğilmedi. Tepede bir gölge gibi dikildi. “Hayatta her istediğin olmaz. Böyle cıyaklayarak bir yere varamazsın.”

“Roza’yı istiyorum!” Sena’nın sesi çığlığa döndü. “Onu istiyorum, getir bana!”

Tufan yavaşça eğildi. Gözleri alev aldı. “Bana bak çocuk,” dedi yavaşça. “Benim asabımı sakın bozma.”

“Bozulursa ne olurmuş, söyle bakalım!” diye bağırdı Sena. “Ne yapacaksın ki! Senden korkmam!” Korkuyla Sena’nın ağzını kapattım ve Tufan’a döndüm.

O da şaşırmıştı. Ne yapacağını bilemedi. Doğruldu. “Roza bir daha seninle asla arkadaş olmayacak. Bir daha seni görmek istemiyor. Şimdi sesini kes.”

Sena başını salladı. Ağlaması daha da arttı. Ben dayanamayıp araya girdim. “Kriz yönetimi böyle olmaz,” dedim sinirle ona bakarken. “Bırakın ben hallederim.”

Gözlerini bana çevirdi. Bakışları soğuk ve keskindi. “Sustur şunu,” dedi ağır ağır. “Bu evin bir düzeni var.”

“Ya bu çocuk. Elbette arada ağlayacak,” dedim Sena’ya daha da sarılarak. “Siz gidin. Ben hallediyorum.”

“Şuna bak,” dedi arkasını dönerken. “Kendi evimde kendi odamdan kovuluyorum.”

“Ne yapmak istersin, ablacığım?” dedim hızla Sena’yı öperek. “Biraz daha gezelim mi? Dün nasıl eğlenmiştik, değil mi?”

“Tamam,” dedi burnunu çekerken. Yataktan inmeye çalıştı. Tufan’ın arkasından baktı. “Tufan abinin atlarını sevmek istiyorum. Hem de ondan izin almadan seveceğim işte.”

“Sena!” dedim sinirle ama o gözlerini kısmış bir şekilde Tufan’a bakıyordu. Tufan ise duraksadı. Bize dönerken gülüyordu. Mimikleri öylesine gelip gitti ki, bir an Sena’yı öldüreceğini bile düşündüm.

“Gel bakalım,” dedi Tufan. “Madem öyle, ben gezdireyim sana atları.”

“Peki,” dedi Sena hızla onun peşinden ilerlerken.

Arkalarından ilerlediğim sırada Tufan'la ikisi çoktan asansöre binmişti. Kapı kapanmadan hızla içeri geçtim. Sena yere bakıyordu. Tufan ise bana.

“Ne bakıyorsun, Nergis?” diye sordu. “Çocuğa bir şey yapacak halim yok. Git sen nereye gideceksen.”

“Gerçekten gideyim mi?” dedim ama hiç o ikisini yalnız bırakmak istemedim. Sena bazen neyi nasıl dediğini bilmiyordu. Kemoterapiler yüzünden duyguları çok dengesizdi. Bazen gereğinden fazla çocuklaşıyor, bazen de aşırı sinirleniyordu.

“Ne demek bu?” dedi Tufan kapı açılırken. Sena bizden önce davranıp dışarı atıldı.

“Yani, emin misiniz?” Tufan kısaca bana baktı ve tekrar önüne döndü. İlerlemeye başladı.

Geniş avluda Sena kocaman bir nefes aldı. Etrafa, ahıra doğru bakındı. “İçeride bir sürü at var, değil mi?” dedi heyecanla. “Burası çok harika!”

Tufan cevap vermedi. Ellerini ceplerine soktu, ağır ağır yürüdü. Sena onun arkasından yorgun ama koşar adımlarla ilerliyordu. Bense kollarımı göğsümün altında birleştirmiş, yavaşça peşlerine takılmıştım.

“Şimdi içerideki atlar kimin tam olarak?”

“Benim.”

Sena'nın gözleri parladı koştururken. Nefesi yoruldu. “Hepsi mi? Sen at sürmeyi biliyor musun?”

“Evet.”

“Gerçekten mi? Çok şanslısın!” derken Tufan'ın adımlarına yetişti.

“Öyle miyim sence?”

“Tabii ki!” dedi Sena başını ona kaldırırken. “Ben böyle bir yerde yaşasam sabaha kadar atlarla konuşurdum.”

Tufan başını yana, Sena'ya doğru indirdi. “Atlarla konuşulmaz.”

Sena kıkırdadı. Ellerini önünde birleştirip bedenini hafifçe sağa sola salladı. “Sen hiç çocuk olmamışsın bence.”

Bir an duraksadı Tufan. Gözlerindeki karanlığı ölüme benzettim. Üç beş adım geriden gördüm o bakışı, yine de hemen tanıdım. Sena'yı izledi birkaç saniye. Bakışları soğuk ama derinleri alevliydi sanki.

“Hayır,” dedi sonunda. “Hiç çocuk olmadım.”

Sena güldü. “Belli.” Tufan’a doğru elini uzattı. Tufan bir an ne yapacağını bilemedi ama hemen sonra kumaş pantolonunun cebindeki elini çıkardı. Sena, onun elini sıkıca tuttu.

“Ne bu?” dedi Tufan anlam veremeyerek. “Beni baban yerine falan koyma sakın. Üzülürsün sonra.”

Sena omuz silkti ve onun elini tutarak yavaşça ahıra doğru adımladı. “Üzülmem,” dedi fısıltıya yakın bir tonla. “Ben zaten her gün ölüme alışıyorum.”

Bu sözleri kalbimi ağlattı. İçimde bir yerlerde deprem oldu; yangın çıktı, seller ruhumu bastı. Tufan ahırın kapısını açtığında Sena'nın elini bıraktı. Sena heyecanla içeri girip atlara doğru adımlarken, Tufan bir anda bana döndü. Gözlerimiz kavuşunca irkildim. “İyice alıştıır onu, Nergis,” dedi yavaşça. “Ölen değil, kalan öğrenmeli bu duyguyu. Sabretmeyi, ölüme alışması gerektiğini bilmeli.”

Zar zor yanından geçip Sena'nın yanına doğru ilerlediğim sırada Tufan'ın sesiyle duraksadım.

“İyice alıştıır onu. Ne de olsa o, senden önce öğrenecek bu duyguyu.”

Nefes almak zorlaştı. Sena'nın yanına çöktüm ve yavaşça başından öptüm. “Ben birkaç saatliğine gidip geleceğim. Sen Tufan'ın sözünden sakın çıkma, tamam mı?”

“Tamam,” dedi atlara bakarken. “Gelirken bana şeker alırmısın?”

“Alırım,” dedim doğrulurken. Bacaklarım titriyordu. Tufan'ın söylediği hâlâ bedenimi kemiriyordu.

Yanından hızla geçtim ve gittim. Son kez durup onlara baktığımda Tufan köşesine oturmuştu. Önüne hızla bir kahve geldi.

Hizmetliler, Sena'dan dolayı fantezi elbiseleri yerine gayet normal, iş kıyafetleri giymişlerdi.

Ben oradan ayrılırken, Sena bir hizmetliyle atlara doğru elini uzatmıştı. Tufan ise kahvesini içerek kısaca bana baktı. Hızla arkamı döndüm ve üst kata çıktım. Üzerimi değiştirdim. Askıda yeni, sadece günlük kıyafetler vardı. Her gün buraya o güne ait kıyafet konulması ve odada başka bir şeylerin olmaması bana çok tuhaf geliyordu.

Aşağı indiğimde çıkışa doğru adımladım. Periliçe'nin annesini aradım. Cevap vermeyince mesaj attım.

Nergis: *Hanımefendi, kızınız sürekli kız kardeşime kendini öldür mesajları atıyor. Sizinle bu konuda daha kaç kere konuşacağız?*

Dip boyası gelmiş kaltak Nejla: *Öncelikle merhaba demeyi öğrenmediğiniz için merhaba demiyorum. Ama tabii bu bir insanlık sonuçta. Bu yaşta size bunu öğretemem, Nergis Hanım. Sonrasında bana sürekli aynı şeyi söyleyip durmayın. Kızım kardeşinizden korkuyor. Empati kurun. Çocuğum için sıra dışı bir durum. Çocuk onlar. Abartmayın sadece aralarında şakalaşıyorlar. Sizden ricam kardeşiniz sosyal medyaya foto atmasın çünkü çocuklarımız etkilenebiliyor ve bize bu ne diyorlar. Bu yaşta onlara kanser gibi şeyleri öğretmek istemiyoruz, kalıcı travma kalıyormuş çocuklarda. Kardeşinizin elinden telefonu alırsanız çok seviniriz. Sevgiler.*

Nergis: *Nejla çocuğun bir daha kardeşime öyle mesajlar atarsa gelip senin ananı sikerim ve ailende kalıcı bir travma bırakırım*

Dip boyası gelmiş kaltak Nejla: *Sen ki saygısız ve aile terbiyesi almamış bir insansın. Mesajın cimere iletildi. Seni mahkemeye veriyorum. Üstelik eşimle görüşeceğim.*

Nergis: *Ben de annenle görüşeceğim senin, orospu karı Engellendiniz.*

Çetin bu sırada peşime takıldı. "Günaydın, bacım," dedi

kapı açılırken. “Mürekkep Hanım’la bir görüşmeniz olacakmış. Ben bırakacağım sizi.”

“Elbette sen bırakacaksın,” diye mırıldandım. Arabaya bindiğimde kemerimi taktım. Çetin yolda bir türkü kanalı açtı ve geriye yaslandı.

“Kayseri nerede?” diye sordum.

Bir an kaşları çatıldı. “Nasıl?”

“Dün gece burada kalacaktı ya.” Dışarı çevirdim başımı. “Sabah Sena dolaşıyordu etrafta. Görmesin adam. Kim bu diye sorar sonra.”

“Kayseri gitti bacım çoktan,” dedi şaşkınlıkla. “Niye bizim evde kalsın ki?”

“Ben niye dün Tufan’la uyudum?” derken Çetin ağzını araladı ve hızla bana döndü.

“Kız, siz dün birlikte mi yattınız!” diye bağırdı. Kahkaha atarak geriye yaslandı ve dudaklarını yaladı. “Vay anam babam. Hem borç al hem ödeme. Hem evlen hem de yatağına kon.”

Ona şaşkın şaşkın baktığım sırada ciddileşip bana döndü. “Şaka yapıyorum, Nergis Hanım. Kayseri amcacığım horul horul uyuyor hâlâ misafir odasında. Öğleden önce kalkmaz o. Görürse Sena’yı birinin yeğeni der geçeriz.”

“Anladım,” dedim anlamsızca. Başımı cama yasladım. Çetin’in kahkahasından sonra içimde bir şeyler kıpırdandı. Öfke miydi, utanç mıydı bilmiyordum.

Yolun kenarından geçen zeytin ağaçlarını izledim. Dallarını rüzgârla eğilip kalkıyordu. İçimdeki fırtınanın aksine dışarısı sakindi.

“Bacım, şakama kızdın mı?” dedi Çetin, sesinde garip bir merak vardı. Beni yoklar gibi çıktı ses tonu.

Gözümü bile kırpmadım, dışarıya bakmaya devam ettim. “Hayır.”

“Hayır dediğine göre kesin kızgınsın.” Direksiyon başında gülümsediğini hissettim.

Onunla konuşmak istemiyordum. Bir an önce Mürekkep

ve Şahin'le buluşmayı bekliyordum. Boğazımda düğümlenen cümleler vardı ama hepsini geri ittirdim. Tufan'ın dün gece söyledikleri beynimin içinde dönüp duruyordu.

Çetin türküyü kısıp bana yan gözle baktı. "Söyle hadi," diye directti. "Var içinde bir sancı. Görüyorum."

"Bu adam hiçbir kadınla aşk yaşamadı mı?"

Çetin koltuğuna iyice yaslanmıştı. Direksiyonu tutan elindeki dövmelelere gözüm çarptı. Kaşlarını hafifçe çattı. "Bu adam dediğin, patron mu?"

"Yok, Kayseri," dedim hızla. Bana döndüğünde kahkaha atıp yola baktı.

"Valla matrak karısın he, bacı," dedi sırtırken. "Benim gibisin. Piçsin biraz."

"Tufan'ı diyorum," diye üsteledim. "Gerçekten bir kadınla ilişkisi olmadı mı? Yani hiç mi mutlu olduğu bir an yok?"

"Valla ben kendisini uzun senelerdir tanırım." Dikiz aynasından geriye taralı saçlarına baktı. Birkaç teli düzelitti. "Öyle uzun süreli bir hanımefendi bayanı olmadı. Maksimum birkaç saat bizim çiftliğe gelip giderler hep."

"Sence bu normal mi?" dedim ağzım aralık kalırken. "Bu yaşa kadar gelmiş bir adamın hiçbir ciddi ilişkisinin olmamasını normal mi buluyorsun?"

Omuz silkti. "Tercih meselesi."

Camdan baktım ama yüzüm biraz ekşidi.

"Bence sen yine de böyle laflar etme, bacım."

Bakışlarımı ona çevirdim, gözlerimin içine bakmaya cesaret edemedi. Yolun çizgilerine odaklandı. "Niye? Fikrimi belirtmez miyim?" diye sordum.

"Tufan'ın dünyasını kendi dünyanla bir tutma. O bambaşka bir yerlerden bakıyor dünyaya."

Gözlerimi tekrar yola diktim. "Sanki ben bunu bilmiyorum, farkında değilim. Sanki her şeyin ortasında değilmişim gibi konuşuyorsun," dedim ama duymadı.

Araba Akyaka'ya girerken denizin mavisi çarptı gözüme.

Ferahlık beklerken daha çok sıkıştım. Sonunda Ölüm Virajı denilen o mide bulandırıcı yola geldik. Bu yola öyle denmesinin bir nedeni vardı. Hızını iyi ayarlayamayan ya da freni tutturamayanlar, uçurumdan düşerek ölürdü.

İstemsiz geriye yaslandım ve kemerime sıkıca tutundum. “Kız, korktun mu?” dedi sırtırken. “Korkma, bacım. Ben günde elli kere geçiyorum bu yolu.”

“Çetin, senden bir şey isteyebilir miyim?” dediğimde ilk defa çok ciddileşti. Yola bakan gözleri bile yüklenen bir misyonla anlamlandı.

“Ne isterseniz, Nergis Hanım.” Sesi tanıştığımız zamanlardaki düzlüğe döndü.

“Sena’yı rahatsız eden çocukların velileriyle bir türlü anlaşılamıyorum. Defalarca kardeşime mesaj atmamaları konusunda çocuklarını uyarmalarını söyledim ama bir şey yapmıyorlar. Sena çok üzülüyor. Acaba onlarla bir kere de sen görüşür müsün?” dediğimde hiç düşünmeden başıyla onayladı.

“Eyvallah,” dedi buz gibi. “Ben döverim onların babalarını.”

“Numaralarını vereyim mi?”

“Hallederim ben.”

“Pekâlâ. Teşekkürler,” dedim. Başımı yana çevirdim. Akya-ka’ya varmıştık. Arabayı park etti ve aynadan tekrar saçlarına baktı.

“Parfüm de sıkayım. Mürekkep Hanım geçen sefer beğenmediği için başka parfüme geçtim. Bakalım buna ne yorum yapacak?”

Arabadan inmeden durup ona döndüm. “Aslında ben onlarla baş başa otursam daha iyi,” dediğimde üzerine hiç durmadan parfüm sıkıyordu.

“Selam vereceğim, bacım,” dedi öksürürken. “Allah kahretsin, arabanın içi metan gazına döndü amına koyayım. Çık bacım, çık!” diye bağırdı.

Arabadan çıkıp içecek dükkânlarına doğru adımlamaya baş-

ladım. Uzakta Mürekkep ve Şahin'i gördüm. Mürekkep iskele-
nin ucundaydı. Elinde bir torba vardı, içinden ördeklere ekmek
atıyordu. Kısa, dağınık saçları rüzgârda savruluyordu. Şahin ise
bir banka yayılmış, telefonuyla uğraşıyordu.

Taşlı yoldan iskelenin ucuna yürürken Mürekkep başını kal-
dırdı. Göz göze geldik. Torbayı kenara koydu, yanıma doğru
yürüdü. Kocaman sırttı. O sırtınca Şahin de bana döndü.

“Nergis'im geldi!” dedi heyecanla. Ellerini bana açtığı için
ona doğru adımlarken ben de kollarımı açtım. Gülümsedim.

“Çok özledim sizi,” dedim sıkıca Mür'e sarılırken. Gözle-
rimi kapattım. “Yetimhanedeyken çatıda yıldızları izlediğimiz
geceyi rüyamda gördüm. Çok özledim.”

“Ertesi gün yakalanmıştık, değil mi?” dedi Mür bana sıkıca
sarılırken. Şahin hemen arkadan bize katıldı ve sıkıca kollarını
ikimize birden sardı.

“Hep bunun yüzünden!” dedi Şahin, sesi boğuk çıktı. “De-
niz de bizimle yıldızları izlesin diye tutturmuştu. Çocuk çatıda
uzanırken bok çuvalı gibi aşağı düşmüştü amına koyayım.”

“Ay harbi nasıl düşmüştü ya?” dedi Mürekkep gülerken.
“Geri zekâlı. Allah'tan bir yerine bir şey olmamıştı.”

“Ben de geleyim mi aile sarılmasına?” sesiyle hızla birbiri-
mizden ayrıldık. Çetin gözleri dolu dolu bize bakıyordu. Elleri
önden birleşik, altdudağını ısıırıyordu. “Çok duygusal bir an...
Ben hiç abime böyle sarılamadım. Size sarılayım?”

Mürekkep bana döndü. “Şurada çay içelim mi?”

“Olur,” dedim Şahin'in koluna girerken. “Size anlatacağım
çok fazla şey var.”

Çetin ise sırtarak arkamızdan ilerliyordu. “Mür Hanım ba-
yanı!” dediğinde Mür durup ona döndü.

“Ne dedin sen bana?”

Çetin'in adımları duraksadı. Şaşkınlıkla sağa sola baktı.
“Ben mi? Mür Hanım bayanı dedim.”

Mür gözlerini kıstı ve ona bir adım attı. “Bir daha sakın bana bayan deme.”

“Ne diyeyim?” dedi Çetin merakla ona eğilirken. Gözlerini kıstı. “Karım diyeyim mi?”

“Hadsizleşme,” dedi Mür yavaşça. “Senin hiç yüzüne tükürdü mü?”

Çetin ağzını açıp dilini çıkardı. “Buraya tükürebilirsin. Zevkle.”

Mür geri çekilip yüzünü ekşitti. “Pis herif, Allah’ın belası,” dedi peşimizden ilerlerken.

“Parfüm değiştirdim kızım o kadar! İnsan bir yorum yapar! Alo? Facebok var mı sende? Ekleyeyim seni! Mür!”

“Facebok diyor bok çuvalı,” dedi Mür sinirle. Hemen arkamızdan çay bahçesine girdi.

Tahta masalardan birine oturduk. Mürekkep sandalyeye oturur oturmaz bana döndü ve çay siparişi verdi. Gözlerini bana çevirdi.

“Anlat bakalım, küçük burjuva,” dedi çenesini avuçlarına dayayarak. Bakışlarında merak ve ölçüp biçme isteğini görebiliyordum. “Neler yapıyorsun? Sena nasıl?”

Şahin de oturunca Çetin yanımızda bir koruma edasıyla dikilmeye başladı. Birkaç saniye ona baktım. “Bizi biraz yalnız bırakır mısın?”

“Tabii, tabii. Ben arabadayım, Nergis yenge bacım,” dedi ve başıyla selam verip arkasını döndü. Giderken Şahin’e eliyle silah işareti yapıp bir anda vuruyor gibi havaya tuttu elini. Sırtarak arabaya doğru ilerledi.

“Yenge mi?” dediğinde Şahin’e döndüm. Elimi kaldırdım.

“O kadınlara hitapları tam tutturamıyor. Bacım, yenge, hanım, bayan... Bunları henüz öğrenemedi ama yavaş yavaş.”

“Anladım,” dedi Şahin başını sallarken. “Sen söyle bakalım. Ne oldu, ne bitti?”

“Hazır mısınız?” dedim ve nefesimi tuttum. Yutkundum. Sırasıyla karşımdaki gözlere baktım. “Sena’ya donör bulundu!”

Aynı anda ağızları aralandı. Birbirlerine baktılar. Bu, pekâlâ bir zaferin başlangıcıydı. Bir madalyonun parlak yüzüydü. Du-
aların sonuydu.

Ölümü yenmek gibiydi.

Hızla gözlerimi sildim. “Bitti,” dedim sesim titrerken. “Ba-
şardık. Sizin desteğinizle. Sizin bana verdiğiniz güvenle. Se-
na’yı kurtarıyoruz.”

Şahin’in gözleri kızardı. Bir eliyle sakallarını ovdu ve geriye yaslanıp güldü. Gülerken bir yandan da gözlerini ovuşturuyor-
du. “Minik kuş sonunda iyileşecek mi yani?” Mür ise elleriyle yüzünü kapatmış, sessizce ağlıyordu. Şahin’in kahkahası ses-
sizliği yararken ben hâlâ ellerimi dizlerimde sıkıca kenetlemiş
oturuyordum. “Lan, benim kardeşim iyileşiyor mu amına koya-
yım! Kanseri yeniyor muyuz lan!” diye bağırdı Şahin gülerek.

Gözlerimden yaşlar durmadan akarken bir bir onlara bakı-
yordum. Bir süre Mürekkep’in titreyen elleriyle yüzünü kapa-
tışını izledim. Omuzları öyle sarsılıyordu ki, içindeki her şeyin
bir anda dışarı taşıtığını gördüm.

“Şükürler olsun,” dedi Mürekkep, sesi parçalanmıştı. Elle-
rini yavaşça yüzünden çektiğinde gözleri kıpkırmızıydı. Bana
baktı. Öyle bir baktı ki, sanki yıllardır içinde biriktirdiği çare-
sizlik, umutsuzluk ve sabırsızlık eriyordu. Ansızın ayağa kalktı.
O kalkınca ben de kalktım. Bana bir daha sarıldı.

Şahin ise kalkmış, bize çay getiren abiye dahi bağıırıyordu.
“Lan benim kız kardeşim kanseri yeniyor! Donör bulunmuş,
abi!” dedi heyecanla. Adam ise gülerek halimize sevinirken
çayları masaya bıraktı.

Çetin uzaktan öylece masamızı kontrol ediyordu. Arada bir
sağa sola bakıyordu.

Sıkıca, bütün gücümle sarıldım Mür’e. “Benim hep yanı-
da olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi istemeden kırdıysam
özür dilerim.”

“Hayır, kırmadın,” dedi hızla. “Biz seni kırdıysak özür di-
leriz asıl.” Şahin sandalyesinden kalktı, dakikalar öncesindeki

gibi kollarını ikimize birden sardı. O kocaman elleriyle omuzlarımızı kavradı. Başını ikimizin arasında eğdi. “Yavrular,” dedi boğuk bir sesle. “Biz var ya... Efsane bir Küçük Burjuvalar ekibiyiz.”

Birbirimize sarılmış üç kişi, denizin uğultusuna karışan sessizlikle bir süre öylece kaldık. Rüzgâr saçlarımızı savurdu fakat hiçbirimiz ayrılmadık. Gözyaşlarımız tuzla karıştı, o an hepimiz aynı duyguyu paylaşıyorduk.

Bir süre sonra Mürekkep geri çekildi ve gözlerini sildi. Derin bir nefes aldı. “Sena? Sena ne yaptı? Biliyor mu?”

Başımı iki yana salladım burnumu silerken. “Hayır. Henüz söylemedim. Ameliyat için birkaç hafta daha bedenini kuvvetlendireceklermiş. Şu an ameliyata tam hazır değilmiş. Güçlenmesini bekliyor doktor.”

“Ama ameliyat olacak, değil mi?” dedi Mür hızla.

“Evet, evet,” dedim gülümserken. Çok mutluydum. “Sadece narkoz için bir müddet daha ek takviye veriyorlar.”

Şahin hemen heyecanla atıldı. “Lan bir arayayım ben o bıdı-ğı!” dedi heyecanla. “Nerede o şimdi?”

Elim cebimdeki telefona gitti. Parmaklarım titriyordu. “Çiftlikte,” dedim sesim titrerken. Rehberden Sena’nın numarasını buldum. Arama tuşuna bastım. Çaldı. Her bir sinyal tonu kalbime vuruyordu.

Tabletinden çağrıyı onayladı. Odasındaydı. “Abla?” dedi sesi incecik çıkarken. Yorgun ama mutluydu. “Atlara baktık. Çok eğlendim.” Bir an duraksadı. “Sen neden ağlıyorsun?”

“Ağlamıyorum, bal kızım,” dedim ve gülerek telefonu Şahin’e uzattım. “Bak seni özleyen birileri var.”

“Abiciğim!” dedi Sena heyecanla. “Sen de mi ağladın? Neden herkes ağlıyor? Mutsuz musunuz? Ne oldu?”

“Çok iyiyiz,” dedi Mür telefona başını uzatarak. “Hayatımızda hiç bu kadar mutlu olmamıştık, biliyor musun?”

“Neden?” dedi çocukça bir merakla. “Siz neden bensiz buluştunuz! Beni de alır mısınız?”

“Alacağız,” dedi Şahin kocaman sırtırken. “Ulen yerim senin masumluğunu. Canım benim. Sen iyileşince alacağız seni oradan. Tamam mı, abisinin lokumu?”

“Benim vegan makamamı özledin mi?” dedi Mür el sallayarak.

Şahin ona dönüp gözlerini kıstı. “Vegan dediği de salçalı makarna hc.”

“Sen önce tango ne demek onu öğren,” diye karşılık verdi Mür.

“Ya çok özledim!” dedi Sena heyecanla. “İyileştiğimde beni almaya geleceksiniz ya, biraz sizinle Tufan Abi’nin atlarını ve tavşanlarını dolaşalım tamam mı, Mür ablacığım?”

“Tamam, aşkım,” dedi Mür heyecanla. “Ablan sana kurban olsun.”

“Çekil be, Bülent Ersoy gibi laflar,” dedi Şahin ve ona kocaman öpücük attı. “Seni çok seviyoruz, Sena! Az kaldı kavuşacağız, tamam mı?”

“Tamam! Beni hep arayın! Ablam gelirken şeker alsın. *Bay bay!*”

Ekranı kapatınca gözlerimi sildim. “Bu bir başlangıç,” dedi Mürekkep kararlı bir sesle.

Şahin derin bir nefes aldı, gökyüzüne baktı. “Evet. Bizim için yeni bir hayat başlıyor.”

O an gerçekten hissettim. Ölüm artık bizim hikâyemizde yer bulamayacaktı.

Onlarla vedalaştığımdan beri öylece Akyaka’da bir bankta oturuyordum. Çetin beni arabada bekliyordu. Saatlerce tek başıma oturdum. Bir pamuk şekerciden Sena için şeker aldım ve onu da yanıma bıraktım.

Hava kararıyordu. Öylece oturdum. Şimdiye kadar yaptıklarımı, yapacaklarımı ve yaşattıklarımı düşündüm.

Gözlerimi sildim. Ağlamayı hiç kesemedim. Eski günlerimize dönebilme ihtimali beni çok heyecanlandırdı. Sena’nın saçlarını örme ihtimali; Şahin’le birlikte normal işlerde çalıştığımız, Mürekkep’in canı sıkıldıkça kendine dövmeleler yaptığı o evren... Tufan’sız bir evren.

Yanımdaki banka biri oturduğunda hiç bakmadım. Gözlerimi sildim ve gerisini umursamadım. Derin bir nefes aldım.

Duraksadım. Koku tanıdık geldi. Niye geldi ki şimdi? Çetin zaten buralardaydı.

“Duygusal anlar mı?” dediğinde hızla ona baktım. Akya-ka’nın mavi suyuna bakıyordu. Ağlamaya devam ederken başımı olumlu salladım.

“Ben hep onun için yaptım her şeyi, Tufan Bey,” dedim hiç durmadan sessizce ağlarken. “Hep,” derken üstdudağımı emdim. “Her şeyi onun için yaptım. Biliyorsunuz.”

“Biliyorum.” Bana döndü. Gözlerimiz dokununca kaşları çatıldı. “Sabahtan beri ağlıyor musun yoksa gözlerin yumruk yedi de mi kapandı?”

Ellerimle gözlerimi ovdum. “Ağlıyorum,” dedim hızla. “Sanırım artık Sena için ablalık görevlerimi yerine getirebiliyor olmanın mutluluğu.” Göle baktım. “Annemler gitmeseydi belki daha kolay olurdu bu süreç ama Allah’a hiç isyan etmiyorum.”

Bir an durup gülümsedim. “Yetimhanede kutladığım ilk yeni yılda dilediğim şey oldu sanırım,” dedim yavaşça. Rüzgâr saçlarımı öpüyordu.

Tufan bir şey demedi. Ben yine de devam ettim. “Sel olsun her yer istemiştım. Bir daha hiçbir şey yanmazdı böylece.”

Ona baktığımda siyah gözleri. Yakamoza doğru baktım ben de. Bakışlarımız orada kesişti. Hızla gözlerimdeki yaşları sildim. “Sanırım insan ne dilediğine dikkat etmeli. İstemedenden sizi dilemişim.”

Tekrar baktım ona. Hâlâ aynı şekilde izliyordu. Ruhsuz. “Sel anlamına geliyor ya isminiz.”

“İsmimin anlamını biliyorum, Nergis.”

Başımı salladım ama görmedi. Bakmıyordu çünkü. Tekrar gözlerimi sildim ve onun baktığı yere baktım. Gözlerimiz gölde aynı noktada kesişti.

“Onu sulayan göller erkenden kurumuş bir nergis çiçeği gibiyim,” dedim. İç çektim. “Anne babası ölünce susuz kalmış, solup gitmişim.”

Bana çevirdi başını. Gözleri yanağıma kaydı. Elinin tersiyle çok kibar ve yavaşça yanağıma akan damlayı yana doğru sildi. Buz gibiydi parmakları. Ölüm gibi. Sel gibi. Kendi gibi.

“Sonra?” diye fısıldadı.

“Sonra da bir tufan selinde boğulup gitmişim.”

Viktor Von Rath.

Muğla'nın dar sokakları gece ağırlığındaydı. Her zamanki gibi işte. Sessiz, bir tek uzaklarda havlayan başıboş üç beş sokak köpeği. Taş evlerin arasında bir yapı vardı.

Papazın evi.

Dışarıdan baktığında sıradan bir konak ama içeride senelelerin birikimi... İnanç ve sırlarla doluydu.

Viktor arabadan inerken sigarasını yere attı. Sigaranın közü hâlâ hafif pembeydi. Adamları sessizce onu takip ediyordu. Her birinin ayak sesi geceye karıştı.

Kapının önünde kısaca duraksadı Viktor. “Papazın evine misafir olmak,” diye mırıldandı. “İlk defa kutsal amaçlar dışında geliyorum bu eve.” Başını tepeye kaldırdı. Sesinde hem alaycı hem hüznü bir tını vardı. “Tanrı ve oğlu İsa beni affetsin.”

Büyük kapı gıcırtyla açıldı. Papaz uzun boylu, yaşını göstermeyen, yine de yüzünde derin çizgiler taşıyan bir adamdı. Bembeyaz giysiler içindeydi. Boynunda ince bir haç kolyesi asılıydı. Bakışları ise çok şey görmüş, çok şey de bilir gibi ağırlaşmıştı.

“Hoş geldin, yoldaş,” dedi papaz. Sesi çok yumuşaktı. Viktor'u sever sayardı.

Viktor içeri adım attı. Eski ahşap zemin gıcırdadı. Siyah uzun pardösüsünü çıkartmadı. Ayağındaki siyah Alman marka botların tabanına yapışan çamur içeriyi biraz kirletti.

İçerinin tütsü ve kitap kokusu hemen Viktor'un burnuna dolu-

verdi. Duvara Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği bir heykel oyulmuştu. Köşede büyükçe bir kütüphane vardı. Şöminenin üzerinde yanan mumlar diziliyordu. Tıpkı bir kilise gibiydi. Masanın üzerinde açık duran bir İncil, yanında bir şişe kırmızı şarap duruyordu.

Adamlar içeri girdiklerinde papazın salonundaki hava daha da ağırlaştı. Papaz, Viktor'a oturması için masayı işaret etti.

Viktor masaya doğru eğildi. Yüzünde hem gülümseme hem de gölge vardı. Parmaklarını İncil'de bir süre gezindirdi. "Meltem'i bulduk, papaz." Sesi düşük ama netti. "Ama sanki Meltem değil gibi. Birkaç papazdan daha akıl aldım. Hiçbiri beni tatmin etmedi."

"Sen de son çare bana geldin, öyle mi?" diye sordu papaz tam karşısında otururken. Korumalar oturmadı, arkasında dikildiler.

Papazın dudaklarının kenarında belirsiz bir çizgi belirdi. "Bulduğun Meltem'in kaybettiğin Meltem'den ne farkı var, yoldaş Viktor?"

Korumalardan iri yapılı, sarı saçlı bir tanesi hafifçe gülerek söze girdi. "Bizim yengemiz o herifin ismini duyunca bile sirden titrerdi. Şimdi o adamla danslar edip onunla balıkçılara gidiyor. Balıkçılarda adam ona ceketini veriyor. Dün yengemiz ağladı, adam onun gözyaşlarını sildi. Saçmalık!"

Elini savururken, "*Ach verdammt!*" dedi papaz. "Meltem ve Tufan? Akıl işi değil. Yanlışınız olmalı."

Viktor sigarasını yaktı. Dumanı yavaşça tavana yükseldi. Gözlerini papaza dikti. "Demek istediğimi anlıyor musun? Erkeklik gururu ve aşk acımı bir yana koyuyorum, sevgili papaz. Bu kadın benim hazinem gibi değil. Bir başkasının hazinesi gibi bakıyor, davranıyor."

Papaz sandalyesinde doğruldu. "Şüphe mi diyelim buna, yoksa sezgi mi Viktor?"

Viktor belli belirsiz sırıttı. "*Der Teufel steckt im Detail,*" dedi. Şeytan, ayrıntıda gizliydi.

* (Alm.) Ah lanet olsun. (c.n.)

“Kim olabilir?” diye sordu papaz. Kırmızı şarabı kadehlere doldurdu. Bir tanesini Viktor’a uzattı. “Onun bir benzeri mi bu kadın? Yoksa onu ele geçiren kötü ruhlardan mı şüpheleniyorsunuz?”

“Bir başka kadın olması imkânsız. Çünkü Meltem’in aynısı. Sesine kadar,” dedi ve şarabı kafasına dikti. Yutkunup dudaklarını yaladı ve devam etti. “Tabii seneler evvel kaybettiği bir ikizi yoksa...” Nefes verdi. “Hiç bilemiyorum, papaz. İsa aşkına, bana yardımcı ol.”

Belli belirsiz gülüşme sonrası papazın gözleri kısıldı. “Bu konuyu epeyce araştırdın mı?”

“Evet.” Viktor büyük bedenini geriye yasladı. “Geçenlerde Brise benden para istedi. Yüz bin istedi, *dört yüz* bin attım. Bilererek öyle yaptım. Gitsin bankadan alsın istedim. Para attığım hesabı inceledim. Kendine Nergis diye yeni bir sahte kimlik çıkartmış. Onu kullanıyor.”

“Ja,” dedi korumalardan biri gülerken. “O kadar profesyonel bir sahte kimlik yapmışlar ki, Sena diye sahte bir kardeş bile eklemişler bu aileye.”

Papaz, Viktor’a biraz daha şarap doldururken eşzamanlı düşünüyordu. Duvara asılı guguklu saatin tik takları duyuluyordu. “Bu Tufan ne yaptı da Meltem ona gitti? Tufan ağzı iyi laf yapan biri değil. Kadını ikna etmek için sağlam nedenleri vardır.”

“Belki de onu ürkütmüştür, papaz,” dedi Viktor heyecanla. “Belki de Brise bana kavuşmak istiyor ama korkuyordur.”

Papaz iç çekti. “Kızla konuşmayı denerim.”

Viktor derin bir nefes aldı. Sesi bu kez ümitle doldu. “Tanrı seni kutsasın. Minnettarım. Brise seni çok severdi, biliyorsun. Seninle konuşmayı kabul edecektir.”

“Tamam,” dedi papaz ve içkisini başına dikti. “Deneyeceğim.”

Viktor başını yana eğdi, gülümsedi. Akli başka yerlere kaydı. Birden masaya eğilip papaza sordu. “Alıştın mı buralara? Berlin’in sidikli sokaklarına benzemese de iyi gibi, değil mi? Göbek de yapmışsın biraz.”

Adamlar yine gülüştü ama gülüşlerin içinde gerginlik vardı. Papaz şarabı başına dikti. “Her şeye zeytinyağı döküyorlar da ondan kilo aldım. Biralari da dandik. Bizdeki gibi değil.”

“Kültür yaşanılan yerin ruhudur.”

“Bakıyorum da sen de doğma büyüme Muğla’lı gibi olmuşsun. Kendini iyice kaptırmışsın,” dedi papaz şarabını içerken.

Viktor omuz silkti. “Ben her yerde evimdeyim. İster Berlin, ister Muğla.” Elini beline attı. “Burada silahım varsa, adamlarım yanımda oturuyorsa işte benim evim orasıdır.”

“Bir de Brise varsa,” dedi bir koruma dayanamayarak. Viktor başını ona kaldırdı. Sessizce nefes verdi.

“Bir de Brise varsa,” diye tekrarladi onu. Şarabından bir yudum daha içti. Ama mesele Brise değildi. Gözlerinin içine bakıp seneler sonra ortaya çıkan bu umut taciri kadın eğer bir düzmece ise, Viktor işte o zaman ilk kez evinden kovulmuş hissedecekti.

Ve bir Alman geleneği, evden çıkarken o evdeki her şey gerekirse sökülür ve yanında götürülürdü. Tüm izler süpürülürdü.

Viktor, papazdan söz almıştı. Meltem’in çok sevdiği papaz, Meltem’le bulduğu ilk fırsatta konuşacaktı. Böylesine ilim sahibi bir adamın karşısında kimse bir şey yapamazdı. Sonuçta o, dinen dokunulmazdı. Çünkü savaşlarda bile kurallar vardı.

Bu rahatlıkla arabasına doğru yöneldi Viktor. Gece karanlığında parlayan mavi yeşil gözleriyle bagaja baktı. Oraya adımladı ve arabanın bagaj kapağını açtı.

Bagajın içinde bir adam vardı. Cenin pozisyonundaydı. Ağzı bir bezle bağlanmıştı. Dişleriyle bezi ısırıyordu. Kan ter içindeydi. Ölümle savaşıyordu.

Viktor birkaç saniye sessizce adamı izledi. “Evet?” dedi bıkkınlıkla. “Bana hâlâ hazinemle ne işin olduğunu söylememekte ısrarcı mısın? Akyaka’da yanınızda kısa saçlı bir kadın daha varken oturup hazinemle çay içmişsiniz.” Gözleri kısıldı. “Sen de kimsin?”

Ağzı bantlı adam alnından terler süzülürken başını iki yana

salladı. Viktor göz devirip yanındaki yoldaşa döndü. “Konuşturun şunu. O konuşana kadar işkence çektin. Konuştuktan sonra da vurun gitsin.”

“Emrin olur,” dedi yoldaş hızla. Bagajın kapağı kapanırken adam da çaresizce gözlerini kapattı. Konuşmazdı. Nergis’i satmazdı. Bu belliydi.

Çünkü ev terk edilirken, tüm izler silinirdi.

22. BÖLÜM

NEFRET

Çocukluğumun bana bıraktıklarının farkındaydım. Bunlar yüklerden ziyade sessizliklerdi. Bombuştuk. Ölüm gibi. Bazen de nefesin kesildiği o ilk an gibi. Annesizlik ve babasızlık gibi.

Tüm bu çocukluğun en önemli parçası kalanlardı. Ailem dediğim insanlardı. Mür, Şahin ve Deniz. Benim geçmişim, günümün gücü.

Onlarsız atlatamazdım belki çoğu şeyi. Deniz’le ayrıldığı-mızdan beri erkeklere tamamen kendimi kapattım. Onlara kalbimi hiç açmadım. Denemedim bile. Biliyordum çünkü. Denesem de yapamazdım.

Gözlerimi gölün kıyısına diktim. Su, akşam vakti berrak ve şeffaftı. Öyle dingindi ki, içimde senelerin fırtınasını dahi susturabiliyordu. Sena’nın kıkırdamasıyla başımı ona çevirdim. Yüzünde en az göl kadar berrak bir gülümseme vardı. Onu öyle görmek beni de gülümsetti istemeden. “Ablacığım, baksana!” dedi işaretparmağıyla gölün dibinde açmış beyaz papatyaları gösterirken.

“Çok güzeller, bal kızım,” dedim sakince.

“Evet,” derken biraz eğildi. Eliyle papatyaları okşadı. “Bunları hiç kopartmayalım, değil mi? Burada mutlular çünkü. Kopartırsak ölürlük.”

Sena ne dese boğazımda kabarırdı acılar. Kökünden sökül-

müş papatyalar da Sena'nın damarlarından hayatı çekip alan o kansere benzedi bir an gözümde. "Çok haklısın," dedim. "Onlar nefes aldıkça güzeller."

Oturduğum banka tırmandı ve bacaklarını ileri geri sallamaya başladı. Sena'nın bazen benden daha güçlü olduğunu düşünürdüm. Ben birkaç canavarla savaşırdım sadece. Sena ise kocaman bir ölümle.

Çimler kış yağmurları nedeniyle her gün uzuyor ama her gün de kesiliyordu. Tufan'ın çiftliğinde öyle bir düzen vardı ki, bir kişi işini eksik yapsa bu hemen fark edilirdi. Her şey tam da olması gerektiği gibiydi.

"Şahin abiyi özleyiyor musun?" diye sordu ansızın. İçim burkulsa da belli etmedim. Gülümsedim gölü izlerken.

"Özlemez olur muyum? O, evimizin neşesi."

Sena göle bakarken başıyla onayladı. "Hep komik şeyler söyleyip beni güldürürdü. Çocuk gibi." Bana baktı. "Bence Şahin abi hiç büyümek istemedi."

"Büyümeyi kim ister ki?"

"Ben," dedi hızla. "Ben çocuk olmayı hiç ama hiç sevmiyorum. Bir an önce büyümek istiyorum."

Gözlerimi gölden ayırıp Sena'ya baktım. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı ama gözleri ıslanıyordu. Başından öptüm. "Şahin büyümek istemezdi. Çünkü büyümek biraz kaybetmek demek, ablacığım."

"Neyi kaybetmek demek?" diye sordu merakla.

Omuz silktim. Altdudağım büzüldü. "Bilmem," dedim gözüm dalmış bir şekilde. "Renkleri kaybetmek demek. Hayatı sadece hayat olduğu için sevmeyi bırakmak... Özgürlüğü kaybetmek demek."

Sessizlik oldu. Sadece kuşların sesi duyuluyordu. "Peki ya Mürekkep abla?" dedi sonra, gözleri parladı. "O da mı çocuk olmayı seviyordu?"

Gülümsedim. “Evet. Dünyayı boyayabileceğini sanırdı.” Çünkü çocuklar dünyayı siyaha bile boyasalar, yıldızların o karanlığı parlatacağına inanırlardı.

Sena kıkırdadı. “Çok güzelmiş.” Fakat Mür ve Şahin’den uzak kalmak onu yaralıyordu. Bunun farkındaydım.

Ayaklarını sallandırırken, “Abla?” dedi merakla. Tepemizde kargalar uçuyordu. Gölün ardındaki uçsuz bucaksız ormanlık alandaki ağaçlar uğulduyordu. “Deniz abi nasıldı küçükken?”

Deniz içimdeki bir kapının gıcırdarak açılması demekti. Deniz’in gülüşü, bakışları, ciddi hali ve ardında yatan eğlencesi... Ardından gelen kırıkları vardı Deniz’in.

“Deniz...” dedim yutkunarak. “Deniz çocukken de dalga gibiydi. Bazen seni gökyüzüne çıkarırdı. Çok zeki ve bilgiliydi. Ama bazen de seni yere çarpardı.” Bir an gözlerim dalmış bir şekilde sııttım. “Güzel biriydi fakat aynı zamanda yorucuydu.”

Sena başını eğdi. “Sana çok zarar verdi mi?”

Derin bir nefes verdim. “Evet, ablacığım ama aynı zamanda bana hayatı da hissettirdi. Ne garip, değil mi? Yaralarken yaşattı beni.”

“Onunla ayrılmaya çok üzülüyorum,” derken altdudağını büzdü. “Şahin abimi nasıl kıskandı ki? Bence çok ayıp yaptı. Şahin abi senin kardeşin sonuçta. Ama yine de Deniz abimi çok özledim.”

“Neyse,” dedim gölü izlerken. “Bu konular seni aşar, bal kız.”

Sena gözlerini göle dikti. Uzun süre bir şey söylemedi. Sonra çok sessiz bir sesle fısıldadı. “Peki ablacığım, annemiz? Sesi nasıldı? Kokusu nasıldı?”

Kalbim duracak sandım. Gözlerim doldu bir anda. Tek korkum buydu. Sena bu soruları bana sorsun hiç istemedim çünkü annemin sesini aklımda tutabilsem bile ona anlatacak cesareti kendimde hiç bulamadım.

“Sesi çok yumuşacıktı, kadife gibi,” dedim boğazım düğümlenerek. “Bazen şarkı söylerdi. Ninni gibi değildi ama.

Sanki kelimeleriyle sarardı bizi. Kokusu...” derken duraksadım. “Sıcacıktı, ablacığım. Ev gibiydi.”

Sena gözlerini kapadı. Sanki o kokuyu hayal etmeye çalışıyordu. Küçük omuzları titredi.

O an arkamdan ayak sesleri duydum. Sert değil, yumuşak adımlar. Döndüğümde Helga’yı gördüm. Normal bir elbise giymişti; sade, kapalı. Yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı.

Gözlerim büyüdü. Şaşkınlıktan bir an konuşamadım. Kısaca onu baştan aşağı süzdüm. Helga’yı böyle görmeyi hiç beklemiyordum.

“İyi akşamlar, canım hanımefendi!” dedi heyecanla. “Ben rahatsızlık vermek için gelmedi.” Sena’ya döndü. Onu ilk gördüğünde yüzünde bir şaşkınlık ifadesi oldu. Saçları, kirpikleri, kaşları olmayan bir çocuk... Hemen toparladı ama. Sena bu ifadeyi anlamadı ancak ben fark ettim. Sena’yı ilk kez gören insanların anlık yaptığı bir ifadeydi bu çünkü. Artık ezberlemiştim.

Sena banktan aşağı inip ona doğru adımladı. Ellerini önünde birleştirdi. “Selam,” dedi yavaşça. “Senin adın ne?”

“Merhaba, güzellik,” dedi Helga ve ona doğru eğildi. “Ben Helga. Çok memnun oldu ben.”

“Konuşurken neden sesin garip?” dedi Sena ona elini uzatırken. “Çirkin değil ama! Çok güzel.” Biraz utandı.

“Teşekkür ederim,” dedi Helga onunla tokalaşırken. Ardından doğrulup bana döndü.

“Kayseri Bey de burada,” dedi gülümseyerek. “Poligonda atış yapıyor. Sizi de görmek istiyor.”

Sena heyecanla elimi çekiştirdi. “Poligon ne? Biz de gidelim lütfen!”

Sena’nın dibine eğildim hızla. “Ablacığım. Senin uyku saatin geldi. Gel, ben sana masal okuyayım odanda.”

“Ama ne vardı ki sizinle otursam?” dedi bana çatık kaşlarla bakarken. “Neden ben diğer herkesle birlikte vakit geçiremiyorum ki!”

“Ama odanda dinlenmen daha iyi, değil mi?” dedim sesimi yumuşatarak. “Poligona sadece büyükler girebilir. Hem yorgun görünüyorsun. Saat de çok geç oldu, Sena.”

Gözleri sinirden doldu. Hızla ellerinin tersiyle gözlerini ovdu. “Hep böyle yapıyorsun,” dedi sinirle. O bağırdıkça boğazları acıyacak diye korktum. Küçük dudakları büküldü, boğazındaki yumruyu saklamaya çalıştı ama başaramadı. “Beni hep herkesten uzaklaştırıyorsun. Ben farkındayım. Sen benden utanıyorsun. Tipimden ve saçlarım olmadığından çok utanıyorsun işte!”

“Sena!” diye bağırdım ama dinlemedi. Hızla arkasını döndü ve eve doğru gitmeye başladı. Öyle içli ağlıyordu ki, arkasından sadece ilerleyebildim.

“Bana bak!” dedim çaresizce. “Ne utanması? Sana diyorum! Sena!”

“Hep!” dedi ağlarken. “Benden utanıyor işte! Beni hiç diğer insanlarla tanıştırmıyor!”

“Ya Kayseri’yle tanışıp ne yapacaksın Allah aşkına!” dedim fakat dinlemedi.

Sinirden gözümünden akan yaşı bile silemedim. Sessizce onu takip etmeye başladım. Sena’nın adımlarında öfke değil, daha çok kırgınlık vardı.

Onun küçücük sırtının titreyerek uzaklaşmasını izlerken göğsüme koca bir taş oturdu.

Tam o sırada karşı yoldaki Çetin’i gördüm. Havuzun yanındaki geniş yoldan ağır adımlarla geliyordu. Islık çalarak türkü mırıldanıyordu. Sena’yı görür görmez duraksadı. “Ah!” diye bağırdı. “Uğur böceği elbiseli prenses!”

Sena şaşkınlıkla durup ona baktı. “Selam,” dedi hıçkırırken.

“Selam,” dedi Çetin. Bir an kaşlarını çattı. “Ne oldu, küçük hanım?” Ona doğru iyice yaklaştı ve eğildi. Sena’nın yanağındaki yaşları sildi. “Kim üzdü seni? Söyle ben döveyim hepsini.”

Sena burnunu çekti. Ellerini iki yana açtı. “Ablam benden utanıyor. Beni hep diğer insanlardan uzaklaştırıyor.”

Çetin'in gözlerinde bir parıltı belirdi. Yüzünde kocaman, biraz beceriksiz ama samimi bir gülümseme açtı. "Bak şimdi, benden de utanacak. Hazır mısın?"

Bir anda yere, dizlerinin üzerine çöktü. Girişte duran büyük kangallara doğru havlamaya başladığında, ağzım şaşkınlıkla aralandı. Sena elleriyle ağzını kapattı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"*Hav lan!*" dedi Çetin resmen bağırırken. Kangallar bunun üzerine bir anda delirmiş gibi ayaklandı. Bize doğru adım atacak cesaretleri yoktu ama sinirden gözleri kızardı.

"Gelin lan! *Hav!*" dedi Çetin. Ben ise öylesine şaşırmıştım ki, Helga'ya baktım. Helga bu sahnelere alışık gibi sadece başını iki yana salladı ve yanımızdan çekip gitti.

Sena gözyaşlarının arasından kıkırdadı. "Ne yapıyorsun, abiciğim!" dedi kahkaha atarken. "Çok komik duruyorsun!"

"Hah şöyle gül anasını sattığımın dünyasında be," dedi Çetin doğrulurken. Pantolonu elinin tersiyle silkti. Kangallar ise susmuş, bize bakıyorlardı.

Sena ona ellerini uzattı, kucak ister gibi. Çetin hiç tereddüt etmeden Sena'yı kucağına aldı. "Gel, ben seni gezdiririm şimdi. Ben tanıştıtırım seni herkesle. Senin ablan çok kötü ama patron ve ben çok iyi insanlarız. Bunu sakın unutma tamam mı, prenses? Biz asla ablan gibi senden utanmayız."

"Hey!" dedim şaşkınlıkla. Çetin durup bana döndü. Başını ne var manasında salladı. "Ne diyorsun sen ya?"

"Bak, cadı bizi dövecek! Kaç!" dedi Çetin ve kucağında Sena'yla birden koşmaya başladı. Sena kıkırdıyor, bir yandan bana el sallıyordu.

"Ablacığım, çok hızlı koşuyoruz!" dedi gülerken.

Hayretler içinde geriden onlara bakıyordum. Kalbime bir ağrı çöktü. Çetin onu sımsıkı taşıyarak koşuyordu.

Arkalarından ilerliyordum. Normalde insanların çığlıklar atıp sinirle bağırması gereken zamanlar vardı. Bu da onlardan biriydi. Ancak hiç sesim çıkmadı. Bazen böyle anlar da olurdu.

İnsan, sesi çıkması gereken yerlerde sus pus olurdu. Acı bir gerçektir ama gerçekleşen bir olguydu.

Çiftliğin arka tarafına doğru yürüdüğüm sırada havada keskin bir barut kokusu vardı. Sena, Çetin'e sıkıca sarılmışken bana doğru bakıp tekrar el salladı. Bense yavaşça gülümsedim. Sinirden Çetin'in kafasına yerdeki taşlardan birini geçirmek istedim.

Yaklaştıkça sesler duymaya başladım. Sert ama kısık patlamalar, yankılı çınlamalar... Adımlarım ağırlaştı. Sanki her patlama kalbime çarpıyordu. Sena başını Çetin'e çevirdi.

"Abiciğim," dedi korkuyla. "Bu ne sesi?"

"Bir çeşit oyun gibi düşün. Silahlarla hedefe atış yapıyorlar. Sana da vurduracağım şimdi bir iki. Silah tutmayı öğretecek Çetin abin sana."

"Çetin," dedim hızla onlarla bir adımlarken. "Ben Sena'yı alıp odasına çıkartayım."

"Dur yahu, yenge bacısı," dedi sırtırken. "Kız merak etmiş. Görsün bir içeriği."

Sena'nın gözleri büyüdü. "Silah mı?" derken sesi ince bir çığlığa benzedi. Başını hızla salladı. "Ben görmek istemiyorum. Korkuyorum."

"Korkacak bir şey yok," dedi Çetin ciddiyetle. "Madem bu kadar heveslisin bize, göreceksin."

"Çetin," derken artık onun kolunu tuttum. "Bırak. İstemiyor işte."

"*La la la!* Küçük Sena!" dedi Çetin sırtarak ilerlerken. "Su tabancalarıyla *şahin* vuracak!"

Birkaç adım sonra genişçe bir alan açıldı karşımıza. Toprak zemine beyaz tebeşirle daireler çizilmişti, kenarlarda tahtadan hedefler vardı. Tam ortada Kayseri duruyordu. Elinde bir silah tutuyor, hedefe doğru bir gözü kısılı bakıyordu. Her kısık ama tiz patlamada hedeflerin tahtası parçalanıyor, havaya talaş kokusu yayılıyordu.

Tufan'ı gördüm. Elleri ceplerinde, sakince Kayseri'yi izli-

yordu. Gürültü ve yüksek ses sevmeyen bu adam, nedense silah sesinden hiç rahatsız görünmüyordu.

Kayseri hırslıydı. Kaşları çatılmış, her isabet edemeyişinde dudaklarını ısırıyordu. Tufan ona kısa cümlelerle bir şeyler söylüyor, Kayseri de başını sallıyordu. Aralarındaki uyum ür-kütücüydü.

Sena odadaki patlamaları duydukça gözlerini kapatıyor, sonra Çetin'in omzuna sokuluyordu. Sonunda dayanamadı, ağ-lamaya başladı. "Abla! Ben istemiyorum, odama gitmek isti-yorum!"

Hemen yanlarına koştum. Sena'yı kollarıma aldım. "Ta-mam," dedim, gözyaşlarını silerken. "Hemen odana çıkıyoruz. Hiçbir şey yok, korkma."

Çetin arkamızdan sırtarak el sallarken, ben telaşla Sena'yı kucaklayıp eve çıkardım. Asansöre bindiğimizden beri sessizce yeri izliyordu.

Odaya döndüğümüzde hâlâ titriyordu. Onu yatağına yatırıp üzerini örttüm. Alnına küçük bir öpücük kondurdum. "Senden utanmıyorum. Ben sadece hangi durumlarda seni nasıl koru-yabileceğimi hesaplıyorum. Bir daha benim sözümünden çıkma tamam mı, bal kızım?"

Başıyla onaylarken gözlerini kapattı. "Özür dilerim, ablacı-ğım. Sadece merak etmiştim."

Sena gözlerini kapatınca derin bir nefes aldım. Ona masal okudum ve uyuduğundan emin olup dışarı çıktım.

Çok merak etmiştim. O nedenle aşağı indim. Poligona dön-düğümde Kayseri hâlâ atış yapıyordu. Çetin de aralarına katıl-mıştı. Toprakta kovanlar birikmişti. Ayak sesimi duyunca Kay-seri bana döndü.

"Heh!" dedi tekrar nişan aldığı yere dönerken. "Gel, Mel-tem kızım. Ben hamlamışım. Sen devral."

"Yok," dedim yutkunarak. "Ben almayayım. Teşekkür ederim."

"Meltem ve ateş etmeyi reddetmek?" dedi Çetin alayla sırtı-tırken. "Korkmasana kız!"

Tufan ise öylece bana bakıyordu. Bir anlık tereddüt yaşadım. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama Kayseri'nin gözlerindeki sorgulayıcı bakışa karşı geri adım atmak istemedim. Adımlarım beni istemsizce Tufan'ın yanına götürdü.

Tufan silahı bana uzattı. “Tut bakalım,” dedi basitçe.

Soğuk metal parmaklarımda ağırlaştı. Kalbim neredeyse boğazımdaydı. Birkaç adım ilerledim ve Kayseri'nin hemen yanındaki diğer ateş etme kısmında durdum. Nişan almaya çalıştım ama ellerim titriyordu. Hedefe doğrulttum, yine de parmağım tetiğe gitmedi. İçimde büyük bir korku kabardı.

“Yapamayacağım,” dedim fısıltıyla. Yardım dilenir gibi Tufan'a baktım.

Bıkkın bir nefes verip sağa sola baktı ve bana doğru adımlamaya başladı. Kayseri bu sırada hiç durmadan kendi önündeki hedefleri vuruyordu.

“Hadi, abim!” diye kükredi Çetin. “Vur, aslan abim! Kayseri'nin gururu abim!” Merakla onu izliyordu.

Tufan'ın adımlarının toprağı ezme sesi bile ağırdı. Tam arkamda durdu. Sırtım yanıp kavruldu. Arkadan bana doğru eğildi ve ellerini öne doğru uzattı. Elimdeki silahı tuttu. Beni kollarının arasına aldı. “Kilidi bile açmamışsın ki,” diye fısıldadı. Silahı tutup bir anda üstteki sürmeyi kendine doğru çekti.

“Kusura bakmayın, Tufan Bey. Her gün silah kilidi açmıyorum,” diye fısıldadım sinirle.

Bir eli benimkinin üzerini kapladı. Buz gibi eli yanmama hiç engel olmadı. “Sen niye geri geldin ki?” diye fısıldadı kulağıma doğru. Silahı doğrulttu.

“Ne demek niye geldin?” dedim sesim titrerken. Kayseri durup bize baktı ateş sesiyle. Sonra gülererek önüne döndü.

“Bak bak,” dedi ve Çetin'e kaş göz yaptı. “Romantikliğe bak şunlardaki.”

İkimizin de tuttuğu silahı tekrar hedefe doğrultup nişan alır-

ken, “Ne diye Sena’yı uyutup tekrar yanımıza geldin?” dedi Tufan. “Nefesini dinle. Elin titremesin. Hedefe bak, sadece oraya. Sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi kilitle gözlerini.”

Gözlerimi hiç kırpmadan hedefe baktığım için gözlerim doldu. Sanki sadece bir silahı değil, hayatımı da bana tutturuyordu. Parmağım tetiğe yaklaştı. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Tufan kulağıma doğru tekrar fısıldadı. “Korkma. Korkarsan kaybedersin.”

Yutkundum. Parmağım tetiği çekti.

Patlama kulağımda yankılandı. Gözlerimi açtığımda hedefin ortasında koca bir delik gördüm. İlk denememde tam isabet ettirmiştim. Hoş, duruşumu Tufan ayarlamıştı ama sonuçta tetiğe ben basmıştım. Elimden silah düşecek gibiydi.

Kayseri ve Çetin aynı anda bize baktılar o ses sonrası. “İşte bu be,” dedi Kayseri. Kahkaha atarak önüne döndü. “Meltem her zamanki gibi haşın! Tekte vurdu amına koyayım.”

“Tebrikler. Başardın,” dedi Tufan. Sesi garip şekilde yumuşak çıktı. “Hayret. İlk defa bir şeyi tekte anlayıp yaptın.”

Kayseri, “Tufan oğlum,” dediğinde Tufan arkamdan çekilmedi. Kokusu yüzünden ne hareket edebildim ne de nefes alabildim.

“Söyle,” dedi burnu yavaşça saçlarımın dibine dokunurken. “Ne?”

“Birkaç saate Orhan düğün davetiyesi bırakmaya buraya gelecekmiş. Biliyorsun, herif evleniyor.”

Çetin’in, “Amına koyduğumun salağı. Durduk yere dertsiz başını yakıyor,” demesini duydum bu arada.

Kayseri devam etti. “Beni de görmek istiyordu. Burada olduğumu söylediğimde pek memnun oldu. Çiftliğe gelmesinde müsaade var mı?”

“Bilmem,” dedi Tufan. Burnunun ucu hâlâ saçlarımın arasındaydı. “Var mı?” diye fısıldadı.

Başım öne eğikti. Ne yaptığını anlamadım. Onu iteklemeye çalıştım ama bedenim tamamen ona dayandı.

“Sizdeki bu libido,” dedi Kayseri kahkaha atarken. “Bunu evet sayıyorum.”

Kalbim yeniden sıkıştı. Bu sefer hedef tahtası değil, hayatımın kendisi önümdeydi. Daha doğrusu arkamdaydı. Ne yapacağımı bilemeden onu iteklemeye çalıştım. Arkamdan çekildiğinde hızla boğazımı tutup ona döndüm.

“Ben uyuyorum, herkese iyi geceler.”

Koşarak poligondan çıkarken arkamdan anlamsızca bana baktıklarını hissettim. Bir Tufan sırtıyordu belki. Ya da içinden gülüyordu. Çünkü o dışarıdan pek sırtmazdı. Genelde hiç sırtmazdı.

Hızla Sena’yı kontrol ettim. Uyumaya devam ediyordu. Üst kata, kendi odama çıktım. Kayseri günlerdir bizimle kaldığı için sürekli Tufan’la yatıyordum ama bu sefer kendi odama geçtim. Onun kokusu mu, yoksa poligondaki bedeni mi beni tetikledi bilmiyordum.

Ama ben de tetiklendim. Bir kadın olarak... Bir insan olarak... Canım çekti.

O ana özel bir şehvet sadece. Tutku ya da. Adı her ne siksime. Ses tonuyla içim titremişti. Arkamdaki bedeniyle belki.

Karanlık odada sessizce uzandım. Gözlerimi kapattım. Ses tonu aklıma geldi, bedenim tekrardan titredi. Amım zonkladı. Derin bir nefes aldım ve yutkundum.

Burnum yavaşça tişörtümün yakasına gitti. Kokusu sinmişti. Burnumu yakama sürtüp derin bir nefes aldım. Gözümün önünde adeta vücudu belirdi. Ellerim uyuştı.

Elimi yavaşça aşağı indirdim ve eteğimin altından kendime dokundum. Sırılsıklamdım. Korkuyla doğrulup yatağın çarşafına baktım. Çarşaf ıslanmamıştı ama iç çamaşırımın rengi ıslaklıktan koyulaşmıştı. Uzanıp yorgani tekrardan üzerime çektim.

Klitorisimi okşamaya başladım. Gözlerimi sıkıca kapattım. Burnumu tişörtümün yakasına dokundurup kokluyordum. Sonra biraz daha hızlı okşadım. Biraz daha. Kendime dokunmaktan keyif aldım. Keyif aldıkça daha hızlı dokunmaya başladım.

Okşadıkça sıcaklığı artıyordu. Diğer elimi tişörtümün üzerinden göğsüme götürdüm ve göğsümü sıktım. Hafifçe inledim sesini hatırlayınca. Büyük bedeni üzerimdeymiş gibi düşündüm bir an.

Hızla durup doğruldum. Nefes nefese sağa sola baktım. Genelde mastürbasyon sırasında bir şeyler düşünürdüm, bu doğrudu. Ama bunun o olması beni de dchşete düşürdü. Tekrar uzandım. Devam ettim. Onu düşünmemeye çalıştım.

Engel olamadım.

Sıcak bastıkça yorganı yavaş yavaş üzerimden atıyordum. Karanlık odada bir şeyleri hayal etmek kolaylaşıyordu. Parmaklarımla amımı okşamam hızlandıkça yüzümü ağlamaklı bir şekilde tavana kaldırdım.

Kendimi gördüm tavandaki aynada. Kendime dokunurken kendimden bile haz aldım. Öyle çok azdım.

Ağzım hafif aralık, bedenim alev alevdi. Göğsümdeki elimi çektim ve yatağın çarşafından sıkıca tutup çarşafı avuçladım. Onun ellerini ve kollarını düşünürken istemeden azıcık salya akıttım. Beni kucağında zıplattığını düşündüm. Ağlamaklı bir sesle inledim. Nefesim düzensizleşti, bedenim zevkle bana teşekkür etti.

O kadar çok hızlandım ki, kulağıma doğru sesinin geldiğini hayal ederken tekrardan inledim. Çarşafı bırakıp elimi göğsüme götürdüm ve hızla göğsümü sıktım. Yetmedi. Parmaklarımdan birini içime soktum. Gözüm seğirdi.

“Of,” dedim ağzım aralık kalırken. Sokup çıkardım. Delirdim. Biraz doğruldum ve kendime baktım. Parmağımı tekrar sokup çıkardım. Ve tekrar. Daha hiddetli. Daha şehvetli.

Başımı tekrar yastığa koyup tavandaki aynaya doğru gözlerimi kaldırdım. Kendimi parmaklarken gözümünden yaş aktı.

Kendimi izlediğim sırada bir anda kapı sertçe açıldı. Kapının ardındaki ışıkla gözlerimi kıstım ve bacaklarımı birbirine bastırıp hızla elimi bacak aramdan çektim. Nefes nefese bir şekilde eteğimi aşağı doğru çekiştirdim.

“Ne oluyor be?” dedim ama nefesim yetmedi. Hızla yutkundum. “Ne hakla giriyorsun?” demeye çalıştım. Diyemedim. Resmen yanıyordum.

Tufan elleri ceplerinde, birkaç saniye bana baktı. Arkadaki ışık yüzünü simsiyah yapıyordu.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Sana ne?” derken hâlâ kendime gelemedim. Elim ayağım birbirine dolandı. “Ne diye girdin öyle dan diye odaya?”

Yanıma doğru yaklaştı ve iki elini yatağa yumruk kaparak bedenimi kollarının arasına aldı. Kolları bana dokunmasa da vücudunun beni sardığını hissetmişti bedenim.

“Sessiz,” diye fısıldadığında başımı utanarak yana çevirdim. Nefesim düzelmemiştii. Yüz ifadesindeki şehvete bakarken bile boşalabilirdim. Sertçe yutkundum.

“Sesin duyuluyor,” diye mırıldandı.

Yutkundum. “Çık hemen. Derhal.”

“Yanlış anlama. Yaramazlık yapma demiyorum,” dedi yavaşça. “Sessiz ol.”

Ses tonundaki hırsı duyduğumda, elimi tekrardan amıma götürmemek için adeta kolumu yatağa doğru bastırdım. Bedenini üzerimden çektiği an büyük bir boşluğa düştüm. Hızla iki elimle kolundan tuttum. Elimin ıslaklığı koluna bulaşmıştı.

“Bir daha sakın,” dedim nefesim düzensizken. “Sakın kapıyı çalmadan içeri girme.”

Gözündeki hırs ateşini görmek cayır cayır yanan bedenime sönmemesi için közler atıyordu adeta. Bana doğru eğildi tekrardan. Heyecandan kafayı yemek üzereydim.

“Girmeme gerek mi var, küçük şeytan?” dedi kısık sesle. Sesinin ağırlığı bedenimi eziyordu. Bana bakarken köşe yukarıyı gösterdi. “Odalar kameralı. Bilmen gerekirdi bunu.”

Geri çekildiğinde gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Odadan çıktığı sırada ona bakarak derin bir nefes aldım ve başımı yastığa gömdüm. Sertçe yutkundum.

Kapıyı kapattığı gibi oda tekrardan karanlığa büründü. Elim

tekrar amıma gitti. Beklemediğim bir şey oldu. Parmaklarım klitorisimle buluştuğu an tir tir titremeye ve hızla boşalmaya başladım. O kadar çok titredim ki, inlerken hızla diğer elimle ağzımı kapattım. Bacaklarım kasıldı, ayaklarım karıncalandı.

Ağzım aralık bir şekilde başımı yastığa koydum ve hızla nefesimi düzenlemeye çalıştım. Karanlığın içinde alnımdan yanağıma doğru süzülen terleri hissediyordum. Bedenim rahatlamamanın verdiği huzurla mayışırken, komodine uzandım. Suyu alıp yavaşça içtim ve tekrardan yatağa yayılıp yorgani üzerime çektim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Sonra bir süre öylece tavan-daki aynadan kendime baktım.

Sinirle komodine uzandım ve telefonumu elime aldım. Öylesine ne yapacağımı bilemiyordum ki... En sonunda gruba mesaj attım.

KÜÇÜK BURJUVALAR

Nergis: *Siz birini mast sırasında yakalasanız ne hissederdiniz*

Mürekkep: *Utanırdım*

Nergis: *Çok mu*

Mürekkep: *Ne yaptın amk Tufanı kendini avuçlarken mi yakaladın o adamın vardır özel eskortları kendine dokunmaya bile üşenir*

Nergis: *Şahin nerde*

Mürekkep: *Yok sabahtan beri meydanda. Muhtemelen bir kız buldu. İki üç güne çıkar ortaya*

Nergis: *Tamam bye*

Ve bir süre daha telefona baktım. Öylesine sinir olmuşum ki, ne yapacağımı bilemiyordum. Kalbim sürekli çarpıyordu. Dayanamadım. Ona mesaj attım.

Nergis: *Selam*

Gördü. Bir süre cevap yazmadı. Ekranı kapatıp uzandığımda telefonum titredi. Adeta uçarak telefonu elime aldım.

Tufan Ali Uluhan: *Ne var*

Nergis: *Sen ne hakla kapımı çalmıyorsun Tufan Bey?*

Bir süre baktı. Sonra cevap yazmadan mesajdan çıktı. Daha da sinirlenip tekrar mesaj attım.

Nergis: *Sana diyorum?*

Nergis: *Bir kızın odasına böyle ÖKÜZ gibi dalınır mı?*

Tufan Ali Uluhan: *İnliyordun.*

Nergis: *PARDON??????????*

Nergis: *Siz atış yapmıyor muydunuz??????*

Tufan Ali Uluhan: *Hayır yatak odanın yanındaki çalışma odasımdaydım.*

Nergis: *Siz sapık gibi beni mi dinliyorsunuz?*

Tufan Ali Uluhan: *Dediğimi uygulamaya başlamışsın ama.*

Tufan Ali Uluhan: *Aferin.*

Nergis: *Derken?*

Tufan Ali Uluhan: *Kendine en son ne zaman dokundun demiştim ya*

Tufan Ali Uluhan: *Nasıl şaka*

Nergis: *YARRRRRAK gibi şaka*

Nergis: *Bir daha odama izinsiz girerseniz sizi polise veririm sapık diye*

Başımı kaldırıp kameraya doğru baktım. Tepede duruyordu, simsiyahtı. Onu fark etmem imkânsızdı. Oraya doğru nah işareti yaptım.

Nergis: *Al bak bu da benden sana PATRON*

Tufan Ali Uluhan: *Sen çok şımardın.*

Tufan Ali Uluhan: *Bekle geliyorum.*

Nergis: *GELME*

Tufan Ali Uluhan: *Bekle.*

Korkudan hızla ayağa kalktım. Ne yapacağımı bilemedim. “Hayır, ben de ihtiyaçları olan bir kadınıyım. Ne istersem yaparım. Sen kimsin de benim odamı basıyorsun?” dedim sinirle.

Dayanamadım. Üzerimdekileri düzelttim. Yalınayak aşağı inmeye başladım.

“Ben göstereceğim sana,” dedim sinirle merdivenleri inerken. “Kapı çalmamak neymiş göreceksin sen. Madem gerçekler ayyuka çıktı, ben şimdi seni insanların içinde azarlayayım da sen gör gününü.”

Merdivenlerin ortasında o da bana doğru çıkıyordu. Hızla durup arkamı döndüm ve koşarak üst kata doğru çıkmaya başladım.

“Gel buraya, gel,” dediğini duydum ama korkuyla Sena’nın odasına girip kapıyı kapattım. Geri geri adımlarken kapıyı hızla açtı.

Elini uzattı. “Gel buraya,” dedi. Başım iki yana sallanırken Sena’yı gösterdim.

“Uyanacak şimdi. Sessiz olun, ne olur.”

“Çık,” dedi kapı aralık beklerken. Gözleri çok sakindi ama çok korkuttu beni. “Çık, beni getirme oraya.”

Yavaşça birkaç adım dışarı çıktım ve koşmaya başladım. Bir anda aşağı kata doğru ilerledim. Kayseri’nin yanına gitmeyi düşündüm. Salona doğru koştuğum sırada Tufan sakince aşağı doğru iniyordu. Peşimdeydi.

“Bıktım!” dedim sinirle koşarken. “Bıktım ben! Bıktım buradan! Ölmek istiyorum!”

“Hayat dediğin, küçük şeytan,” dedi arkamdan gelirken. Bilerek, pisliğine benimle edebi konuşmaya başladı. “Ölmekten ibarettir. Kalan tüm zaman ise bu cehennemden diğer cehenneme gideceğin günü beklemektir.”

Delirmem için yapıyordu. Salona vardığımda nefes nefese bir şekilde etrafa baktım. Kimse yoktu. “Hani nerede Kayseri?” dedim ona dönerken. “Nerede o düğün davetiyesi getirecek adam?”

Bana doğru adımlarken salon kapısını üzerimize kapattı. “Seni şimdi ne yapacağım biliyor musun?” diye sordu.

Bir adım daha attı. Bense bir adım geri gittim. “Ne?”

“Döveceğim.”

Gözlerim öyle döndü ki, o bana doğru adımlarken ben ona doğru koşturdum. Sinirle ona sertçe vurdum. “Bıktım!” diye çığlık attım. “Bıktım senden!”

Ellerimi sertçe tuttu ve bir anda diğer eliyle yanaklarımı sıktı. “Ben de senden bıktım,” dedi yavaşça. “Sana vuramamaktan bıktım. Bir kere vursam ölüp gideceksin diye seni dövmemekten bıktım.”

Sinirle başım ona kalkmış bir şekilde kafamı sağa sola salladım. Elini çekti yanaklarımdan. Gözlerim alev aldı. Dişlerimin arasından nefret tükürdüm. “Bıktım! Senin her istediğini almandan, bunca güce sahip olman beni delirtiyor!”

“Kes sesini,” dedi. Bakışları donuk olsa da bir insan bedenini yakıp küle çevirebilirdi.

“Hak ediyor musun?” dedim gözlerim daha da büyürken. “Sen tüm bu zenginliği hak ediyor musun?” Bileklerimi tuttuğu eli sıkılaştı ama umursamadım. “Hak etmiyorsun işte,” dedim nefes nefese. “Sendeki her şeyi istiyorum, Tufan. Paranı da gücünü de.”

“Ne bedeller verebilirsin bu uğurda?” derken bana doğru iyice eğildi. Artık ölü buz bakışları küllüydü. Ölüydü ama hırslıydı. “Söyle lan!” diye bağırdığında hızla sıçradım. İlk kez bağırdığını duyuyordum. Sesi yeraltındaki bir haykırış gibi ürküttü beni. Tüm bedenimde dalgalandı tınısındaki koyu ve pis kan. “Nelerini kaybetmeye hazırsın bendekileri almak için? Konuş lan amına koyduğumun nankörü, konuş!”

“Senin neyin vardı ki önceden!” diye bağırdım göğsüm parçalanır gibi. “Neye sahiptin? Nasıl bir adamsın ya sen?” diye çığlık attım.

Bileklerimi bırakmadı ama ellerimi yukarı kaldırmama müsaade etti. Sertçe göğsüne doğru iki elimle birden vurdum. Bir kez, iki kez. Tufan, kımıldamadı bile.

“Kızım sen benim başıma bela mısın, amına koyayım?” dedi sinirle. “Ben sana ses çıkartmadıkça sen benim tepeme mi bineceksin böyle?” Gözleri alevliydi. “Kırarım o bacaklarını. Binemezsin tepelere, duydun mu beni?”

Sanki benim öfkem onu besliyordu. Gözleri daha da koyulaştı. “Ya sen kimsin be! Parasını verip yanında tuttuğun köpeklerinle geçirdiğin bu hayat öncesi neyin vardı! Aşağılık herif!” diye çığlık attım. “İnsanların zihinleriyle oynamak dışında neyin vardı senin? Paran var diye mi bu kadar kendinden eminsin! Paran olmasa bu hayatta neyin kalır senin!”

“Bana bak, senin gelmişini geçmişini sikerim, duydun mu beni?” dedi sinirle. Nefesi yüzümü yaktı. “Öldürürüm kızım seni. Yemin ederim öldürürüm.”

Sonunda bileklerimi tutan eli beni öyle bir durdurdu ki, kemiklerim kırıldı sandım. Yine de pes etmedim. “Öldür o zaman!” diye çığlık attım cebelleşirken. “Öldür! Kurtulayım! Sen de kurtul! Madem normal bir adamsın, babanın intikamı için git Viktor’u öldür de bitsin bu iş!” diye çığlık attım. Salon sesimle yankılandı.

Ona vuran ellerimi kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama ben öyle sağa sola çırpınıyordum ki, geri geri dengemi kaybettim ve sertçe yere düştüm. Dışarıdan gelen uğultuyla Tufan nefes nefese bir şekilde kapıya baktı. Hemen sonra bana. Beni bir anda kolumdan tutup kaldırdığında saçlarım yüzüme döküldü.

Nefesi yüzüme çarptı. *Sıcak, ağır, öfkeli*. Dudaklarımız birbirine değecek kadar yakındı. Bakışlarımız kenetlendiğinde ruhum kırıldı.

“Bana bak, küçük şeytan,” dedi yavaşça bana doğru eğilirken. Bu sırada Kayseri ve bir adam daha salon kapısından şaşkınlıkla bize doğru baktı.

“Hayrola, evlat?” dedi Kayseri şaşkınlıkla. “Sesiniz akreplerin oradan bile duyuluyor.”

“Bu yapacağımdan sakın bir anlam çıkarma. Duydun mu beni?”

Ne olduğunu idrak edememiş bir şekilde nefes nefese ona bakıyordum. Bir anda sertçe dudaklarıma yapıştı.

Ne bir öpücük ne de şehvet. Nefretin öfkeyle buluşması gibi. Nefesimi çaldı benden. Dudakları öylesine soğuktu ki, tenimi dondurdu. İçim eşzamanlı yandı. Bileklerim hâlâ onun bir pençesindeydi ama yavaşça bıraktı.

Dudakları yavaş yavaş dudaklarımı öpmeye başladı. Ellerimi bıraktığı gibi ensesinden tuttum. Karşılık vermeye çalıştığım anda geri çekildi. Aniden. Bıçak hızı gibi. Nefesim boğazıma saplandı. Gözlerim büyüdü, dudaklarım yangın.

Tufan benden nefesimi çaldı. Nefretle aşk sundu. Sahte bir aşk. Onda olmayan merhamet gibi gerçek. Ölüm gibi. Nefret gibi.

23. BÖLÜM

BİLEREK KAYBET, ÖLEREK SABRET

İnsan yenilgileri severdi. Çünkü sonunda galibiyetler önüne serilirdi. Bu uğurda bazen kendini bile kaybederdi.

Kendimi kaybetmem, Tufan'ın göz göre göre öldürmek istediği kadına, bana dokunmasıyla başladı.

Tufan, düşmanına inat, beni kendi dudaklarına sapladı.

Dudaklarımdan Tufan'ın bıraktığı soğuk iz hiç kaybolmadı. İçimde bir köşe alev alıyor, diğer bir kısım donuyordu. Hangisi ağır basıyordu, bilmiyordum.

Kayseri bizi gördüğü gibi telaşla kapıyı kapattı üzerimize. “Hay Allah!” dedi sertçe kapı kapanırken. Öyle sert ki, pencereler hafif titredi. “Kusura bakmayın, çocuklar. Dan diye girdik!”

Baş başa kaldık. Salonun penceresinden dışarı baktım, gece örtüsü çiftliğin üzerine inerken yıldızlar usul usul sönüyordu. Tufan beni bırakırken hareketi neredeyse nazikti ama bana öfkesi hissediliyordu. “Bu neydi şimdi?” dedim histerik bir tonla.

“Ben de aynısını sana soracaktım,” derken ellerini ceplerine attı. Yavaşça dudaklarını yaladı. “Neydi bu şimdi?”

İfadem öyle tuhaftı ki, kendi sesim bile çıkmayacakmış gibi bir sessizlik içinde kayboldu. “Bir daha benden habersiz beni öperseniz ne olur, biliyor musunuz?” diye sordum yavaşça. Sınırdan bir gözüm seğirdi.

“Biliyorum,” dedi kısaca tekrar dudağını yalarken. “Yine bana karşılık verirsin.” Arkasını döndüğünde ağzım aralıktı. “Sen de haklısın. Benim gibi bir adama karşılık vermeyen bir kadın olmak, seni tuhaf yapardı zaten.”

Sinirimden gözlerim etrafa kaydı. Sert bir cisim aradım, ona vurmak için. “Yürü hadi,” dediğinde bana baktığını fark ettim. Kapının eşiğindeydi. Bir süre beni izledi. Gözleri yine o ölü, siyaha yakın zehirdi. “Oturalım şunlarla on yirmi dakika... Sonra seninle hesaplaşmaya devam edeceğim.”

Onun içinde ateş saklı ama dışarıdan buz gibi duran bir adam vardı. Bense onun karşısında tamamen kaybolmuş birine dönmüştüm. Hem öfke hem korku hem de bitip tükenmez bir çekim. Aslında o öpücüğe tamamen refleks olarak karşılık vermiştim. Keşke vermeseydim.

Bacaklarım istemsizce onu takip etti. Peşinden ilerledim. Tufan’la adımlarımız birbirine uyumlu değildi. O sessizce, ben ise ayaklarımın altında yankılanan her çıtırtıda dengem şaşarak yürüdüm.

Evin kapısından çıktığımızda büyük ağaçların arasındaki rüzgâr yüzüme vurdu. Soğuk, temiz ve acı. 1984’e doğru ilerlerken çıplak ayaklarım buz gibi mermerde ürperdi. Sonunda içeri girdik. Hızla şömineye doğru adımladım. Atların nallarının takırtısı geceye karışırken ay ışığı atların yüzlerine çizgiler parılatıyordu.

Kayseri ve diğer adam şöminenin dibinde oturuyordu. Ellerinde yanan sigaralar ve yarı dolu viskiler vardı. Bizi gördüklerinde ayaklandılar. Hemen arka köşede Helga onlardan komut bekliyordu.

Yanlarına gittim ve sandalyeye oturdum. Ayaklarımın altı donmuştu. “Kusura bakma, evladım,” dedi Kayseri, Tufan’ın oturmasını beklerken. “Kavga ediyorsunuz sandım, ondan uğradım yanınıza.”

Tufan onlardan önce atlarına odaklandı. Bir tanesine doğru adımladı ve yelesini okşadı. Torino, onun en sevdiği atıydı.

Hayatın ritmi ona hep kolay geldi. İçimi sarsan da bu oluyordu. Tufan, kendine roller biçiyordu. Bunu yaparken istemsiz bana da roller veriyordu. Onunkiler hep farklıydı. Acımasızdı. Umursamazdı. Benimkilerse kırılıyordu.

“Bu yaştaki birini azarlamak istemem. Ama bu yaşta bir adama kapalı kapıların ardına tıklatmadan girmemeyi de ben öğretmemeliyim,” dedi atın yelesini sevdikten sonra. Yüzü karanlıkta neredeyse okunmazdı. Sadece dudaklarının kıvrımından bir gölge seçiliyordu. O öpücükten beri ellerim ve ayaklarım istemsizce titriyordu. Tetiğe bastığım anın yankısından bile sarsıcıydı. Tufan’ın bana yakınlığının, zorlamasının, sınıırımı aştığı hissinin titreşimiymişti bu.

“Haklısın, oğlum. Özür dilerim,” dedi Kayseri.

Tufan kısık bir emir gibi, “Otur,” dedi. Kayseri oturdu. Vücudumun kontrolünü neredeyse tamamen yitirmiştim. Dudaklarım hâlâ yanıyordu.

Atların yanından ayrılıp yanımıza adımladı ve karşıma oturdu. Elini dahi kaldırmadan Helga koşarak ona bir bardak uzattı. Hemen viski döktü. Tufan hiç konuşmuyordu ama zaten onun suskunlukları daha gürültülü olurdu hep.

Ben ise ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Dilimde binlerce söz vardı ama hepsi birer diken gibi boğazımda donuyordu. “Hadisene, oğlum,” dedi Kayseri gerginlikle fısıldarken. Adam cebinden birkaç şey çıkardı telaşla. *Beyaz zarflar*.

“Abi,” dedi sesi kuruyarak. “Düğünümde seni görmeyi çok isterim. Biliyorsun o kızla biz uzun süredir bunun savaşını verdik.” Zarfı masaya bıraktı.

Tufan birkaç saniye öylece masaya baktı ve sonunda davetiye alıp bıkkınlıkla açtı. Okudu, tekrar masaya bıraktı. Bir şey söylemedi. Hissettiğim şey, onun içten içe hiçbir şeyi paylaşmak istememesi, davetlilerden ve kalabalıktan nefret etmesi oldu. Belki de yalnızlığı tercih eden birini davet etmek saçmaydı.

Dayanamadım ve ben zarfı elime aldım. Dokusu kadife gibiydi. Dudaklarım hâlâ yanıyordu.

“Erkek milleti de ayrı salak. Rahat mı battı? Ne sikime evleniyorsun acaba?” dedi Tufan mırıldanarak. Sonunda adama döndü. “Tebrik ederim, kardeşim. Biliyorsun, sevmiyorum kalabalık.”

“Abi çok haklısın,” dedi adam hızla. Yutkundu. “Ben sadece gelip görünsen bile çok sevinirim. Hem diğer insanlar da düğünüme geldiğini görür. Adım sanım yürür, abi.”

“Tabii,” dedi Kayseri heyecanla. “Gelip bir boy göstersen ya, şu çocuk da gururlansın. En özel günü sonuçta.”

Tufan gülümseyecek gibi oldu. Sanırım bir insana biçilmiş en özel gün olarak belirlenen evlilik ona göre öyle değildi.

“Viktor’dan dolayı böyle yapıyorsan,” dediğinde Tufan hızla başını ona çevirdi. Öyle baktı ki, ben bile korktum. Adam da korktu. Ne yapacağını bilemedi. “Şey yani, abi,” diye devam etti bocalayarak. “Salona silah sokmayacağız. Güvenlikle alakalı bir sıkıntı yaşanmayacak.”

“Viktor?” dedi Tufan gözlerini kısarak. “O sarı çükün ne işi var senin düğününde?”

“Abi, babalarımız onunla çok yakın dost olduğu için,” dedi adam utana sıkıla. “Ben babama ne desem diyeyim dinlemedi. İlla davet edeceksin dedi.”

“Öyle mi?” dedi Tufan gülümserken. “Benim babamı öldüren adamları, düğününde oynamaya mı davet ettin sen?”

“Babam zorladı, abi,” dedi hızla. Kayseri’ye döndü, yardım ister gibi.

“Yahu aynı piyasanın çocuklarısınız. Elbet denk düşeceksiniz böyle düğünlerde, cenazelerde. Sen de gel. Meltem kızım da gelsin.”

“Eyvallah,” dedi Tufan gözleri masadaki davetiyeye dalmış şekilde. “Geliriz.”

Kayseri hafifçe geriledi, başını sallayıp ayağa kalktı. Durumdan memnundu. “O halde Orhan’ıma müsaade.” Orhan da peşinden ayaklandı.

“Ben de uyuyacağım, hayırlı geceler,” derken Kayseri de

bize bakarak geri geri çıktı odadan. Sanki Tufan'a sırt dönmek onlar için bir ihanet gibiydi.

Çıktıklarında gece sessizleşti. Sadece atların homurtuları işitildi. Biz, birbirimize kaldık. Tufan konuşmuyordu. Bu içimi kemiriyordu. Yerimde kıpırdanıp gözlerimi ona diktim.

“Neden öyle yaptın?” diye sordum sonunda. Kelimelerim boğuk ama meydan okuyucuydu. “Ne diye izin almadan beni öptün, Tufan Bey?”

Gözleri, elindeki viskideyken nefes verdi. “Sen niye karşılık verdin?” derken sesi çok soğuk çıktı. Soru beni sersemletti.

Yutkundum. “Karşılık vermedim,” diye fısıldadım. “Sadece o an ne yapacağımı bilemedim. Bir daha bunu tekrarlarsanız size tokat atabilirim. Haber vereyim şimdiden.”

“Tüm bu cesur cümlelerinin bedelini ödeteceğimi biliyorsun, değil mi?” dedi bakışlarımı karşılarken. Sakindi ama içim ürperdi.

Omuz silktim. Bunu hep derdi ama hiç de bir şey yapmazdı. Yine öyle sandım. Belki de Tufan beni eskisi kadar ürkütmüyordu. Ya da ben ondan ürkmediğim rolüne kendimi öyle kaptırmıştım ki, bir yalana inanıyordum.

Derin bir nefes aldım. Başımı Torino'ya çevirdim. “Gerçekten tehdit duymaktan öylesine sıkıldım ki,” dedim sonunda. “Yeterince dayanıyorum. Ne derseniz yapıyorum. Zehirli dünyanızda hayatta kalmaya çalışıyorum. Sizden nefret etsem de sizden kaçmıyorum. Ama siz hâlâ beni tehdit ediyorsunuz.” Kelimelerim titriyordu ama anlamları sapsağlamdı.

Hafifçe sırtıttı elindeki yarısı dolu viskiye bakarken. Şöminenin odunları cızırdadı. “Seninle uğraşmak çok zevkli,” dedi içtenlikle. Bu, gözlerimi kırpmama neden oldu. “Ama sınırları, kuralları olan bir oyunu bozma derdindesin, küçük şeytan. Sen de bir oyuncusun burada,” diye fısıldadı. “Fakat rolünü hiç bilmiyorsun.”

İçkisini başına dikip ayaklandı. Boş bardağı masaya bıraktıktan sonra bir an duraksadı. Gözleri, ayaklarıma kaydı. “Bu

şekilde yatağıma giremezsin.” Atların arasından ayrılırken söyleniyordu. “Yemin ederim, yaramaz ve pasaklı çocuklardan bir farkın yok. Üstünü başını pisletip evsiz gibi yalınayak bahçede dolanıyorsun. Ne saçma...”

Arkasından ilerledim ve üst kata çıktım. İlk olarak kendi odama geçtim. Duş aldım. Ardından, havluya kuruladığım saçlarıma parmaklarımla dalga dalga dokundum. Üzerime askılıktaki geceliklerden birini giydim. Ağır adımlarla Tufan’ın odasına adımladım.

İçerisi onun gibi kokuyordu. Yatağında değildi ama yastığın biçimi hafifçe bozulmuştu. Üzerinde bir iz, onun bıraktığı bir iz... Odanın loşluğu, tepedeki camdan içeri vuran ayla birleşikti. Tereddüt ettim. Sena’nın yanını ya da kendi odamın güvenliğini düşündüm ama yine de buradaydım. Tuhaf bir sahiplenme, tuhaf bir ihtiyaç. Tuhaf bir boyun eğiş ama karşılıklı da anlaşma. Göğsüm daraldı fakat yatağa doğru yürüdüm, ayaklarım yerleri tanıyormuş gibi sessizdi.

Yorganın altına sokulduğumda soğukluk tenime değdi, bir an salıverdim tüm kontrolü, tıpkı daha önce yaptığım gibi. Gözlerimi kapattığımda odasındaki lavabonun kapısı, daha doğrusu kapı olmayan tablosu ikiye ayrıldı. Duydum. Gözlerimi daha da sıkı yumdum.

Tufan yatağın diğer kısmına uzandığında yatak hafifçe çöktü. Bedenim de oynadı. “Yine buradasın,” diye fısıldadı. Sesi oda boyunca dolanıp azaldı, cümle uzayıp nefese bıraktı. Çok huzursuz ediciydi.

“Başka çare mi bırakıyorsun bana?” derken gözlerimi açtım. Tavandan yusuvarlak aya baktım.

“Siz,” dediğinde belli belirsiz sııttım. “Sen değil, siz.”

Cevaplamadım. Tekrar gözlerimi kapattım. “Kayseri ne zaman gidecek?”

“Yarın sabah,” dediğinde gözlerim kapalı başımla onu onayladım. “Seninle uyumak beni de rahatsız ediyor. Bu konuda tereddütlerin olmasın.”

“Emin olun yok, patron.” Yavaşça esnedim. “Bu odalardaki kameralar,” diye mırıldandığımda Tufan’ın başını bana çevirdiğini hissettim, bu yüzden gözlerimi daha da sıkı kapattım.

“Evet, Nergis?”

Yutkundum. Devam ettim. “Kim gözetliyor odaları? Bir güvenlik falan mı?”

“Cık,” dediğinde gözlerimi açtım. Ben de başımı ona çevirdim. Bana bakarken koluna takılı saatte bir yere bastı. Saatte minicik bir görüntü çıktı. Parmağıyla çevirdikçe odaların tepeden anlık kamera görüntülerini gördüm. Her oda... Bahçedeki her karış. Atlar, akrepler, tavşanlar ve zincirler. Hepsi. Bana bakarken sırtıyordu. “Teknoloji ne gelişti, değil mi? Bir tuşla her yere hâkimsin.”

“Siz hâkimsiniz, ben değil.”

“Ben de değilim,” dedi saatin ekranını kapatıp tekrar gözlerini yıldızlara çıkartırken. “Ben de hâkim değilim. Meslek olarak yani... Hukuk bilirim ama hiç hâkim olmak da istemedim. Tefeciliğe sürükledi hayat beni.”

Cevap vermediğimde yıldızlara bakarken yutkundu. Âdemelması yavaşça oynadı. “Yarak gibi bir şakaydı. Sen söylemeden ben söyleyeyim.”

Güldüm istemeden. Gülmemle şaşkınlıkla bana döndü. Gözleri parladı sanki. “Buna güldün mü gerçekten? Komik miydi yoksa?”

“Şakanız değil de,” derken bir an gülüşüm soldu ve hızla boğazımı temizledim. “Sizin şakalarınızdan sonraki çaresizliğiniz komik oluyor.”

Bir süre sadece bana baktı. Sonra bakışları tekrar yıldızlara kaydı. Hafif bir nefes verdi. Gülümser gibi oldu. “Sonuçta güldün.”

Sesi neredeyse kendi kendine mırıldanır gibiydi. İçten ama belli etmemek istercesine... Yanağındaki çizgi daha da belirginleşti, dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

Sustum. Ellerimi karnımda kenetledim. Yıldızlara bakıyor-

du. Ben de oraya baktım. “İnsanlar bana pek gülmez. O nedenle şaşırdım. Şahsi algılama. Bir şey izlemeden, sadece gözün kapalı nasıl yapabiliyorsun? Ne hayal ediyorsun o an?”

“Pardon?” dedim şaşkınlıkla. “Ne diyorsunuz şu an siz tam olarak?”

“Hiç,” dedi alayla. “Öyle sohbet maksatlı.”

Cevap vermedim. Anlamadım bile kastettiklerini. O an sustuğum için pişman mıydım, bilmiyordum. Bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Çenesindeki sert hatların ardında, yıldızların solgun ışığında bambaşka bir şey vardı. *Bir kırıklık, bir burukluk.*

Ben cevap vermediğimde devam etti. “Yanlış anlama. Ben zaten kimseyi güldürmek için yaşamıyorum. Sadece tesadüf oldun. En başında kendi ayaklarınla bana gelmen gibi. O da bir tesadüftü ya hani.”

“Keşke siz yerine Viktor’a gitseymişim,” dediğimde bana baktı. Ben de ona baktım. “Ne?” dedim omuz silerken. “En azından parayı istediğim gibi bana verirdi. Hem de üzerine bana hazinem der, beni severdi. Sizin gibi şeytan muamelesi yapmazdı.”

Öylece baktı. “Eyvallah,” dedi sonunda. “Yaptığın her haylazlığı tolere ettim. Ama bu yaptığın nankörlük. Ve ben nankör insanlardan nefret ederim.”

Dudaklarım aralandı ama ne diyeceğimi bulamadım. Boğazımda düğümlenen sözü yutkunarak içime gömdüm. Sadece fısıltıya yakın bir sesle, “Üzülmeyin. Size geldim sonuçta,” diyebildim.

O an gözlerini bana çevirdi. Bakışı ağırdı. Tehdit gibi değildi, daha çok içine çekmeye çalışan pis bir zehir gibiydi.

“Öyleyse,” dedi kısık sesle. “Bile bile lades diyorsun. Doğru mu anladım?”

“Sizden başka çarem yok.”

“Benden başka çaren yok.” Bana tamamen arkasını döndü. “Uyu. Yarın seninle işimiz var.”

“Yine ne?” dediğimde şaşkınlıkla bedenini bana çevirdi. Birkaç saniye yüzümü izledi.

“Sen her olayda böyle söylenecek misin?”

Cevap vermedim. Yutkundum ve ona arkamı döndüm. Gözlerimdaki ışığı söndürdüm.

Hastaneyi andıran odanın perdeleri, sabah güncşini tam olarak içeri almıyordu. Ancak ince ince süzülen huzmeler, duvarda parıldayan çizgiler bırakıyordu. Sena halının ortasında bağdaş kurmuş, elindeki oyuncak bebeğin saçlarını tarıyordu. Saç dediğim, ufacık plastikten yapılmış, fırça değse kopacak türden teller işte... Ama Sena, ona sanki gerçekmiş gibi özenle davranıyordu.

Yatağın kenarına oturmuş, hemşirenin getirdiği tepsideki kahvaltıyı düzenliyordum. Bir dilim peynir, biraz zeytin ve ekmek. Yanına da ince belli bardakta çay vardı. Sena'nın çayı her zamanki gibi şeker doluydu; en az üç kaşık. Doktor ne derse onu getiriyordu hemşireler.

“Abla?” dedi bana bakmadan.

Ben de aynı şekilde onun şeker dolu çayını karıştırırken, “Söyle, bal kızım,” diye mırıldandım.

“Bebeğin saçları çok karışmış. Ben tararken koptu biraz. Annem yaşasa güzel ve kibarca tarardı, değil mi? Senin saçlarını nasıl tarardı annem? Güzelce mi?”

Bir an yutkundum ve ona döndüm. Yüzümü sertleştirmemeye çalışarak dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme yerleştirdim. “Evet, bebeğim. Ama sen de çok güzel tarıyorsun.”

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. İri, biraz da yorgun gözleri vardı. Ben sustuğumda o da sustu, sonra gülümsemeye çalıştı. “Annem sence benim güçlü bir kız olduğumu düşünüyor mu?”

“Elbette,” dedim hızla. “Senin çok güçlü ve savaşçı bir kız olduğunu düşünüyor. Seninle gurur duyuyor.”

“Saçlarım olmasa da, kirpiklerim ve kaşlarım da olmasa bile beni güzel buluyor mu sence?” diye sordu merakla.

Başımla onaylarken kocaman gülümsedim. “Dünyadaki en güzel kız olduğunu düşünüyor.”

“Gerçekten mi?” diye sordu, hemen sonra başını bebekle-riyle oynamaya döndürdü. “Senin kadar güzel değilim.”

“Benden daha güzelsin,” dedim yavaşça. “Peki sana bir soru. Şu kahvaltıyı bebeklerinle birlikte yapmak ister misin?”

Eliyle sıkıca tuttuğu bebeyi koltuğuna oturttu. “Birazdan!” dedi heyecanla. “Önce bebeğimin kahvaltısı bitsin.”

Gülümseyip onun yanına geçtim. Yere oturdum, kahvaltı tepsisini halının kenarına koydum. Onun bebeğinin karşısına kendi hayali bebeğimi yerleştirdim. “Benim bebeğim de sensin ama. Ben de sana yemek yedireyim, olur mu?”

Sena ciddiyetle kafasını salladı. Çatalı ona uzattığımda ağ-zını araladı. Yemeğini yediği sırada o da kendi bebeğine hayali lokmalar yediriyordu.

Onunla geçen vaktimi hep minnet saydım. Doktor haklıydı. Gitgide sağlıklı geliyordu gözüme. Biraz kilo bile almıştı. İlacı-nı içirdiğim sırada kapı tıklatıldı. Hemen sonra yavaşça açıldı.

“*La la la!*” sesiyle Çetin başını uzattı ve sırttı. Koca göv-desi kapının gerisinde kaldı. “Bu güzel kız da kimmiş! Ah!” diye bağırdı ve hızla bize doğru adımladı. “Aman Tanrım, bir prenses!”

“Ya, Çetin abi,” dedi Sena kıkırdarken. Utanmıştı. “Ben prensesim, evet.”

“Evet!” dedi Çetin hızla başını sallarken. “Prenses ve yanın-da da...” Bana baktı kısaca. “Uşağı!”

“Sensin asıl uşak,” dedim mırıldanarak. “Patron yalakası.”

“Af buyur!” Ellerini kendine tuttu. “Sena prensesim! Bu ne diyor bana! Derhal infaz edilsin, kraliçem!”

“İnfaz ne?” dedi Sena gülerek bana dönerken. “Ne demek o, ablacığım?”

“Çocuğa ettiği laflara bak,” dedim doğrulurken. Sena bu sırada çayını iki eliyle sıkıca tuttu ve yavaşça içti. Elinden düşürmedi. Onu sıkıca tutabildi. Bu, belki diğer insanlar için çok basit bir şeydi ama benim için dünyalara bedeldi.

“Çetin abi, benimle ve ablamla prensesçilik oynar mısın?” dedi Sena bebeklerine dönerken. “Bu çok eğlenceli bir oyun.”

Çetin heyecanla yanına oturdu ve bağdaş kurdu. Kocaman, dövmeli ve simsiyah takım elbisesiyle oyuncakların içinde çok garip durdu. “Ben şu karıyı alayım,” dedi hızla. Kızı alıp sesini inceltti. “Kız yelloz! Bırak o benim elbisem!”

“Ya benim!” dedi Sena gülerek bebeğiyle onu iteklerken. “Benim bu! Ben prensesim.”

“Ay öyle mi!” dedi Çetin. Bir an ne için geldiğini hatırlayıp boğazını temizledi. Doğruldu. “Hadi bakalım. Aşağıda yellozlar... Şey, pardon; misafirler var. Sizi görmek için geldiler.”

“Bizi?” dedim şaşkınlıkla.

“Mür ve Şahin abim mi!” dedi Sena heyecanla ayaklanmaya çalışırken.

“Hayır!” dedi Çetin onu tutup kaldırırken. “Yelloz diyorum kız! Mür’üme yelloz der miyim? Anam döver atar benim narin bedenimi bir ormana, zor bulursunuz beni.”

“Ya, Çetin,” dedim tekrar sinirle. “Neden çocuğun yanında şiddet içerikli konuşup duruyorsun?”

“Bacım, ben ne dedim şimdi?” dedi şaşkınlıkla. Sena’ya doğru eğildi. “*Agucu bugucu*, gel hadi. Sana sürpriz getirdim.”

Kalbim hızlandı. İçimde tuhaf bir huzursuzluk vardı. Çetin hiçbir şeyi boşuna yapmazdı. Demek ki bir hesap vardı. Sena ise yerinde duramıyordu. “Çok merak ettim, ablacığım,” dediği sırada odada ikimiz kalmıştık.

Hazırlanıp aşağı indik. Evin bahçesine çıktığımızda gözlerim hemen havuzun oradaki misafirlere kaydı. Kim olduklarını fark ettiğimde boğazıma bir şey düğümlendi.

Nejla... Dip boyası gelmiş fallik Nejla... Yanında ise kendi gibi saçma isimli Periliçe adlı küçük iblis vardı.

Bahçede masa kurulmuştu. Çetin, onları ağırılıyormuşçasına masanın başında oturuyordu ama bakışları buz gibiydi. Belli ki davet değil, hesap vaktiydi.

Sena’nın gözleri bir anda öfkeyle doldu. Sesi çatladı. “Seni

gidi pis kız! Burada ne arıyorsun? Burası benim bahçem! Defol git!” diye çığlık attı.

Periliçe korkuyla annesinin kucağına atladı. Nejla telaşla kızını sardı. “Senacığım, bizi bir dinler misin? Biz buraya se...”

Sena araya girdi. “İstemiyorum sizi! Defolun buradan! Sen bana öl demiştin! Canavar demiştin!”

Sesindeki kırıklık içimi dağladı. Küçük elleri yumruk olmuştu. Gözlerinden yaş fışkıracak gibiydi. Çetin ağır ağır ayağa kalktı. Masanın kenarına yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi.

“Kendini öldür lafını kimden duydun sen? Kim sana öğretti de sen gelip bu kıza öyle dedin? Periliçe isimli veled-i zina, konuş,” dedi yavaşça. Bense Sena’yı hararetle kucağıma almıştım. Onlara doğru adımlıyordum.

“Ben öyle bir şey demedim!” dedi Periliçe annesine daha da sıkı sarılırken. “Bu kız yalan söylüyor!”

“Bana bak lan!” diye bağırdı Çetin. Sesi öyle gür çıktı ki, bir an ben bile korkudan geri adım attım. Sena kucağımda suspus oldu. Çetin derin bir nefes verip birkaç saniye yere baktı ve gülümseyip başını kaldırdı. “*La la la!*” dedi yavaşça. Ellerini havaya kaldırdı. Orkestra şefi gibi Nejla’ya doğru adımladı. “Periliçe’ye *el-ve-da!*”

“Ne diyorsunuz, beyefendi?” dedi Nejla şaşkınlıkla. “Biz buraya özür dilemeye geldik. Şimdi neden çocuğumu korkutuyorsunuz!”

Çetin, Periliçe’ye doğru eğildi ve annesinin kucağındaki kıza doğru gözlerini kıstı. “Sen kimsin de birinin yaşam hakkıyla ilgili yorum yapıyorsun bu yaşta? Şam şeytani!”

“Aaa!” dedi annesi korkuyla ayaklanırken. “Çocukla çocuk mu oluyorsunuz! Ne biçim insansınız siz!”

“Bana bak, kadın,” dedi Çetin doğrulup ona doğru adımlarken. Periliçe ise hiç durmadan ağlıyordu. “Seni de çocuğunu da yemin ederim çok korkuturum. Öyle korkuturum ki, dersin *aa ben çok korktum.*”

Şaşkınlıkla onlara bakıyorduk. Sena da en az benim kadar meraklıydı. “Özür diletir çocuğuna,” dedi Çetin yavaşça. “Dilet lan! Valla hanımefendi, bayan karısı marısı demem seni çok pis yaparım.”

Nejla yaşadığı korkuyla, hızla kızına özür diletip gitmek ister gibi başını okşadı. “Dile, anneciğim. Gidelim hemen.”

Periliçe hiç durmadan ağlıyordu. Gözleri kızarmıştı ağlamaktan. “Ah!” dedi Çetin hızla öne eğilirken. “Çocuk ağlama sesi işkence gibi,” Hızla iki eliyle kendi kulaklarını kapattı. “Ağla! Ağla! Ağla!” Bir anda doğrulup sırttı. “Ağlatma. Ağlatma, Nejla. Benim sabır taşmak üzere, Nejla. Cinnet geçireceğim, Nejla. Sustur şu çocuğu, Nejla.”

Nejla, Çetin’in akıl dışı hareketlerinden ürkererek telaşlı bir edayla öne çıktı. Gözleri yerdeydi. Sesi titreyerek konuştu. “Nergis Hanım ve Sena, çok özür dileriz. Kızımın söyledikleri için, Sena’nın kalbini kırdığımız için.”

Sena sertçe başını iki yana salladı. “İstemiyorum özrünüzü! Bana öl dedi o! Böyle özür mü olur?” Merakla bana baktı. “Değil mi ama, ablacığım? Bana öyle demedi mi bu kız?”

Çetin, Periliçe’ye kilitli bir şekilde gözleri kısık duruyordu. Bakışı öyle keskin, öyle sertti ki, kız küçücük bedeniyle titremeye başladı. “Bana bak len, fitne fücür,” dedi Çetin, sesi kısık ve ürkütücüydü. “Burada herkesin içinde Prenses Sena’dan özür dileyeceksin. Bir daha da bu kızı rahatsız etmeyeceksin.”

Periliçe korkudan dudaklarını ısırdı. Hıçkırırken konuştu. “Ben. Ben şey... Özür dilerim, Sena,” dedi kısık sesle. “Saçların yok dedim. Canavar dedim. Öl dedim. Çok özür dilerim.”

“Sena değil, Prenses Sena diyeceksin.”

“Prenses Sena, özür dilerim,” dedi hıçkırırken.

Çetin yüzünü kızın göz hizasına indirdi. Sesi buz kesmişti. “Bir daha böyle bir şey söylediğini duymayayım. Yoksa bacaklarını kırar, anneni senden çalarım. Bir daha anneni görmezsin, duydun mu?”

Kız korkuyla kafasını salladı. Annesi hemen kızı çekti. “Çok pişmanız. Lütfen affedin.”

Sena kaşlarını kaldırıp birkaç saniye donuk şekilde bana baktı. Kucağımdaydı ama o kadar hafifti ki, kollarım hiç ağrı-mamıştı. “Ablacığım, büyüklük bizde kalsın, değil mi?”

“Kalsın, bebeğim,” dedim onun yanağını öperken. “Arkada-şın bir daha seni rahatsız etmeyecek.”

Aşağı inmek için atıldığında onu yavaşça yere bıraktım. İler-lemeye başladı. “Neyse. Seni affettim. Hem zaten saçım yok-ken bile senden güzelim, Periliçe! Senin ismin bile bok gibi!”

Kimseye bakmadan arkasını dönüp tavşanların olduğu tarafa doğru ilerlemeye başladı. Sesi neşeliye dönmüştü birden. “Ben tavşanlarıma gidiyorum. Bana ait tavşanlara. Hepsi de çok gü-zel. Tavşanı olmayanlar kudursun.”

Onun peşinden bakarken gözlerim doldu. Kalbim bir an ha-fifledi, bir an ağırlaştı. Nejla apar topar kızını alıp uzaklaşırken, Çetin arkalarından el salladı. “Hadi selametle,” dedi gülümser-ken. “Yine bekleriz, efendim. İyi ki geldiniz valla.” Gülerken bana döndü ve ifadesini daha da yaydı yüzüne. “Nergis Hanım! Beğendiniz mi şovumu?”

Dudaklarımdan sadece, “Teşekkür ederim,” kelimeleri dō-küldü.

Kısa bir bakış attı. “Aman canım, elime mi yapıştı? İki kan-dırdım buraya çağırdım alt tarafı. Sena da sevindi. Hem çocuk-ların yarasını büyütmemek lazım.” O an ona ilk kez içimden koca bir minnet duydum.

Tufan’ı gördüğünde hızla gömleğinin yakasını düzelitti. “Günaydın, patronum! Nasılsın inşallah?”

Tufan ona cevap vermeden yanımdan ilerlediğinde onun arkasına takıldım. “Tufan Bey, bugün bir yere gitmekten bah-settiniz. Neydi acaba?”

“Git adam gibi giyin. Yolda anlatırım.”

“Tufan Bey?” dedim ilerlerken. Onunla aynı hızda ilerle-meye başladım. Sağa sola bakındım. “Dünden beri hiç göre-

medim de... Kayseri nerede acaba? Sena buralarda da ondan diyorum..."

"Kayseri şehri İç Anadolu'da. Bunu da bu yaşta sormaya utan, Nergis." Adımlarım duraksadı ve ona baktım. Yanımdan geçerken bıkkın bir nefes verdi. "Benim en acilinden bu espri işini çözmem lazım amına koyayım. Uyuyordu en son odasında. Bilmiyorum şu an nerede. Gitmiştir bile belki. Sen de git ve giyin, Nergis."

Üst kata çıkıp giyindim. Sena'ya bakındığımda hemşireyle tavşanların oradaydı. Onu öpüp Tufan'ın arabalarından birine doğru adımladım. Bir tanesinin yanında güvenlikle sohbet ediyordu. Beni görünce güvenlik yanından uzaklaştı.

"Geç bakalım," dedi. İçeri oturdum.

Arabanın kapısını çektim. İçeri oturduğum an deri koltukların soğukluğu tenime yapıştı. İçimde sebepsiz bir sıkışma vardı. Nereye gittiğimizi bilmemek bütün damarlarıma korku salmıştı. "Artık söyleyecek misiniz?" dediğimde önden dolaşmış, yerine yerleşmişti.

Geriye yaslandı ama araba hâlâ suskundu. "Görürsün gittiğimizde. Hem bu neyi değiştirir?"

Yan koltukta oturuyordum. Tufan direksiyon başında, bir eli gevşekçe direksiyona dayanmış, diğer eli vitesin üzerinde bekliyordu. Gözlerini önüne dikmişti ama belli ki, zihni bambaşka bir yerdeydi. Motor çalıştığında araba ağır ağır hareket etti, lastikler taşlı yolda homurdanarak dönmeye başladı.

Dayanamadım. "Merak ediyorum ama."

Cevap vermedi. Yüzüne baktım. Çenesinde belli belirsiz bir gerginlik vardı. Dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerini yola kilitlemişti.

"Tufan Bey?" dedim ağzım aralık kalırken. "Konuşacak mısınız, yoksa ben böyle tek başıma söylenecek miyim yol boyu?"

Bu kez bana döndü. Bakışı öyle keskin, öyle buz gibiydi ki ruhuma derinlik oyuldu. "Hâlâ öğrenemedin," dedi kısık sesle.

“Benimle nasıl konuşman gerektiğini, bana itaat etmeyi öğre-nemedin.” Yola baktı. “Öğretemedim.”

Gözlerimi yere indirdim. Ellerim titredi. Dudaklarımı ısırıp sustum fakat kalbim küt küt atıyordu. O ise devam etti. “Alkol içme dedim, içtin. Benimle konuşurken haddini aşma dedim, aştın. Bana vurduğun da oldu, bana sövdüğün de. Sen beni hiç ciddiye almadın.”

Sözleri her vuruşta kalbime saplanan birer çivi gibiydi. İçimde panik yükseldi. “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordum. Sesim güçsüz çıktı. “Ne yapacaksınız bana?”

Yola bakıyordu dümdüz. “Ne yapacağım mı?” diye tekrar-ladı. “İşte senin sorunun bu, kızım. Senin aklın hep burada ta-kılıyor ama sen asıl soruyu hiç sormuyorsun. Bu adam bana ne yapıyor demektense bu adam bana neden böyle yapıyor diye hiç sormuyorsun amına koyayım.”

Donakaldım. Cevabım yoktu. Sadece yutkundum. Korku bedenime ok gibi saplandı.

Araba ilerlerken sessizlik ağırlaştı. Dışarıda manzara süre-kli değişiyordu. Dağların kıyısına tutunmuş taş evler, ardından kıvrılan yollar, sonra Muğla’daki boş araziler... Ama ben hiç-birini göremiyordum. İçimdeki telaş bütün görüntüleri bulanık-laştırıyordu.

Bir süre sonra Tufan aniden arabayı sağa çekti. Manzara açıldı. Karşıda deniz alçak tepelerin üzerinden sonsuzmuş gibi uzanıyordu. Gökyüzü griydi, sanki birazdan yağmur başlaya-caktı. Motorun sesi sakinlediğinde kulaklarımda uğultu kaldı.

Tufan direksiyona yaslanıp derin bir nefes aldı. Gözleri hâlâ denizin üzerindeydi. Bana dönmeden, “Sıcak çikolata sever mi-sin?” diye sordu.

Bir an ne olduğunu anlamadım. “Severim,” dedim şaşkın-lıkla. Başıyla onayladı. Camı açtı ve arkaya doğru el salladı. İki çocuğun ellerindeki termosta sıcak çikolata vardı. Bize doğru koşturdular.

“Abim,” dedi heyecanla. “Vereyim, abim sana hemen. En

güzelinden.” Karton bardağa sıcak çikolata döktü ve Tufan’a uzattı. Tufan cebinden para çıkarıp çocuğa verdi, ardından çikolatayı bana doğru tuttu.

“Sağ ol, abim!” dedi çocuk ve hızla elindeki parayla yanındaki çocuğa döndü. “Lan, oğlum çok para verdi! Gidip harcayalım hadi!”

Uzaklaştıkları sırada şaşkınlıkla Tufan’a bakıyordum. “Ne?” dedi bana dönerken. “Muğla esnafı bu çocuk. Yardımcı oluyorum arada.”

“Anladım.” Çikolatadan bir yudum aldım. “Siz yardımsever birisiniz o halde.”

“Yarın öbür gün işime yararlar diye cepte tutuyorum,” dediğinde başımı salladım. “Yoksa ben çocukları sevmem. Hele bu yaş grubu iyice geri zekâlı oluyor.”

Yüzüne baktım. Dudaklarım kıpırdadı ancak hiçbir şey diyemedim.

“Ama sadece,” diye devam etti. “Birbirlerine öl diyebilecek kadar ileri safha ruh hastası çocukları ayrı seviyorum. Onları korkutmak daha zevkli oluyor.”

Yutkundum. Sesim kısık çıktı. “Çetin’e, Periliçe ve annesini korkutmasını siz söylediniz o halde.”

“Çetin benden izinsiz nefes bile alamaz, Nergis.” Bu kez bana baktı. “Senin de öyle yapman gerekirdi ama hiç yapmadın.”

Başını manzaraya çevirdi. “Bak, benim babam kendini öldürdü. Annem zaten ayrı bir deliydi. Çocukluktan beri bize ölümü aşıladı. Hayatın gereksizliğini, bizim doğmamızın bir zorlama olduğunu öğretti bize.”

Bakışlarımı kaçırdım. “Senin aksine benim ailem beni pek sevmezdi,” dediğinde ona döndüm. Öylece manzaraya bakıyordu. “Söylesene, küçük şeytan, sevilmemiş biri sevmeyi ne bilsin ki?”

Onu zamanında buradan vurduğum için bir an kendime kızdım. O ise kendimle muhakeme yapmama izin vermeden

devam etti. “Seninle farkımız bu. Sen tüm bu sana bahşedilen sevginin arasında bile şeytanlığı seçtin. Bense şeytan olmaya itildim.”

“Hiçbir zaman insanları dolandırmak, insanlardan bir şeyler çalmak istemedim,” dedim hızla. “Ben sadece size boyun eğmekten kaçınmaya çalıştım.”

Sustu. Sadece motorun soğuyan sesi, dışarıdaki rüzgârın uğultusu kaldı. Ben ise içimdeki korkuyla birlikte tarifsiz bir merhamet hissettim. “Tufan Bey,” diye mırıldandım. “Ben sizi geçmişinizle vurmak istemedim.”

Denize bakarken hızla gözlerini ovdu. “Amına koyayım, ben çok mu meraklıyım böyle şeyler yapmaya?” dedi bir anda. Şok oldum. Sesi ölüm gibi arabanın içine aktı. “Ben farkında değil miyim; çevremdeki insanların bana olan sevgisinden değil, korkusundan yanımda olduğunun?”

“Tufan Bey...”

“Kötü bir adam olabilirim,” dedi geriye yaslanarak. Sırtı hafifçe. Altdudağını büzdü. “Evet, belki de bunun için yetiştirildim. Kötü biri olmak için. Ama yine de elimden geleni yapmadım mı?” Bana baktığında korkmadım. Sadece üzüldüm. “Sena’ya donör bulmadım mı? Onu üzen kızları ayağına kadar getirtmedim mi? Düzenimi siktiniz, sesimi çıkardım mı?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece şaşkınlıkla dışarı baktım. “Ben... teşekkür ederim,” dedim yavaşça.

“Ama sen keşke Viktor’dan para isteseydim dedin,” dediğinde hızla ona baktım. O dediğime takılmıştı. Belki de sırf o sözünden pişman olayım diye bana ağlama naraları atıyordu. Yine beni yalandan iki duygusal cümleyle kandırmaya çalışıyordu.

Elimde tuttuğum karton bardaktaki sıcak çikolatadan bir yudum içtim. Başımı araba koltuğuna yasladım. Karşımdaki sakin Muğla denizini izlemeye daldım. “Biliyor musun, Tufan Bey, bu hikâyenin sonunu çok merak ediyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi. Başımı ona çevirdim. Tufan’ın sırtı geriye yaslı, dalgın gözleri durgun denizdeydi.

“Neymiş sonumuz?” diye sordum onun yan profilini inceledi. Bardaktaki çikolata elimi sıcacık etti.

“Bizi bilmem.” Radyoya uzandı eli. Ekrana basıp bir şarkı açtı. Üzücü bir operaydı, kadının sesi ruhumu kararttı. Bana döndü sonra Tufan. Şeytanla göz göze gelmek nasıl bir histi, işte öyle hissettim o an. “Ama seninkini biliyorum. Çünkü senin sonunu kendi ellerimle yazacağım. Neden biliyor musun?”

“Neden?” bile diyemedim korkudan. O kadar dengesizdi ki, her an başka bir şey deyip yapabilirdi.

“Çünkü sen karşında kim olduğunu hiç öğrenemedin. Sen benim gücüme sahip olmak istiyorsun ya, şeytan. O gücün ne demek olduğunu bilmiyorsun. Neleri kaybedebilirsin, hiç düşünmedin.”

Dudaklarım titredi. “Neyi kaybedeceğim?” diye fısıldadım. “Sena’yla mı tehdit ediyorsunuz beni?”

Kapısını açtı. Soğuk rüzgâr içeri doldu. Gözlerim büyüdü, kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Önden ağır ağır doluştu. Kapımı açtı. Bana elini uzattı.

“Kendini kaybetmekle başla.” Sesi buz gibiydi. “İlk dersin bu. Yarın gelip alırım seni buradan. Bakalım, kim sana daha iyi gelecek.”

Bir anda kolumdan tutup beni kendine doğru sertçe çekti. Koltuğun kenarına tutunmaya çalıştım ama gücü karşısında zayıftım. Elimdeki sıcak içecek koltuğa döküldü. Kendimi dışarıda buldum.

Beni bıraktığı gibi sertçe yere düşüverdim. Dizlerim acıdığı anda inledim. Başımı kaldırmaya çalıştığım sırada arabaya çoktan binmiş, gaza basmıştı.

“Tufan!” diye bağırdım arkasından. “Ne demek bu şimdi! Kendimi nasıl kaybedeceğim burada! Nereye gidiyorsun!” diye çığlık attım. “Allah’ın cezası ruh hastası! Ne oldu şimdi! Neresi burası!”

Araba uzaklaştı, arkasında yalnızca toz ve motor uğultusu bırakarak. Nefesim kesildi. Kalbim göğsümü parçalayacak gibiydi.

Elimi saçlarıma götürdüm. Çevreme baktım. Evler yabancıydı. Yollar yabancıydı. Sonra bir an gözlerim dondurucu bir gerçekle karşılaştı. Bacaklarım titredi. Nefesim kesildi. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Karşımdaki evin girişinde salya akıtan, heyecandan nefesi kesilen bir adam vardı. Bana elini uzattı.

“Brise,” dedi gözleri dolarken. “Döndün mü sonunda evine? Gel, hazincim.” O an anladım. Kendimi kaybetmem, Tufan’ın göz göre göre kendini yenilgiye uğratmasıyla başlamıştı. Öyle kindar, öyle inattı.

Tufan, bana inadına beni düşmanına bırakmıştı.

24. BÖLÜM

OYUN KURUCULAR

İnsan, tek ruhtan ibaretti. Yalnızca ayna karşısında maskelenirdi. Bir, on, elli, belki de yüzlerce. İnsan, ne isterse ona dönebilirdi.

Ama ininde hep o aynı kişiydi.

Dışım Meltem diye bağırsa da karşımdaki bu adama, içimde sadece bir kadın vardı. Tek. Nergis'ti onun adı. Soyadı Tanyeli. Muğla'nın bir köyünde büyümüş, ailesini arabada çıkan yangında kilitli kapılar içinde kaybetmiş, lösemi hastası kardeşi için donör arayan o kadın.

Nergis Tanyeli.

Yine de karşımdaki bu adam bana, “Meltem,” diye fısıldadı. Bu oldukça can sıkıcıydı.

Elini kaldırdı, zangır zangırdı. Titrediği için diğer eliyle bana uzattığı elini tuttu. Öyle heyecanlıydı. “Hoş geldin, hayat ışığım.”

Bir adım geri attığım sırada başımı iki yana salladım. “İstemiyorum.”

“Dur, dur!” dedi hızla. Elleri teslim olur gibi havaya kalktı. “Tamam. Seni ürkütmem. Gel, istersen evimizi terk ederim. Benden mi korkuyorsun? Gidebilirim, hazinem.”

“İstemiyorum,” dedim çaresizce.

Viktor, gözlerimdeki yanılgıya bulanmış ışığı fark etti. “*Ach, tamam!*” Birkaç adım geri çekildi ve büyük bahçenin kapısına

doğru başını çevirdi. “Leute! Papaz Müller’i çağırın!” Bana döndü. “Hazinem,” dedi gülümserken. “Papaz geliyor. Onunla konuşursun. Beni istemiyorsan gidiyorum,” dedi ve geri geri evin içine girdi. Hızla yanındaki güvenliğe baktı. “Geldi lan!” dedi gülerken. Altdudağını ısırdı. “Geldi.” Başı tepeye kalktı. “Tanrı’nın oğlu İsa. Onu bana bağışladığın için minnettarım,” derken parmakları birleşti. Bir elini önce alnına, sonra iki göğsünün tam ortasına ve sırasıyla omuzlarına dokundurdu.

İçimden koşarak kaçmak geçti. Buradan, bu gözlerden, bu evden... Ama bu, pekâlâ tuhaf olurdu. Kendi ayaklarımla gelmiş gibiydim çünkü. Geldiysem, neden gidecektim ki? Neticede Tufan’ın beni yaka paça buraya bıraktığını görmemişti.

Tufan Ali Uluhan... *Seni orrospu çocuğu.*

Ona karşı içimde öyle bir nefret vardı ki. O, öyle narsist bir adam ki... Sırf rakibi dilimden döküldü diye beni buraya bıraktı.

Bana başka yol bırakmadı.

İçeri doğru adımladığım sırada, Viktor telaşla sağda solda koşuyordu. Bahçenin düzenli, evin temiz olup olmadığını diğer Alman yoldaşlarına sorup duruyordu. Sanki beklenmedik bir misafirle karşılaşan bir anne gibiydi. Ya da uzun süredir sevdiğini bekleyen bir kırık.

Adımlarım bahçeye vardığında solda bir Alman cinsi kurtla karşılaştım. İstemedenden nefes verdim. “Tufan’da Sivas kangalları, Viktor’da Alman çoban köpekleri,” diye mırıldandım. Kültür farkları da çoktu. Viktor’un evi koyu kırmızı, kahverengi tuğlalardandı. Bana, soğuk Avrupa ülkelerinin evlerini anımsattı. Çatısı soğuk mavi bir renk; yeşil sarmaşıklar evin tuğlalarını boydan boya kaplamıştı.

İçeri doğru adımladıkça Viktor heyecanla beni bir banka doğru götürmeye çalıştı. Hava üzerime çöküyordu ama ilerlemeye devam ettim. Oyulma mermerden banka oturup etrafa

baktım. Bir yanda Meryem Ana'nın heykeli, diğer yanda kocaman Yunan heykelleri vardı. Muğla'da olduğumuzu bilmesem kendimi Avrupa'da bir köyde sanırdım.

“Geldi, Müller,” dedi heyecanla. Bana bakıp iç çekti. “Prensesim,” derken nefes verdi. “Hoş geldin evine. Müller ile sohbet et. Çok seviyorsun onu, biliyorum. Hem o senin korkularını çekip alır. Ne zaman istersen yanma geleceğim. Tamam mı?”

Öylece Viktor'a bakarken neden bu adamı karşıma getirdiğini anlamadım. Kısa bir süre sonra bahçe kapısı aralandı. İçeri uzun boylu, cüppesi koyu beyaz, saçları kırılaşmış bir papaz girdi. Yüzü ciddi, keskindi. Beni görünce kaşları çatıldı.

Viktor heyecanla ona doğru adımladı. “Onu seninle bırakıyorum.” Başını olumlu sallayıp tekrar bana baktı. Sanki gözle-riyle hasret giderdi. “Evdeyim, gün ışığım. Evimizdeyim.”

Telaşla evin dibindeki basamakları çıkıp bize uzaktan bakmaya başladı. Ben bankta sessizce otururken papaz ağır ağır yaklaştı. Yanıma oturdu. Bacaklarımı hafif toparlayıp başımı yere doğru indirdim.

“Korkuyorsun, çocuğum,” dediğinde başımı papaza çevirdim. Geriye yaslanmış, karşıdaki çoban köpeğine bakıyordu.

Tekrar önüme döndüm. “İyiyim,” dedim yavaşça. Sesim ince, yalancı. Kendi kulaklarım bile inanmadı.

Sesi yumuşaktı. Derin nefes verdi. “Meltem korkmazdı. Beni gördüğünde bana sarılırdı.”

Hızla gözlerim büyüdü. Onun yan profiline baktım. “Ben,” dedim yutkunurken. “Ben.”

Bana doğru yavaşça eğildi. “Biliyorum. Meltem değilsin,” diye fısıldadı. “Yalnızca merak ettiğim, kimsin?”

İçimden bir çığlık koptu ama dışarı çıkamadı. Öyle korktum. Gözlerim doldu, dudaklarım titredi. Bitti. Anladı. Kurtuluş yoktu.

Tam o anda telefonum titredi. Hızla bel çantamdaki telefonu çekip ekrana baktım.

Tufan Ali Uluhan: *Noldu sesin çıkmadı*

Tufan Ali Uluhan: *Çok mu korktun*

Tufan Ali Uluhan: *Kıyamam ben sana*

Ekranı kapatıp telefonu ters bir şekilde bacağıma bıraktım. Papaza döndüm. Hâlâ aynı şekilde kurtlara bakıyordu. “Yanılıyorsunuz,” dedim hızla. “Başka kim olabilirim ki?”

Papaz gözleri dalmış bir şekilde altdudağını büktü. “Meltem de yaralı bakar. Ama seninkiler gibi değil ondakiler. Senin yaraların başka bir ruha ait gibi.”

Tufan gibi. *Edebiyatına başladığımın herifi.* “Susun lütfen,” dedim yutkunurken. Ellerim zangır zangır titredi.

“Neden?” dedi sakince ama tehdit dolu merakla. “Yargılamıyorum. Tanrı değilim. Sadece görebiliyorum gerçekleri.”

“Beni niye bu adamlara bıraktın? Allah belanı versin, Tufan,” derken ekranım tekrar titredi. Hızla baktım.

Tufan Ali Uluhan: *Cevap versene kızım*

“Gerçek ismin nedir?”

Ekranı kapatıp papaza döndüm. Başı bana çevrilmişti. Gözleri gözlerimdeydi. “Tufan’a mı çalışıyorsun? Bir amaç için mi buradasın?”

Dudaklarım aralandı. Cevap vermedim ancak o sessizlikten bile çok şey anladı. “Patrona çalışıyorsun,” diye fısıldadı.

Boğazımdan hırıltıya yakın bir ses çıktı. “Patron mu?” dedim yavaşça. “Patron mu diyorsunuz siz de ona?”

“Bu doğru,” dedi. “Gördüğüm an seni, fark ettim. Meltem değilsin. Meltem bende huzur arardı. Günahlarını anlatır, arınırdı. Senin gözlerinde ise bir fırtına var. Ardından sel getirecek kadar kudretli.” Bir an başını hafifçe yana eğdi. “Nergis mi adın, çocuğum?” diye fısıldadı.

Nefesim tılandı. Bunu nasıl anladığını anlamadım. Başımı iki yana salladım. “Yanılıyorsunuz, papaz.”

O, başını olumlu salladı. “Meltem bana papaz bile demezdi. Benimle göz göze geldiğinde hiçbir zaman böylesine titremezdi. Onun omuzları dimdik dururdu. Seninki bükülüyor. O kararlılık, sendeki korkuda yok.”

Gözlerimi kapattım. Ne yapacağımı düşündüm. Bunları Viktor’a söyleyecekti. Sonumu hesap etmeye çalıştım.

Papaz hafifçe gülümsedi ama gülümsemenin ardında bir acıma vardı. “Merak etme. Bunu Viktor’a söylemeyeceğim.”

Ona baktım. Gülümsüyordu. “Neden, papaz?”

“Çünkü ben de patron için çalışıyorum.”

Dudaklarımı heyecanla araladım. Önüme döndüm birkaç saniye. Öyle hararetlendim ki, bir an istemsiz ekrana baktım.

Tufan arıyordu.

Sinirle ekranı açıp ona bir mesaj yolladım. Yanımdaki adamın da ona çalışan biri olması bana çok güven verdi o an. Viktor’un evinde de olsam, yanımda benden birileri vardı. Benden değil belki ama Tufan’dan işte. Öyle bir güven.

Nergis: *Rahatsız etmezseniz sevinirim.*

Gördü. Cevap yazmadı. Birkaç saniye sonra yazdı ve sildi. Sonra yolladı.

Tufan Ali Uluhan: *Lan o ne demek öyle amına koyayım*

“Tufan beni resmen bu adama kemik diye attı,” diye fısıldadım papaza dönerken. Tufan’a cevap yazmadım. Sözlerim o kadar sessizdi ki, sadece onun kulağına çarptı. Ev kapısının ucunda dikilen ve üst üste durmadan sigara içen Viktor, dumanını üflelemeye devam ediyordu. Merakla bizi izliyordu. Heyecanlıydı. Mutluydu. Baktı hiçbir şey duymadan. Ama gözleri üzerimizdeydi.

Papaz başını onaylar gibi eğdi. “Onu kızdırdın da mı seni buraya yolladı? Bir amacı vardır. Yoksa seni buraya bırakmaz-

dı. Patron, hiçbir hareketi boşuna yapmaz. Önceden her durumu hesaplar.”

“Amacı bana ders vermektir işte,” dedim hızla. “Gitmek istiyorum buradan. Kardeşim o evde, Bodrum’daki çiftlikte. Beni bu evden çıkartır mısınız?” Gözlerim istemsiz Viktor’a kaydı. Sigara dumanı arkasında yüzü dumandan beyaz duruyordu. Gözlerimi hızla geri çektim. “Bu adam Meltem olmadığımı öğrenince beni öldürür.”

Papaz kısaca Viktor’a baktı ve bana döndü. Vaaz verir gibi, “Korkunun seni tüketmesine izin verme. Hakikati saklayabilirsin. Ben sana yardım edeceğim,” diye mırıldandı.

“Nasıl yapacağız?” dedim yavaşça.

“Sakin olacaksın. Ağlamayacaksın. O, seni Meltem sanıyor. Sen de öyle davranacaksın. Sadece rol yap. Kalbinin çılgınlığına kulak verme. Aksi halde fark eder.”

Başımı hızla salladım. “Yapamam, beyefendi. Ben, o değilim. Onun gibi yürüyemem, onun gibi bakamam. Onu tanımıyorum bile. Nasıl bir kadındı, bilmiyorum.”

“Patronun sana çok fazla ilaç içirdiğini ve bu nedenle hafızanda sorun yaşadığını söyleyeceğim onlara. Hiçbir şey hatırlamıyorsun sanacak. Anlaştık mı?”

“Tamam,” dedim hızla. “Teşekkür ederim.”

Papaz ayaklandığında, Viktor koşar adımlarla bize doğru gelmeye başladı. Sigarasını yana fırlattı. “Evet?” dedi heyecanla. “Konuştunuz mu? Daha iyi misin, güzelim?”

Aniden, “Meltem, çocuğum,” diye seslendi papaz. “Bana her zamanki gibi korkularını ve günahlarını anlattığın için minnettarım. Tanrı ve oğlu İsa her zaman bizimle. Onları ruhumuzun ininde hissediyoruz. Bunu unutma.”

Oturduğum yerden başımla onayladım. “Evet,” dedim yavaşça. “Allah’ım, sen beni affet. Bunlar İsa diyorlar ama sen biliyorsun beni, Rabb’im,” diye ekledim kendi kendime.

Viktor, dudaklarının kenarında belirsiz bir tebessümle bizi

izliyordu. Gözleri bende asılı kaldı. “İyi misin? Eve girmek için hazır mısın?”

“Biraz sersemlemiş,” dedi papaz elleri arkada birleşirken. “Akli melekeleri oynamış. Tufan denen o iblis, kıza uzunca süre ilaç vermiş. Gerçekliği kopuk. Seni, hatta kendini bile tanımıyor. Ona göre davran, yoldaş.”

Viktor hızla bana doğru eğildi. Ellerimi tuttu ve yavaşça öptü. “Ben senin eşimim. Adım Viktor Von Rath ama sen bana hep Viki derdin,” dedi merakla. “Beni hatırlıyor musun, Brise? Uğruna ölecek bu adamı hatırlıyor musun?”

Başımı iki yana salladım, Viktor birkaç saniye yüzüme bakıp doğruldu. “Gel bakalım. Gel sana evimizi göstereyim.”

Ayaklandığım sırada papaz gözlerini olumlu anlamda kapattı bana. Sanki devam etmemi ister gibi. İlerlerken telefonuma tekrar mesaj geldi.

Tufan Ali Uluhan: *Çok yaramazlık yaptığın için seni ceza olarak oraya yolladığının farkındasın, değil mi?*

Tufan Ali Uluhan: *Kız kardeşin hâlâ benimle, farkındasın değil mi?*

Tufan Ali Uluhan: *Patronun benim, farkındasın değil mi?*

“Şimdi ben biricik güzel Brise’ma evi tekrar göstereceğim. Unuttuğun her şeyi hatırlatacağım,” dedi Viktor heyecanla önümden ilerlerken. Bilmediği şeydi ki, unutmamıştım. Çünkü zaten hiç yaşamamıştım. Yine de sesim çıkmadı. Sadece başımı öne eğip yürümeye mecbur kaldım.

Koridorun soğuk taşlarında ayak seslerimiz yankı yaptı. Duvarlarda ağır tablolar asılıydı; haçlar, kanlı savaş sahneleri, gökyüzüne bakıp dua eden eski papazlar. Pek ışık yoktu.

Viktor bir kapının önünde durdu. Kapıyı açtı. İçerisi koyu renk halılarla kaplı, duvarları şarap kırmızısına boyanmış bir odaydı. Köşede dev bir şömine, yanında derin çizikler taşıyan bir masa vardı. “İşte burası, sevgilim,” dedi gözleri uzak bir

anıyı izler gibi parlarken. “Burada seninle ilk adamımızı öldürdük.”

“Pardon?” dedim istemsizce. Ona baktığımda sırtıyordu. Beni izliyordu.

“Burası en sevdiğin odalardan,” derken güldü. Heyecanla devam etti. “Tanrı şahidim, Brise, o geceyi asla unutamam. O herifi, gözünün içine baka baka, hiç titremeden boğazladın. Sana silahı vermeme gerek bile kalmamıştı. Sadece bıçağı alıp işini bitirmiştin.”

Ne yapacağımı bilemedim. Tekrar odaya baktım. Yutkundum. “Neden yaptım bunu?”

“Münih’te bir yetimhane müdürüydü. Çocukları taciz ettiği söylentileri çıkmıştı. Bizim yanımıza, Muğla’ya gelmek istedi. Geldiğinde bize çıkan haberlerin doğru olduğunu anlattı. Sen de işte...” derken sırtıyordu. “Sana ondan böyle âşık oldum. Ruhunun karanlığı benimkiyle eşti.”

Odadan çıkardı beni. İkinci kapıya yöneldi. “Gel bak! En çok burada vakit geçirirdik.” Kapıyı açtığında, kanlı kırmızı halı kaplı uzun bir salon çıktı karşımıza. Duvarda kocaman bir kılıç asılıydı. “Hatırlıyor musun?”

Etrafı incelediğim sırada neşeyle bana baktı.

“Burada bana ilk defa sarılmıştın, Brise. Evlenmeden önce kendine asla dokundurmadın. Elini bile tutturmadın. Bir de ilk defa bana saldırdığın yer de burası. Hem sarıldığın hem saldırdığın.”

“Saldırdığın mı?” derken Tufan tekrar aradı. Hızla ekranı sakladım.

Yüzünde gururlu bir tebessümle, “Ja, Brise,” dedi Viktor. “Sana ihanet ettim sanmıştın. Gözlerinde öyle bir öfke vardı ki, kılıcı alıp bana savurmuşsun. Neredeyse göğsümü parçalıyordun ama işte... Ben buna da âşık oldum çünkü senin öfken bile güzel. Acımasızlığın bile bana cennet.” Tüylerim diken diken oldu. Meltem bir canavardı belki evet ama o an emin oldum ki, Viktor da tam bir akıl hastasıydı.

Devam etti ilerlerken. Bense gizlice Tufan'ın aramalarını reddedip duruyordum. Sinirle mesaj yolladım.

Nergis: *YA SEN BENİ BU EVE BIRAKIP DEFOLMADIN MI NE DİYE ARIYORSUN BENİ BE*

Hemen arkasından ilerliyordum. Viktor'un sesinde hayranlıkla karışık delilik vardı. "Benim adamlarımı nasıl korkuttuğunu hatırlıyor musun? Senin kahkahalarınla titrerlerdi. Birini sırf yanlış baktı diye günlerce bodrumda bağırtdığını unutmadım. Korkunun sadakat olduğunu söyledin hep."

Tufan Ali Uluhan: *Hayatta mısın onu kontrol ediyorum.*

Nergis: *Papaz aslında sana çalışan bir eleman mı çünkü bana öyle söyledi, doğru mu söylüyor emin olamadım acil cevapla*

Tufan Ali Uluhan: *Evet.*

Tufan Ali Uluhan: *Bir daha bana emir kipi kullanma.*

Nergis: *YA KESSSS*

Kafamı kaldırdım. "Ben... hatırlamıyorum," dedim kısık bir sesle. Viktor ise bunu naz gibi yorumladı.

"Tabii ki hatırlamıyorsun. Çünkü benim yanımda olmadın uzun süre. *Aber jetzt bist du wieder da.*" Hatırlaman için buradayım." Duraksadı. "*Kannst du kein Deutsch mehr, mein Schatz?**"

Nergis: *Ölme riskim varsa beni niye en başında buraya bıraktın, ayrıca bu Meltem şaka mı kadın yürüyen şizofrenmiş resmen*

"Efendim?" dedim şaşkınlıkla başımı Viktor'a kaldırırken.

"Almanca? Onu da mı unuttun?" derken nefes verdi. "Hiç sorun yok. Baştan öğretebilirim. Zamanında öğrettiğim gibi,"

* (Alm.) Ama şimdi tekrar buradasın. (c.n.)

** (Alm.) Almancayı unuttun mu yoksa, hazinem? (c.n.)

dedi ve bir başka kapıyı açtı. İçerisi karanlıktı. Işıkları açtığında midem bulandı. Paslı kancalar, kan lekesi dolu duvarlar, zincirler... *İşkence odası.*

Tufan Ali Uluhan: *O karının bile senden akıllı olduğu kesin.*

Nergis: *Öffff susar mısın*

“Brise,” dedi gözleri ateş gibi. Bir an duraksadı. “Kime yazıyorsun? Ailene mi?”

“Evet,” dedim hızla. Yutkundum. “Beni merak etmişler. Onlarla konuşuyorum.”

“Tamam.” Arkasını döndükten sonra bir an duraksadı. “Onları hatırlıyor musun?”

“Hayır. Hatırlamaya çalışıyorum.”

“Anladım,” dedi ve ellerini iki yana açtı. “İşte... Burası senin mabedindi.”

“Neyimdi?” dedim gözlerim fal taşı gibi açılırken.

“Parasını ödemeyen adamların ailelerini burada sorgulardın. Onlardan bilgi almak için parmaklarını tek tek kırardın. Bazen günlerce çığlıkları sürerdi. En iyi işkence yönteminin sabır olduğunu söyledin.”

Dizlerim boşaldı. Öyle ki, neredeyse yere çökecektim ama gözyaşlarımı sakladım. Başımı öne eğdim. O ise gururla yanıma sokuldu. Çenemden nazikçe tutup başımı mavi yeşil gözlerine bakmam için kaldırdı. “Sen benim karanlık meleğimdin,” dedi yavaşça. “Senin yanında ben bile korkardım. Sana öyle bağımlıydım.”

Gözlerimi ondan kaçırmak isterken istemeden doldular. Bunu anladığında hızla benden birkaç adım çekildi. “Tamam,” dedi hızla. “Tamam, çok üzerine geldim. Sadece seni sana anlattım, Brise. İstemczsen devam etmem.”

“Lütfen,” dedim hızla. “Bana fotoğraflarımı gösterir misin?”

“Rica ediyorum, benden bir şey rica etme. Bana emret ve gerçekleştireyim,” derken beni salondan çıkardı. Koridorda

ilerledik. Bir başka kapıyı açtı. Büyük bir yemek salonuydu. Masanın üzerinde şamdanlar, yanmış mum kalıntıları vardı.

“İşte burası,” dedi heyecanla. “Düğün sonrası kutlama yaptığımız yer. Hâlâ o günkü gibi tutuyoruz. Anısı var.”

Boğazım düğümlendi. “Niye aynı şekilde tutuyoruz? Biz manyak mıyız?” diye mırıldandım istemeden.

Gülerek ilerledi. “Öyleyiz, hazinem,” derken bana döndü. Bir kadchi eline aldı. “Düşmanlarımızın kanını şarapla karıştırmıştık. Çok eğlenmiştik.”

Nefesim kesildi. Ellerim buz kesti fakat Viktor’un gözlerinde aşk vardı. Sapkın, delice, tehlikeli bir aşk. Kadehi tekrar yerine koyarken biraz ciddileşti. “Meltem...” dedi sesinde yemin eder gibi bir kararlılıkla. “Seninle biz dünyaya korku saldık. Ben seni kaybettim sandım ama işte buradasın. Yeniden yanımdasın. Ve bu ev seninle tekrar dirilecek.”

İstemeden gözlerimi ovuşturdum çünkü doldular. Burada tek bir saniye daha kalmak istemiyordum. Viktor ağladığımı fark edince hızla elleriyle yanaklarımdan tuttu. Yüzüme baktı. “Sakin ağlama,” dedi sessizce bana doğru eğilirken. “Sen böyle ağladığında benim dünyayı yok edesim geliyor. Gözyaşların bile silah gibi, Brise. Beni öldürüyor.”

Dudaklarım mühürlüydü. Tufan her ne kadar öyle olduğumu söylese de kendimi hiç şeytan olarak görmemiştim. Şimdi ise gerçekten bir şeytan rolündeydim. Viktor elini yana tuttu. “İşte orada,” diye fısıldadı.

Başımı oraya çevirdim. Duvarlarda yağlı boya tablolar vardı. Ama hepsinin arasında bir şey gözüme çarptı. Bir fotoğraf. Meltem’in gülüşü.

İstemsiz oraya doğru bir adım attım. “Bu,” dedim sessizce. “Bu nasıl olur?”

Bu, bendim.

Birebir. Aynı. Sanki benim fotoğrafımdı duvarda asılı olan.

Elimi tabloya tuttum. Üzerinde solgun çiçekler kurutulmuş, duvardaki en güzel yere asılmıştı.

“Gelinliğin içinde öyle güzeldin ki, hazinem...”

Nefesim kesildi. Şaşkınlıkla Viktor’a döndüm. “Bu,” dedim sesim titreyerek. “Bu, benim?”

“Evet, sensin,” dedi gülümserken. “Güzeller güzelim.”

Odanın her köşesinde Meltem’in izi vardı. Bir fular, saç tokası, eski bir kitap... Her şey ona aitti. Viktor, bunların üzerinden geçtikçe ben küçülüyordum. Erinmeden gösterdi bana her yeri. Baştan anlattı her şeyi. Meltem’le hikâyelerini. Öyle şaşkındım ki, bir an kendimi gerçekten o kadın olarak gördüm.

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemezken, Viktor beni arka bahçeye götürdü. Cam kapılar açıldığında karşıma masmavi, dev bir havuz çıktı. Güneş ışığının altında su parlıyordu. Kenarda uzun bir masa kurulmuştu; gümüş takımlar, kristal kadehler ve masanın üzerinde onlarca yemek.

Karnım o an öyle gürültüyle buruldu ki, yüzüm kızardı. Günlerdir doğru düzgün yemek yememiştim. Tufan’la bir olduğumdan beri muhtemelen epey kilo vermiştim.

Viktor bunu fark etti. Dudaklarında zafer dolu bir gülümseme belirdi. “Sana en sevdiğin yemekleri hazırladılar, güzel hazinem,” dedi heyecanla. “Otur lütfen. Daha bana o ruh hastasıyla ne işin olduğunu anlatacaksın.”

Önümdeki tabaklara baktım. Bir kahvaltı için oldukça fazla çeşit vardı. Midem deliriyordu ama ruhum buz gibiydi. Bu şeyler arasında sevmediğim bir şey varsa şayet, Viktor fark ederdi. Ne yemem gerektiğini dahi bilemedim. Viktor sandalyeyi çekti, “Otur, aşkım,” dedi.

Oturdum. Ellerim dizlerimde kenetlendi. Telefonumu bir yandan sıkıca tuttum. Karşıma oturup gözlerini bana dikti. Tek bir lokma almadan, sadece beni izliyordu. Ellerini çenesinin altına koydu ve yavaşça nefes verdi. “Çok güzelsin.”

Önümdeki ekmeğe uzandım. Küçük bir parça koparıp ağızıma götürdüm. Bir lokma, bir lokma daha. Sonra kontrolümü kaybettim. Midem boşluğa düşer gibi yedikçe yedim.

Viktor'un gözlerinde ise başka bir şey vardı. Bir kutsal ayneye tanıklık eden bir adam gibi bakıyordu bana. “*Ach, Brise,*” diye fısıldadı. “Sana bakmak bile cennet.”

Yemekler bitmedi. Önüme yeni tabaklar koydular. Tatlılar, meyveler... Üstelik Viktor'un hizmetlileri, Tufan'ın pis fantezilerinin aksine oldukça edepli ve normal giyimli kadınlardı.

Ben ise açlığın kölesi olmuştum. Çatalı bırakmaya cesaretim yoktu. Her lokmada gözlerim zevkten sulanıyordu.

“Ne yapıyordun o akıl hastası adamla, Brise?” dediğinde başımı ona kaldırdım. Telefonum çaldı bir anda. Başımı eğdim ve çağrıyı reddettilim.

Yemeğe döndüm, yine telefonum titredi.

Tufan Ali Uluhan: Aç

Tekrar aradı. Reddettilim.

“Kim arıyor?” dedi Viktor merakla. “O mu yoksa?”

“Hayır,” dedim hızla yemekleri yerken. “Ailem.”

“Ne işin vardı? Seni zorla tuttu, değil mi?” dedi başını sallarken. Kendi dediğine kendi inanmak istedi. “Biliyordum. Ona bunu ödeteceğim. Babasını hallettim, şimdi de o kendi kafasına sıkacak. Onu öyle çok delirteceğim ki...”

“Onda bana ait bir şey var,” dedim yavaşça. Viktor merakla bana baktı.

“Nedir, güzel Brise?”

“Bir kız çocuğu,” dedim ve çatalı bıraktım. Geriye yaslandım. “Çok değerli benim için. Tedavi görüyor orada. Onu oradan nasıl alabiliriz?”

Birkaç saniye masaya bakıp düşündü. “Kim nereden ne alıyor?” Sesiyle başımı papaza çevirdim. Yanımdaki sandalyeye oturdu ve geriye yaslandı. “Afiyet olsun. Yemekten önce dua ettin mi?”

“Hayır,” dedim yavaşça. Yutkundum. Viktor'a baktı, kaş göz etti. Viktor ayaklanırken bana öpücük attı.

“Siz papazla sohbet edin. Ben uğrarım tekrar.”

Viktor yanımızdan uzaklaşırken ben öylece telefon ekranıma bakıyordum.

“Tufan’dan intikam almak istemeni anlıyorum,” dediğinde ona döndüm. Önündeki vazoda duran çiçekleri seviyordu. “Yalnız bunun için Viktor’a gelmek doğru bir seçenek değil.”

“Öncelikle ben gelmedim, Tufan beni buraya bıraktı. Üstelik burada en azından insan gibi muamele görüyorum,” dediğimde gülerek bana döndü. “En azından bana insan gibi hissettiriliyor.”

“Bahsettiğin şu küçük kız...”

Hızla önüme döndüm ve sözünü kestim. “Tufan, Sena’ya hiçbir şey yapamaz. Çünkü biliyor ki, Sena’ya bir şey olursa beni bir daha bulamaz.”

“Buna mı güveniyorsun?” dediğinde omuz silktim. Evet, buna güveniyordum. Tufan da bunu biliyordu. Sena’ya bir zarar gelirse, bu zarar Tufan’dan gelirse bir daha beni bulamazdı. Bulamayacaktı.

“Beni her istediğinde düşmanın önüne bırakıp sonra akıllı kalınca arayarak bu işi çözemez,” dedim nefes verirken. “Bekleyin şimdi. Bakın, ben ona nasıl ters köşe yapıyorum.” Tufan’a mesaj attım.

Nergis: *İstifa ediyorum. Artık size çalışmıyorum.*

Mesajı gördü. Sonra aradı. Reddettim.

Tufan Ali Uluhan: *Açswana*

Tufan Ali Uluhan: *Yazamadım sinirden*

Nergis: *Beni kendi ellerinizle buraya bıraktınız. Şimdi de beni rahat bırakın.*

Tufan Ali Uluhan: *Napıyorsunuz şu an?*

Nergis: *Size ne yaa öff*

Tufan Ali Uluhan: *Yoksa o sarı çük sana bir şey mi diyor*

Nergis: *Yoo kendisi gayet de kibar bir adam, hatta Orhan'ın düğününe Viktor'la gideceğiz. Ayy ne giysem acaba, Tufan Bey?? Pardon istifa etmiştim dimi. Ne giysem sence, Tufo??*

Tufan Ali Uluhan: *Nergis.*

Nergis: *Meltem diyeceksiniz bana bundan sonra :p*

Tufan Ali Uluhan: *Bak kızım benimle oynama*

Tufan Ali Uluhan: *Bak beni getirtme oraya*

Nergis: *Bekleriz kahveye :p*

Bu kişiyi engellediniz.

Telefonu masaya bırakıp geriye yaslandım. Papaz şaşkınlıkla beni izliyordu. “Ne?” dedim omuz silkerek. “Beni buraya bırakan kendisi. Şimdi bir de ona yalvaracak mıydım, beni geri alması için?”

Birkaç saniye yüzüme baktı, ardından kahkaha attı. Gülerek önüne döndü. Karanlık bir zehir gibi akıttı gülüşünü. “Meltem değilsin ama sen de şeytanlıkta hiç fena değilsin.”

“Ne gibi?” dedim omuz silerken. “O sever böyle manipülasyon oyunlarını. Ben de ona oyun oynuyorum. Madem beni bıraktı, gelip alsın.”

“Seni neden buraya bıraktı, biliyor musun?”

“Çünkü o narsist bir ruh hastası.”

“Hayır,” dediğinde papazı izliyordum. “Bak gör,” dedi kaşlarıyla karşıyı gösterirken. “Bunu gözlerinle görmeyi için. Patron yerine Viktor’un yanında olsan hayatın nasıl olurdu, bunu bilmen için.”

Havuzun dalgaları ışıklarla parladı. Ağzımda yarım kalan lokmanın tadını bile hissetmiyordum. Tek düşündüğüm buradan çıkıp çiftliğe sağ bir şekilde dönmekti. Kaşlarıyla gösterdiği yere baktım.

Viktor bize doğru geliyordu. “Ah, Brise! Unutmuştum bu lavuğu. Bu kim, hazinem?”

Arkasındaki iki koruma kollarıyla havada tutmaya çalıştıkları adamı önüme doğru attı. Önce ne olduğunu anlamadım.

Yüzü kanlar içinde bir adamdı. Ancak fark ettiğimde kalbim söküldü. “Şahin,” dedim fısıldayarak. Hızla ayağa kalktım. Öyle fırladım ki, sandalye devrildi. “Şahin!” diye çığlık attım. Hemen yanına çöktüm. Zar zor nefes alıyordu. Gözleri kapalıydı. Şişti. Darbeliydi.

“Allah’ım sen koru,” derken onun yanağına vurdum yavaşça. “Şahin, beni duyuyor musun!” diye bağırdım. O kollarımdayken hızla başımı kaldırdım. “Ne yaptınız siz ruh hastaları! Manyak mısınız siz, ne yaptınız ona!”

Çılgılığım bahçede yankılandı. Gözlerim büyüdü, boğazım düğümlendi. Benim Şahin’im. Çocukluğum, ailem. Neşem, dertlerim ve çözümlerim.

“Nergis,” demeye çalıştı, diyemedi. Ben anladım ama. Hep anladım zaten onu. Ciğerim paramparça oldu.

Viktor ağır adımlarla yaklaştı. Yüzünde öyle tuhaf bir sakinlik vardı ki, midem bulandı. Elini Şahin’in saçlarına daldırıp başını kaldırdı. “Senin için neden bu kadar önemli bu adam?” dedi yavaşça.

Gözlerim alev aldı. Bir anda kolunu itekledim. “Bırak!” diye çığlık attım. “Bizimle bir alakası yok! Onun bu olaylarla ilgisi yok! Nereden buldunuz onu! Niye burada!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Elini çektiğinde, Şahin’in başı tekrar koluma düştü. Nefes almak onun için güçtü.

“Sen söyle, hazinem,” dedi yere çökerken. Sesi buz gibiydi. “Neden bu kadar önemsiyorsun? Kim bu?”

Tüm bedenim titredi. “Meltem’ini de seni de sikerim ama artık!” diye bağırdım. “Ambulansı arayın ne olur! Yalvarırım,” dedim çaresizce. Telefonumu tutamıyordum bile. Ellerim öyle titriyordu. “Yalvarırım hastaneye götürelim!” Şahin’in yanağına yavaşça dokundum. “Duyuyor musun beni? Şahin?”

Viktor başını yana eğdi, gözlerini kısıp bana baktı. “İlginç. Bu herifi ömrümde hiç duymadım senden.”

“Papaz! Papaz nerede! Yardım edelim!” derken sağa sola baktım. “Neredesin!”

Papazla göz göze geldiğinde sakindi. Ancak ondan yardım istememi beklememişti. Ne yapacağını bilemiyordu. Yaşlı yüzünde endişe vardı. Yanımıza yaklaşırken bakışlarıyla Şahin'i süzdü, sonra bana döndü. Gözlerimiz buluştu, o anda anladı çaresizliğimi.

"Viktor," dedi sakince. "Bu çocuk ölüyor. Derhal hastaneye götürmeliyiz."

Viktor sert bir kahkaha attı. "Neden?"

Şahin'i doğrultmaya çalışırken sinirle inledim. "Çünkü o benim için her şey! Duyuyor musun? Ona bir şey olursa sizi öldürürüm!"

Sözlerim bahçede buz gibi bir sessizlik bıraktı. Korumalar şaşkınlıkla birbirine baktı. Viktor'un gözleri ise hafifçe kısıldı. "Ach, sevgilim," dedi çaresizce. "Bu kadar mı önemli?" Dudakları gerildi. Bir an düşündü, sonra elini kaldırıp işaret etti. "Tamam. Tek şartla. Benim gözetimimde gideceksiniz. Hans, los."

İki koruma Şahin'i kollarından tutup sürüklerken, ben kendimi kaybettim. Koşup ona sarılmak istedim ama yine engellendim. Papaz, koluma dokundu.

"Sakin ol," dedi yavaşça. "Abartıyorsun. Çok dikkat çekiyorsun."

Sakin olamadım. Gözyaşlarım seller gibi akıyordu. Dişlerimi sıktım, dudaklarım kanadı. Viktor arkamızdan yürürken soğuk sesi duyuldu. "Sevgilim? Bana hâlâ cevap vermedin. Bu adam neden senin için bu kadar değerli? Yalan söylersen anlam, ona göre cevapla beni."

Çıglık attım. "Sus artık! Sus! Küfredeceğim şimdi sana, sus! Kes!"

Arkamdan kahkaha attı. "Bu hallerine âşığım, biliyor musun?" derken nefes nefese Şahin'in arkasından ilerliyordum. "Bana böyle her istediğini yaptırmana, beni köpek etmene âşığım, gün ışığım!"

"Tamam, Şahin," dedim telaşla. Arabaya bindiriyorlardı. "Tamam, hastaneye gideceğiz. Beni duyuyor musun?"

Yüzü kan içindcydi, teni iyice beyazlamıştı. Gözleri kapanıyordu. Her nefesi içime bıçak gibi saplanıyordu. Arka koltuğa, onun yanına oturdum. Başını ellerimin arasına aldım. Papaz öne otururken bir şoför bizi hastaneye doğru yola çıkardı.

Almanca epey konuştu. Sonunda dikiz aynasından bana baktı. “*Frau Rath, haben Sie verstanden?*”*

“Ne diyorsun, babası sikişik?” dedim sinirle. “Anlamıyorum seni!”

“*Ja, sie hat verstanden,*”** dedi papaz benim yerime. Bana döndü. “Darp edildiği için polis herkesi sorguya çekecek. Almanca konuşun ve bilginiz olmadığını söyleyin. Kimse Türkçe konuşmasın, diyor.” Hemen sonra sessizce dua etmeye devam etti. Dualar beni rahatlatmıyordu. İçimde sadece öfke ve korku vardı.

Arabanın motoru uğuldayarak Muğla’yı yardı. Şahin’in kanla kaplı yüzü her kıpırdayışında beni yaraladı. Saçlarını sevdim yavaşça. “Şahin?” dedim fısıldayarak.

“Günaydın, anneciğim. Günaydın, babacığım,” dediğinde hızla başımı eğip ne dediğini anlamaya çalıştım.

“Şarkı!” dedim gülerken. “Bunu söylememi mi istiyorsun? Küçükken yetimhanede korkup gizlice bizim koridora gelirdin ya... Korktuğunu söyledin. Benden sana bu şarkıyı söylememi isterdin. Ezberletmiştin bana zorla. Şimdi söyleyeyim mi bir daha? Korkuyor musun? Söyleyeyim mi bir daha?”

Şahin beni anlamıyordu. Bilinci yoktu ama saçlarını severken yetimhanede onun benden hep istediği şarkıyı yavaşça mırıldanmaya başladım. “Günaydın, anneciğim. Günaydın, babacığım. Yine sabah oluyor. Evde sabah olmaz deme. Orda günler geçmez deme. İçime sancı doğuyor.”

Saçlarını yavaşça okşamaya devam ettim. Titriyordum. Boğazımda bir düğüm vardı. İçimde öfke kabarıyordu. “Neden?”

* (Alm.) Bayan Rath, anladınız mı? (c.n.)

** (Alm.) Evet, anladı. (c.n.)

derken papaza döndüm. “Sen biliyor muydun bunu! Neden aldılar onu! Ne istiyorlar ondan!”

Papaz ön koltuktan başını bana çevirdi. Bakışlarında sükûnet vardı. “Ben de böyle olmasını istemezdim, kızım.”

Tekrar Şahin’e indirdim başımı. Onun saçlarını sevdiğim sırada, “Nergis,” diye mırıldandı. Zihni hâlâ kapalıydı.

“Buradayım, Şahin,” dedim yavaşça. “Şimdi doktora gidiyoruz. Korkma, tamam mı? İyileştirecek seni doktor.”

“Ben onlara hiçbir şey söylemedim,” dedi çok kısık. Hızla yanağımı alnına koydum ve gözlerimi kapattım.

“Geçecek, tamam mı?”

“Annemi de özledim, biliyor musun?” dedi sessizce. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri kapalı sırtıyordu. “Onu da özledim.”

“Sabret, iyileşeceksin.” derken öne baktım. “Söyle şuna hızlılansın!” diye çığlık attım. “Daha hızlı sürsün!”

Arabanın her saniyesi saat gibiydi. Nefesim tükeniyordu. Sonunda uzaklarda kırmızı ışıkların yanıp söndüğünü gördüm. Hastaneye geldik.

Araç hızla acilin önünde durdu. Kapılar açıldı, soğuk hava yüzüme çarptı. Beyaz önlüklüler koşarak geldi. Şahin’i kucaklayıp sedyeye yatırdılar. Ben peşlerinden koşmak istedim ama koruma yolumu kesti.

“Ya çekil!” dedim sinirle. “O benim her şeyim! Çekil!”

Papaz elini kaldırdı. “İzin ver. Onun yanında olmalı.”

Ben ise çoktan sedyenin peşine koştum. Gözyaşlarım yüzümden süzülüyor, dudaklarım titriyordu.

“Dayan, Şahin! Ne olur dayan!”

Hemşireler bağıırıyordu. “Hemen acil servise! Kan kaybı çok fazla! İç kanaması da olabilir!”

Sedyeyi koridorlarda hızla sürüklediler. Nefes nefese yanlarında koştum. Kapının önüne gelince hemşire ellerini açıp beni durdurdu.

“Buradan giremezsiniz.”

Durup sinirle sağa sola baktım. Bir anda sertçe duvara yum-

ruk attım. Parmaklarım kırıldı sandım. Çığlık atarak yere çöktüm. Sırtım duvara dayandı. “Of!” diye bağırdım. Avuç içlerim bu sefer yere vurdu. “Şahin ya! Of!”

Kapılar yüzüme kapandı. Önümde kalan tek şey beyaz duvarlar ve hastanenin iğrenç kokusu oldu. Ellerimle yüzümü kapattım. Hıçkırarak ağlamaya başladım. Omuzlarım sarsıldı.

Koridorda insanlar geçiyordu, bakışlarını hissediyordum ama umurumda değildi. Papaz ağır adımlarla yanıma geldi. Sessizce diz çöktü. Omzuma elini koydu.

“Polisler sorguya gelecek. Bilmediğini, bu adamı yolda bulduğumuzu söyle.”

Başımı kaldırdım. Gözlerim kan çanağı gibiydi. “Şahin benim kalan ailem. O olmazsa ben kimim? Kimsem kalmaz!”

“Dikkat çekiyorsun,” derken doğruldu. Durdum. Yana baktım. Viktor’un Alman koruması bize bakıyordu. Gözlerimi ona diktim. “Ne!” diye çığlık attım. “Ne bakıyorsun sen!”

Birden kapılar aralandı. Ayağa fırladım. İçeriden bir hemşire çıktı. “Ameliyata alıyoruz. Kan kaybı fazla ama yetismeye çalışıyoruz.”

Dudaklarım kıpırdadı. “Yalvarırım, kurtarın onu.”

Hemşire başını eğdi ve kapıyı kapadı. Koridorun floresan ışıkları buz gibiydi. Zamanın durduğu o saatlerde hastanenin koridoru, benim için cehennemden bir arsaydı. Şahin ameliyattaydı, ben avuçlarımı yırtarcasına bekliyordum. Bu sırada bize adımlayan iki memura hızla Alman adamı işaret ettim. “Bu benim kardeşimi öldüresiye dövdü! Bu ve bunun patronu! Hepsinden şikâyetçiyim. İsmi Viktor Von Rath! Alman vatandaşı! Ülkemizde kara para aklama ve yolsuzluk gibi suçlara karışıyorlar!”

Güvenlik ellerini ceplerinden çıkarırken memurlar hızla baktığım yöne baktı. Alman adam geri geri birkaç adım attı ve koşarak hastaneden çıkmaya başladı. Memurlar hemen peşinden giderken papaz sinirle bana döndü.

“Ne yapıyorsun sen!” dedi sinirle. “Manyak mısın! Ben sana ne dedim!”

“Yetti be!” dedim öfkeyle. “Hepinizi şikâyet edeceğim. Tufan’ı da edeceğim! Viktor’u da edeceğim! Seni de edeceğim!” diye çığlık attım. “Aileme dokunduğunuz anda bu iş bitti. Hepinizin hayatını sikeceğim!”

“Öyle mi?”

Hızla yana döndüm. O an onunla göz göz geldim.

Tufan Ali Uluhan.

Onun bedenini karşımda görünce irkildim. Dünya ikiye ayrıldı. Bir parça düşman, bir parça kahraman. Azad ve azap gibi. Dimdik ya da bitap gibi.

Ölmek ve yaşamak gibi.

Bakışları kapkaranlıktı. Elleri cebindeydi, öylece koridorun başında duruyordu. Bana doğru yavaşça adımlamaya başladığında elimi yere koydum ve destek alıp ayaklandım. Papaz ise hızla başıyla ona selam vererek yanımızdan ayrıldı.

Tufan bana doğru adımlarken gözücuyla papaza baktı, sonra tekrar bana döndü. O yaklaştıkça içimde bir sıcaklık ve aynı anda bir buz kütlesi büyüdü. Korkudan bir adım geri giderken elimi kaldırdım. “Şahin ameliyatta, Tufan Bey,” dedim hızla. “Onu papazla birlikte getirdik. O...” dedim ve duraksadım. O da duraksadı. Sakince beni dinliyordu. “Çok kan kaybetmiş. Onu darp etmişler. Şikâyet ettim onları. İsimlerini de verdim.”

“Engelimi kaldır.”

Yutkunurken anlamlandıramayıp kaşlarımı çattım. “Efendim?”

Simsiyahtı. Siyah gömleği bedenini sarmıştı. Elleri siyah kumaş pantolonunun ceplerinde, kocaman bedenini hafif ileri geri oynattı. Kaşlarıyla bel çantamı gösterdi. “Telefondan engelimi kaldır.”

Komut bekler gibi, belki de bir robot gibi elim çantama gitti ve telefonumu çıkardım. Onun engelini kaldırıp tekrar telefonu çantama koydum. Ona baktığımda öylece beni izliyordu.

“Beğendin mi?” dedi yavaşça. Sesi kısıp, ten kesen bir bıçak gibi. “Viktor’la olmak nasıl hissettirdi?”

Sustum çünkü diyecek bir şeyim yoktu. “Konuşsana,” derken bana doğru adımladı. Sessizce onu izliyordum. Eğildi, yüzlerimizi birbirine yakınlaştırdı. Kokusu bir anda içime aktı.

“Konuş,” diye fısıldadı. “Kime çalışıyorsun sen?”

“Sana,” dedim. Yutkundum. Başımı yana çevirir gibi oldum ama bana daha da yakınlaşıp bunu engelledi.

“Patronun kim senin?” diye tekrar fısıldadı.

“Sen,” dedim ona bakmamaya çalışırken.

“Ben seni oraya Şahin’i gör diye yolladım,” dediğinde gözlerimiz buluştu. Küllenmiş tozlar gibi bakıyordu. “Sen ne yaptın, Nergis?”

“Ne yaptım, Tufan Bey?” dedim sessizce. Burunlarımız birbirine değdi. Nefesimi tuttum.

“Kardeşini bile gözden çıkardın.”

“Hayır,” dedim yavaşça. “Size blöf yaptım.”

“Blöf?” dedi ve bir an varla yok arası sırttı. “Benimle oyun mu oynuyorsun?”

“Sadece çok kızdım size,” dedim yere bakmaya çalışırken. Vücutlarımız öyle yakındı ki, baktığım yer onun bedeni olmak zorunda kaldı.

“Bırakmıyorum, kızım seni,” dediğinde nefesi yanağıma sakince dokundu. Kaynar buhar gibi yakıp kavurdu. “İstesen de istemesen de bırakmıyorum seni.”

“Bıraktınız ama,” dedim fakat sesim çıkmadı.

“Bırakmadım,” dedi kısık bir sesle. “Bana tercih edeceğin adamın yaptıklarını çıplak gözle gör istedim. Gördün mü sevdiklerine neler yaptığını?”

“Gördüm,” dedim ona bakarken. İstemedi altdudağım büzüldüğünde gözleri dudaklarıma indi. “Tufan Bey, resmen çocuğu dövmüşler. Mahvetmişler çocuğu. Öldüreceklermiş neredeyse,” dedim ağlamaklı.

“Olsun, Nergis,” dedi dudaklarıma bakarak. Tekrar gözlerimle buluştu. “Sorun yok. Ben buradayım. Viktor tam bir şeytan, değil mi?”

“Evet!” dedim ağlamaklı. “Şahin’e dokunmayacaktı. Onun ne günahı vardı?” derken durmaksızın ağladım. Çok korktum ve üzüldüm. Kardeşim gördüğüm çocuk benim yüzümden ölümle savaşıyordu.

“Ben sizi koruyabilirim,” diyerek bana doğru iyice eğildi. Artık yüzlerimiz tamamıyla eşitlendi. “İstersen Şahin ve Mür bile çiftlikte kalabilirler,” dediğinde gözlerim büyüdü. Heycandan ve hardan.

“Gerçekten mi, Tufan Bey?” dedim ağlamam kesilirken. “Onlar da mı bizimle kalabilir?”

“Korurum,” dedi ağzı hafif aralık sırtırken. “Seni ve Sena’yı koruduğum gibi onları da korurum. Bunu ister misin?”

“Evet,” dedim hızla. “Bunu çok isterim. Mür’e bir şey yaparlar mı? Viktor onu da bulur mu?”

“Çetin’i yollarım, onu alıp bizim eve götürür,” dedi tekrar dudaklarına bakarken. “Sena da özlemiştir onları.”

“Çok özledi, Tufan Bey,” dedim başımla onaylarken. İstem-siz burunlarımız birbirine dokundu bu yüzden.

“Ben buradayım,” dediğinde gözlerime baktı. “Viktor aileni yok etmek isteyen bir şeytan. Ben sizi koruyan bir kahraman. Çetin’e haber vereceğim.”

Doğruldu. Eli telefonuna gitti. Bana baktığında ona minnet duyduğumu fark etti. Gülümseyerek telefonu eline aldı. Tuşladı ve kulağına dayadı. “Çetin. Mür’ü al, çiftliğe götür.” Kapattı ve bana tekrar eğildi. Gözleri gözlerimi ezdi.

“Teşekkür ederim diyeceğim ama genelde her şeyi kendi çıkarlarınız için yaparsınız,” dediğimde ağzı aralık sırtıyordu. Ağzımdan dökülen her cümlede dudaklarına baktı.

“Rica ederim,” dedi tekrar gözlerime sırasıyla bakarken. “Ben her şeyi senin mutluluğun için yaparım gerekirse. Viktor’u istiyor musun hâlâ?”

“Asla,” dedim başım olumsuz sallanırken. Hızla yutkundum. “Onu asla istemiyorum, Tufan Bey. Keşke onun evine hiç gitmeseydim. Keşke Şahin’e hiç zarar vermeseydi.”

“Beni?” dedi aynı şekilde ağzı aralık sırtırken.

“Sizi ne?”

“Beni istiyor musun?”

“Evet,” dedim başımla onaylarken. “Elbette.”

Sırtıyordu ama gözleri hıstan yanıyordu. “Elbette, ne?”

“Elbette, patron.”

Yavaşça gözyaşımı sildi. Kokusu daha da içime girdi. “Aferin sana, akıllı çocuk,” derken doğruldu. Sanırım istediğini aldı. Bunu istedi.

Gözümde bir kahraman gibi göründü. Amacı buydu. Şahin, Mür ya da Sena onun umurunda değildi. Benim mutluluğum da umurunda değildi. Sadece benim, ona sadık kalmamı istiyordu.

Çünkü Tufan oyunlarda oyuncu olmuyordu. Hiçbir zaman bir oyuncu olmamıştı. Tufan, oyunları kurardı. Ancak bilmediği bir şey vardı, kendi kurduğu oyunda yenilgiye uğrayacaktı.

\$

Akşam üzeriydi. Yetimhanenin sessizliği vardı havada. Gök, tıpkı o yıllardaki ruhum gibiydi. Renkler dolup taşıyordu. Mor, turuncu, solgun mavi. Hepsi birbirine karıştı. Yine de hepsi birbirine alıştı.

Günün biten yorgunluğu avludaki betona yayılıyordu. Avluda yıpranmış bir plastik top sekip duruyordu ama ne ben oynuyordum ne Mürekkep ne de Deniz. Hepimiz bahçenin bir köşesinde toplanmış, Şahin'in dudaklarından dökülecek planı bekliyorduk.

Şahin'in kocaman gözleri hep aynı parlar, hele bir şey düşündüğünde daha da parlarlardı. Kollarını kavuşturmuş, kendi etrafında dönüp duruyordu. “Bakın beni iyi dinleyin, Küçük Burjuvalar,” dedi sonunda. “Bugün salı. Yani?”

“Yani, Şahin?” dedi Mür hafifçe sırtarak. Elinde mürekkepli bir kalem vardı. Kollarında gerçekmiş gibi dövmeler çiziyordu.

“Yani...” derken Şahin’in gözleri odaklanarak kısıldı. “Teyzeler akşam dizi izlemeye dalacak. Biz de o sırada kaçacağız.”

Mürekkep koluna bir örümcek çizerken güldü. Daha da odaklandı. “Nereye kaçıyoruz lan yine? Çatı mı?” Başını kaldırıp aralık ağzıyla Deniz’i gösterdi. “Aman diyeyim, Deniz’i sıkı tutun. Damlardan aşağı yuvarlanıyor sonra.”

“Deniz, iyisin değil mi?” derken ona döndüm. “Yani her yerine baktılar. Bir sorun yok. Kırık çıkık yok, değil mi?”

Deniz omuz silkti. Oturduğu kirli topraktaki kurumuş yabani otları yoluyordu. “Bir şey olmadı ama uzun bir süre dama çıkmayı düşünmüyorum.”

“Yazık tabii,” dedi Mür yüzü ağlamaklı olurken. Kısaca Deniz’e bakıp tekrar yalandan yaptığı dövmeyle döndü. “Travma kaldı çocukta.”

“Kesin be aptallar!” dedi Şahin sinirle. “Ne damı ne çatısı!” Heyecanla öne doğru eğildiğinde ben de istemsiz eğildim. “Denize gireceğiz,” diye fısıldadı.

“Ayıp ama, birader.”

“Lan sana değil, su olan denize!” dedi Şahin kısık ama kararlı bir sesle. “Yaz geliyor lan. Hapiste gibiyiz burada. İzin verseler amenna! Ama yok! Gidip yüzelim. Ne dersiniz?”

Bir an herkes durup birbirine baktı. Ağır bir sessizlik çöktü. Rüzgâr, avludaki dut ağaçlarını savurdu. Akşamın rehavetiyle kocaman bir nefes verdim. Kucağımda uyuklayan Sena’yı hafifçe pırpıpladım.

“Deniz mi?” dedi Mür tekrar elindeki kalemle koluna resimler çizerken. “Deniz bu sefer de boğulmasın oralarda.”

“Harbi len!” dedi Şahin ona dönerken. “Git bir gusül falan al, bak başımıza iş açıp durma oralarda. Cenabet herif seni.”

“Plan ne?” dedi Deniz yabani bir otu parmağında döndürürken.

“Bakın şimdi,” diye fısıldadı Şahin. “Suhile kadar yürüye-

ceğiz. Hava kararıyor ama sıkıntı yok. Yıldızlar var. Kimse görmeden iki cup cup yüzer, sabah olmadan döneriz."

Deniz tıpkı sorar gibi, "Yakalanırsak?" dediğinde Şahin ona döndü.

"Korktuysan gelme, kardeşim."

Deniz bir taşla toprağı kazmaya haşladı. O da çok yaralıydı. Belki içinde kocaman bir yangını vardı ama bunu hize ya da herhangi birine asla anlatmazdı.

Heyecanla "Şahin," dedim.

"Söyle, Nergis Çiçeğim," derken bana doğru eğildi.

"Sen hep böyle manyak şeyler buluyorsun. Sena eğlen sin diye halatlardan salıncak yapmıştın, hatırlıyor musun?" derken kıkırdadım.

"E tabii hatırlıyorum," dedi gururla. "Bu da çok eğlenceli geçecek. Hem kaslı kollarımı gördüğünüzde sakın bayılmayın kızlar!" Bir an durup Deniz'e baktı. "Sen de soyunacak mısın? İstersen gelme, burada gözcülük et bize."

"Neden?" dedi Deniz hâlâ toprağı kazarken. "Kaslı kollarımı kızlar görmesin diye mi?"

"O ne demek, kral?" dedi Şahin şaşkınlıkla bana dönerken. "Ne diyor lan bu haşhaş herif?"

"Seninle uğraşıyor," dedim kıkırdarken. Deniz ise varla yok arası sırıtiyordu.

Hava karardıkça planlar da başladı. Yemek sonrası bütün çocuklar yatakhanelere çekildi. Pencere ler kapatıldı. Dışarıda cırcır böcekleri bağırtıyordu.

Sena'yı battaniyesine sararken içim titriyordu. "Uyu, bal bebeğim, tamam mı? Sakın ağlayıp bizi ele verme," dedim fi siltıyla ama o zaten çoktan gözlerini kapamıştı.

Şahin pencereyi araladı, eliyle işaret etti. "Hadi!" dedi dudaklarını kıpırdatarak. "Çabuk!"

Battaniyeye sardığım Sena'yı kucığıma aldım. Mürekkep ayakkabılarını çıkarmış, sessiz adımlarla peşimden geliyordu.

Pencereden çıkıp arka bahçeye doğru yavaş ama koşar adımlarla ilerlemeye başladık. Deniz ise en arkadaydı. Hep öyleydi. Sessizdi. Arkadan gelen olsa, ilk o kendini ele verirdi. Yakalansak, ilk o ebelenirdi.

Arka bahçenin duvarındaki boyalar soyulmuştu. Parmağımı duvara sürdüğümde elimde kireç kaldı. Mürekkep hemen Şahin'in omzuna bastı, bedenini sertçe yukarı çıkardı.

"Sessiz çık lan!" diye fısıldadı Şahin.

Sena'yı tutarken kalbim deli gibi atıyordu. Mürekkep ellerini aşağı doğru uzatıp Sena'yı benden aldığı anda, sıra bana geldi. Şahin ellerini sertçe omzuna vurdu. "Çık, çiçeğim," dedi hararetle.

"Of çok zor," dedim yutkunurken. "Omzuna basıp nasıl çıkacağım?"

"Yav çık!"

"Ver elini." Başımı çevirdiğimde Deniz de tepeye çıkmış, bana elini uzatıyordu. "Tutarım ben seni. Ver "

"Sıkı tut ama."

"Tamam," dedi gülümserken. "Düşürmem korkma."

"Ofhadi!" dedi Şahin sinirle. Telaşla onun omzuna ayağımı basıp elimi Deniz'e uzattım. Gerçekten de sıkıca tuttu ve beni bir anda duvarın tepesine çıkarttı. Düşecek gibi olduğumda hızla belimden yakaladı ve beni duvarın arka kısmına yavaşça bıraktı.

Yola çıktığımızda gece yarısını geçmişti. Toprak yol ıssızdı. İlerde köpeklerin havlaması duyuluyordu. Mürekkep sürekli espri yapıyor, yayvan yayvan yürüyordu. Şahin de onun şakalarına gülüp duruyordu.

Sena kucagımda ilerlerken Deniz hemen dibimde yavaşça benimle bir gidiyordu. Ayaklarımın altındaki toprağı hissediyordum. Sena'nın nefesi boynuma vuruyor, uykusunda bazen gülüyordu.

Deniz, "Yorulduysan onu ben tutabilirim," dediğinde ona çevirdim başımı.

"Ağlayabilir. Seni pek tanımıyor ya." Karşıya bakarken başıyla onayladı. "Neden konuşmuyorsun?" dedim bir ara.

"Sen yeterince konuşuyorsun," dediğinde ona şaşkınlıkla döndüm. Gülümsüyor gibiydi.

"Ben geveze miyim, Deniz?"

"Konuşkan," diye mırıldandı. Mürekkep bu sırada Şahin'le biraz önümüzde boğuşarak koşuyordu.

"Sen de hep böyle misindir?"

"Nasıl?"

"Sessiz."

"Gözlemci diyelim," dedi. Tekrar ona baktım. "Gözlüyorum her şeyi. İnsanları izlemek iyi geliyor. Kendimde bulacak pek bir şey yok çünkü. Diğerlerinde arıyorum değişik hayatları."

Çocuk aklımla anlamadım o cümleyi ama bir şekilde içime kazındı. Belki Tufan da ileride bana aynı sessizlikle bakarken, ben o çocuğu hatırladım.

Belki de hiç unutmamıştım.

Deniz'in bazı huylarını Tufan'a benzettiğimi fark ettim. Sessizlik, gözlem ve bilgi... Bana gecelerin bilge baykuşları gibi geliyorlardı. Kitap okurlardı. Kendilerinde kocaman boşluklar görürlerdi. Tufan bunları fark edecek kadar olgun bir yaştaydı belki ama Deniz çocukluğundan beri hep böyleydi.

Sahile vardığımızda hava hafif serindi. Dalgalar sessizce kıyıya çarpıyor, köpükleri ayağımıza vuruyordu.

Mürekkep çığlık attı. "Çok güzel!" dedi. "Soğuk mudur ki?"

Şahin üzerini çıkarıp kendini suya attı hemen. "Hadi gelin be, hadi!"

Sena'yı yere, battaniyenin üstüne koydum. Hâlâ uyuyordu. Küçük bebek nefesiyle, dünyanın en sessiz melodisini çıkarıyordu. Yavaşça üzerini örttüm ve çoraplarımı çıkardım. Kuma ayaklarım dokundu.

"Geliyorum!" diye bağırdım. Koşarak suya girdim. Buz gibiydi. Serinlik tenimi dondurdu ama kendime de getirdi.

Deniz arkumdan geldi. Su dizlerimize kadar yükseldi. Ayağım kumun içinde kayınca elimi tuttu. "Düşme," dedi hafif telaşla.

"Bıraksana," dedim ona dönerken. "Düşersem de düşerim. Su bu sonuçta."

"Kurtaramam ama," dediğinde bir an duraksadım. "Yüzme bilmiyorum. Öğreten olmadı, malum."

Birkaç saniye sustuk. Dalgaların sesi dışında hiçbir şey yoktu. Uzakta köyün lambaları parlıyordu. Gökyüzünde binlerce yıldız. O an içimde bir sel döküldü. Belki dua, belki dilek ya da çocuksu bir umut. Keşke hep o suda kalsaydık, dedim. Keşke zaman bizi hep orada bıraksaydı.

Hiçbir şeyimiz yoktu; paramız, ailemiz ya da sıcak odalarımız. Ama biz vardık. Aile gördüğümüz dostlarımız vardı. Bu, bizim sahip olduğumuz en değerli duygulardandı.

"Ben sana öğreteyim mi?" diye sordum. Deniz kıyıya oturmuş, karanlık kumların arasından deniz kabukları bakınıyordu. Başını şaşkınlıkla bana kaldırdı.

"Yüzmeyi mi?"

"Evet," derken omuz silktim. "Çok iyi bir yüzücü değilim ama ben de senin gibiyim."

Gülümsedi. "Nasıl?"

"Bırakmam elini. Sıkı tutarım."

Bu sırada Şahin suyun içinde Mürekkep'i boğuyordu. Ona su sıçratıyor, bir anda üzerine atlıyordu.

"Allah belanı versin!" diye bağıırıyordu Mür gülerken. "Yapma lan! Suratına çakacağım şimdi!"

"Serinle diye yapıyorum hep!" dedi Şahin kahkaha atarak. "Hadi, bebeğim! Serinle biraz!"

"Suda şaka yapmayın!" diye bağırdım.

Şahin hızla bana döndü. "Pardon, anne!"

Ona dil çıkardım. Kahkahaları o kadar yüksekti ki, yankısı sanki denizin kalbine karıştı. Sena'nın battaniyesine baktım, hâlâ uyuyordu.

Gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başladığında hepimiz

*sessizleştik. Denizin büyüğü sabahla birlikte yavaşça sönüyor-
du. Ya da ben yetimhaneye döneceğimiz için mutsuzdum.*

*Deniz'in yanında oturuyordum. Yavaş dalgalar ayaklarımı
dondursa da artık umursamıyordum. Deniz bana döndü. Bir
şey diyecek gibi oldu ancak sonra sustu.*

*"Ne diyecektin söyle. İçinde kalmasın," dedim denizi izler-
ken.*

*"Bu sende kalsın," derken elindeki şeyi bana uzattı. Avucu-
mu açarken gözlerim elindeydi.*

*Avucumun içine bir deniz kabuğu bıraktı; küçük, beyaz. Kö-
şesi hafif kırılmıştı.*

*"Neden?" diye sordum avucumu kapatırken. "Senin deni-
zindeki kabuklara benzediği için mi?"*

*Sustu. Aramıza dalga sesi girdi. "Bu kabuk çabuk kırılabilir
ama ben kırılmam ki, Nergis."*

*"Çünkü kaybedecek bir şeylerin yok," derken yavaşça ka-
buğu Sena'nın uyukladığı battaniyenin arasına bıraktım. "Kı-
rılacak bir şeylerin de yok."*

*"Yok," dedi yavaşça. Susar gibi konuştu. Çocuk kalbim bir
ağırlık hissetti.*

*Özgür hissettiğimiz duygular yalnız birkaç saatten ibaretti
fakat o birkaç saatte, hayatım boyunca hissedeceğim bir şey
fark ettim. İçim ferahladı bu hisle, büyüyünce bile.*

Çocuklar, tek gecede özgürlük bedeli öderdi bazen de.

*Güneşin doğmasına yakın ortam sessizdi. Su hâlâ ayakları-
ma dolanıyor, rüzgâr saçıma tuz kokusu taşıyordu. Sena hâlâ
uyanmamıştı. Küçük yüzü huzurluydu ama ben gülümseyemi-
yordum.*

*Bir şey olacaktı. Hissedişiyordum çünkü hava sabah olmasına
rağmen karanlıktı.*

*Şahin sessizce ıslak şortunu sıkıyordu. Mürekkep nefes ne-
fese, "Çok güzeldi. Bunu tekrar etmek zorundayız," diyordu.*

*Deniz ayakkabıllarını bağlarken bana bakmadı. Sadece de-
niz kabuğunu yanıma alıp almayacağımı arada bir gözucuyla*

kontrol ediyordu. Meraklıydı. Her şey o kadar sessizdi ki, dünya bizim için nefesini kesmişti.

“Hadi bakalım, Burjuvalar,” dedi Şahin. “Gitmemiz gerek. Teyze sabah erken kalkar, fark etmeden dönelim.”

Sonra yürüdük geri, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte. Sena’yı kucağıma aldım. Biz sadece çocuklardık; eğlenmek isteyen, yaramazlık yapan çocuklar. El ele yokuşları aşardık. Birlikte oyunlar oynar, sohbetler ederdik.

Yetimhanenin duvarları uzaktan belirdiğinde, içimdeki dalga sesleri sustu. Oradaydı. O gri bina. Hep oradaydı.

Ancak bu kez binanın önünde bir gölge vardı. Kapının önünde duruyordu. Elleri belinde. O elleri gördüğüm anda midem sıkıştı. Telaşla sağa sola bakınıyordu. O pis kadın. Şeytan. İblis.

“Hassiktir,” dedi Şahin duraksarken. Bense Sena’ya daha da sıkı sokuldum. Onu korumak ister gibi. Deniz’e döndü. “Oğlum, ne diyeceğiz lan?”

Mürekkep nefesini tutmuş, kadına bakıyordu. “Dayak yer miyiz?”

“Durun bir konuşalım,” dedi Şahin bıkkınlıkla. “Hey Allah’ım ya. Ne diye bu kadar erken kalktı ki, bu kadın?”

Kadının sesi sabahı parçaladı. “Neredesiniz siz!” diye bir çığlık attı. Öyle öfkeliydi ki, tükürükleri etrafa saçıldı. “Size soruyorum, yetim piçleri! Nereye kaçtınız!”

Mürekkep, korkudan ağzını kapattı. Şahin hemen önümüze geçti. “Lütfen onlara vurma. Bana vur, abla.”

“Neredeydiniz!” diye bir figan daha koparttığında, Sena hızla ağlamaya başladı.

“Bakkala gittik,” dedi Şahin telaşla elini ona uzatırken. “Onlara vurma lütfen.”

“Yalan söyleme bana!” dedi kadın ona yaklaşıp. Toprağa bastığında toz kalktı. Sanki yere düşen her zerre çocukluğumdan bir şeyi alıp götürdü. “Islaksınız,” dedi gözleri tek tek bizde dolanırken. Sena’da durdu pis gözleri. “Bir de küçücük çocuğu almışsınız yanınıza!”

Sena'yı kucığımdan almaya çalıştığında korkuyla geri adım attım. "Vermem!" dedim öfkeyle. "Benim kardeşim o!"

"Sen kimsin he!" diye çığlık attı. Sesi kulağıma kanattı.

Şahin telaşla araya girdiğinde çok sert bir tokat yedi. Küçük yanağı kıpkırmızı oldu. Kuşlar tepeden kaçır gibi uçtu. Şahin yana doğru sendeledi ama düşmedi. Gözleri doldu fakat ağlamadı.

"Allah'ın cezası, pis mikrop!" diye bağırdı kadın. Hedefi Şahin'di. "Hep sen karıştırıyorsun ortalığı!" Bir kere daha vurdu. Şahin'in yanağı daha da kızardı. "Bunları da kendine benzetiyorsun!" Bir daha.

"Yapma!" dedim korkuyla. "Abla bırak onu!" Mürekkep ise yere çökmüş, elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Sessizce ağlıyordu.

Kadın bana döndü. Gözleri taş benzeyordu. "Sen," dedi sinirle. "Sen de yeni gelmene rağmen hemen başlamışsın pisliklere! Buranın kurallarını sana anlatmadık mı biz?"

Bana doğru adımladığında, Sena boğazı yanacak gibi bağırarak ağlıyordu. "Dur!" derken birkaç adım geri gittim. "Çok özür dileriz! Biz sadece biraz yüzmek istedik!"

Elini bana kaldırdı. Tam o sırada Şahin onu sertçe itti. Küçük bir çocuk bedeni ama kuvvetli. "Dokunma ona!"

Kadın onun saçını yakaladı, yere bastırdı. Şahin sertçe yere düşünce burnundan kan aktı. Kadın ona tekme atacakken bir anda biri onu sertçe itti.

"Bırak onu."

Kadın geri geri adımlarken yere düştü. Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne dedin sen? Ne yaptın sen?"

Deniz'in sesi kısık ama keskin çıktı. "Dedim ki, bırak onu."

Kadın yalpalayarak doğrulurken elini Deniz'e uzattı. "Sen bana mı vurdun?"

Deniz hiçbir şey demedi ama o an gözlerini gördüm. Sanki denizin derinliği değil, dibindeki karanlık bakıyordu. Kadın bir tokat savurdu, bu kez Deniz'e.

Deniz'in dudağı patladı. Kan aktı. Sakince yere tüküirdü. Pek de umursamadı. Belki de alışıktı. Şahin telaşla Deniz'in önüne geçti. "Lütfen ona vurma. Onun da bir suçu yok. Hepsi benim hatam. Lütfen, efendim. Vurmayın, lütfen."

Kadın sertçe bir daha vurdu Şahin'e. "Dayak arsızı seni," dediği sırada Şahin tekrar yere düştü.

"Lütfen, abla. Vurma, lütfen."

"Yetim piçi seni!"

Kadın nefes nefese bize baktı. "Siz var ya," derken parmağını kaldırdı. Savurdu tehdit eder gibi. "Bu yüzden sizi senelerdir hiçbir aile istemiyor. İğrençsiniz çünkü hepiniz. Pisliksiniz. Yaratıklarsınız. Çocuk değil, canavarsınız."

Mür sessizce ağlarken krize girmişti. Yere tamamen oturmuş, hiç durmadan titriyordu. "Kalk!" diye çığlık attı kadın. "Kalk! Hastalanıp başıma kalacaksınız yine! Kalk oradan! Pislik!"

Deniz, Sena'yı kucığımdan aldı. Kardeşimin ağlaması o sırada biraz azaldı. Telaşla Mür'ün yanına adımladım ve onu kaldırmaya çalıştım. "N'olur kalk. Çok sinirlendi kadın. Mür?"

"Anne!" dedi ağlarken. Hiç durmadan titredi. "Annemi istiyorum!"

"Yok senin annen," dedi kadın sinirle. "Hiç de olmayacak. Çöpe atılmış bir pisliksin sen. Çöpte seni bulmasalardı burada yoktun bile."

"Anne," dedi tekrar. Gözlerini sıkıca kapatmıştı. "Annemi istiyorum."

Mür'ü kaldırmaya çalıştığımda, kadın hepimizi çekiştirerek binaya soktu. Koridor buzdu. Ayaklarımız dondu. Mürekkep hâlâ ağlıyordu. Şahin ve Deniz'in yüzleri kızarık ve kanlı. Benim ise duyduklarım ve gördüklerimden kalbim acılı.

"Çıkarın şu ıslak şeyleri," diye bağırdı kadın sinirle ilerlerken. "Soyunun hemen!" Uzaklaşırken söylenmeye devam etti. "Hep aynı isimler hep! Bıktım bunlardan ben be!"

Üzerimizi değiştirip duşa girdikten sonra hepimiz kendi ka-

buğumuza çekildik. Ceza almıştık. O sabahın geri kalanı bir sessizlikle geçti ama sessizliğin içinde tokatların yankısı vardı. Sena mamasını yedikten sonra uyumaya başladı. Mürekkep battaniyesini başına çekmiş, sessizce ağlamaya devam ediyordu.

Başımı pencereden uzatıp etrafa bakındım. Yandaki erkekler odasının penceresine oturmuş, sessizce dışarıyı izleyen Deniz'i gördüğümde yavaşça elimi ona uzattım.

"Şahin nasıl?" dedim fısıltıyla.

Şaşkınca elini uzattı. Avucumdaki deniz kabuğunu ona verdim. "Uyuyor. Daha iyi. Alışık zaten. Senden önce de yiyordu dayak. Ama şaşırdım, beni bile korumaya çalıştı... Beni sevmiyor sanıyordum ama bana kıyamadı demek ki."

"Sen de dayak yedin."

"Olsun," derken eline bıraktığım kabuğa baktı. Yüzü hâlâ çok kızarıktı. "Neden geri verdin bunu bana?"

"Kırıldı diye," dedim tekrar kendi pencere pervazına ellerimi koyarken.

"Kırık şeyler senin olsun mu diyorsun yani?"

"Yoo," dedim ve ellerimi çenemde birleştirdim. "Sen kırık şeyleri tamir edersin diyorum. Tamir ettiğinde senden geri alırım."

O kabuğu hâlâ saklıyordum. Çünkü Deniz, o kabuğu eskisinden daha sağlam şekilde yapıştırıp bana geri vermişti.

Bazen dokunduğumda o sabahı hissederdim. Soğuk suyu, tokadın sıcaklığını, Sena'nın ağlayışını, Deniz'in kanlı dudaklarını. En önemlisi; sevmediğini söylese bile diğer herkes için kendini öne atan, fedakârlıklar yapan Şahin'in bizimle bağını.

Ve her defasında içimden aynı dua geçerdi.

Keşke o sabah hiç bitmeseydi. Keşke Deniz hep susmasaydı. Keşke Şahin hep fedakâr olan olmasaydı. Keşke kabuklar kırılmasa, çocuklar ağlamasaydı.

Keşke yetimhanelerde kimse yaşamasaydı.

25. BÖLÜM

NOTRE DAME'IN KAMBURU

“Kimi yüreklerde aşk, tutunacak yer bulamaz,” demişti Victor Hugo, kitabında. Doğru da demişti. Aşk herkese göre değildi. Aşk sadece ruhu okuyabilenler içindi. Özeldi.

Aile de buna benzerdi. Herkes ayak uyduramazdı. Yaş kaç olursa olsun, bazen insan yapamazdı. Yeni doğan bir bebek ilk önce güvenme duygusunu öğrenirdi. Bunu verememiş anne babalar, sonra çocuğa neden güvenemediklerini düşünürdü. Oysa bakmaları gereken kendileriydi.

Şahin bize aile olmayı çok güzel öğretti. Mürekkep ve ben, hep onu abi rolünde gördük. Bize zorluklarla baş etmeyi, yeri geldiğinde kavgaların bile aile içindeki normalliğini gösterdi.

Şimdi ise ellerimden kayıp gidiyordu, bu durum canımı yakıyordu.

Hastanenin bahçesinde oturmuş, sessizce ağlıyordum. Burunumu ara ara çekiyordum. Tufan ise hemen yanımda oturuyordu. Bana bakmıyordu, ağlamama müdahale etmiyordu. Sadece olmak zorunda olduğu bir yerde gibiydi.

Telefonum çaldığında telaşla kulağıma götürdüm. “Mür?” derken sesim titredi.

“Nergis, ne oluyor?” Hem öfkeli hem telaşlıydı. “Bu herif beni çiftliğe götürmek istiyor.”

“Herif değil yalnız *bay*. Biz size kadın dediğimizde sinirleniyorsunuz ama. *Kadın değil, bayan demelisin* falan laga luga yapıyorsunuz. Siz de bana bay deyin lütfen,” sesi geldi arkadan. Çetin’di.

“Ne diyorsun sen be?” dedi Mür sinirle. “Tam tersi! Bayan değil, kadın diyeceksin! Daha ne diyeceğini bile karıştırıyorsun!”

“Mür,” derken telaşla alnımı kaşıdım. “Sen Çetin’le git çiftliğe. Sena da çok özledi seni. Hem onu görmüş olursun. Tamam mı?”

“Sen ağlıyor musun?” derken bir an duraksadı. “Neler oluyor?” Sesi ciddileşti.

“Anlatırım, sen geç lütfen,” dedim. Telefonu kapatacağım sırada son kez Mür’ün sesini duydum.

“Bayan değil, kadın diyeceksin, tekrarlıyorum.”

“Lan hani kadın değil, bayan diyecektim!”

Telefon kapandığında bıkkın bir nefes verip başımı Tufan’a çevirdim. Öylece sessizce yere bakıyordu. Elleri önünde birleşikti. Bacakları aralık, oturuşu gevşekti.

“Gerçekten bizi koruyacaksınız, değil mi?” dediğimde bana döndü.

Ölü bakışları yumuşaktı. “Elbette.”

Başımla onaylarken tekrar önüme baktım. Hastanenin bahçesi kalabalık değildi ama hayatın tüm sesleri oradaydı; acilin uzak köşesinde ağlayan bir kadın, elinde serum torbası taşıyan bir hemşire, sigarasını yere bastırıp içeri dönen bir hasta yakını.

Hava buz soğukuydu, tüm iliklerime işliyordu. Nefesim buhar olup havada dağıldı. Tufan’ın sessizliği beni rahatlatıyordu fakat aynı zamanda geriyordu. Donuk hali, acımı görmezden gelişi... Ağlamam onun dünyasında hiçbir şey ifade etmiyordu. Ancak bir yandan da o sessizliğin içinde varlığını hissediyordum; koruyucu, soğuk ve taş gibi.

“Şahin küçükken de böyleydi. Günahsız yere canını acıtırlardı,” dedim kendi kendime. Sesim neredeyse bir fısıltıydı. İstemedi yüzüm ağlamaklı oldu. “Hayır, o mu çok geldi bu

insanlara? Ne yaptı ki? Nasıl da canını acıttılar öyle? Kocaman bir yüreği var onun. Mükemmel bir insan o.”

“Fazla yürek bazen bela getirir.” Sesi düz, duygusuzdu.

Bir süre sessizlik oldu. Rüzgâr çalılardan arasından geçti, bir plastik poşet sürüklendi önümüzden. Burnumu çektim, sonra başımı kaldırdım. Bir kadın yanımdan geçti, kucağında çocuğu vardı. Çocuk uykusuzluktan ağlıyordu. Kadın telaşla içeri girdi, ben gözlerimi onların ardından çevirdim. Sonra fark ettim. Acı herkeste aynıydı. Sadece farklı hikâyelere göre renklenmişti.

“Siz hiç hastanede beklediniz mi?” diye sordum.

Tufan sigarasını yere bastırdı. “Çok,” dedi kısaca.

“Kim için? Kimler için ya da?”

“Dost gördüklerim kollarımda öldüğünde, aile bildiklerim kendilerini öldürdüğünde,” dedi sonunda. O iki cümlemin ardında bir mezar sessizliği vardı.

“Kısaca sevdikleriniz için.”

“Sayılır.”

“Siz de sevdiniz yani,” dedim direterek. “İnsan dostlarını ya da ailesini sever ya hani.”

Bana döndü. “Sevmek denemez. Sahip olma duygusu belki.”

Başım hafif yana eğildi. “İnsan sahip olunca sevmiş olmaz mı?”

“Hayır,” dedi. “Sevgi zaaf yaratır.” Söylediği şey onun kendi muhakemesinin kararı gibiydi. Keskin ve yargısızdı. Fark ettim ki, Tufan sevgi kelimesini kullanmaktan bile korkardı.

Bir süre sonra derin bir nefes aldım. “Şahin bana hep şöyle der,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Bir gün biri seni çok severse, Nergis Çiçeğim, seninle değil kendiyle kavga etmeli. Çünkü insan sevildiğini anladığı anda en çok kendinden korkmalı.”

Tufan bakmadı ama belli ki dinliyordu. Tekrar sigara yaktı. Dumanı yüzümün önünden geçti. “Ben anlamıyorum, benim dışımdaki herkesin edebi cümleleri aklına kazınmış. Bir ben

dediğimde martaval okuyor oluyorum,” diye mırıldandığında istemsiz gülümsedim.

“Şahin edebiyat yapınca sempatik oluyor ama,” dedim hafif neşçyle. “Siz yapınca ürkütücü.”

Bana baktığında gözleri dudaklarıma kaydı. “Kaç oldu sayamıyorum,” dedi tekrar gözlerime bakarken. “Sürekli dediklerime gülüyorsun.”

“Siz ondan mı dudaklarıma bakıp duruyorsunuz?” dediğimde kaşları çatıldı anlamsızca.

“Kızım, sen laf çıkartmasana,” dedi sigarasını dudaklarına götürürken. “Ne demek o öyle? Sapık mıyım ben amına koyayım?”

“Yok, hayır o anlamda değil,” dedim telaşla sağa sola bakarken. “Çıkmadı mı bu çocuk hâlâ ameliyattan?” Tam o anda kurtarıcı meleğim gibi bir kadın, ameliyathaneden çıktı. Gözleri yorgundu. Bize doğru adımladı. “Yakını mısınız?”

Ayağa fırladım. “Evet!” dedim hızla. “Ben kardeşiyim.”

“Durumu stabil. Hayati bir riski yok,” dedi hemşire. “Kafa travması yok. Bacaklarında kırıklar ve çatlaklar var. Şu an yoğun bakıma aldık. Bir süre burada dinlenmesi gerekecek.”

“Bekleriz biz,” dedim hızla Tufan’a dönerken. “Değil mi, Tufan Bey?”

“Bekleriz,” dedi Tufan. Kısaca etrafa baktı. “Bu sefil bank dışında bekleyebileceğimiz bir alan var mı?”

“Bekleme salonu herkese açık. Orada bekleyebilirsiniz. Kantinimiz de var.”

“Koskoca Tufan Ali Uluhan’a *herkes* muhabbeti çekiyor karı,” dediği sırada hemşire bir an şaşırdı ve Tufan’ı süzdü. “Özel değil mi burası, hanımefendi? Yok mu refakatçilere uygun bir odanız? Bankta mı oturacağız tüm gün gariban gibi? Kantin diyor bana.”

“Şey, tamam,” dedim hızla boğazımı temizleyerek. “Çok teşekkür ederiz. Kolay gelsin.”

Kadın şaşkın şaşkın uzaklaşırken, Tufan derin bir nefes verdi. Yanına oturdum gerisin geri. Sessizlik uzadı.

Bacaklarımı kendime çektim ve kollarımı etrafına doladım. Başımı koluma yaslayıp Tufan'a baktım. "Şahin çocukken bana mektuplar yazardı."

"Öyle mi?" dedi umursamazca.

"Evet," dedim gülümserken. "Hatta bunu Scna'ya da huy edindirdi. Onun da gizlice yazdığı defteri var. Okutmaz ama asla kimseye."

"Ne güzel."

Arkada bir ambulans sireni öttü. Kısaca oraya bakıp tekrar Tufan'a döndüm. "Polise Viktor'un ismini vermeme bir sıkıntı yaratır mı?"

Öylece etrafı izlerken mırıldandı. "Hallederim." Bıkkın bir nefes verdi. "Neden polis karıştırıyorsun ki?"

"Kusura bakmayın, Tufan Bey. Bir dahakine devletimden değil, sizden destek alırım," dedim hafif burnumdan solurken.

"Neyse, tamam," dedi tekrar. "Hallederim."

"İyi." Gözlerim baktığı yere kaydı. "Şu an Viktor gelip aniden size saldırırsa ne olur? Yani, nasıl bu kadar rahatsınız?"

Birkaç saniye gözü daldı ve alayla sırıttı. "Yalnız olduğumuzu düşünmen ne hoş, küçük şeytan."

"Nasıl yani?"

Elini yavaşça kaldırıp bir yere tuttu. "Bir," diye fısıldadı. Baktığı yerde bizi izleyen bir adam gördüm. "İki," derken eli varla yok arası bir hareketle başka yöne gitti. Başımı oraya çevirdim. Bir başka adam hastane kantininin giriş kısmından bizi izliyordu. Göz göze geldiğimizde başıyla selam verdi. "Bu da üç," dediğinde anlamadım. Gözlerimi kısıp uzağa baktım.

"Hani?"

"İyi bak."

"Göremiyorum," dedim.

"Güzel," dedi oturduğu yerde daha da yayılarak. "Demek ki iyi saklanıyor." Bana döndü. "Bu kadar herife babalarının hayrı için para ödemiyorum. İşleri bu. Tabii ki bizi koruyacaklar."

“Ya siz neden huysuz dedeler gibisiniz?” dediğimde kaşları anlamsız çatıldı.

“Ne dedin sen bana?”

“Çok huysuzsunuz,” dedim geriye yaslanırken. “Kafam dağlısın diye sizinle sohbet etmeye çalışıyorum, daha çok sinirlerim bozuluyor.” Cevap vermediğinde gözucuyla ona baktım. “Oysa bizi koruyup yanımızda olacağınızı söyleyeli birkaç saat oluyor.”

Bana dönerken gülümsedi. Ben de ona geri gülümsedim. İkimiz de sahte, yapay; sadece kendi çıkarları için birbirlerine gülümseyen maskeler. Zorunlu ve suçlu. Fakat mecburi.

Tufan çoğu zaman o kadar sakin duruyordu ki, insanın içinden bağırarak geliyordu. Bu kadar sessiz kalmayı nasıl başardığını bilmiyordum. Gözleri sabit bir noktada, çenesinde o sert çizgi... Hiç kıpırdamıyordu. Bazen nefes aldığını unutuyordum.

Küçük bir kız bana doğru utanarak gelmişti. “Gel, güzellik,” dedim ellerimi ona açarken. “Kayıp mı oldun yoksa?”

“Bu sana,” dedi bana hastane bahçesinden kopardığı bir çiçeği uzatırken. Utançtan yanakları kıpkırmızıydı. “Çok güzel-sin. Ben de senin gibi olacağım büyüyünce!”

“Ya ama ben seni ısırırım ki!” dediğim sırada annesi arkadan bağırdı.

“Esmeralda! Buraya gel! İnsanları rahat bırak!”

Küçük, kıvrıkcık saçlı kız annesine doğru koşarak uzaklaştığında gülerek elimdeki çiçeğe baktım. “Esmeralda,” diye mırıldandım. Tatlı bir kelimeydi. Tanıdık ve sıcacık hissettirdi. Dilimde döndürmek hoş bir tını bıraktı bende. “Ne tatlıydı, değil mi?” derken Tufan’a döndüm. Kaşlarını hafifçe kaldırdı evet dercesine ama hiç de benim gibi sıcak hissetmemişti, belliydi.

“Okudunuz mu?” dedim. Saçma bir heyecan içine girdim. Elimdeki çiçeğe baktı.

“Hangi kitap?”

“*Notre Dame'in Kamburu.*” Duraksadım. “Kâbusu muydu, kamburu mu? Öyle de geçiyor bazı baskılarda sanırım. Esme-

ralda'yı hatırlarsınız. Quasimodo vardı hani. Esmeralda'ya âşık şu çirkin, kör ve kambur adam."

Gözlerini üzerimden çekmeden dinledi beni. Öyle bakıyordu ki, sanki saçma bir şey söylemişim gibi değil de beni çözme-ye çalışıyormuş gibiydi. "Hatırlıyorum," dedi sonunda. "Boş beleş bir hikâyeydi." Ses tonunda hiçbir duygu yoktu.

Gülümsedim, hafif, alaycı bir şekilde. "Siz Quasimodo'ya benziyorsunuz."

"Hayret," dedi varla yok arası sırtırken. "Ben de diyordum, bugün bir eksik var hayatımda. Nergis beni bugün çirkin ve iğrenç bir varlığa benzetmedi."

Kıkırdadığımda gözleri dudaklarıma inecek gibi oldu ama hemen gözlerime baktı tekrar. "Ama o çok sadık bir adamdı. İyi yönlerini de düşünün. Siz de çok sadıksınız ve sadakati çok önemsiyorsunuz."

"Çirkinim yani?"

Yutkundum. "Hayır."

"Yakışıklı mıyım?" dediğinde sesli nefes verdim. "Söyleyebilirsin. Utanma. Ben de biliyorum dünyadaki en yakışıklı varlık olduğumu."

"Tufan Bey, ben burada kitap sohbeti yapmaya çalışıyorum ama siz kendinizi övüyorsunuz," dedim bıkkınlıkla.

"Ne övmesi?" dedi şaşkınlıkla. "Doğruları söylüyorum." Kaşlarıyla etrafı gösterdi. "Çevrede benden yakışıklı bir eleman göstere bana."

"Tamam, gidin yakışıklılık yarışmalarına katılın o zaman."

"Olmaz."

"Nedenmiş o?"

"Diğer adamlara haksızlık. Ben de benim gibi bir adamla yarışmazdım. Haksız rekabet. Onlara daha az yakışıklı rakipler lazım."

"Hey Allah'ım ya," derken geriye yaslandım ve elimdeki çiçeği parmaklarımla döndürmeye başladım. "Ben küçükken Quasimodo'yu çok severdim. Esmeralda'yı kıskanırdım hatta."

“Siz karılar zaten istediği kadar çirkin olsun, acı çeken herif gördüğünüz anda âşık oluyorsunuz.”

“Ne alakası var ya?” derken ona baktım. “Zaten artık onu kıskanmıyorum. Ondan daha güzelim.” Yan bakış attım. “Cevaplasanıza.”

“Ne diyeyim, Nergis?” dedi bıkkınlıkla bana bakarken. “Oturup sana güzel olduğunu mu söyleyeyim şimdi?”

“Tamam, Tufan Bey konuşmayalım daha fazla,” dedim sinirle önüme dönerek. Nefes verdim. “Hayır, saatlerce kendinizi övdünüz, ben kendimi öveceğim anda bile engel oldunuz.”

“Hani konuşmuyorduk?”

“Tamam!”

Şahin’in ameliyatı, hastane, o ağır hava bir anlığına geride kaldı. Birkaç saniye sadece o vardı; sesi. O sessiz ama yankısı güçlü sesi. Ellerimi birbirine kenetledim yine. Kalbim bir garip atıyordu.

Soğuk bir adamın yanında kelimelerle bir sıcaklık kurmaya çalışmak delilikti belki. Fakat sessizliği beni pek de korkutmuyordu. Bunu fark ettim. O da bunu biliyordu.

“*Sen sahiden hayatımda gördüğüm en güzel çirkinsin,*” dediğinde şaşkınlıkla ona döndüm. Öylece karşıya bakıyordu.

“Anlamadım?”

“Kitapta geçiyordu. Üzerine alınma.”

“Yok, alınmadım zaten.”

“İyi.”

Bir süre geçtikten sonra Şahin’i görmemize izin verdiler. Tufan doktorlarla görüşerek evdeki hastane ortamında tedavisine devam edebileceğimizi söyleyip birkaç yer imzaladı ve Şahin’i oradan çıkarttık.

Arabaya giderken Şahin alçılı bacağı yüzünden sürekli topallıyordu. Bu yavaşlık Tufan’ı delirtiyordu.

“Ah be Nergis’im... Bu sarı laleler benim ağzımı burnumu kırdı amma koyayım,” dedi sessizce inlerken. Arka koltuğa

encesini yaslayıp derin bir nefes verdi. “Fazla kalabalıklardı, yoksa ben onları çok rahat döverdim, biliyor musun?”

“Şşt,” dedim yavaşça. Yanına oturup üzerini düzelttim. “Tamam, Şahin. Konuşup yorma kendini.”

“Hayır; yakışıklılığımı, bebeksi yüzümü dağıttı pczevenkler, bir ona yanarım,” dedi sinirle. Tufan ön koltuktan başını bize doğru döndürdü.

“Gel buraya,” dedi. Şahin’le ona baktığımız sırada önüne döndü ve motoru çalıştırdı. “Gelsene, kızım.”

“Şahin’in yanında otursam daha iyi,” diye mırıldandığımda tepedeki aynadan bana baktı simsiyah gözleri.

“Şoförünüz müyüm ben sizin? Gel buraya.”

Şahin, “Git, kızdırma herifi,” diye fısıldadığında nefes verdim. İyi olduğundan emin olduktan sonra arka koltuktan indim. Öne oturduğum sırada Tufan öylece binmemi bekliyordu. Kapıyı çekip başımı ona çevirdim.

“Oldu mu?”

“Olması gereken,” dedi ve yavaşça direksiyonu çevirdi. Gaza bastı. “Kemerini tak.”

Sinirle kemerimi bağlayıp geriye yaslandım. Omzumun berisinden Şahin’i yokladığımda, sessizce bacağındaki ve kolundaki alçıları izlediğini fark ettim. Onun bu durumda olması canımı çok sıkıyordu ama en azından artık onunla ve Mürekkep’le yan yana olacağımız için de içimde huzur vardı. Garipti duygularım, karmaşıktı.

Karmaşıktım. Önüme döndüğümde camı açtım. Elimi dışarı sarkıttım. Avucumun içine rüzgâr dokunurken Tufan mırıldandı. “Kış soğuğu. Klimalar da açık.”

“Farkındayım.”

“Kapat camı.”

“Olmaz,” dedim gözlerimi kapatırken. Rüzgârı hissetmek çok güzeldi. “Arabada yangın çıksa ve kapılar kilitlense benim sayemde kurtuluruz.”

“Yaşamayı ciddiye çok mu seviyorsun?”

“Yanarak ölmek istemiyorum sadece.”

“Yaşamayı sevmiyorsun yani.”

“Bu sohbetin sonu nereye varacak acaba?”

“Hiç,” dedi sakince. “Sohbetlerin bir yere varmasına gerek yok.”

“Sizin herhangi bir amaç dışında herhangi bir insanla iletişim kurmadığınızı çok iyi biliyorum.”

“Vay be,” dedi altdudağı hafif büzülürken. Şaşkınlıktandı ama. “Neymişim ben ya bu kadar? Şahin?” derken kısaca dikiz aynasına baktı. “Baksana, arkadaşın ne diyor bana.”

“Dinlemedim valla, abi,” diye mırıldandı Şahin.

“Aferin,” dedi Tufan tekrar yola bakarken. “Dinleyip dinlemediğini test ettim. Bir de bana patron de, memnun olurum.”

“Patron mu?”

“Deyiver, Şahin,” dedim ona dönerken. “Öyle istiyor.”

“Niye ki?” dediği sırada telefonumu elime alıp yavaşça gruba mesaj attım.

KÜÇÜK BURJUVALAR

Nergis: *Ne derse tamam de ne olursun az kaldı Sena iyileşecek, sonra da o çiftlikten defolup çıkacağız*

Şahin: *Sanki Tufan otistikmiş de hepimiz onu mutlu etmeye çalışıyormuşuz gibi hissediyorum*

Hızla gülmemek için elimle ağzımı kapattığımda Tufan kısaca bana döndü. Tekrar yola baktığı sırada oturuşunu düzeltti.

Bir şey demedi ama. Dönüp Şahin’e baktığımda sırtarak telefonuna bakıyordu.

Nergis: *Tefeciden para alıp kaçma fikri sonucu adamın evine yerleşip bir de kardeşimi tedavi ettirip bir de orada doğanın içinde mis gibi yaşamamız şaka mı?*

Şahin: Götiümüze yılan ya da silah soktuğu bölümlere az kalmış olması şaka mı?

Nergis: Şahin sana çok komik bir şey diyeceğim, bu adamın yılanının adı BEKİR

Şahin: BEKİR NE AMK KOPTUM

Nergis: Yemin ederim asjdfhahsd

Şahin: Yılanına Bekir ismini veren adam bize neler yapmaz

Mürekkep: LAN

Mürekkep: Kahpeler

Mürekkep: Neredesiniz

Nergis: Geliyoruz çiftliğe

Mürekkep: BU ÇETİN SALAĞI SENA İSTİYOR DİYE PERUK ALMIŞ, ONU KIZA TAKMAYA ÇALIŞIYO

Nergis: Sakın izin verme mikrop kapabilir

Mürekkep: Dedim zaten takamaz o çok hassas, peruk gibi şeyler takması doğru değil dedim. Adam bana dedi ki, sen kızları seviyorsun diye BEN TAKAYIM MI. KIZ GİBİ OLURUM SENİN İÇİN dedi amk

Nergis: Ne

Mürekkep: Bana Breaking Bad'deki Jane'e benzediğin için o diziye başladım dedi. Sırf ben oradaki Jane karakterine benzediğim için başlamış ama aslen favori dizisi Kurtlar Vadisi'ymiş

Şahin: Ezel izlesin, o dizi de iyiydi

Nergis: Taktı mı peruğu JHFDHJFDS

Mürekkep: Hayır tabii ki ama tak desem takacak

Şahin: Ortam rüyalarımın saçmalık gibi

Nergis: PUAHAHSDHASH

Şahin: Mür ben dayak yedim biliyon mu ağzımı burnumu dağıttılar

Mürekkep: IP adreslerini bul kapıda nakit ödemeli on kilo çiğköfte gönder

Şahin: Çok iyi fikir benim nasıl aklıma gelmez bu

Mürekkep: *Malsın çünkü hem malsın hem de dayak yiyon, kimin karısına asıldın da dövdiüler seni acaba yine*

Mürekkep: *DURUN ÇETİN PERUK TAKTI AMK*

Nergis: *JFDHSJHFDSHJDSFHJDSF*

Mürekkep: *Bu adam çok salak sjfashfas*

Nergis: *Fotosunu çeksene*

Mürekkep: *SENA YARILDI HFSJASHFŞSAF*

Nergis: *Geliyoz bekle on dakikaya evdeyiz çıkarmasın peruğu*

Mürekkep: *Tamam ahfsjhasfdşasşdf*

Eve vardığımızda Şahin'i hızla odaya çıkarttılar. Mürekkep ve diğerleri ise tavşanların orada olduğu için bizi görmedi.

"Dinlen iyice," dedim yavaşça. "Sonra sana bakmaya geleceğim, tamam mı?"

"Oğlum bu nasıl ev amına koyayım, köşk lan burası?" dedi Şahin uzanırken. "Hizmetli karının götü gözüküyordu, fark ettin mi?"

"Tamam, sen onlara çok bakma. Yat uyu." Yavaşça Şahin'in yanağını öptüm. "Özür dilerim bu yaşadığın şey için."

"Sen iyi ol bana yeter be, çiçeğim," dedi gülümserken. "Sıkıntı yok. Söylesene bana portakal suyu getirsinler, zengin evi burası."

"Tamam," dedim gülerek odadan çıkarken.

Havada akşam serinliği vardı, güneş batarken gökyüzü turuncuya çalıyordu. Tufan da benimle birlikte tavşanlara doğru adımlıyordu. "Yerleşti mi?" diye sordu. Sesi dümdüz ve ölçülüydü.

Yürürken başımı eğip gülümsedim. "Evet, teşekkür ederiz, Tufan Bey."

"Her zaman." O iki kelimeyi söylerken yüzünde ne minnet ne kibir vardı. Sadece boşluk. Ben de alışmıştım o boşluğa artık.

Tam o anda bir ses duyduk. "Bakın şimdi!"

Başımı çevirdim. Çetin... Ama o haliyle değil. Kafasında kocaman, parlak sarı bir peruk. Kıvrırcık. omuzlarına kadar iniyordu. Başını geriye atmış, bir eliyle saçlarını savuruyor.

“Sena Hanım, Sena Hanım!” dedi sesini incelterek. Tufan’la aynı anda donakaldık. “Bu evin prensesi bundan sonra benim, duydunuz mu!” Sena öyle çok gülüyordu ki, Mürekkep onu kameraya çekiyordu.

Tufan’ın yanımdaki sessizliğini hissettim. Bakmadım ama hissediyordum. O bakışı. O sert, kımıldamayan, keskin bakışı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Çetin ise farkında bile değildi. Hâlâ konuşuyordu. Konuştukça peruğu omzundan düşüyordu. “Çetiniye Hanım diyeceksiniz bana, yellozlar!” dedi heyecanla.

“Çetin?”

Tufan’ın sesiyle Çetin’in nefesi adeta içine kaçtı. Gülümsemesi yavaşça söndü. Mürekkep’e baktı. “Sakın arkamdakinin yüce, ulu Tufan Ali Uluhan olduğunu söyleme,” diye fısıldadı.

Gülerken, “Ta kendisi,” dedi Mürekkep.

Bir anlık sessizlik. Çetin peruğu yavaşça çıkardı. “Abi,” dedi kekelerken.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Tufan. Çok şaşkındı. Bunu hissedebiliyordum.

“Abi, yanlış anladın,” dedi yutkunurken. Hızla peruğu Mürekkep’e uzattı. Tufan kımıldamadı. Gözleri Çetin’in üzerindeydi. Hiçbir şey söylemedi. Sessizliği Çetin’in paniklemesini daha da büyüüttü.

“Şaka yapıyordum sadece! Sena gülsün diye! Vallahi bak abi, peruk falan yani. Saç değil bu, takma şey bu!” Telaşla ona doğru adımladı. Sesi çatallandı. “Abi Mür’e falan artistlik olsun diye işte.”

Tufan sadece başını hafif yana eğdi. Bakışı o kadar sabitti ki, Çetin’in eli ayağı dolandı. Bir adım geri attı, sonra bir adım ileri. “Geç akreplerin oraya, beni bekle. Konuşalım bir seninle.”

“Geçeyim, abi,” dedi Çetin korkuyla. “Hemen geçiyorum, abi.”

Çetin koşarak akreplere gittiği sırada, Tufan'ın minicik bir mimiğini yakaladım. Gülümseme kırıntısı gibiydi. Belki o da gülümsemek istedi ama yapmadı. Mürekkep başıyla Tufan'a selam verdi.

“Merhaba,” dedi sakince. “Şahin nerede?”

“Dinleniyor,” dedim hızla. “Sana birkaç şey anlatmam lazım.”

“Benim de!” dedi Sena hızla. Belli ki bugün çok eğlenmişti, uzun süreden beri ilk kez böylesine çocuk gibi davranıyordu.

“Sana bir şey söyleyeceğim ve çok şaşıracaksın, ablacığım! Bunlar cvli!” dedi Sena işaretparmağıyla bizi gösterirken. “Hem de öpüşüyorlar hep, ben görüyorum!”

Mürekkep'in gözleri açılırken ben hızla kaşlarımı kaldırdım. “Yok öyle bir şey.” Mırıldandım. “Ablacığım, susar mısın, salak salak konuşmaz mısın?”

“Bence Deniz abimden çok daha yakışıklı, hem de zengin!” dedi Sena tavşanlara doğru adımlarken. “Baksanıza, bir sürü tavşanı bile var!”

“Deniz kim?”

Başımı Tufan'a döndürürken, Mürekkep ayaklanmış, Sena'nın peşinden ilerliyordu. Ellerimi önümde birleştirip yavaşça Sena'yı izlemeye daldım.

“Eski sevgilim.”

Tufan yanımda dikiliyordu. Elleri ceplerindeydi. Baktığım yere bakıyordu ama aklı, başka yerdeydi. “Neden bitti?”

“Öyle gerekti.”

Başıyla onayladı. Cevap vermedi. “Herif haklıdır kesin. Sana kim ne kadar dayanabilir ki?”

Sabır diledim. Helga masadaki dağınıklığı toplamak için geldiğinde ona yavaşça gülümsedim. “Nasılsın, Helga?”

“Çok iyiyim, hanımefendi,” dedi tepsiyi elinde tutup sıcacık gülümserken. “Benim çocuk bugün okulda resmimi çizdi. Annem bana yolladı. Çok güzel. Size iş dışı bir zamanda onu göstereceğim.”

“Çok sevinirim,” dedim gülümserken. Yanımızdan yavaşça ayrılıp Çetin’in yanına yöneldiği sırada arkasından onu izliyordum. “Ne kadar güzel bir kadın. Eşiyle neden bitti acaba?”

“Aldattı mı?”

Tufan’a döndüm, hâlâ aynı şekilde tavşanları izliyordu. “Ben nereden bilebilirim?” dediğimde bana baktı.

“Deniz denen şu lavuğu diyorum. Aldattı mı seni?”

“Hayır,” dedim şaşkınlıkla. “Aldatmadı.”

“Demek ki yakalanmadı,” dedi akreplerin binasına yönelirken. “Her erkek aldatır. Sadece salak olanlar yakalanır. Diğerleri de karılarına sadık rolüne devam eder ve gül gibi geçinip giderler.”

Onun taklidini yaparken Mürekkep ve Sena’nın yanına doğru adımladım.

Girişte Sena’yı izlerken, “Bunları seviyoruz falan ama temiz mi bu hayvanlar?” dedi Mürekkep.

“Baksana şunların evine,” derken kollarımı göğsümün altında birleştirdim. “Bizim evden temiz kümesleri.”

“Doğru,” dedi ve Sena’ya yapay bir şekilde gülümsedi. “Şahin’e ne oldu ya? Kim dövmüş?”

“Aman, Mür,” dedim hızla gözlerimi ovarken. “Artık kafayı yemek üzereyim. İyi ki geldiniz buraya. Sayenizde biraz olsun moral edindim.”

Sena’yı odasına yatırdıktan sonra Şahin’e baktım. O da uyuyordu. Başında bir doktoru vardı. Çiftlikte dolaşmaya başladım. İleride bir ses duydum. Gölün orada Mür ve Çetin oturmuş, sohbet ediyordu. Onlara doğru sessizce adımladım ve arkadaki çalılardan orada duraksadım.

“Hafızan da pek kuvvetli,” dedi Mür gülerken. “Bebe keçi olayını nasıl unutmadın?”

Ortalarında duran bitmiş kahve bardağını küllük gibi kullanırken, “Unutmam,” dedi Çetin. “Ben çoğu detayı unutmuyorum. Daha dudağıma dövme yapacaksınız.”

“Aman sen de,” dedi Mür sırtırken.

“Küçük hanım...” dedi Çetin. Elindeki sigarayı parmaklarının arasında döndürdü. Gözleri sigaradaydı. “Sizin hiç manitanız oldu mu?”

“Olmadı,” dedi Mür göle bakarken. “Ayrıca küçük hanım ne ya? Cimcime de diyecek misin bana?”

“İstersen derim, ne var ki?” dedi Çetin şaşkınlıkla. “Cimcime, hiç mi sevgilin olmadı?” Başını Mür’e çevirdi. “Sıfır mı?”

“Ne yapacaksın?”

“Hiç. Sohbet muhabbet maksatlı,” dedi Çetin ve sigarasını yaktı. Yavaşça bir duman çekip sessizce üfledi. “Kız cinsiyetli manitan mı oldu, cimcime?”

“Bana bir daha cimcime deme.”

“Hasbünallah!” dedi Çetin sinirle. “Kızım, az önce dememi söylemedin mi? Affedersin ama benimle bazen taşak geçtiğini düşünüyorum ve bu durum kalbimi çok acıtıyor. Adeta parçalıyor.”

“Evet,” dedi Mür sırtırken. Hâlâ karanlık gölü izliyordu. “Yani kız manitam oldu. Ona evet.”

“Valla mı?” Çetin’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Öpüştünüz mü hiç?”

“Kimle?”

“Kız manitanla, cimcime,” dediği sırada Mür onun elindeki yanan sigarayı aldı ve kendi dudaklarına götürdü. Sessizce üfledi.

“Bu sayılıyor mu? Sayılıyorsa evet.”

“Ee o zaman benimle de öpüştün şimdi,” dedi Çetin heyecanla.

“Ne güzel işte?” dedi Mür sigarayı ortalarındaki boş bardağa bırakırken. “Mürekkep’le öpüştüm diye hava atarsın arkadaşlarına.”

Onları izlerken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı. Sessizce baktığı sırada hissettiği kokuyla hızla başını yana çevirdi. Tufan, elleri arkadan birleşik; sakince baktığı yere bakıyordu.

“Sana insanları gözetlemenin yanlış olduğunu kimse öğretmedi mi?”

“Kusura bakmayın,” dedim hâlâ gülmemek için direnirken. “Bir dahakine sizin gibi odalara gizli kamera takarım, patron.”

Yavaşça gülümsedi. Bana döndü. “Kamera olduğunu bilmiyor muydun gerçekten? Bana özel bir gösteri sandım ben onu.”

“Ne demek istiyorsunuz?” derken yutkundum. “Ne ima ediyorsunuz yani siz bana?”

“Hiç,” dedi ve biraz ileriye doğru adımladı. Çalıların arkasındaki banka oturdu. “Sadece merak ettim. Ben, bildiğini sanıyordum.”

“Yanlış sanıyormuşsunuz,” derken sinirle yanına oturdum. Sinirden bedenim ısındı. Nefesim sarsıldı. “Dünya sizin etrafınızda dönmüyor. Bilin istedim.”

“Dünya tam da benim etrafımda dönüyor,” derken geriye yaslandı. Kısaca ormanına, sahip olduğu doğaya baktı. “Ben nefes aldıkça da bana dönmeye devam edecek.”

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda bana döndü. “Yarın seninle Fransa’ya gidiyoruz.”

“Fransa mı?” dediğimde tekrar önüne döndü.

“Düğün var ya.”

“Anladım,” dedim yutkunurken. “Ne iyi oldu, değil mi? Düğüne gideceğiz ama aklım burada kalmayacak. Mürekkep de var, Şahin de var Sena’nın yanında.” Bir an duraksadım. “Yoksa sırf aklım kalmasın diye mi onları buraya getirdiniz?”

“Senin aklının bir yerlerde kalıp kalmamasıyla ilgileneceğimi düşünmen çok hoş.”

“Pardon unutmuşum,” dedim ellerimi kaldırırken. “Tufan Ali Uluhan ne derse emirdir. Ol der ve oldurur.”

“Allah ilan ettin beni,” dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Gülümsüyordu alayla. “Gözünde bu kadar büyütme. Ben de sıradan biriyim.”

“Siz bence biraz narsistsiniz ve manipülatifsiniz.”

“Alakası yok.”

“Peki,” derken nefes verdim. “Viktor da gelecek mi düğüne?”

“Sormadım, Nergis.”

“Gelir bence,” derken oturuşumu düzelttim. “Ama bana kızacak gibi. Sonuçta sürekli onunla barışacağımı söyleyip kaçıyorum. İki oldu. Bir kere de ondan para alıp kaçmıştım.”

“Gerçekten Şahin’e dokunmasaydı, onunla kalmak ister miydin?”

Bir süre sessizlik oldu. Gözlerim daldı. “Yani...” dedim. “İsterdim belki. En azından bir hata yapsam bodrum katına zincirleyecek mi diye düşünmezdim.”

“Şimdi de pek düşünüyor gibi değilsin,” dediğinde yan profiline baktım. “Oldukça rahat ve ne dediğini bilmez şekilde konuşuyorsun benimle. Sonuçları artık pek umurunda değil çünkü ben seni alttan alıyorum. Yine de tercih edilmiyorum.”

Gözleri uzaklara daldı. “Zaten bu hayatta beni hiç kimse tercih etmedi. Hiç de etmeyecek muhtemelen.” Bana baktı dümdüz. “İnsanlara neden nankör denildiğini çok güzel açıklıyorsun.”

Ağzım aralandı şaşkınlıktan. Ne diyeceğimi bilemedim. “Kardeşine donör bulmuşum. Ailem dediğin insanları yanıma almışım. Ne isterseniz önünüze koyacak hizmetçiler vermişim. Ama sen hâlâ onu tercih ederim diyorsun.”

“O anlamda demedim,” derken ayaklandı.

“İnsanlardan nefret etme derler bir de. Neyini seveceksin ki bu nankör ırkın?”

Akreplere doğru adımladığı sırada telaşla arkasından yürüyordum. “Tufan Bey, siz bence beni yanlış anlıyorsunuz. Ben kötü anlamda söylemedim. Elbette yaptıklarınız için çok minnettarım ama siz de ilk başta beni zincirlediniz!”

Akreplerin yanına girdiğinde durup bana döndü. Gülümse-di. “Kızım, sen benim paramı alıp kaçtın. Başkası olsa öldürmüşüm. Farkındasın değil mi?”

“Evet ama...” Duraksadım. Ne diyeceğimi bilemedim.

“Yani siz yine de beni yanlış anlıyorsunuz bence. Ben her zaman kardeşime yaptığınız şeyler için teşekkür ediyorum.”

“Neyse,” dedi koltuğa otururken. Hışımınla Helga girdi içeri. Tufan’a koşarak viski doldurdu ve uzattı. Hemen sonra sessizce karanlık köşesine çekildi. “Çocukken de böyleydi. Annem de ne yapsam yapayım beni sevmezdi.”

Yanına oturup yavaşça ona doğru biraz yaklaştım. “Burada olduğum için memnunum. Gerçekten.”

“Sorun yok,” dedi gözleri kapanırken. Başını koltuğun tepesine dayadı ve içkisinden bir yudum aldı. “İstersen doktoru da size veririm. Viktor’la yaşamaya gidebilirsiniz.”

“Saçmalamasanıza,” dedim telaşla. “Neden böyle yapıyorsunuz?”

“Bir şey yapmıyorum,” dedi bana dönerken. Gülümsedi. “Gidebilirsin ona. Ben alışığım hiçbir zaman sevilmemeye.”

“Bence biraz alındınız sadece,” dedim ona biraz daha yaklaşıırken. “Gerçekten sadece öylesine söyledim onu. Viktor’a gitmek istemiyorum.”

“Ben de diyordum,” dedi önüne dönerek. İçki bardağını eliyle hafif çevirdi. “Nergis yarın benimle orada tango yapar, insanlara karşı beni mahcup etmez diyordum.”

“Yaparız tabii,” dedim hızla. “Yaparız. Ben Meltem rolünde ne isterseniz yaparım ki.”

Yavaşça gözünü ovduğunda ağzım aralandı. Resmen ağladı. “Ben de diyorum, Nergis yarın herkesin içinde benimle evcilik oynar. Ama o Viktor diyor hâlâ.”

“Demiyorum,” dedim telaşla. “Özür dilerim sizi üzdüğüm için. Ben gıcıklığına demiştim.”

“Neyse,” dedi burnunu çekip gülümserken ama gözleri kıpkırmızı oldu.

“Barışabilir miyiz?” dedim gerginlikle.

“Çocuk muyuz biz? Küsmedik,” dedi. “Ben alışığım sevilmemeye.”

Bana baktı kısaca. “Sen gerçekten de Esmeralda’dan daha güzelsin. Ama haklısın, benim o kambur canavardan farkım yok.”

Ayaklandığında şaşkınlıkla onu izliyordum. “Sonum da ona benzeyecek. Viktor kendini öldürmezse, kafama sıkıp bu hayattan siktir olup gideceğim.”

Dehşetle ayaklandım. Onu izlediğim sırada Helga kaşlarını çatmış, bizim sohbetimizden anlamlar çıkarmaya çalışıyordu.

“Bu yüzden onu öldürmemde bana yardımcı ol,” derken bana döndü. Az önce ağlayıp zırlayan o adam yok oldu. Önce beni üzdü, şimdi de korkutmak istedi. Öyle baktı gözleri. Öyleydi sözleri.

Bana doğru adımladı. Eğildi. Donakaldım. Duygudan duyguya atıldım. Kokusuyla afalladım. Elinin tersi yavaşça yanağımda gezindi. “Çünkü seni ondan önce ben buldum. Seni ve aileni ben korudum. Seni onunla baş başa bırakacağımı mı sandın? O küçük dilin bir daha benim yerime o adamı tercih ettiğini dillendirmeyecek. Duydun mu beni, küçük şeytan?” Korkuyla başımı salladım. “Onu unut. Eğer Viktor yerine ben gidersem, seni de yanımda götürürüm,” diye fısıldadı. “Öyle bir inatlaşırım ki seninle, sırf ona kalma diye seni de kendimle bir öldürürüm.”

26. BÖLÜM

TOZ TUTMUŞ KALPLER

Schopenhauer kitabında, “Bir kimse kendinde ne çok şeye sahipse, dışarıdan o denli az şeye gereksinir ve ötekiler de o denli az onun olabilirler. Bu yüzden, zihnin kendinde olağanüstülüğü, toplumdan uzak durmasına yol açar,” demişti.

Bu, insanın zenginliğinin bereketiydi. Tufan’a yorabildiğim en güzel cümlelerden birini söylemişti. Öylesine çok her şeyi vardı ki, ne hayatında birine ihtiyacı vardı ne de birinin onu sevmesine.

Belki de kendini böyle kandırdı. Ya da buna inandı. Fakat Tufan’ın bazı konularda farkında olsa bile aksini iddia ettiğini düşünüyordum. İnsan hiç mi üzülmezdi? Ya da kızmazdı?

Hiç mi oturup dertleşecek birini aramazdı? Yoksa derdi mi pek azdı? Ama dertsizlik de bir yol sonrası insanı çıkmaza sokmaz mıydı?

Öylesine çok sorum vardı ki, belki de hepsini sadece Tufan cevaplayabilirdi. Ancak dediğim gibi, onunla iletişimi derinleştirmek pekâlâ mümkün değildi.

Araladığım camdan dışarı bakarken Mür yatakta uzanmış, karanlık odada tavana yapışık aynada kendine bakıyordu. “Vay be,” dediğinde sigara dumanını dışarı doğru üfledim. Başımı ona çevirdim. Altdudağı büzülü, gözleri bayıktı.

“Öyle işte,” dedim sigarayı tekrar dudaklarıma götürürken. Camdan baktım.

“Kıyamam Şahin’ime,” dedi Mür, sesi acı kırıntılarıyla doluydu. “Olay durduk yere çocuğa patlamış.”

“Tufan’ın yanında ihtirasla duruyorum sanıyorsunuz ama ben sadece Tufan’ın dediklerini yapmak zorunda bırakıldım. Şimdi beni daha iyi anlıyor musun?”

“Meltem denilen şu yaktıkları kadın... Demek senin tıpatıp aynın,” diye mırıldandı. “Annen ikizinden bahsetti mi? Ya da bir ikizin olduğuyla ilgili bir bilgin oldu mu?”

“Hayır ama Viktor’un evindeki o gelinlikli fotoğrafa bakınca bir an kendimden bile şüphelendim,” dedim gergin ama heyecanlı. “Bendim o fotoğraftaki. Resmen bendim.”

“Bu deli tefeci de Viktor’un eski karısına benzediğin için seni himayesine aldı, öyle mi?” derken hafifçe sırtıttı. “Ben tahmin ettim ama. Neden bize yüz bin dolar versin ki? İş adamı değiliz, kriptocu değiliz. Belliydi geri ödeme ihtimalimizin olmadığı. Demek senin görünüşünden faydalanmak için parayı en başta verdi. Meltem’e benzemesen borcu dahi vermeyecekti. Yeminle tahmin ettim bu işte bir bokluk olduğunu.”

“Sağ ol, Mür ya,” dedim sigarayı pencere pervazına söndürürken. “Çok ileri görüşlüsün. Eksik olma.”

Onun yanına uzanıp derin bir nefes verdim. Gözlerim aynadaki yansımama kaydı. “En azından Sena için hayal ettiğimiz doktorla birlikteyiz,” derken bana döndü. “Harbiden Tufan denen şu adamdaki parayı hayal etmeye çalışsana. Avrupa’daki en ünlü, milletin servetler ödediği doktoru alıp Bodrum’daki çiftliğine yerleştirdi.” Gözleri kısıldı. “Kaç para vermiştir acaba bu doktora?”

“Tufan’ın Fethiye’deki gece kulübü günlük yüz bin lira kazanıyor diyorlar,” dedim ona dönerken.

“Niye tefecilik yapıyor ki o zaman?” dedi merakla ama uykulu. “Ek iş gibi mi? Yoksa hobi mi?”

“Bilmem,” dedim gözlerim kapanırken. “Babasının mesleğini devralmak istemiş olabilir.”

“Milletin baba mesleği esnaflık, ne bileyim marangozluk olur. Bunun baba mesleğine bak bir de.”

“Çetin ve sen peki?” derken sııttım.

“Ne var, Nergis?” dedi şaşkınlıkla.

“Ne bileyim,” dedim ima dolu. Yorganı üzerime iyice çektim. “Fazla bir samimi gibisiniz.”

“O herif var ya bence Tufan’a âşık,” dediğinde güldüm sessizce. “Yemin ederim,” diye ekledi kıkırdarken. “Tufan’a tapıyor o adam. Tufan bir dünya, Çetin de onun yörüngesinde dönen ay adeta.”

“Aman sen de,” dedim kıkırdarken. “Sabah Sena’yı görmeden kaçacağım. Yoksa ağlıyor. Doktoru çok iyi olduğunu söyledi. Böyle giderse çok kısa sürede ilik nakli olacakmış.”

“Donör olarak kimi buldular acaba?”

“Bilmem,” dedim altdudağım büzülü. Gözlerim açılmıyordu bile. “Çok hayırsever biri ama kesin.”

“Bunlar organ mafyacılığı da yapıyor olabilir mi?”

“Saçmalama, Mür!” dedim sessiz ama sinirli. “Hayırlı bir iş yapıyorlar şu an. Bunun için milletin ilğini çalmazlar herhalde.”

“Neyse,” dedi esnerken. “Yarın o tavşanları kaçıracağım. Ormana salıvereceğim.”

“Sakin yapma,” dedim doğrularak. “Kızım, manyak mısın? Anlarsa mahvederler.”

“Bu yaptıkları doğa dengesini ve ekosistemi bozan bir durum. Hem kafeste yılan da olmaz. O Bekir’i de bulduğum yerde alıp ormana bırakacağım.”

“Bence sen uyu. Sabah da Sena’yla dolaşın çiftlikte, tamam mı?” dediğimde uyukluyordu. “Bak, Mürekkep aklım kalmasın burada. Ne olur bir şey yapma.”

“Aman iyi be, tamam,” dedi iç çekerken. “Sen geldiğinde kaçırırım tavşanları.”

“İyi geceler.”

Ertesi sabah uyandığımda Mür hâlâ uyukluyordu. Odadaki askıda duran şişme montu üzerime giydim. Yavaşça aşağı indim. Sena odasındaydı. O da uyuyordu. Şahin'e baktım. Helga'yla sohbet ediyordu. Helga ona yemek yediriyordu. Beni gördüğünde gitmem için çaktırmadan elini savurdu. Helga beni görmeden odadan çıktım. Bir yandan da sırtıyordum.

Çiftliğin avlusuna çıktığımda sabahın sert soğukluğu yüzüme çarptı.

“Günaydın!” dedi Çetin heyecanla. “Mür Hanım yok mu? Henüz güneşim doğmadı mı?”

“Günaydın, Çetin,” dedim montun fermuarını çekerken. “Ben şimdi ülke değiştiriyorum ya hani. Pasaport, vize...”

Elini kaldırdı. “Siz hiç düşünmeyin bunları, bacım! Biz ayarladık hepsini. Valiziniz ve orada giyecekleriniz bile hazır. Siz sadece patronun arabasına geçin. İyi eğlenceler.”

“Peki,” dedim şaşkınlıkla. “Sağ ol.” Bana gülümseyerek el salladığı sırada duraksadım.

“Sen gelmiyor musun? Tufan'ın peşinden ayrılmazdın?”

“İzinliyim, birkaç gün Mür... aman kendi halimde takılıp evimde oturacağım.”

“Anladım,” dedim başımla onaylarken. “İyi dinlenmeler.”

“Eyvallah,” dedi gülümseyerek.

Çiftliğin girişine doğru yürürken durup tekrar Çetin'e döndüm. “Koskoca arazi. Araba neden kapının önünde değil de çiftliğin dışında duruyor hep?”

“Şimdi, bacım, arabanın egzoz sesi atları ve akrepleri ürkütür diye patron çiftlik içine araba sokmayı yasakladı. Beş dakika kadar yürüyoruz mecbur.”

Anlamsızca çiftliğin sonuna kadar yürüdüm. Güvenlikler kapıyı açtı. Tufan arabayı çalıştırmış, direksiyonun başında bekliyordu; siyah ceket, elinde yarısı yanmış sigarasıyla. Saçları hafif dalgalıydı. Gözleri sabah yorgunu. Simsiyahtı.

Yanına yaklaşırken içimde hem bir tedirginlik hem garip bir merak vardı.

Paris...

Âşıklar şehri.

Sokaklarda dans eden çiftler, romantik müzikler... Çocukluğumdan beri filmlerde görüp, hep uzaktan izlediğim şehir. Şimdi gerçekten gidiyordum. Ama onunla. Yanımdaki cellatla. Bu iki kelimenin yan yana gelmesi zaten yeterince tuhaftı.

Arabaya bindiğimde, o söylemeden kemerimi taktım. Zaten o söylemese de hep takardım. Ondan komutlar alınak can sıkıcıydı.

“Aferin,” dedi gözlerini yola çevirmeden. “Hazır mısınız?”

“Değilim dersem ne değişecek?”

Başını sallarken motoru çalıştırdı. “Sabah sabah sen sabır ver,” diye mırıldandı. Geriye iyice yaslanıp direksiyonu tek eliyle aşağıdan kavradı. Arabayı yola çıkardı.

“Valiz gibi bir şey hazırlamadım ama?” dedim sorar gibi.

“Hallettim.” Bu kelime her zamanki gibi bir güven hissi değildi, daha çok kontrol edilme duygusuydu.

Araba tozlu yoldan çıktığında çiftliğin gölgeleri arkamızda kaldı. Tufan’ın ormanındaki ağaçların kokusunun yerini, Bodrum’a doğru kıvrılan yolları sarmış deniz aldı.

Deniz demişken... Belki görürdüm onu da orada. Çünkü o da o şehirdeydi. Onunla ortak hayalimizdi mimarlık. O, hayallerini gerçekleştirdi. Paris’in en ünlü mimarlık şirketindeydi.

Camdan dışarı baktım. Elimi dışarı sarkıttım. Çam ağaçları geride akıyordu. Tufan müzik açmadığından ve ben açtığımda da hep homurdandığından öylece susuyorduk. Yolun sesini dinliyordu, motorun içindeki uğultuyu.

“Siz şimdi ne yapacaksınız acaba?” dedim ona yan gözle bakarken. Öylece geriye yaslı, bayık bayık yolu izliyordu.

“Ne gibi, Nergis?”

“Düğüne gidiyoruz ya,” dedim üşüyen elimi içeri çekerken.

Bunu fırsat bilmiş gibi bir düğmeye basıp camımı yarısına kadar kapattı.

“Paris’teki düğünde Roman Havası çalacağını falan mı düşündün?” derken kaşları çatıldı.

Yutkundum. “Bilmem, Paris’teki düğünlerde şarkı çalmıyor mu? Hem ne varmış Roman Havası’nda?” Bir an duraksadım. “Siz nereden biliyorsunuz Roman Havası’nı?”

“Niye?” dedi şaşkınlıkla. “Ben cahil miyim?”

“Yok da,” dedim dışarıyı izlerken. “Sizin kalibrenizde değil ya. Böyle şeyler bilmeniz bile komik. Sizi Roman Havası oynarken düşünmek falan çok komik.” Cevap vermediğinde devam ettim. “Hem insan düğününde dans etmeyecekse nerede edecek ki? Oturup iki alkış tutup dönecek miyiz?”

“Söylerim, bir dahakine senin rafine zevklerine uygun bir düğün yaparlar,” dediğinde yüzümü ekşittim ve kısaca onun taklidini yaptım. “Üstelik bir abimiz, insanın görgüsü ve medeniyet düzeyi arttıkça ses ve gürültüye karşı tahammülsüzleştiğini söyler.”

Hayretle ona döndüm. “Haşa, Tufan Bey, siz çok medeni bir adamsınız, ona lafım yok,” dedim alayla karışık. Sırıtıyordum da. “Sadece sıkıcı bir düğün olacağını söyledim. Bir abimiz dediğiniz adam da koskocaman Schopenhauer.”

Kısaca bana baktı ve tekrar başını yola çevirdi. Rahat oturuşu biraz gerildi. “Kızım, sen nereden biliyorsun bu lafı onun söylediğini? Hasta mısın sen? Oturup bütün gün hangi filozof ne demiş, bunları mı ezberliyorsun?”

“Pardon?” dedim istemeden kahkaha atarken. “Siz yaptınız alıntıyı. Siz söyleyince bilgili, ben söyleyince hasta mı oluyorum yani?”

“Sen ve ben bir değiliz.”

“Allah Allah,” dedim istemeden. Kaşlarımı çattım. “Niyeymiş o?”

“Ben senin yaşın kadar yıldır kitap okuyorum.”

“Tamam, Tufan Bey.” Derin bir nefes verirken sabır dile-

dim. “Paris’te hava nasıldır sizce?” O an sesim kendi kulaklarıma bile gereksiz geldi ama konuyu kapatmak istedim.

“Soğuktur.”

“Siz seviyor musunuz Paris’i?”

“Gereksiz abartılan bir şehir.”

Cevap vermediğimde yine sustu. Camdan dışarı bakmaya devam ettim. Bir ara ağzımdan istemsizce, “Eyfel’in önünde sizi kruvasan yerken falan hayal etmek çok komik,” cümlesi döküldü.

“Bir şey soracağım. Sen niye beni sürekli bir şeylerle hayal ediyorsun?” Beni anlamak ister gibi kaşları çatıldı yola bakarken.

“Komik çünkü,” dedim gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak. Arabayı sürmeye devam etti.

Dışarıda deniz maviden griye dönüyordu. Bodrum Havalimanı’na vardığımızda rüzgâr yüzüme çarptı. Sena’yı Montenegro’ya kaçırdığımız zamanı anımsattı bana. Daha doğrusu, kaçıramadığımız.

VIP bölümüne yöneldik. Bizlere üstün insan muamelesi yapıldı burada. Diğer insanların kalabalığından uzak, sessiz bir koridordan geçtik. Beklemedik. Sıraya girmedik. Bir yolumuza halı serilmediği kaldı.

Tufan’ın uçağına bindiğimizde içimde aynı ürperti oldu. Derin bir nefes aldım. Uçak aynıydı, koltuklar da. Masanın içindeki vazoya, tıpkı Çetin’le Türkiye’ye döndüğümüz günkü gibi taptaze nergis çiçekleri konulmuştu.

Tufan bej rengi rahat koltuğa oturup geriye yaslandı. Hostes telaşla ona yaklaştı. “Hoş geldiniz, patron,” dedi hızla bardağa viski doldururken. “Bugün sizinle ben ilgileneceğim.”

Tufan cevap bile vermedi. Yandaki konsola bastı ve uçağın duvarına gömülü şaşalı dolaptan bir kitap çıkardı. Viskisini eline alıp kitabı açtı. Kitap Türkçe değildi. Kapağını okusam da anlamadım.

Hostes önümüze meyve ve çerez tabakları, sigaralar ve puro

paketleri bıraktı. Kokpitin kapısı açıldı bu sırada. Beyaz üniformalı yaşlı bir adam bize doğru adımladı. “İyi uçuşlar dilerim, patron. Yolculuğumuz yaklaşık dört saat sürecektir. Hava durumu yağmurlu. Türbülans durumunda sizlere bilgi vereceğim.”

Tufan başını kitabından kaldırmadan, elini *çekilebilirsin* der gibi salladı. Pilot geri geri adımlayarak tekrar kokpite bindi. Bense piste bakarak öylece iç çekiyordum. *Paris*. Gözümde çok büyüdü. Çok heyecanlandım.

Ellerimi bacaklarımın arasına sokuşturdum, uçak hızlanırken beyaz çizgilere bakmaya başladım.

Tufan viskisini başına dikip masaya bıraktı. Masada özel çukur bir bölmeye koyduğu için bardağı kalkışta bile milim oynamadı.

“Ne okuyorsunuz?” dedim sessizce.

“Senin yaş grubuna sıkıcı gelecek bir kitap.”

“Sırf size yaşlı falan demeyeyim diye kendinizi olgun olarak nitelendiriyorsunuz,” diye söylenerek geriye yaslandım. Sözlerimle duraksayıp başımı ona kaldırdım. Bana bakıyordu. Gülümsüyordu.

“Ben yaşlı mıyım, Nergis?”

“Yok!” dedim. Uçak yükselirken koltuğa iyice yaslandım. Aşağıda Bodrum küçülüyordu. Dağlar, deniz, her şey ufalıyordu. O an içimden sadece bu uçaktan sağ çıkabilmeyi ummak geçti.

Başını tekrar kitabına indirdi. “Korkma,” dedi sakince.

“Korkmuyorum.”

Elini hafif kaldırdığında hostes kız hızla ona yeni bir viski doldurdu. “Sesin titriyor,” dedi.

“Soğuktan.”

“Biliyor musun, küçük şeytan? Bana yalan söyleyen ilk insan değilsin,” dedi bardağını kaldırırken. “Ama bana bu kadar rahat yalan söyleyebilen tek kişisin.”

“Bunu iltifat olarak mı almalıyım?” derken yutkundum.

Başını tekrar kitabına indirdi ve tazelenmiş viskisinden bir yudum aldı. “Tehdit olarak almalısın.”

Cevap vermedim. Etrafı incelemeye başladım. Tufan'ın parfümü çoktan uçağı esir aldığı için ayaklansam bile hemen ensemde gibi hissediyordum. Bir süre dolaştım. Tuvalete gidip yüzümü yıkadım.

Tekrar karşısındaki koltuğa oturduğumda yine dayanamadım. “Ne kadar kalacağız Paris’te?”

“Durumlara bağlı.”

“Düğün ne zaman?”

“Yarın akşam.”

“Niye bu sabahtan gidiyoruz ki o zaman?” dediğimde bıkkın bir nefes verip viskisini başına dikti.

“Eşimi balayına götürüyorum işte,” dedi dümdüz.

Merakla tepkime baktığında başımı olumsuz salladım. “Kötü bir şakaydı. Olmadı yine.”

Sırtır gibi oldu tekrar kitabına dönerken. Bense devam ettim. “Orhan sizin arkadaşınız mı?”

“Arkadaşım değil. Tanıdığım biri.”

“O kadar mı?”

“Herkesin bir mesafesi, sınırı vardır.”

İstemedен güldüm. “Hah! Benim yok sanırım.”

“Maalesef. O yüzden kayboluyorsun. Bazen de o yüzden bodrum katlara zincirleniyorsun.”

Nefesimi tuttum. Kalbim yumruklandı sanki. Gözlerimi kaçırdım. O ise sayfayı çevirdi, bir yudum daha aldı.

“Ama Orhan o gün de pek heyecanlıydı. Sizin gelmenizi çok istiyordu. Seviyor sizi, belli.”

“Herkes benim bir yerlere gelmemi çok ister. Koskoca Tufan Ali Uluhan biri için ülke değiştiriyor. Bu onun için gurur verici. Arkadaşlarına hava atacak, o nedenle bu kadar ısrarla çağırdı beni.”

“Anladım,” dedim anlamsızca ona bakarken. Sırıtarak viskisinden bir yudum daha içti.

“Ha, bu arada,” dediğinde hızla ona baktım. Merak ettim diyeceğı şeyi. “Batarım.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

“Gece kulübüm günlük yüz bin lira kazansa, batarım. Daha çok kazanıyorum gecede. Onun beş altı katı.”

Anlamadım önce. Başımı sallayıp telefonumla ilgilendim. Bir ara duraksadım, hızla başımı kaldırdım. “Tufan Bey?”

“Evet, küçük şeytan?” Bakmadı bana ama. Kitabıyla ilgilendi hep.

“Siz dün gece Mürekkep’le beni mi dinlediniz?”

“Kimsiniz de ben sizi dinleyeceğim?” derken sesi biraz keskin çıktı. Sonra yumuşadı. “Yan odadaydım. Duyuldu hep sesiniz.”

Oturduğum yerde iyice yayıldım. Başımı dışarı çevirdim. Uçakta bir süre boyunca sadece motorun sesi duyuldu. Tufan da kitabını okumaya devam etti. Bir ara gözucuyla bana baktı.

“Uyuyabilirsin,” dedi.

Gülmek istedim ama gülemedim. Gözlerim iyice kapanıyordu. Uyumak için ondan onay almak komik geldi. Eskisi kadar beni ürkütmüyordu.

Camdan dışarı baktım. Bulutların arasında bir sonsuzluk vardı. Bir ara başımı cama yasladım, uykuya daldım mı bilmiyordum ama gözümü açtığımda hava kararmıştı sanki. Bulutların tepesinde olsak dahi kasvet öylece belirmişti.

Tufan bir sayfada duruyordu. Gözleri oynamıyordu. Ya kitabı okumuyordu ya da aynı kelimenin içinde kaybolmuştu. Bardağındaki viski bitmişti ama doluymuş gibi tuttu elinde. Belki de sadece alışkanlıktı bu.

“Ne düşünüyorsunuz?” dedim sessizliği bozmak pahasına.

“Sessizliği.”

“Çok mu seviyorsunuz?”

“Evet. Özellikle de sen konuşmadığın zamanlarda çok seviyorum.”

“Neden bu kadar çok seviyorsunuz ki sessizliği?”

“Çoğu insan kendiyle baş başa kalmamak için dışarıdan sesleri seçer. Kendini dinlemekten, kendini duymaktan korkar,”

derken sonunda sayfayı çevirdi. “Bense kendimle yüzleşmeyi severim. Diğer insanlar gibi korkak değilim.”

“Ya da diğer insanlarla tanışmaktan korkuyorsunuzdur,” dediğimde simsiyah gözleri yine sayfada sabitlendi. “Diğer insanları tanımaktan ya da kendinizi o insanlara karşı bir şeyler hissederken bulmaktan korkuyor olabilirsiniz.”

“Ben seni lise mezunu bir cahil sanırdım,” dedi kitabının sayfasını bir daha çevirirken. “Meğer yüksek lisansını yapmış bir psikologmuşsun da haberim yokmuş.”

Bir şey diyemedim ama içimden, Tufan’ın yüzüne o boş viski bardağını vurmak geldi. Belki de bu yüzden bana hep bir adım uzak kalıyordu. Ben konuşmaya çalıştıkça o geriye çekiliyordu ya da alakasız konular açıp beni susturabiliyordu.

Pilotun sesi duyuldu. “Patron, birkaç dakika içinde Paris-Charles de Gaulle Havalimanı’na iniş yapacağız.”

Tufan bıkkınlıkla kitabını kapattı. Benimse içimde bir kıpırtı oldu. *Paris*. Adını bile söylerken değişiyordu insan. Uçak alçaldıkça evler görünmeye başladı; şehrin damarları gibi parlayan sokaklar, nehrin kıvrımı, uzaklardan Eyfel’in soluk silueti. Gözlerim doldu mu, yoksa sadece yansıma mıydı anlamadım.

“Ağlıyor musun sen?” dediğinde Tufan’a baktım.

“Eyfel,” dedim başımı yukarı aşağı sallarken. “Onu gördüğüm için heyecanlandım.”

Birkaç saniye yüzüme baktı ve nefes verdi. “Çocuk gibisin, Nergis.”

Uçağın tekerlekleri piste değdi. İçimde bir şey koptu: Hem korku hem umut. İkisi birden. Merdivenden inerken nefesimi tuttum. Paris’in kokusu farklıydı. Yağmurla taş karışımı... *San-ki iyiyle kötü, aşkla nefretin arasında bir nefes*.

Siyah, kocaman bir arabaya bindik. Tufan’ın şoförü bizi bekliyordu. Camlar buğulu, içerisi sıcacıktı. Dışarıda gri binalar, uzun sokak lambaları, yağmurun altındaki kaldırımlar...

Arabada konuşmadık ama ben her şeyi görmek istiyordum.

Her köşeyi, her pencereyi, her yüzü çünkü belki de bu şehir de ileride beni hatırlayacaktı.

Sonunda araba durdu. Tufan kapıyı açtı. “Geldik, in.”

Önümde uzun bir bina yükseliyordu. Sade ama zarıftı. Camları yüksek, duvarları krem sarısıydı. Binanın arkasında görünüyordu Eyfel, neredeyse dokunabileceğim kadar yakındı.

Apartımandan içeri girdik, üçüncü kata çıktık. Tufan her zamanki gibi önden ilerliyordu. Anahtarı sokup kapıyı itti. “Tek oda var bu evde. Tek yatak. Sen koltukta yatacaksın.”

İçeri girdim. Zemin gri mermer, duvarlar çıplaktı. Mobilyalar az ama pahalı duruyordu. Her şey yerli yerindeydi, bir tek sıcaklık eksikti. Camın önüne gittim. Eyfel’in tepesinde akşam yanacak ışıklar vardı. Kar hafifçe yağıyordu. Parmak uçlarımı cama koydum.

“Çok güzel,” diye fısıldadım.

“Nesi güzel?” dediği sırada küçük balkonun camını açmış, ellerimi balkon demirlerine tutundurmuştum.

“Eyfel,” dedim büyüleyici şekilde. “İnsanlar nasıl burada Paris Sendromu yaşıyorlar, anlamıyorum.”

“Nedir o dediğin?” diye sordu. Şaşkınlıkla omzumun üzerinden geriye baktım. Tufan ceketini çıkarmış, salondaki koyu kahverengi rahat koltuğa oturmuştu. Bana ve ona ait valizleri yana bırakmıştı. Valizimi bana taşıtmamış olması bile benim için şaşırtıcıydı.

“Siz ve bilmediğiniz bir şey? Hem de bu yaşta,” dedim önüme dönerken. Tekrar ona baktım, sırtıyordu.

“Kaşınıyorsun. Diyorsun ki, patron gel beni balkondan aşağı fırlat,” dediğinde demirlere daha da sıkı tutundum.

“Ama o zaman sizi kurtaracak bir Meltem’iniz olmaz,” dedim Eyfel’i izlemeye devam ederken. “Rica ediyorum, bari Paris’te benimle uğraşmayın. Zaten yarınki düğün için gerginim.”

“Sen niye gerginsin? Sen mi evleneceksin?” dediği sırada ayaklandığını fark ettim. Hızla demirlere daha sıkı tutundum. Parmak uçlarım beyaz boğum oluşturdu, öyle çok sıktım demiri.

“Anlat,” derken arkama geçmiş, ellerini benimkilerin yanlarından demirlere koymuştu. Yutkundum.

“Ne yapıyorsunuz?” dedim fakat sesim çıkmadı. Bedeni arkamdaydı ama bana hiç dokunmadı. Sadece varlığı sırtımı yaktı.

“Şu Paris Sendromu dediğin muhabbet,” dedi. Sonunda nefesi yanağıma, kulağıma ve boynuma dokundu. Alev aldım.

“İnsanlar,” dedim ancak devam edemedim birkaç saniye.

“İnsanlar?” diye fısıldadı. Hareket etmek istedim, kollarıyla iki yandan beni hapsettiği için yapamadım.

“Paris’e gelme hayalleri kuran insanlar, sonunda buraya geldiklerinde pek beğenmezlermiş. Bu hayal kırıklığına da *Paris Sendromu* denmiş.”

“Hımm,” diye mırıldandı. Başımı hafifçe yana çevirdiğimde Eyfel’i izlediğini fark ettim. “Koca bir demir yığınının karşı büyük heyecan duyan insanların yaşayabileceği türden bir sendrom yani. Geri zekâlılık sendromu da diyebiliriz.”

“Siz artık insanları aşağılamasanız mı?” Başını bana çevirir gibi oldu. Hızla Eyfel’e baktım. Nefesi direkt yanağıma vurdu.

“Sen artık bana ne yapacağımı söylemesen mi?” dedi yavaşça.

“Pardon,” dedim hızla.

“Aferin.” Beni biraz daha balkon demirleri ve kendi bedeni arasında sıkıştırdı. “Bu akşam ya da yarın, alkol içmeyeceksin. Bir damla bile,” dedi ağır ağır. Burnu yanağıma sürttüğünde nefesimi tuttum. “Tek bir damla dahi içersen sana bunun bedelini çok ağır bir şekilde ödetirim! Anlaşıldı mı?” diye sordu. Ses tonu yavaş, ölçülüydü. Sanki bir sahneyi yönetiyormuş gibiydi.

Hem korkudan hem sinirden gözlerim doldu. “Hava almaya çıkabilir miyim?” diye mırıldandım. Bir an sessizlik oldu. “Çekilir misiniz arkamdan?” derken sesim yükseldi. Birkaç saniye bekledi, sonra çekildi. Sırtım bir anda alevden buzula evrildi.

“Sokakları dolaşmak istiyorum birkaç saat,” dedim hızla çantamı alarak. “Çıkmak istiyorum.”

“İyi çık. Kaybolma, yabancılarla da konuşma,” dedi tekrar koltuğa otururken. Kapıya yöneldim. Arkamdan bakmadı ama hissettim, düşüncelerini duyar gibiydim.

Sokağa çıktığımda kar hızlanmıştı. Nefesim buhar gibi dağılıyordu. Her köşe, her tabela bana bir hikâye fısıldıyordu. Gözlerim kızarmıştı. Gözlerimi ovarak sokakları bir bir geçmeye başladım.

“Her gün aynı şey!” dedim sinirle bağırırken. “Her gün ölüm tehditleri! Her gün! Nereye gidersek gidelim, ne yaparsak yapalım aynı şey!” diye çılgılık attım. İnsanlar şaşkın şaşkın bana baktı ama umursamadım.

Bir ara kaçmak için telefonumdaki konumdan havalimanı mesafesine bile baktım. O an emindim artık. Bu âşıklar şehri beni ileride hatırlasa dahi, sadece bana üzülecekti. Şehirler bile halime ağlayacaktı. Tufan’a küfredecekti. Benim için üzülecekti.

Kar taneleri havada savruluyor, sokak lambaları, rüzgârla titriyordu. Adımlarımın sesi kaldırımda yankılandı. Her adımda içim ısınıyordu. Paris soğuktu ama içim yanıyordu.

Deniz’in ne yaptığını çok merak ediyordum. Telefonumdan işyerinin adresini girdim. On dakikalık bir mesafeydi. Oraya doğru adımladım. Aslında Deniz’i özlediğimden değil, sadece meraktan. İş yerine yaklaştım. Sokağa baktım. Onun yaşadığı hayatı düşledim. Burada, bu şehirde. Sevdiği işi yapıyordu. Belki karşıdaki fırından her gün soğuk sandviç ve kahve alıyordu. İlerideki banklarda oturuyordu.

Uzaktan gelen bir müzik sesiyle adımlarım oraya doğru ilerledi. Montumu sıkıca kapattım. Bir müzik sanatçısı gördüm, yaşı ellilerdeydi. Elinde gitarı, başında fötr bir şapka ve boynunda koyu bir atkısı vardı. Fransızca bir şarkı söylüyordu. Kendi gençliğinden bir şarkı. *Tombe la Neige. Kar yağıyor. Kar düşüyor.*

Adamın önünde küçük bir kutu vardı. Kar taneleri içine düşüp criyordu. O an içimden bir şey koptu. Tanıdık bir acı gibi. Dili anlamasam da kalbim çevirdi. Hem, Nilüfer de bu Fransızca şarkıyı Türkçe söylemişti. Küçükken, yetimhane radyosunda dinlerdim. Annemle babamı düşünüp dinlerdim bu şarkıyı. Belki de bu şarkıyı duymak beni yine o zamanlara götürdü.

Ağlamam şiddetlendi. Soğuk yanaklarımdan içeri sızdı. Burnum yandı. Ellerim cebimde sıkılıydı ama kalbim, o açılmıştı.

Adamın sesi kalın, yorgundu. Gözleri bana bakmıyordu fakat her kelime bana söylenmiş gibiydi. Dizlerimin bağı çözül-
dü. Yanımdaki apartmanın üçüncü basamağına oturdum. Kar, montuma, saçlarıma, kirpiklerime düştü. Hiç silmedim. Hiç kımıldamadım.

“*Tombe la neige,*” dedi yine. Elim ağzıma gitti.

Fısıldadım: “*Tombe la neige...*”

Sanki aynı dili konuşuyormuşuz gibi. Sanki aynı hikâyeyi yaşamışız gibi. Yorgun adam başını bana çevirdi. Gülümsedi. Gözlerinde anlamın ötesinde bir şey vardı. Empati gibi. Kalple kurulan ortak bir dil gibi.

“*Vous... Chantez?*” dedi yavaşça.

Başımı salladım, evet der gibi. Ne dediğini dahi anlamadım.

Parmaklarını kalbine götürdü. Orada bir ortaklık doğdu. Karda iki yabancı. İki kırık hayat ama aynı şarkı. Belki ben onu o an babam yerine koydum, belki o da beni o an hiç doğmamış bir kızı yerine.

Kar şiddetini artırdı. Adam tekrar söylemeye başladı. Her kelimeyle içim titredi. Ben de eşlik ettim, sessizce. Kelimeleri bilmeden ama anlamını hissederek.

Sena’nın savaştığı kanser. Tufan’ın sürekli ölüm tehditleri. Babam. Annem. Yangın. Çocukluğumun o boş sokakları. Yetimhane dayakları. Şahin’in fedakârlıkları. Mürekkep’in anne diye ağlamaları. Hepsi karla birlikte geldi, önüme yığıldı. Nefesim buğulandı. Gözlerim yandı.

* (Fr.) Siz... şarkı mı söylüyorsunuz? (c.n.)

Bir anda, hıçkırarak adeta bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Sanki içimdeki her şey nihayet çözülmüş gibiydi. Ellerimi yüzüme bastırdım. Adam çalmayı bıraktı. Sessizce yanıma geldi. Elinde bir mendil vardı. Kar taneleri arasından bana uzattı.

Peçeteyi elinden aldım. “*Merci*,” dedim. Başka bir şey konuşmadık çünkü gözyaşını herkes aynı dilden dökerdi.

Adam dizlerinin üzerine eğildi. Kar altındaki bozukluk kutusunu gösterdi. Birkaç madeni para, birkaç hatıra. “*Tout le monde triste*,” dedi.

Gözlerinde bir sızı, bir kabulleniş vardı. Karın altında hepimiz kaybetmiştik birilerini. Ama ben en çok kendimi kaybetmiştim. O an aklıma geldi. Ben de mimar olacaktım. Çocukken Sena’ya evler çizerdim. Pembe, yeşil, yuvarlak kapılı evler.

“Büyüyünce senin için gerçeğini yapacağım,” derdim. Fakat olmadı. Mimar olamadım. Tufan’ın da dediği gibi lise mezunu olarak kaldım. Sena için ev yapamadım.

Şimdi karın altında, başkasının şarkısıyla kendi yıkıntımı izliyordum.

Adam ayaklandı. Gitarıyla çalmaya devam etti. Ben hâlâ oturuyordum. Ellerim soğumuştı. Yüzüm donmuştu.

Gözlerim birine takıldı.

Karşı kaldırımda, siyah bir palto giyen tanıdık bir yürüyüş...

Nefesim kesildi. Zaman bir an durdu. O da beni gördü. Adımları kesildi. Karın sesi bile sustu.

Göz göze geldik. Benim kalbim kıpırdamadı. Onunki attı. O, belli ediyordu.

Adam hâlâ çalışıyordu yanımda. *Tombe la neige*. İki yabancı, iki geçmiş ama sadece biri hâlâ orada kalmıştı.

Deniz yaklaştı birkaç adım. Gözlerinde bin kelime vardı ama söylemedi. Gitti, geri geldi. Durdu, arkasını döndü ve tekrar bana döndü. “Nergis?” dedi sonunda. “Hayal mi görüyorum anlayamadım. Sensin, değil mi? Burada ne arıyorsun?”

* (Fr.) Herkes kederli. (e.n.)

Cevap vermedim. Onu uzun süre sonra görmek şaşırttı. Muhtemelen o da inanamadı. Kar aramıza doldu.

“Sen...” dedi, cümlesi yarım kaldı. Adam gitarını bırakıp yere baktı. Sanki bu sahnenin sessizliğini bile anlayıp geri çekildi.

Deniz elini cebine attı ve müzisyenin kutusuna para bıraktı. Bozukluk değil, kâğıt. Adam başını kaldırıp teşekkür etti ama Deniz bana bakıyordu hâlâ.

Bir zamanlar beni sevmiştir. Hâlâ seviyor gibiydi ama ben başka bir adamın sessizliğine gömülmüştüm.

“Sen hâlâ,” dedi ama hemen susturdu kendini. Gözleri dolu mu emin olamadım çünkü kar araya girdi. O beyazlık ikimizi de yuttu.

“Nasılsın?” diyebildim sonunda. Sesim kırıldı.

“Ben...” dedi. Kelime bulamadı. Hep öyle olurdu. Deniz’in mimar dili vardı ama duygularını hep çizerdi, anlatmazdı. Şimdi konuşamıyordu.

Ayağa kalktım. Üzerimdeki karları silktim. “Buralarda mı işyerin?”

“Evet,” dedi zar zor. Hemen yanımdaki büyük binayı işaret etti. “Burası.”

Başımı oraya çevirdim. Çok zengin duran bir dış dekoru vardı. Tekrar Deniz’e döndüm. Gülümsedim. “Çok sevindim senin için. Hayallerine kavuşmuşsun sonunda.”

“Sen?” derken bana doğru bir adım attı. “Sen ne yapıyorsun burada? İş görüşmesine mi geldin?”

“Yok,” dedim gülümserken. Yutkundum. Ellerimi montumun cebine soktum. “Bir düğüne katılmak için geldim. Sokakları geziyordum.”

“Düğün için Paris’e mi geldin?” derken heyecanlıydı. “Kimin düğünü?”

“Sen tanımazsın,” dedim başımı sallarken. “Zengin çevreler edindim kendime.”

Gülümsedi. Mutlu oldu sanki beni gördüğüne. “Anladım,” derken o da başını olumlu salladı. “Sena nasıl?”

“İyi,” dedim ben de gülümseyerek. “Çok iyi. Daha da iyi olacak.”

“Özledim.”

“Sena’yı mı?”

“Her şeyi.” Duraksadı. “Kahve içelim mi?”

“Hiç sanmıyorum,” dedim gülümserken. “İşlerim var.”

“Anladım,” dedi ifadesi biraz kırılırken.

“Anladım,” dedim başımla onaylayarak. “Zaten hiçbir şey bıraktığın gibi değil. Özlediğin şeyler çok değişti. Farklılaştı.”

Karşımda duran adam bir zamanlar hayalimdi ama şimdi sadece bir hatıra. O hatıranın içinde bir ağırlık yoktu artık. Sadece sessizlik. Sadece kabulleniş.

“Kendine iyi bak,” dedim bir elimi montumun cebinden çıkarıp ona sallarken.

Başını salladı ama hiç gitmek istemiyormuş gibiydi. Yine de arkasını döndü. Şirkete girecekti ancak beni gördükten sonra tam tersi yönde yürümeye başladı. “Sen de.”

Ben de döndüm arkamı. Aynı anda, kar ikimizi de görünmez yaptı. Adam, şarkının son notasını çaldı. Parmakları telin üstünde sustu. Kar yağmaya devam etti.

Tufan’ın evine döndüğümde parmak uçlarım uyuşmuştu. Telefonumdan konuma baka baka geldim ve sonunda başımı kaldırdım. Kapının koluna dokunduğumda metal soğuktu. Apartman kapısını itip basamakları tek tek çıkmaya başladım. Dairenin önünde kapıyı tıklattım. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Tufan kapıyı açtığı gibi tekrar Eyfel manzaralı pencerenin yanına doğru adımladı.

“Geç kaldın,” dedi. Dümdüz ve kısa. İçinde ne öfke vardı ne endişe. Tekrar koltuğa oturdu. Bacaklarını hafif araladı, eline telefonunu aldı.

“Biraz yürüdüm,” dedim. Dizlerim hâlâ titriyordu. “Kar çok güzeldi.”

“Mutluluktan ağladın o halde.” Ellerimle yanaklarımı tuttum. Beklemediğim bir cümleydi.

“Ağlamadım,” dedim hızla. Yanaklarımı ısıtmaya çalıştım ellerimle.

“Gözlerin kızarmış.”

“Rüzgâr,” diye mırıldandım. “Ondan oldu.”

“Yabancılarla konuştun mu?” dediğinde karşısındaki koltuğa oturmuş, ellerimi bacaklarımın arasına sokmuştum.

“Tufan Bey, ben yirmi dört yaşındayım. Ne bu muamele? Çocuk muyum ben?” dedim yutkunurken.

“Sorularına sorularla cevap verme,” dedi bana bakarak. “Konuştun mu, konuşmadın mı?”

“Konuşmadım,” dedim yavaşça.

Birkaç saniye yüzümü inceledi. “Türklerle?” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Yabancı değil de Türklerle konuştun mu?”

“Yine saçma sapan bir laf cambazlığı şakası mı bu, yoksa ciddi bir soru mu?” dedim şaşkınlıkla kaşlarım çatılırken.

“Hazırlan,” dedi ayaklandığı sırada. “Bir saate çıkacağız. Giyeceklerin odada.”

“Nereye?”

“Orhan’ın yemeği dedik ya, kızım. Kafan uçmuş senin.” Durup bana döndü. “Ne bu hal ve hareketler? Saflaşmışsın iyice. Ne oldu?”

“Bir şey olmadı,” dedim şaşkınlıkla. “Paris’te olduğum için mutluyum sadece.”

“İyi,” dedi yüzümü incelerken. Benden bir açıklama bekledi ama ben ona tek bir açıklama dahi yapmak zorunda hissetmedim kendimi. “Çıkıyorum. Bir saate gelip alırım seni.”

“Yabancılarla konuşmayın!” dedim arkasından kıkırdarken. Bıkkın bir nefes verip kapıyı sertçe kapattığında sıçradım.

“Hayvan. Hayvanat,” dedim sinirle. “Ayı! İlk insan! Maganda!”

Dış kapı tekrar açıldığında hızla nefesimi tuttum. Birkaç saniye yüzüme baktı. “Telefonumu unutmuşum.”

“Anladım, Tufan Bey,” dedim hızla. “İyi gezmeler.”

Varla yok arası sırtarak telefonunu masadan aldı ve tekrar evden çıktı. Telefonumu elime aldım.

KÜÇÜK BURJUVALAR

Nergis: **Görsel**

Nergis: *Paristen selamlarrrrr*

Şahin: *Oooooo*

Şahin: *Kezban Paris'te*

Nergis: *Kes sesini bee mall keko*

Şahin: *Lan öyle film vardı ondan dedim yoksa sana der miyim?*

Nergis: *Mür nerede*

Şahin: *Sena'yla tavşanları seviyorlar*

Nergis: *Deniz'le karşılaştık sokakta*

Telefonum çaldığında hazırlanırken bir yandan da Şahin'in aramasını açtım. "Alo?"

"Ne demek Deniz? Bizim Deniz mi?"

"Evet," dedim Tufan'ın bana seçtiği siyah elbiseyi elime alırken. Askılıydı. Sırtı açıktı. Minicikti. Muhtemelen bu soğukta hastalanmamı istemişti. Başka açıklama bulamadım bu elbiseyi seçmesine. Yanında da uzun siyah bir pardösü ve tabanını kırmızı siyah topuklu ayakkabılar vardı.

"Oha! Bu ayakkabı markasını biliyorum," dedim heyecanla. "Şahin, bu ayakkabıyı satsak yemin ederim en az yirmi aile doyururuz, biliyor musun?"

"Deniz ne dedi? Ne yapıyordu?"

"Mür söylemişti zaten bana. Burada bir şirkette çalışıyor. Sosyal medyada görüyordum fotoğraflarını. Oralardaydım, denk geldik."

"Ne dedi diyorum, sen adamın özgeçmişini anlatıyorsun."

"Ya işte... 'Nasılsın,' dedi. 'Sena nasıl?' diye sordu, o kadar."

"Piçe bak," dedi Şahin sinirle. "Orospu çocuğu. Okkalı bir dövmedim ben onu diye yüz buldu herhalde amcık."

"Ya pis pis küfretme be!" dedim telefonu kulağımla omzum

arasına sıkıştırıp üzerimi çıkartırken. “Ayrıca çocuğun ağzını burnunu kırmıştın. hatırlarsan.”

“Hak etti, yavşak. Tufan’a söyle, o da bir tur dövsün.”

“O dövmez,” dedim sırtarak elbiseyi üzerime geçirirken. “Direkt vurur. Çetin’e de csesdi temizletir.”

“Kızım telefonda konuşmasana sik sik,” dedi Şahin sessizce. “Ya dinleniyorsa telefonlarımız?”

“Kim dinleyecek bizi ya?” dedim aynada kendime bakarken. Telefonu diğer kulağıma götürdüm. “Ay Şahin, çok güzel oldum. Sena’ya söyle, gelirken ona bir sürü çikolata getireceğim. Ondan habersiz gittiğim için kızdı mı bana?”

“Deniz başka ne dedi?”

“Ay of!” dedim sinirle. “Dedikodu için vaktim yok. Sonra anlatırım. Hadi.”

“Defol,” dedi telefonu kapatırken.

Hazırlandım. Siyah elbisemi elimle düzelttim, ambalajı açılmamış makyaj ürünlerinden koyu kahve bir ruj seçtim.

Tufan kapıda bekliyordu. Üzerinde her zamanki gibi siyah takımları vardı. Gözleri karanlık bir göl gibiydi.

Arabaya bindik, yolda hiç konuşmadık. Şoför direksiyondaydı. Camdan dışarı baktım. Kar hâlâ yağıyordu. Işıklar, insan sesleri, vitrinler donmuş gibiydi.

“Beş dakikalık yoldu aslında,” dedim sessizce. “Yürüyeblirdik. Baksanıza, Eyfel dibimizde zaten!”

“Bu soğukta enayi miyim ben yürüyeceğim?” dediğinde gözlerimi devirdim.

Eyfel’in altına geldiğimizde başımı kaldırdım. Devasa demir gövde karın altında parlıyordu. Gözlerimi kismadan bakamadım. Büyü gibiydi.

“Tufan Bey? Fotoğrafımı çeker misiniz?” dedim telefonu ona uzatırken.

“Yok artık,” dediğinde ısrarla telefonu salladım.

“Lütfen! Çok güzel burası.”

“Sabır,” dedi telefonumu eline alırken. Birkaç adım geri gitti. “Nerede bunun kamerası?”

“Bulun işte,” dedim saçlarımı düzelterek. “Güzel çekin ama.”

“Sen çirkinsin, ben nasıl güzel çekeyim?” dediğinde nefes verdim.

“Buldunuz mu?” dediğim sırada kamerayı bana doğru tuttu.

“Buldum.” Bir saniye sonra kamerayı indirdi.

“Ya üç beş tane çeker misiniz?” dedim sinirle. Bir anda Tufan’ın yüzüne doğru sarı bir ışık yandı. Diğer herkes heyecanla kuleye baktı. Başımı çevirdiğimde Eyfel’in ışıklarının yandığını fark ettim. “Ay şimdi çekin, şimdi!” dedim hızla.

“Umarım kimse beni bu halde görmez amma koyayım,” dedi kamerayı tekrar bana doğru tutarken. “Sırt bari. Çekiyorum.” Bir süre sonra telefonu tekrar bana uzattı. “Al.”

Fotoğraflarıma baktım. Çok güzel çıkmıştım. “Sizi de çekeyim mi?” dedim Eyfel’in dibine doğru iyice girerken. Cevap vermedi. Bir protokolden geçtik. Bir sıra vardı ama bizi ayrı bir yerden aldılar. Asansöre yönlendirdiler.

Restorana çıktık. Cam kenarındaki masa, şehir manzaralıydı. Orhan ve eşini gördüm. Diğer insanlara baktım. Kadınlar şık, erkekler kibardı. Gülüşler, parfüm, pahalı şarap kokusu...

Orhan bizi gördüğünde kahkaha attı. “Allah’ım, bugünleri de gördüm!” dedi bize doğru koşarken. Öyle çok bağırıyordu ki, diğer herkes bize döndü.

“Hoş geldiniz,” dedi sıcacık. Sarılmak ister gibi atıldı ama sonra vazgeçti. “Beni onurlandırdın, abi. Allah razı olsun.”

“Patron,” dedi Tufan dümdüz. “Abi diye bir kelime yok.”

“Pardon, patron,” dedi Orhan hızla. Bana baktı ve başıyla selam verdi. “Çok şıksınız, Meltem Hanım.”

“Siz de,” dedim manzarayla büyülenirken. Eyfel’i görmeyi bırak, içine girip yemek yiyeceğimi hiç düşünmemiştim. “Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz.”

“Sizin sayenizde çok güzelleşecek düğünüm,” dedi heye-

canla. “Tufan Ali Uluhan’ın düğününe katılması benim için çok prestijli. Yeraltı âleminde adım sanım geçecek artık.”

“Aman ne hoş,” dedim yapay şekilde gülümserken. Karısı da bizimle selamlaştı. Tufan kimseyle tokalaşmıyordu ama ben kadına da sarıldım. “Tebrik ederim,” dedim onun karşısına otururken.

“Hoş geldiniz. Çok teşekkürler,” dedi kadın gülümseyerek. Tatlı, zarif bir kadındı. Konuşması, tavrı yumuşacıktı. “Orhan günlerdir sayıklıyor. Tufan Abi gelecek deyip duruyor.”

“Ec hayatım, bu tarz adamların düğününe gelmesi senin iş hayatındaki marka değerini artırır,” dedi Orhan ve kristal kadehini kaldırdı. “Bu güzel misafirlige!”

Tufan ise konuşmuyordu. Sadece dinliyordu. Dinlediğinden bile emin değildim hatta. Kendine viski söyledi. Ben ise meyve suyu almakla yetindim çünkü alkol içmemem konusunda evin balkonunda çok net bir şekilde uyarılmışım.

“Kayseri nerelerde?” dedi Orhan önümüze konan envaiçeşit yemeği tırtıklarken. Eşi ise bana kaş göz yaptı. Kıza geri kaş göz yaptığımda kaşları ile karnımı gösterdi.

“Neden alkol içmedin, canım? Yoksa hamile misin?” dediğinde gülümsedim.

“Kullanmıyorum sadece,” dedim yavaşça. Tufan’a baktım, Orhan’ın anlattıklarını dinler gibi yapıp önündeki yemeği yiyordu.

Orhan’ın eşi, “Tufan Bey biraz fazla ciddi,” dedi şakayla.

“Bebeğim, o adamın bir ağırlığı var,” dedi Orhan hızla. “Koskoca bir baron. Sana şaklabanlık mı yapacaktı burada?”

Tufan cevap vermedi. Başını yemeğinden bile kaldırmadı. Ben ise yemeğimi yerken bir yandan da Orhan’ı ve eşini dinliyordum. Yarın çok özel bir yerde, çok klas bir düğün olacağını anlatıyorlardı. Telefonum titrediğinde, hızla çantamdan çıkardım.

KÜÇÜK BURJUVALAR

Mürekkep: *NEEEEEEEEE*

Mürekkep: *DENİZ Mİİİİİİİİ*

Mürekkep: *HEMEN ANLAT HEMEN DEDİM*

“Ne yapıyorsun sofrada başındaki ergenler gibi?” dediğinde başımı Tufan’a çevirdim. Telefon ekranımı kapattım.

“Ailemle konuşuyorum. Beni merak eden insanlara yazıyorum.”

Tufan bana bakmadan yemeğiyle ilgilenmeye devam etti.

Nergis: *Mür detaylıca anlatacağım, şu an Tufo denen bu şero laf ediyor*

Konuşmayı kapattım ama parmaklarımda bir alışkanlık gibi gezdi ekran. Mesaj kutusuna baktım. Sessizlik. Sonra Instagram’a girdim. Tufan’ın çektiği bir fotoğrafı paylaştım.

“Siz düğün yaptınız mı?” dediğinde başımı Orhan’ın eşine kaldırdım.

“Hayır,” dedim gülümseyerek. Ekranımı kapattım. “Tufan sevmiyor öyle şeyler.”

“Sek erkek,” dedi Orhan’ın eşi alayla karışık gülerken. Tufan ise hâlâ bizi umursamıyordu. “Çok hoş bir adam...” dedi kadın yutkunurken. Kısaca Tufan’ın vücudunu süzdü. “Aşırı karizmatik. Çok şanslısın, Meltem. Evlilik yüzüğü takmamış ama. Kendini bu evliliğe pek ait hissetmiyor herhalde. Kocanı erkek gibi hissettiremedin mi yoksa?”

“Senin sikişik babanı erkek gibi hissettiririm derdim de neyse,” dedim gülümserken ama duymadı. Ekranım tekrar titredi.

Mürekkep: *LAN ANLATSANA ÇILDIR AĞLADI MI SARIILDINIZ MI NE KONUŞTUNUZ*

Nergis: *Düğününe geldiğimiz kadın şu an Tufo’ya asılıyor*

Mürekkep: *Ney*

Nergis: *Bana Tufan gibi biriyle birlikte olduğun için çok şanslısın falan dedi*

Şahin: *A bre paris kezbanı nergis! Şimdi karı bu dediğiyle adama asılmış mı oldu?*

Nergis: *Evet???*

Şahin: *Mağarana dön*

Nergis: *Kes be*

Nergis: *Keko*

“Yemeğin soğudu,” dediğinde Tufan’a döndüm. Bir çocukmuşum gibi beni azarlaması hoşuma gitmedi.

“Ben soğuk seviyorum,” dedim.

“Sohbet etsene insanlarla,” diye mırıldandı. “Bunun için geldik ya buraya.”

“Siz kendinize bakın,” diye fısıldadım ona doğru eğilerek. “Daha bir kere bile insanların yüzlerine bakmadınız, gelmiş bir de bana laf sö...” Cümlemi tam anlamıyla bitiremeden elimi tuttu. Telefonu aldı. Avuçlarımdan kayarken kalbim de kaydı sanki.

“Benim yanımdasın, Nergis,” dedi. Fısıltı gibiydi ama keskindi. “Başka yerde olma.”

Telefonumu kendi yanına bırakıp yemeğine geri döndü. Bense sinirle çatalı elime aldım. “Paris’tesin, Nergis,” dedim kendime. “Eyfel Kulesi’nde yemek yiyorsun. Sakin ol. Anın tadını çıkar.”

Yemeğimi yediğim sırada telefonum titreşti. Tufan fark etti. Ekranı baktı.

“Ya okumasanıza benim özelimi,” dedim kısıp ama sinirle. “Kim? Mürekkep mi?”

Cevap vermedi. Göğsü inip kalktı ama yüzü aynıydı. Hiçbir mimik yoktu. Sadece sessizlik ama beni delip geçebildi.

Elini masaya koyup geriye yaslandı. Ritim tutmaya başladı parmakları. Kimse fark etmedi ama ben ettim. “Bakın, size Tufo tarzı bir şey yazdıysa klavye hatasıdır,” dedim yutkunurken. “Gerçekten bilerek yazmamıştır yani.”

Sadece sustu ve o sustukça etraf soğudu.

Orhan konuşmaya devam etti. “Gelecekte de burada yaşayalım diyoruz. Çok güzel bir şehir. Gülizar da çok seviyor burayı değil mi, hayatım?”

“Evet, özellikle mimarisine âşığım. Geceleri bazen fareler dolaşıyor ama olsun,” dedi Gülizar. “Yarınki pasta tam on katlı olacak. Her bir katında ayrı bir meyve bulunacak.”

“Ne güzel,” dedim gülümserken.

“Sizin en sevdiğiniz meyve hangisi, Tufan Bey?” dediği sırada Tufan hâlâ masaya bakıyordu. Parmaklarının ritmi ismini duymasıyla durdu. Sonunda başını kaldırdı. Sırayla Gülizar ve Orhan’a bakıp yandaki peçeteyi aldı. Yavaşça dudağının kenarını sildikten sonra buruşturup masaya bıraktı.

“Benim birkaç saatlik işim var. Siz dolaşın. Kızı sonra gelip alırım yanınızdan.”

“Nereye?” dedik Gülizar’la aynı anda. Orhan ise heyecanla ayaklandı.

“Tabii, abi. Ne demek? Biz yengeyle ilgileniriz. Şimdi sıcak şarap içmeye gideriz. Varsa bir sıkıntı ben de senin...”

Tufan çoktan asansöre doğru adımladı. Arkasından kalamadım.

“Manyak mı ne bu da be?” dedim telefonumu tekrar elime alırken. “Deli işte. Hep böyle. Çekip gidiyor.”

“Canım ama baksana adam koskocaman bir mafya,” dedi Gülizar heyecanla. “Onun böyle erkeksi işleri olabilir. Çok normal. Sen söylenip durma adama. Parfümü çok pahalı, biliyorum. Geldiği gibi tanıdım bu parfümü. Takım elbisesi de çok klas bir markadır. Sert biri belli.” Derin nefes verdi. “Her konuda serttir bu adam. Şeyde bile.”

O car car öterken telefon ekranımı açtım. Tufan’ın hangi mesajı görüp sinirlendiğini merak ettim. Duraksadım. Kalbim deli gibi attı. Gelen mesaja değil, Tufan’ın mesaj sonrası nereye gittiğini merak ettiğim için attı kalbim.

Deniz: *Seni çok özlemişim. Karşımda ağlarken sana sarılamadığım için kendimi affedemiyorum. Müsaitsen ve neredeysen yanına gelebilir miyim? Konuşmak ve en önemlisi sana doyasıya sarılmak istiyorum.*

27. BÖLÜM

KIYAMET SARMALI

Tufan'ın gidişi öyle sessizdi ki, ardından sadece kokusunun tenimi tırmalayan sesi kaldı. Hiçbir şey söylemedi. Ne “Geliyorum,” dedi ne de “Bekle beni.” Sadece viskisini fondipledi ve ağır ağır kuleden indi.

Masanın ortasında kalan boşlukla bakiştım. Meyve suyu bardağımın üstünde titreşen bir gölgeye dönüştü onun gidişi. Ben de bakakaldım o gölgeye.

Gülizar kahkaha atıyordu hâlâ, Orhan ise garsonla hesap konuşuyordu.

“Bayılıyorum sana,” dedi Gülizar altdudağını dişlerken. “Benim tatlı ponçığım. Sırf ben istiyorum diye burada düğün yapıyor bana.”

Benimse içimde bir uğultu vardı, sanki tepesinde yemek yediğim kule bir anda yıkılacakmış gibi. Telefonumu aldım. Yutkundum. Ona mesaj atmak istedim. Atmadım. Sonra Deniz'in mesajını açtım. Yazmak istedim ama yazmadım.

“Hadi çikalım mı?” dedi Gülizar. Başımı salladım. Elim hâlâ masada, onun tuttuğu bardağın bıraktığı daireye dokunuyordu. Soğuktu. Boştu ama yine de dokundum, sanki o daire bir işaretmiş gibi.

Aşağı indiğimizde hava daha da soğumuştı. Paris'in o kış soğuğu burnumu kızarttı. Ellerimi taş kesti ama şehre olan

hayranlığım, bunların ötesine geçebildi. Işıklar köşelerden akıyordu. Gece saati barlarda insanlar konuşup sohbet ediyordu. Turistler merakla sağda solda dolanıyordu.

Herkesi duyup görüyordum ancak hâlâ Tufan'ın nereye gittiğini anlamlandıramıyordum.

Elimi çantama attım ilerlerken. Telefonumu aldım. Dokundum. Ekranına baktım ama aramadım çünkü aramak bir savaşa davetiye gibiydi onunla. Bense bu gece barış istiyordum ya da en azından sessizlik.

Gülizar koluma girdi. “Meltem, bak şuraya, ne güzel değil mi?” dedi. Başımı çevirdim. Küçük bir kış pazarı kuruluydu. Işıklı tezgâhlar, cam şişelerde sıcak şaraplar vardı. Kestane dumanına tarçın kokuları karışmıştı.

Bir adam, elindeki minik kemaniyla “*La vie en rose*” çalıyordu. Burnundan verdiği nefes havada bembeyaz bir duman bırakıyordu.

“Çok romantik bir şehir,” dedi iç çekerken. “Tufan gibi bir adamla burada olsam, delirirdim.”

Böyle söyledi. Hiç çekinmeden. Orhan arkamızdan ağır ağır adımlarken lafa daldı. Gülizar'ın omzuna elini koydu. “Delirirsin, zaten kime baksan deliriyorsun.”

Gülizar güldü, sesi biraz fazla tizdi. Gözleri parlaktı. Ben sadece yapay bir şekilde gülümsedim çünkü aklımda Tufan ve Deniz vardı. Kafam çok karışmıştı.

“Yok ya,” dedim istemeden sesli. “O kadar da değildir. Dayanamıyorum, soracağım.”

“Efendim, canım?” dedi Gülizar beni pazarda dolaştırırken. Elim telefonuma attım ve telefonumdan sonunda ona mesaj attım.

Nergis: *Nereye gittiniz?*

Görmedi. Ben de ekranı kapattım ve öylece pazardaki şeylere bakmaya başladım. Bir sıcak şarapçının önünde durduk ve

şarap aldık. Standın önündeki küçük masada ayakta dikiliyorduk. Bardağını havaya kaldırıp, “Evliliğimize!” dedi Gülizar.

Ben de kaldırdım mecburen. “Pek de uzun kaldırmayayım o halde,” diye mırıldandım. Duymadılar. “Çok uzun süreceğ gibi değilsiniz.”

Şarabı içtim. Portakal da vardı içinde. İçim ısındı. Soğuk rüzgârla birlikte sigara isteği sardı içimi. Sağa sola bakındım.

“Ne arıyorsun, Meltem?” dediğinde Orhan’a döndüm.

“Bir yerlerden sigara alabilir miyiz?” dedim merakla. “Nerede satılır buralarda?”

Gülizar çantasını karıştırdı, küçük yuvarlak bir kutu çıkardı. “Al, hayatım.”

“İyi de,” dedim kaşlarım çatılırken. “Sigara değil bu.”

“İsveç’ten aldım geçenlerde. Nikotin dolu bir poşet. Ağzına koyuyorsun, beş dakikada kafan bulutlara çıkıyor.”

Kaşlarım çatık, istemsiz gülümsedim. “Ben bulutlara çıkmak istemiyorum. Sadece sigara istiyorum.”

“Biz hep içiyoruz,” dedi onay ister gibi Orhan’a dönerken. “Hayatım, bu yasal bir şey değil mi?”

“Tabii tabii,” dedi Orhan hızla. “Bu öyle uyuşturucu gibi değil. Sadece beş altı sigaralık nikotin isteğini tek seferde karşılıyor.”

Gülizar gülümsedi. “Bir tanecik dene. Hem biz senin neler neler içtiğini biliyoruz, Meltem.”

“Gülizar...”

“Ne ya?” dedi Orhan’a dönerken. “Anlattınız işte. Şırıngalarla kendine uyuş...”

“Gülizar.”

“Aman iyi.” Kutudan küçük bir poşeti alarak ağzına götürdü. Dişlerinin üzerine, damağına bırakıp gözlerini kapattı. “Huzur burada.”

Birkaç saniye sadece onu izledim. Normaldi, hatta mutluydu. “Alayım bir tane. Merak ettim.”

“Al, canım,” dedi kutuyu masaya bırakırken. Aldım.

Küçücük bir poşet gibiydi. Çay poşetine benzeyen bir tütün torbası... Dudaklarımın içine götürdüm. Damağıma koydum, zaten hemen yapıştı. Önce bir şey hissetmedim.

Bir adam tezgâha yaklaştı. Elindeki tepsideki bardaklardan buhar yükseliyordu. “*Vin chaud?*” dedi bize gülümseyerek.

“Eyvah!” dedim telaşla ama ağızımdaki şeyi de çıkarmak istemedim. İşaretparmağımla Gülizar’ı gösterdim. “Bu verdi bana! Bu salağı tutuklayın!”

“Ne diyorsun, Meltem? Delirdin mi? Yasal diyorum sana. İsveç’ten aldım diyorum,” dedi Gülizar yapay şekilde gülümserken. Başını olumlu salladı ve elini üç yaparak masayı gösterdi. Adam üç adet sıcak şarabı önümüze bırakırken, Orhan cüzdanından ona para çıkardı.

Gülizar o sırada bardağı bana uzattı. “Dikkat et, torbayı da yutma,” derken kıkırdıyordu. “Kafan biraz sersemlediği için üzülmiyorum ama bana salak demen beni biraz üzdü, tatlım.”

“Pardon ya,” dedim sersem şekilde. “Ne dediğimi bilemiyorum. Biraz dudaklarım da uyuştı gibi.”

“Normal,” dedi gülümseyerek. Şaraptan bir yudum aldım. Şarap sıcaktı ama içim hâlâ soğuktı. Karşımdan geçen bir çiftin gülüşüne baktım. Kadın erkeğin boynuna sarılmış, başını omzuna koymuştu. Bir an gözüm doldu.

Ne tür bir cesaretti bilemedim ama telefonumu elime aldım. Bu sefer Deniz’e yazdım.

Nergis: *Koparttığın çiçeklere tekrar sarılabilirsin. Ama onlar eskisi gibi kokmazlar artık. Ölülerdir çünkü. Koparttın çükü.*

Nergis: *Çükü değil çünkü.*

Gülmeye başladım. “Kafam bayağı sersemledi ama Tuffo’dan geçti herhalde, her şeye edebiyat yapmaya başladım,” diye kahkaha attım. Başımı kaldırdığımda Gülizar benim gülmemle birlikte güldü.

“Ay delirdi bu iyice,” derken kıkırdıyordu. “Yarın için çok heyecanlıyım!”

“Ben de!” dedim kıkırdarken. Değildim aslında ama o an öyleymişim gibi hissettim. “Niye bok kokulu bu şehri seçtin ki?”

O da gülüyordu. “Neden olacak? Baba tarafım vize alıp buraya gelemesin diye!” dediğinde ellerimle ağzımı kapatıp kıkırdadım.

“Tam bir geri zekâlısın, Gülizar,” dedim hem ondan nefret edip hem de ona güldüğüm için kendime sinirlenerek.

“Davetliler listesi,” dedi nefes verirken. “Of! İnanamazsın, Meltem. Yarısı tefecilerden oluşan kodamanlar, yarısı devletin en önemli diplomatları!” Kahkaha attı.

Orhan kıkırdadı, elindeki bardağı kaldırdı. “Dünya barışı bizim düğünde sağlanacak, hanımlar. Demedi demeyin.”

Gülizar kısaca beni süzdü, tepkimi ölçmek ister gibi. Sonra sesi alçak ama ciddi bir tonda, “İşte işin kötü yanı, Viktor Von Rath ve Haçlılar da geliyor,” diye fısıldadı.

Orhan hemen kaşlarını çatı. “Hayatım niye eğlenceli konuları böyle bozuyorsun?”

Gülizar kocaman bir yudum içti. “Aman ne var, canım?” Bana baktı. “Eski kocası ve yeni kocası yarın birbirlerini vuracaklar gibi hissediyorum. Tufan ne yapar ona acaba?”

Sadece başımı bilmem anlamında kısaca sallayabildim. Tufan’ın adını duymak bile içimde bir yankıydı. Mesajıma dönmediğini hatırladım.

Orhan araya girdi. “İşte tam da birbirlerini vurmasınlar diye güvenliği en üstten ayarladık ya, karıcığım?” dedi beni ikna etmeye çabalar gibi. “Düğün alanına giren herkes taranacak. Tufan Ali Uluhan’a orada bir şey yapmaya kalkması, tüm tefeci kuruluna bir şey yapmaya kalkması demek.”

“Tam da bu yüzden Meltem’i yakmadılar mı zaten?” diye mırıldandı Gülizar. “Sırf Viktor, Tufan’ın babasını öldürdü diye

Meltem'i öldürüp cesedini Tufan'a kocaman bir hediye paketinde '*Bak, biz senin için ne yaptık?*' diye yollamadılar mı?"

"Yollamamışlar demek ki, bu kadın burada olduğuna göre," dedi Orhan gülerken. "Biz zaten bu hikâyeye hiç inanmamıştık. Şehir efsanesi gibiydi."

"Neyse," dedim tüylerim ürpererek. "Bu iğrenç konuyu kapatır mısınız?"

"Tabii tabii," dediler aynı anda telaşla. Başlarıyla onayladılar. "Çok haklısın. Hemen neşelendiriyorum sizi! Giriş şarkımızı dinleteyim mi sana?"

"Yok dinletme, yarın duyarım zaten. Düğün nerede?" derken bardağımdan yavaşça bir yudum daha içtim.

Gülizar'ın gözleri parladı. "Versailles Sarayı'nda. Küçük bir salon. Hem tarihi hem kapalı."

"Eski kralların düğün yaptığı yerde," dedi Orhan gururla. "Karım için en gösteriştii yeri seçtim."

"Sen bu gidişle karına başka koca da seçecek gibisin de neyse," dedim yine mırıldanarak.

"Ay, Meltem!" dedi Gülizar heyecanla. "Yarın resmen bir kraliçe olacağım!"

Gülümsemeye çalıştım ama aklımda tonlarca şey vardı. Viktor ve Tufan'ın ilk kez karşı karşıya gelecekleri o an. Aynı havayı soluyacaklardı. Birisi babasının kini, diğeri eşinin öfkesiyle dolup taşıyordu. Onların aynı salonda olacakları fikri bile göğüs kafesimi burktı.

"Peki..." dedim mırıldanarak. "Bu iki ruh hastası orada dövüşür mü?"

"Ay bunun da kafası güzel oldukça ağzı bozuluyor," dedi Gülizar eşinin koluna vururken. "On yirmi dakika sonrasını çok merak ediyorum."

Orhan bir sigara yaktı, dumanı havaya savrulurken konuştu. "Düğünde hâkiminden diplomatına, pek çok devlet adamı olacak. Eh tabii, birbirine düşman bir sürü insan da olacak. Haçlılar kısmı bunlarla pek anlaşılamaz."

“Bunlar dediğin kim?” dedim gözlerim ağır ağır kayarken.

“Aralarında Türk Büyükelçiliği’nden de biri var. Ayrıca İtalya’dan, Rusya’dan da birkaç temsilci.”

“Rusya’dan mı?” dedim, sesim istemsiz titredi.

“Evet,” dedi Orhan. Gözlerime baktı. “Viktor onlarla da pek anlaşılamaz. Tabii sen daha iyi bilirsin olayları.”

Başımı yukarı aşağı sallarken elimdeki bardağı biraz daha sıktım. Şarabın sıcaklığı parmaklarımı yaktı ama hissetmedim.

Gülizar hemen araya girdi. “Ama merak etme, Meltemciğim, korumalar olacak. Tufan’ın adamlarıyla bile bağlantıya geçtik, o kadarını yaptık.” Sonra bana göz kırptı. “Belki de Tufan yarın seni kibarlığıyla şaşırtır, kim bilir?” Cümlesinin sonuna doğru tam duyamadım çünkü dünya yavaşladı. Işıklar uzadı. İnsan sesleri yankılandı.

Şarap kokusu buram buram yayıldı. Gülizar’ın sesi çok uzaktan gelmeye başladı. Orhan’ın yanımdaki silueti kalınlaştı, uzaklaştı, kayboldu.

“Sanırım bayılacağım,” dedim başım öne doğru eğilirken. Ağzımdaki o minik poşeti avucuma alıp küllüğe bıraktım. Gözlerim kapanırken duyduğum tek şey, Gülizar’ın telaşlı seslenişi ve Orhan’ın düşmemem için kollarını bana doğru uzatması oldu.

Gözlerimi araladığımda gecenin ortasıydı. Tufan’ın evindeydim. Üzerimde bir yorgan, başımın altında yastık vardı. Koltuktaydım. Salon sessizdi. Gözlerimi ovuşturup salona doğru baktım. Ay ışığı süzmeleri odanın bir köşesine kadar aydınlatıyordu.

Kenardaki tekli koltukta bir insan bedeni vardı. Görünce gözbebeklerim büyüdü. Kocaman, oturduğu yerden bana bakan bir beden.

“Allah!” diye çığlık attım. Doğrulduğum sırada Tufan geriye yaslanıp koltuğun yanında, yerde duran viski şişesini eline aldı.

Başına dikmeden hemen önce, “Henüz Allah olamadım. O kadar gücüm yok,” diye mırıldandı.

Yutkunurken elimi kalbime koydum. Başım zonkluyordu. “Ya siz,” dedim nefes nefese. “Siz manyak mısınız, orada beni izliyorsunuz! Ne zamandır beni izliyorsunuz!”

Tufan hiçbir cevap vermedi. Sadece baktı. Geceyi, Paris’i zehirleyebilecek türden bir nefesteydi bakışları.

Sonra yavaşça, “Sen niye milletten içinde ne idüğü belirsiz sik sik şeyler alıp içiyorsun?” dedi. Sesi boğuktu, nefesi alkol-den ağır. “Seni kandırıp hap map da içirirler.”

Donup kaldım. Bir an kaşlarım çatıldı çünkü cümleleri çok yamuk çıktı. “Sarhoş musunuz siz?” diye sorduğumda başı hafifçe iki yana sallandı.

“Koskoca Tufan Ali Uluhan iki şişe viskiye sarhoş olacak adam mı?” derken bile sesi devrildi aslında. “Sadece akıllandım. Bazı şeyler daha net görünüyor artık.”

“Ne gibi?” dedim merakla doğrulurken. Yutkundum. Öne doğru eğildi. Avuç içleriyle gözlerini ovuşturduğu sırada ben şaşkınlıkla onu izliyordum. Tufan o kadar yorgun duruyordu ki, alkol bile toparlayamamıştı. “Su vereyim size.”

Mutfağa adımladım, su doldurup ona uzattım. Birkaç saniye suya baktı ve sırtıttı. “Sen durduk yere bana iyilik yapmazsın.”

“İnsanlık görün istedim,” dedim suyu ısrarla uzatırken. “İçsenize.”

“Önce sen iç,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Zehir mehir katmışsındır. Önce sen iç, sonra ben içerim.”

Şaşkınlıkla sudan birkaç yudum içip ona uzattım. “Herkesi kendiniz gibi psikopat sanmayın.”

Sırtıttı. Bardağı alıp bir anda yüzüne suyu fırlattı. Ağzım aralandı. Başını sağa sola savurup geriye yaslandı ve dudaklarını yaladı. “Senin içtiğin bardaktan içeceğimi sanman çok hoş. İyi oldu ama kendime getirdi. Eyvallah.”

Sabır diler gibi tekrar koltuğa oturdum. O ise uyukluyordu. Esnedi. “Neden apar topar kalktınız? Nereye gittiniz?” diye sordum sesimi alçaltarak.

Kısaca, “Sana ne?” dedi. Oturuşunu rahatlatıp gözlerini kapattı.

“Ne demek sana ne?” derken sesim titredi. “Ben merak ettim. Hatta endişelendim.”

“Endişelenme,” dedi. Soğuktu. Buz gibi. Sanki ben hiç yokmuşum gibi ama ben vardım işte. Karşısında. Çıplak bir kalple.

Bir süre sustuk. Camdan dışarı baktım. Kar taneleri cama çarpıp aşağı süzülüyordu. “Neden böylesiniz?” dedim sonunda.

“Nasılım?” derken sesi uykulu çıktı. Gözlerini açmadı.

“Konuşmak yerine susan, insanları kırmaktan hiç gocunmayan birisiniz. Neden?”

Gözleri açılmadı. Yavaşça dudakları yukarı kıvrıldı. Sessiz, tok, ceset gibi güldü. “Ben kırılalı çok oldu, küçük şeytan,” dedi. Yutkundu. Karanlıkta âdemelmasının oynamasını gördüm. “Sen yeni kırılıyorsun galiba.”

“Ne demek o?” dedim şaşkınlıkla.

“Diyorum ki,” dediği sırada gözleri açıldı. Simsiyah bir zift bana baktı. “Sen hâlâ âşık mısın Deniz denen o süt çocuğuna?”

Boğazımda bir şey düğümlendi. Bir saniyelik sessizlikte kalbimin sesi duyuluyordu. “Âşık olsaydım onunla olurum,” dedim.

“Niye gittin peşinden?”

Kaşlarım çatıldı. “Nereye gitmişim ben ya?”

“Onun yanma,” dedi. “Ben araştırdım adamın çalıştığı yeri. O meydanın orada senin de olduğun saatleri. Hepsi önümde. Ya kendini kandırıyorsun ya bana yalan söylüyorsun. Düzgün cevapla, âşık mısın ona?”

Boğazım kurudu. “Siz beni mi takip ettiniz? Paris’te de mi takip ediliyorum ben?”

Bir anda ayaklandı. Korkudan nefesimi tuttum. Yavaşça bana doğru adımladı ve koltuğun dibine çöktü. Gözleri bana ateş gibi baktı. Sesi de ateşin korları. “Bana bak,” diye fısıldadı. Gözleri boynuma kaydı. “Bir daha Deniz denen o herifi görme-yeceksin. Duydun mu beni?”

“Yoksa ne olurmuş?” derken sesim titredi.

“Öldürürmüşüm.”

“Of!” dedim sinirle. Ama gözleri yavaşça benimkilere sabitlendiğinde sustum.

“Oflama bana,” dedi sessizce. “Ben senin kocanım, Nergis. Sadakatini her konuda görmek zorundayım.”

O kadar sarhoştı ki... Ne yapacağını kestiremediğim için sadece sustum. Başımı yukarı aşağı salladım can havliyle. Gözleri tekrar boynuma kaydı. “Dışarıdan görenler için sen benim karımsın. Ve ben karımın adını bir başkasının ağzında duymak istemem.” Boynuma bakarken belli belirsiz gülümsedi. “Koparıyorum onun kellesini, ona yazık olur, ondan diyorum.”

Yumruklarımı sıktım. “Biz yanlış bir şey yapmadık, sadece karşılaştık.”

“Bana bak,” derken gözleri gözlerime kenetlendi. Bana doğru uzandı. Burnu burnuma dokundu. Üzerinde, daha önce ondan hiç duymadığım kadar ağır bir alkol kokusu vardı. “Bana,” diye fısıldadı. Eli yanağıma gitti. “Bir daha,” dedi yavaşça. Yanağıma okşadı. Sesi tenimi kesti. “Sakin,” diye kısık sesle devam etti. “Yalan söyleme.”

“Yemin ederim konuşmadık ya,” dedim. Her kelimemde nefesim onun dudaklarına çarptı.

“Tam üç dakika, on dört saniye. Ben saydım,” dedi sessizce. Burnu burnumun ucuna sürttü. “Parmaklarımla saydım. Konuştun onunla.”

“Siz,” derken titredim. Gözlerimi kapadım. “Siz hastasınız.”

“Hastalar iyileşir,” dediğinde gözlerimi açtım. Dudaklarımız neredeyse dokunacaktı birbirine. “Bende iyileşecek bir potansiyel var mı sence?”

“Yoksa ona bir şey mi yaptınız?” dediğimde gözbebekleri büyüdü.

“Sana ne, kızım?” derken ağzı aralık kaldı. O kadar ürkünç duruyordu ki, istemeden gözüm doldu. “Sana ne?” derken geri çekildi. “Siktir git uyu, yoksa elimde kalacaksın,” dedi koltuğa otururken. Bedenim titriyordu. Öylece ona bakıyordum. “Uyu-sana,” dedi aynı ifadeyle. “Yum gözlerini hadi.”

“Orada öyle oturup beni mi izleyeceksiniz?” dedim ağlamaklı bir şekilde tekrar koltuğa uzanırken.

“İstersen gözlerimi kapatırım,” dedi ve gerçekten de gözlerini kapattı. Mırıldandı. “Konumdan herifin işyerine baka baka sokak köpeği gibi dolaşmış, bana karşılaştık diyor. Geri zekâlı,” diye mırıldandığı sırada öylece uzanmış, ona bakıyordum. “Çocuk kandırıyor, çocuk akıyla. Çok alıştırdım ben seni yalana.”

Öylesine öfkeliydim ki ama susmayı tercih ettim. Sessizlik odayı örttü. Sadece dışarıda karın ve rüzgârın sesleri vardı. Gözlerimi kapattım, uyumaya devam etmek ister gibi ama uymaya bile hevesim kalmamıştı. Sonra bir anda, alkolün yaktığı bir iç çekişle, “Yarın senden bir şey isteyebilir miyim?” diye sordu.

Gözlerimi açmadım. “Ne?” diye sordum.

“Yarın bana en azından insanların içindeyken güzel bakar mısın?”

Gözlerim kapalıyken kaşlarımı çattım. “O kadar mı çirkin bakıyorum size?”

“Evet,” dedi uykulu. “Bir bana öyle bakıyorsun zaten. Deniz’e *Küçük Emrah* gibi baktın. Gördüm hep kameralardan.”

Sinirlerim öyle bozuktaki, istemeden güldüm. Hızla dudaklarımı birbirine bastırdım. “Zaten ruh hastası bir adamsınız. Sarhoşken iyice garipleştiniz.”

“Ne alaka, kızım?” dedi gözlerini açmadan. Ama çok alakaydı. Gözlerinden, ses tonundan belliydi. O güçlü, sert adam yoktu artık. Yerine, yorgun ve hayata öfke dolu bir çocuk oturmuştu.

“Yarın bir şey olmaz, değil mi?” diye sordum merakla. “Viktor’la falan...” Sonra mırıldandım. “İnşallah çeker vurur seni.”

O an bir gülümseme yayıldı yüzüne ama öyle tatsız bir gülümsemeydi ki, ürperdim. “Sana bir şey itiraf edeyim mi, küçük şeytan?”

“Ne?”

“Viktor karşımda ağlayıp sonunda kendini geberttiği o

gün...” dedi, cümleyi yarıda bırakarak bana baktı. “Ben de kendimi öldüreceğim.”

Donakaldım. “Ne diyorsunuz siz?”

“Hayattaki amacımı tamamlamış olacağım. O gün, benim için de bitiş günü olacak.”

Boğazımda bir yumru oluştu. “Sırf sizinle Viktor konusunda hevesli durayım diye bana yalan mı söylüyorsunuz?”

“Baksana,” dedi gözleri kapalı sırtırken. “Karım bile ölümüm için hevesleniyor. Sence benim bu hayatta neyim var?”

“Neyiniz?” dedim merakla. “Atlarınız var. Torino en sevdiğiniz at,” derken gözlerini açtı. Kendini benden dinlemeye başladı. “Bir yılanınız var, ismi manidar. Çetin var, sizin için ölmeyi düşünmeden göze alır. Çiftlik adında Bodrum’da kocaman bir malikâneniz, uçaklarınız ve seksen bir kişilik bir kurulun başkanlığı var.”

“Şöyle sorayım o zaman,” derken yutkundum. “Bu gece restoranda sana kiminle konuştuğunu sorduğumda bana ne dedin?”

“Ne dedim, Tufan Bey?” dedim şaşkınlıkla.

“Beni merak eden, beni seven insanlarla konuşuyorum dedin.”

“Evet?” derken yutkundum. Gözlerimi ondan bir an olsun ayırmadım.

“Beni merak eden birileri yok. Seven de yok.”

“Bu biraz sizin suçunuz, değil mi?” dediğimde gülümsemesi yüzüne yayıldı, samimileşti.

“Beceremedim insan olmayı. Benimki de böyle bir hayat olsun. Yarın bana bu muhabbetleri hatırlatma,” dedi sessizce. “Hiçbirini.”

Başını yasladı koltuğun arkasına. Gözleri kapandı. Nefesi ağırlaştı. Viski şişesi elinden düştü, yere yavaşça yuvarlandı.

Ben oturduğum yerde kaldım. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Camdan dışarı baktım, kar yağıyordu hâlâ. Paris sessizdi ama içimde fırtına vardı.

Tufan’ın nefesi ağırdı. Odanın havası alkol, Tufan’ın parfümü

ve pişmanlık kokuyordu. Gözlerini kapamıştı ama uykuda değildi. Vücudundaki her kas, biriken bir öfkeyi saklıyordu sanki.

“Viktor kendini geberttiği gün ben de kendimi öldüreceğim.” demişti. O cümle hâlâ beynimde dönüp duruyordu. Ölüm bu kadar kolay söylenmemeliydi. Hele onun ağzından.

Kendi deyimiyle, koskoca Tufan Ali Uluhan.

Kendine âşık, çevresinden nefret eden bir adam. Bir intikam sonrası hayattan gidecekti. Öldüğünde mezarına çiçek koyacak kimse olmadığının farkındaydı. Ne acıydı.

Bir süre öylece oturdum. Onu izledim karanlıkta. Dizlerimi karnıma çektim, battaniyeyi omuzlarıma aldım. Kar taneleri camın diğer tarafında, ışığın altında parlıyordu. Her biri bir nefes kadar kısa, bir kalp atışı kadar güzeldi.

“Siz neden böyle şeyler söylüyorsunuz?” dedim sessizce. Cevap vermedi. Uyuyordu belki. “Tufan Bey?” dedim merakla. “Niye öyle dediniz şimdi, gece gece beni tribe soktunuz?” Gözlerini kırptı. Hızlı bir nefes verip başını yasladığı koltuktan kaldırdı. Beni aradı ve buldu.

Bir süre sonra, “Ne diyorsun, Nergis? Uykumda da mı rahat yok bu amına koyduğumun evliliğinde?” dediğinde omuz silktim.

“Ne demek kendimi öldüreceğim?” dedim sesim hafif incelirken. “Ne saçma sapan konuşuyorsunuz?”

“Kızım sana yaşama sözüm mü var benim?” dedi gözlerini tekrar kapatırken. “Dilimin kemiği olsa da siksem. Keşke söylemeseydim amına koyayım.”

Camdan dışarı baktım. “Gidip yatakta uyusanıza.”

“Ev benim. İstedğim yerde uyurum.”

“Siz buradaysanız, ben yatağa gideyim.”

“Sen de benimsin. Ben nerede istersem orada uyursun.”

Bir an sessizlik oldu. Sonra sakallarını ovuşturdu, gözlerini açtı. “Neden oraya gittin?” dedi yine.

“Hangi oraya?”

“Süt çocuğunun çalıştığı yere.”

“Ortak hayallerimiz vardı,” dedim. “Ben o hayalleri gerçekleştiremedim. O ne kadar başarılı oldu, onu merak ettim.”

“Doğru,” dedi başını sallarken. Gözlerini tekrar kapattı. “Sen mimar olmak istiyordun.”

“Evet,” dedim heyecanla. Şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Size anlatmıştım bunu. Hatırlıyorsunuz. Şaka gibi.”

“Ulan, ben otuzlarında filinta gibi herifim.” Sesi boğuktu. “Ne diye unutayım? Bana niye yaşlı muamelesi yapıp duruyorsun sen?”

“Siz de aynısını yapıyorsunuz,” dedim.

“Ben mi?”

“Evet. Bana çocuk muamelesi yapıyorsunuz.”

“Bıdı bıdı yapıp durma o zaman. Biraz da laf dinle,” dediğinde tekrar koltuğa uzandım.

“Korkaksınız.”

“Ben neyden korkabilirim?”

“Sevmekten.”

Bir anda odaya buz gibi bir sessizlik indi. Gözlerini bana çevirdi. “Sevgi,” dedi gülümseyerek. “Sen hâlâ o kelimeye inanıyor musun?”

“Siz inanmıyor musunuz?”

“Benim inandığım tek şey sadakat. O da korkudan doğar. Sevgi değil.”

İçim daraldı. “Siz hiç sevilmediniz mi?” diye sordum.

“Sence böyle olduğum için mi sevilmedim, yoksa sevilmediğim için mi böyle oldum?”

“Nasıl oldunuz?”

“Böyle sıkıcı ve çıkarıcı. Hem sevilsem de fark etmezdi. Benim gibi adamlar sevilince kirletir. Kim beni ne yapsın amına koyayım?”

Bazen Tufan’la konuşmak, dikenli bir telin üzerinden yürümek gibiydi. Her adımda biraz daha kanatıyordu beni ancak yine de konuşmak istiyordum.

“Siz kendinizi kirli sandığınız için herkes kirleniyor zannediyorsunuz.”

“Muhakkak,” dedi geçiştirmek için.

“Hayır,” dedim ısrarla. “Siz hâlâ insan kalmıştınız ama sadece bunu hatırlamak istemiyorsunuz.”

“Ben sadece Viktor’un babama yaşattığını yaşamasını istiyorum. Hayatla ilgili başka bir arzum yok.”

Boğazım düğümlendi. “Yarın kim bilir neler olacak?”

“Korkma, o Meltem’ine kıyamaz. Demek istediğim, sana bir şey yapmaz. Derdi benimle o sünnetsiz orospu evladının.”

“İyi de bu bir düğün,” dedim.

“Sözde düğün,” dedi mırıldanarak. “İnsanlar salak salak gülecek, aptal gibi dans edecek, gösteriştten iki şampanya patlatacak.”

“Orhan niye sizi aynı anda çağırdı ki?”

“Orhan salak bir adam değil. Bu, düğün bile değil benim gözümde. Görüşme. Herkes bir şey konuşacak. Biri gidecek, biri kalacak.”

“Siz de orada olacaksınız. Viktor’la aynı yerde.”

“Ben ondan üstünüm. Çünkü yanımda sen varsın.”

Şaşırdım. “Sizinle konuşmak ne kadar zor, biliyor musunuz? Ya gömüyorsunuz ya övüyorsunuz. Ya da ikisini aynı anda yapıyorsunuz.”

“Biliyorum,” dedi. “Ama dinliyorsun beni işte. Sen de ayrı bir manyaksın amına koyayım.”

“Viktor ölürse eğer, bence kendinizi öldürmeyin.”

“Bence sen beni diriltmeye çalışma,” derken gözleri açıldı. Sonra koltuğa biraz daha yayıldı. “Yat uyu. Kafamı siktin attın. Hayatımda yaptığım en uzun sohbet oldu bu.”

Önce sustu. Sonra derin bir nefes aldı. “Evet, arada yarak kürek konuşuyorum ama benim dengem olduğun gerçeğini değiştirmiyor bu. Sen benim dengemsin. Ben düşerken bile bana güzel bakarsan, en azından yavaş düşerim belki.”

“Tamam,” dedim sessizce. “Yarın size çok cici bakacağım.”

“Aynen, pıtırık ol biraz. Nemrut gibi durma yanımda.”

“Pıtırık ne?” dedim esnerken.

“Ne bileyim? Somurtma. Yarın da bana sakın bunu hatırlatma.”

“Hangisini?”

“Hepsini. Sus artık.”

Sonra sessizlik oldu. Yalnız onun nefesi kaldı odada. Yavaş, kırık, hırıltılı.

Bir süre onu izledim. O koltuğa yayılmış haliyle bile güçlü görünüyordu ama ifadesi çocuk gibiydi. Belki de en tehlikeli yanı buydu.

Ona arkamı döndüm koltukta. Gözlerimi kapattım ama pek uyuyamadım. Her kelimesi kulağıma döndü. En çok da kendini öldüreceği gerçeği beni ürküttü.

Gözlerimi açtığımda hava aydınlanmıştı. Tufan karşıdaki tekli koltukta değildi. Doğrulurken saçlarımı kaşıdım. Ayaklandığımda, taze çekilmiş kahve kokusuna doğru adımladım. Mutfağa vardım. Tufan sandalyeye yayılmış, elindeki telefona bakıyordu. Dibindeki kahvenin dumanı havada süzülüyordu.

“Günaydın, Tufan Bey,” dediğimde kısaca bana baktı ve tekrar telefonuna indirdi başını.

“Sana da.” Makinedeki kahveden alıp bir kupaya boşalttım ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Açılmamış bir paket sigara duruyordu.

“Sizin mi?” dediğimde bana bakmadı.

“Sana aldım. Milletten çay poşeti haplanma diye.” Başım olumlu sallandı ve paketi açtım. Kenarda duran zippoyla ateşleyip geriye yaslandım.

“Nasılsınız?”

“Ne gibi?” derken hâlâ telefonuna bakıyordu.

“Dün nereye gittiniz?”

“Karıya gittim,” dediğinde anlamsızca kaşlarım çatıldı. Telefonuna bakarken güldü. “Espri işini bayağı geliştirdim.” Bana baktı sırtıırken. “Deniz’le konuştum.”

“Derken?” diye sordum. Kalbim attı. “Siz ne konuştunuz benim eski sevgilimle?”

“Evli barklı kadınlara öyle mesajlar çekmemesi gerektiğini konuştum,” dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. Gözleri tekrar telefonuna indi. “Uyarıda bulundum.”

“Ya siz ne hakla gidip çocuğa,” derken cümlem kesildi çünkü başını bana kaldırdı.

“Bana bak, Nergis,” dedi yavaşça. “Benim kararlarımı bir daha sakın sorgulama. Yemin ederim elimde kalırsın.”

“Of!” dedim sinirle ayaklanırken. “Bıktım ben buradan be! Yetti ya yetti!”

“Oflama bana!” diye bağırdı arkamdan. “Sabah sabah ömür törpüsü gibi ötme!”

Sinirle telefonumu elime aldım. Deniz’e mesaj atacaktım ama beni engellemişti. Onu aradım, çağrılarımı da engellediğini fark ettim. Sigaradan sertçe bir duman içip tekrar mutfağa gittim. “Ya siz ne yaptınız çocuğa, dövdünüz mü yoksa?” dedim sinirle.

“Nergis, siktir git,” diye mırıldandı telefonuna bakarken. “Hadi, kızım. Benim sabrımı sına. Git düğün için pıtırık pıtırık hazırlan. Hadi.”

“Niye benim çevreme müdahale ediyorsunuz?” diye belirttiğimde telefon ekranını kapattı. Geriye yaslanırken derin nefes verdi.

“Çevrene müdahale etmedim. Evli barklı kadınlara mesaj atmaması konusunda o süt çocuğunu uyardım sadece.”

“O benim evli olduğumu bilmiyordu ki!” dedim sinirle. “Evli bile sayılmayız ayrıca biz.”

“Herifin evli olduğunu bilmemesi de senin ayıbın. Söylersin bir dahakine,” dedi tekrar kahvesini eline alırken. “Car car ötme başımda, hadi, kızım.”

Sinirle içeri geçtim. Bir süre hiç odadan çıkmadım. Hava kararmaya yakın bana ayırdığı elbiseyi üzerime geçirdim. O da hazırlanmak için geldi odaya.

“Güzel olmuşsun,” dediğinde sırttım.

“Aklımı ambole mi etmeye çalışıyorsun, patron?” derken

yatak odasının aynasından, parmağımla sürdüğüm kırmızı rujun taşan kısmını düzeltiyordum.

“Bilirsin,” dediğinde ayna yansımasından ona baktım. Yatağın dibinde, simsiyah gömleğinin yakasını düzeltiyordu. “Seni delirtmek, aklından şüphe ettirmek bana haz veriyor.”

“Bakalım ben düğünde kimleri delirteceğim?” diye sordüğümde gözleri aynadan gözlerimle buluştu.

“O ne demek, Nergis?”

“Meltem,” diye düzelttim onu. “Meltem olarak onları, Nergis olarak da sizi delirteceğim.” Rujumu düzeltip kapıya yöneldim. Parmak ucum kırmızı oldu. Kırmızı mini elbisemi biraz aşağı çekiştirdim. “Altıma iç çamaşırı giymedim.”

Cümlem boşluğa düştü ama orada, aynada, onun gözleriyle karşılanınca cümle doldu. Anlamlandı. Kolumdan tutup beni sertçe tekrar eve soktu. Sırtım kapıya çarparken bana doğru eğildi. “Sen...” derken gözleri gözlerimi buldu. “Sen benim canımı çok sıkıyorsun.”

Cümleleri kulağıma doğru fısıldasa bile yankı yapmıyordu, sanki dünya onun için sessizliği seçmişti.

Elleri belime indi. Parmakları yavaşça bacaklarıma doğru kaydı. “Ne yapıyorsunuz?” derken ürperdim. Parmakları buz gibi soğuktu ama tenim onun eliyle yanmaya başladı. Kalp atışlarım sertleşti.

“Yalan mı söylüyorsun, ona bakacağım,” dediği sırada ellerini tuttum. Başımı yana çevirdim.

“Bunu niye yapıyorsunuz?” dedim. Sesim alçalmış ama cümle içinde titriyordu.

“Çünkü...” dedi dudakları yanağımda, nefesi kulağımda. “Senin aklın benim kontrolümde olmalı.” Bir anda teslim oldu. Teslim etti kendini. O sert, ruhsuz adamın kalbi bir çocuk kadar hızla atıyordu.

Kollarını tuttum. Kocamandı. Kafamdan bile büyüktü kol

kasları. İçimde bir yer eridi. Eridikçe aramızdaki elektrik arttı. Vücutlarımız birbirine mıknatıs gibi çekildi. Nefeslerimiz birbirine karıştı.

“Çek elini oradan,” dedim hızla. Eteğimi yavaşça yukarı çıkardı. Parmakları bacaklarımdan ağır ağır kalçama doğru yaklaştı. “Hemen dedim.”

“Bana emir mi veriyorsun?” diye fısıldarken gözleri kısıldı. “Çok yaramazlaştın sen.”

“Çek elini,” dedim tekrar. Kollarını istemsiz avuçladım. “Giydim altına külot. Şakasına dedim. Çek elini.”

Nefesim daraldı. Kokusu bedenimi ateşe verdi. Gözlerimi sıkıca kapadım. Öylece durduk. Elleri bacaklarımdan çekilmedi. Ellerim kollarından çekilmedi. Zaman dışarıdaydı. İçimizde bir fırtına vardı. Duvarlar rüzgâr gibi titredi.

Gözlerimi açtığımda bana şaşkın şaşkın bakıyordu. O da anlamadı ne olduğunu. “Ben senin derdini çok iyi biliyorum,” diye fısıldadı. Ellerini çekti bacaklarımdan. İzi kaldı. “Beni etkilemeye çalıştığının farkındayım.”

“Ne?” bile diyemedim.

Gözleri dudaklarıma indi. “Seni öldürmek istiyorum, Nergis,” dedi dudaklarıma bakarken.

Cevap veremedim. İçim titredi.

“Cevap ver,” dediğinde nefesimi tuttum. Yavaşça burnu yanağıma sürttü. “Sen de beni öldürmek istiyorsun, değil mi?”

Kollarını tutan ellerim titredi. “Konuş,” diye fısıldadı. “Ke-diye döndün birden.”

“Tufan Bey,” diyebilirdim sadece. Yutkundum.

“Konuş,” dedi elleri biraz hareketlenirken. Hemen sonra durdu. “Ne oluyor amina koyayım?”

Bedenim titrerken neye uğradığımızı şaşırdık ikimiz de. Bir anda üzerimden çekildiğinde düşmemek için sağa sola yalpaladım.

Nefes nefese bana işaretparmağını uzattı. “Benim aklıma oynama, seni akıl hastası ederim. Duydun mu beni?” dedi ama ben zaten hiç konuşmamıştım.

“Hava almaya iniyorum. Hemen gelme. On dakikaya in.”

Yanımdan geçip dışarı çıktı. Kapıyı sertçe kapattığında istemedenden sıçradım. O gidince bir çöküş oldu. Telaşla tuvalete girdim. Aynaya baktım. Rujum yerli yerindeydi fakat saçlarım dağınık gibiydi. Göğsüm delicesine kalkıp iniyordu. Ayna bana baktı. Ürkek, hevesli ama korkmuş. Biraz da tutkulu. Dudaklarımın kırmızısı hâlâ çok heyecanlıydı.

Bedenimde bir boşluk vardı. Elbisenin eteğini düzelttim. Kapıdan tıkırtılar geldiğinde hızla eğildim ve yüzüme su çarptım.

“Tufan Bey?” dedim telaşla. “On dakika olmadı daha? Gider misiniz? Aşağıya geleceğim şimdi.”

Adım sesleri içeri doğru yaklaştıkça heyecanım da arttı. Belki de gerilim. Arttı bir şeyler işte. Hızla tekrar yüzüme su çarptım. Gözümün altına akan makyajı sildim. Damlalar yanaklarımdan dökülürken arkamda beliren bedenle duraksadım. Kafamın arkasında hissettiğim soğuklukla gözlerim açıldı.

“Kimsin sen?” diye sordu arkamdaki kadın. Elleri titremeden, başıma sabitlediği silahı saçlarımın arasından sertçe bastırıyordu.

Gözlerinde bir güneş gözlüğü vardı. Saçları platin sarısına boyalıydı ama dipleri siyahtı. Dudağında tam göremesem de kırmızı bir ruj, yüzünün yarısı yanmaktan dolayı kırıışmış bir et parçasıydı.

Yüz ifadem anında değişti. Ellerimi iki yana kaldırdım korkuyla. Onu aynadan daha net görmeye çalıştım ancak yüzünü atkısıyla örtüyordu.

“Ne olur vurmayın,” dedim sessizce. “Benim bakmak zorunda olduğum bir kardeşim var.”

“Kimsin?” diye sordu tekrar. “Kimsin sen?”

Sessizce başımı öne eğdim. Bir anda ona doğru dönerek elinde tuttuğu silaha sertçe vurdum. Silah tuvaletin diğer ucuna doğru savrulurken, kadın başını oraya çevirdi. Bunu fırsat bilerek ağzımı araladım ama bağıramadan kadının yüzüme attığı

yumrukla yere kapaklandım. Burnum akarken bir anda saçlarımdan tuttu ve beni sırtüstü yere yatırdı.

“Bırak!” diye tısladım dişlerimin arasından. “Bırak beni!”

“Kimsin dedim?” dedi üzerime çıkarken. Eli boğazıma gitti ve başını bana doğru eğdi. Nefesimi kesti. “Kocamla ne işin var? Benim yerime nasıl geçersin? Bu ne cüret?”

“Bırak!” derken ellerimle boynumu sıkıan ellerini tırmalamaya başladım. Ayaklarım tepiniyordu. Ona sertçe vurduğumda gözlüğü yana savruldu. Telaşla saçlarından tutup onu yüzüstü yere düşürdüm.

“Tufan!” diye çığlık attım. Bu sırada kadının kafasını sertçe tuvaletin mermerine bastırıyordum. “İmdat! Lütfen bana yardım edin!”

“Orospu,” diye mırıldandı. Bir anda başını geriye doğru kaldırdığında kafası alnıma çarptı. Sendeleyerek geriye savrul-
dum. Doğrulurken nefes nefese gözlüğüne uzandı. Telaşla gözlüğünü taktığı sırada yerde silaha doğru emekliyordum.

Arkamdan sertçe saçlarımı yakaladı. Elim silaha uzandı ama yetişemedim. “Bana derhal ismini söyle,” diye çıkıştığında inliyordum.

“Bırak!” diye çığlık attım. “Tufan! Yardım edin!”

Atkısını çıkarıp boğazıma sertçe sardı arkamdan. “Kocamı sana yar eder miyim?” derken sesindeki hırsla ezildim. Ellerim atkıya gitti. Onu çekiştirmeye çalışırken bir yandan nefes almak için cebelleşiyordum. Tüm gücümle geriye doğru kendimi attığımda arkamdan sertçe yere çakıldığını duydum. Öksürerek elimi tekrar silaha uzattım. Diğer elimle boynumu sıkıca tuttum. Canım çok yanıyordu.

Silaha uzandığım gibi ayaklanmış, ayakkabısıyla sertçe elimi basmıştı. Çığlık attığım sırada silahı aldı ve saçlarını düzeltti. O tepemde dikilirken sırtüstü döndüm. Burnumdan akan kan ağzıma girdi. Ellerimi yalvarır gibi ona kaldırdım.

“Bırak beni. Yalvarırım.”

Silahı bana doğru tuttu, derin bir nefes verdi. “Ben olmaya çalışmanı anlarım. Ben olsam ben de ben olmaya çalışırdım,” dedi ve silahın tepesini tutup kendine doğru çekti. Mermiyi yerine yerleştirdi. “Ama kocamı senin gibi orospulara yar etmem.”

“Kocan kim senin ya?” dedim nefes nefese. “Allah aşkına bırak. Tufan’ı tanımam etmem. Bilmiyorum onun kim olduğunu. Ben ondan borç aldım kardeşim için. Lösemi benim kardeşim. O da kar...”

“Kes!” diye çığlık attı. “Ne zırvalıyorsun sen be!” Sinirle bana doğru eğildi. “Tufan’dan bana ne!”

“Ya bırak, yalvarırım,” dedim gözlerim dolarken. “Allah aşkına bırak. Lütfen.”

“Allah bırakır belki,” dedi sesi yanarken. “Ama ben bırakmam. Ben affetmem.”

Ve bam.

Bir silah ateşlendi. Beynim çalkalandı. Gözlerim kapandı. Etraf kan gölü oldu.

Duyduğum son cümle, “Çünkü ben Viktor Von Rath’ın karısı, *Meltem Von Rath’ım*,” oldu.*

Devam edecek...

